

ДЪГЛАС КЕНЕДИ СДЕЛКАТА

Превод от английски: Невена Кръстева, 2014

chitanka.info

Истинският път минава по въже, което е опънато не горе, нависоко, а долу, почти до земята. То сякаш е предназначено по-скоро да препъва, отколкото да бъде преминавано.

От един момент нататък връщане назад няма. Този момент трябва да бъде достигнат.

Франц Кафка^[1]

ПЪРВА ЧАСТ

Днес бизнесът вървеше добре. Омайвах, убеждавах, навивах, *сключих*.

Към седем вечерта, малко преди края на работния ми ден, си припомних един съвет на първия ми шеф и си направих списък с най-важното, което бях постигнал за изминалите десет часа. Основните точки бяха три: 1. Договорих двойна страница с „Мулти Микро“; 2. Най-после успях да си уредя среща за идния петък с маркетинговия директор на „Айкън“; 3. Айвън Долински, основният ми търговец за Ню Йорк, Ню Джърси и Кънектикът, се обади превъзбуден от Стамфорд, за да ми съобщи, че Джи Би Ес са готови да поръчат притурка от няколко страници.

Както казах, работният ден не мина никак зле и остави у мен надеждата, че ще успея да покрия квотата си за април цели девет седмици предварително. Естествено, в нашата работа променливите величини винаги са много. Дали най-сетне ще спечеля на своя страна Ед Фишър, главният маркетингов бог на „Айкън“, за да започне да ми поверява сериозни сделки? Айвън наистина ли ще успее да подпише с Джи Би Ес, или това ще бъде поредното му изгубено състезание? (Той пропусна три поредни възможности и това ме притеснява.) И макар че убедих „Ад Тел“ да си запазят цял разтвор за рекламата на новия лаптоп „Сат Пад Ди Ел“, останах леко разочарован, когато шефът на рекламния им отдел, Дон Даулинг, се нави само за единична публикация. Особено при положение че посветих сума ти телефонни разговори да му мятam примамки, да го омайвам със сладки приказки и обещания за всякакви екстри.

— Дон, обажда се Нед Алън.

— Кофти момент си избрал, Нед — провлачи той с тежкия си бруклински акцент. — Хващаш ме на вратата.

— Ами тогава ще карам по същество.

— Нали ти казвам, бързам за...

— Дон, не може да не си даваш сметка, че при деветдесет и пет хиляди за публикация на две страници пак сме с трийсет процента по-

надолу от конкуренцията.

— Да, да, знам. Обаче тиражът им е трийсет и пет процента над вашия.

— Само ако вярваш на техните отчети. Видя ли статистиките на Ей Би Си миналия месец? Нашият тираж се е вдигнал със седем процента за трети пореден месец...

— И въпреки това те имат милион и двеста хиляди срещу вашите седемстотин и осемдесет, което си е сериозна разлика.

— Дон, прекрасно знаеш, че за нишовия маркетинг тези числа не означават нищо. Какво като имат милион и двеста? За висок клас продукт като „Сат Пад Ди Ел“ ти трябва среден до висок пазарен сегмент, какъвто предлагаме ние. Вържеш ли се с тях, заминаваш право на дъното. Да, бройката е важна, но и китайците го докарват на бройка. Един милиард души. Жалко, че едва хиляда от тях могат да си позволят да си купят нещо повече от купичка ориз. Същата работа е и тук.

Дон Даулинг въздъхна шумно.

— Нед, тия локуми ми ги разтяга много убедително миналия месец...

— И миналия месец ти изобщо не клъвна. Обаче сега вече правим бизнес. Имаме поръчка за реклама. Чудесно начало на нашата връзка.

— Колко пъти да ти повтарям: нямаме връзка. Поръчката ни е само за един брой.

— Да, да, знам, но всяка връзка има първа нощ. В крайна сметка успяваш да я вкараш в леглото и хоп, докато се усетиш — любов и брак. А като видиш резултата от рекламата в нашето списание...

— Тогава може и да повторим. Но засега не смятам да се обвързвам с нищо повече.

— Дори ако ти предложи двайсет и пет процента отстъпка и ти гарантирам челно място за цялото пролетно тримесечие?

— Тоя филм вече сме го гледали. Твоят човек Айвън ми предложи същото миналата седмица.

— Айвън ти е предложил двайсет процента. Но аз, като негов началник, мога...

— Какво? Да ми подхвърлиш още едно бонбонче от пет процента? Я се стегни!

— Дон, сметни само. Ще спестиш дваисет и два бона и ще получиш първокласно челно място.

— Сметнал съм го, Нед. И взех решение.

— За априлския брой сме предвидили четирицветна притурка.

— Нед, този разговор е приключен.

— Какво ще кажеш да обядваме другата седмица? В града ли ще си?

— В Далас.

— А по-следващата?

— Нед...

— Обичаш ли френска кухня? Да отидем в „Лютес“...

— Откога „Компю Уърлд“ може да си позволи „Лютес“?

— Откакто станахме играчи.

— Все още сте на трето място.

— Но напредваме, Дон. Е, какво ще кажеш за по-другия петък?

— Голям си досадник, Нед.

— Но пък ме бива. Другия петък?

Още една протяжна въздишка от Дон Даулинг.

— Обади се на секретарката ми — рече и затвори.

Пипнах те! Е, не точно. Както казах, работим с променливи величини. „Обади се на секретарката ми“ е най-старият класически трик да биеш шута на някого. Но в случая по-скоро означава, че Дон Даулинг най-сетне е склонен да седне на една маса с мен. Несъмнено възможността да си пъхне муцуната в „Лютес“ също изигра своята роля. Перспективата да влезеш в ресторант, където един обяд струва стотарка на човек и си заобиколен от най-големите играчи в Ню Йорк, не може да не накара едно момче от Канарси, Бруклин, да се почувства от голямото добрутро (по дяволите, аз самият съм пример за момче, излязло от низините: отраснах в затънтения Мейн). Но в същото време Даулинг е наясно, че приемането на поканата ми си има цена. Като се съгласява да разчупи прескърпия хляб в „Лютес“ с мен, той ми дава знак, че бариерата помежду ни е вдигната и е възможно да се започне нова игра. Дали в крайна сметка това ще стане, зависи изцяло от успеха на този обяд.

В търговията, да ви светна, всичко зависи от едно: убеждаване, убеждаване и пак убеждаване. Като се съгласи на този обяд, Даулинг показва, че е навит да ме пробва доколко съм убедителен, за да установи

дали ще успея да го склоня да подпишем дългосрочно споразумение. Искан да види как ми тече приказката, да ми види стила. Дали съм хитрата лисица, която го подмамва да говори за какво ли не, само не и за бизнес, чак докато сервират кафето? Или съм от супернетърпеливковците и карам от главата за краката още преди да са донесли панерчето с хляба? Да прецени дали съм от онези, дето са готови да продадат старата си майка на арабите, стига това да доведе до нещо, или просто съм блага душа и затова правя бизнес с темерут като него. Държи да види подхода ми към неговата персона. Ако се престарая в демонстрацията на любезност и уважение, ще ме облее с презрение. Ако пък не покажа достатъчно почит, ще си рече, че го смятам за най-обикновен бруклински новобогаташ.

Както вече казах, няма нищо сигурно. Това, което прави играта интересна, са променливите величини. Пак променливите величини ме държат буден в три през нощта и ме карат да се тревожа дали утре е денят, в който всичко ще започне да се разпада отвътре; денят, в който добре темперираният ми тон най-накрая ще изгуби силата си и ще бъде пресечен в движение от думата, която всява ужас у мен: *Не*.

Засега (в този бизнес съм от четири години) успявам да държа под контрол кошмара, който преследва всеки търговец: че ще загубя уменията си да убеждавам. Шефът ми, Чък Зануси, обобщи това прекрасно:

— Слушай, Нед — каза ми на един обяд преди около осемнайсет месеца, — и най-долнопробната книжарница в тази страна е фразкрана с купища книги как да приключиш успешно сделката и как да го вдигаш най-нависоко в бранша. Само че по-добре забрави всички бизнес гурута и простотиите за „навлизане в зоните на влияние“. В края на краищата търговията опира до едно-единствено нещо: да накараш човека отсреща да каже *да*. Това е. Това е целта на упражнението. Успехът е *да*; провалът е *не*. Проста работа. Като се замисля, всичко в живота се свежда до това да убедиш хората да ти кажат *да*. Освен ако не си решил да действаш грубо и да вкараш мадамата в кревата, без да я питаш. Не се жениш без *да*. Не получаващ ипотечен кредит без *да*. Не получаващ работа без *да*. И при всички положения *не остава*ш на работа без купища *да*. Всъщност работата ти се свежда до това да измъкваш *да* за компанията. По мое мнение ти

се справяш доста прилично и заради това получаваш скромно повишение.

И тогава ми предложи длъжността на търговски директор за Североизточния регион на третото по влияние компютърно списание в САЩ.

Списанието се казва „Компю Уърлд“ и единствената причина да сме на трето място е, че сме изтърсаците. Съществуваме едва от пет години, но сме най-добрите на този претъпкан пазар. Не ме слушайте мен. Просто погледнете числата: от излизането ни на сцената през 1992 година двете списания пред нас — „Пи Си Глоуб“ и „Компютър Америка“ — губят общо 34 процента пазарен дял. Естествено, по онова време всички анализатори в бранша предвиждаха, че за година и половина ще сме потънали. *При налична твърда читателска аудитория от два милиона души, разпределена между две утвърдени заглавия, кому е нужно трето? Тук няма място за парвенюта... и прочее, и прочее.*

Маловеерци. Погледнете ни сега. Тираж седемстотин и осемдесет хиляди, само петдесет хиляди след вторите в класацията. Преди две години ни делеше пропаст от половин милион. Днес „Компютър Америка“ издишат като пукнат балон, а нашето издание върви нагоре. Видяхте ли статията за нас в „Ад Уик“ — „Явлението Компю Уърлд“, в която по същество ставаше дума за това, че нашето издание е довело до най-мащабното пренасочване на читатели за изминалото десетилетие. Питате се защо? Качествени текстове и изключителен дизайн. Дума да няма, по отношение качеството на печата и илюстрациите ние сме „Ванити Феър“ на потребителските списания. Да, Дон Даулинг е прав: все още сме далеч от „Пи Си Глоуб“ от гледна точка на тираж. Но, както му казах, те са магазин за евтина конфекция в сравнение с нашия стилин бутик. Ако таргетът ти е клиентела тип „ширпотреба“, с лека ръка можеш да изгърмиш целия си рекламен бюджет за два-три разтвора в „Пи Си Глоуб“. Но ако се целиш в по-изискания корпоративен или краен клиент, на пазара има само един вариант и това е...

Пардон, пардон, малко се увлякох. Както обича да казва жена ми Лизи, понякога забравям, че има часове на деня, когато не се налага да се боря за да. Този бизнес, търговията, те превръща в маниак, принуждава те непрекъснато да гониш резултати. Погледнете само

месечните и годишните ми квоти. „Компю Уърлд“ издава дванайсет броя годишно. Средният обем е 320 страници и аз отговарям за седемдесет от тях. Рекламната страница струва средно по 35 000 долара (при специална позиция като четвърта корица цената може да скочи с до 30 процента). Трийсет и пет бона по 70 страници прави 2,45 милиона. Месечната ми квота. Умножете това число по дванайсет и получавате 29,4 милиона, и това число ме хвърля в див ужас всеки път, щом се сетя за него.

За щастие, не съм единственият в офиса, който се стряска от тази сума. Като търговски директор за Североизточния регион ръководя екип от десет души, всеки от които има лични търговски цели. Шестима продават по телефона и се грижат за по-дребните сделки. Те са моите верни войници, моите пешки. Те ухажват средна ръка търговци и скромни софтуерни компании, плюс всичките дребосъци, запълващи раздела с обяви в края на списанието. Разни отворковци от редакционния екип се подиграват на рекламките, изтипосани там — семейни магазинчета, които продават баркод четци с отстъпка, или собственици на заложни къщи, готови да предложат „пари в брой за старата ви памет“. Само че тези каренца са много важен компонент от цялостната търговска стратегия и заемат дваайсет процента от рекламното място, което имаме да запълваме всеки месец.

Екипът за продажби по телефона работи в тясно сътрудничество с четирима външни търговски представители: Айвън Долински за щата Ню Йорк, Ню Джърси и Кънектикът, Фил Сирио за град Ню Йорк, Денис Мадуро за Масачузетс (Бостън е ключовият пазар за софтуерното производство в североизточната част на страната) и Дъг Блухорн, който покрива останалата част от Ню Ингленд. Тях четиримата ги гоня непрекъснато да запълват половинките и четвъртинки страници и да работят непрестанно за заздравяване на контактите си с рекламните и маркетинговите отдели на големите играчи в региона: „Ад Тел“, „Айкън“, „Инфоком“ и гиганта Джи Би Ес („Глобъл Бизнес Системс“, най-големият производител на компютри на планетата, от който всички искаме парче).

Строго погледнато, от мен не се иска да продам нито една рекламна страница, макар че се включвам, когато тежкар като Дон Даулинг откаже да излезе на ринга с някое от моите момчета. Моята задача е да чертая стратегията. Аз съм треньорът, те са играчите. Аз

координирам кампаниите, следя за напредъка. Нахъсвам, мотивирам, спласвам. Защото ако те не покрият своите квоти, шамарът е за мен. И нямам предвид само, че Чък Зануси ще ме шамароса зад врата — шамарът е и финансов, защото премиалните ми зависят от това колко бизнес носи моят отдел. Основната ми годишна заплата е шейсет хиляди долара, което за мениджърска позиция в Ню Йорк си е почти мизерно възнаграждение. Ако екипът ми изкатери планината от 29,4 милиона, в края на годината получавам още шейсет бона (служителите ми също получават мотивиращи бонуси за всеки долар бизнес, който докарат). Ако обаче резултатите са под предвидената годишна квота, размерът на бонусите се свива.

Но откакто поех длъжността регионален мениджър преди година и половина, не сме имали неизпълнени квоти. И при раздаването на коледните премии в петък, 12 декември (дата, която съм отбелязал със звездичка в календара), очаквам на чека да видя изписано словом **ШЕЙСЕТ ХИЛЯДИ ДОЛАРА**, което ще подобри значително съня ми, понеже в момента се пържа на бавен огън. Дължа общо двайсетина хиляди долара от петте си кредитни карти. Цакам по 325 долара лихва на месец върху двайсет и петте хиляди мостов кредит, който изтеглих преди пет месеца. Просрочил съм с месец плащането на годишния си членски внос в „Ню Йорк Хелт енд Ракет Клъб“ в размер на 795 долара. Току-що направих резервация за двама за седмичен коледен пакет в хотел „Фор Сизънс“ в Невис (умопомрачителните 5600 долара само за хотел и самолетни билети, но както казах на Лизи, това е първата ни ваканция от три години насам). А зъболекарят ми, доктор Барни Гордън, миналата седмица ме уведоми, че са ми нужни 3200 долара, за да сменя стария мост (резултат от падане с колелото на единайсетгодишна възраст, което ми коства преден горен зъб), който се задържа в устата ми повече от предвиденото и най-после, след двайсет и една години служба, се налагаше да бъде заменен. За жалост смяната на мост не се покрива от медицинския застрахователен план, предлаган от компанията. И макар че три бона и горница за зъболекар са последното, от което имам нужда точно в момента, според доктор Гордън нямам друг избор, освен да склоня (старият толкова се е разхлабил, че може да изхвърчи всеки миг, например насред обяда в „Лютес“ с Дон Даулинг).

Иначе казано, от шейсетте хиляди бонус няма да остане почти нищо, но за пръв път от три години насам ще съм на чисто. И голямото ми новогодишно решение за 1998 година е: „Никога повече не затъвай толкова дълбоко“.

Телефонът на бюрото ми извъня. Вдигнах глава от списъка с нещата, свършени през деня, и включих говорителя.

— Нед Алън слуша.

— Колко пари ми спечели днес, Алън? — попита шефът ми Чък Зануси.

— Много, обаче ги профуках до цент.

— О, така ли? И за какво?

— За неща от първа необходимост: ново „Ферари“, „Лиърджет“, сезонни ВИП билети за „Никс“...

— Има ли билет и за мене? — поинтересува се Чък.

— Мислех, че си фен на „Нетс“.

— Някои шефове биха те уволнили за подобно изказване.

— Но ти имаш *страхотно* чувство за хумор, Чък.

— В този бизнес е задължително. — Той зарязва закачливия тон.

— Е, казвай...

Линията запраща.

— Къде си? — попитах.

— Някъде между Чикаго и „Ла Гуардиа“.

— Не знаех, че минаваш през Чикаго. Мислех, че летиш директно от Сиатъл.

— Така беше, докато не получих обаждане да се отбия през Чикаго.

— От кого?

— Ще стигнем и до там. Хайде, слушам те...

— Мисля, че най-после убедих Дон Даулинг да седне на масата.

— Нещо твърдо?

— Една страница за април.

— Само толкова?

— Но се нави да обядваме след една седмица.

— Сигурно и това е нещо.

— Не е просто *нещо*, Чък. Направо си е пробив. „Ад Тел“ го увъртат, откакто Даулинг зае поста преди осем месеца. И Айвън го преследва като хрътка.

— Но сделката затвори ти, не Айвън.
 — Айвън направи чудеса.
 — Той ме тревожи. От месеци не е ударил нищо.
 — От два месеца.
 — Достатъчно е — отсече Чък.
 — Въпреки това продължаваме да си изпълняваме квотите.
 — Само защото всички останали го покриват.
 — Айвън е бил номер едно и пак ще бъде. И е на ръба да приключи голяма сделка с Джи Би Ес.
 — Ще повярвам, когато видя подписа върху договора.
 — Хайде, знаеш през какво мина човекът...
 — Да, да, да.
 — Прекрасно е да работиш за издател с меко сърце.
 — Покривах му задника и преди две години, когато пак беше в застой.
 — Тогава излезе от дупката. Дори надхвърли квотата си с двайсет и два процента. Пак ще се измъкне.
 — Вярата ти в човешкия род ме разтопи, Нед. Толкова е вдъхновяваща, да му се не види.
 — И защо беше това отклонение през Чикаго?
 — Утре.
 — Моля?
 — Ще ти кажа утре. На закуска. Осем в „Уолдорф“.
 — Нещо важно?
 — Може би.
 — Какво означава *може би*?
 — *Може би* означава може би.
 — Кофти е, нали?
 — Нед, ще говорим...
 — Значи е кофти.
 — Не, не е кофти.
 — Тогава какво е?
 — Ами... бих казал, *интересно*.
 — О, страхотно.
 — Всичко ще се изясни на закуска. Бъди точен.
 Затворих. Забарабаних с пръсти по бюрото. Прехапах си долната устна. Умирах за цигара, ама, за съжаление, ги бях отказал преди шест

месеца. *Интересно*. Не ми харесваше как звучи. Можеше да означава само едно — промяна. А промяната — особено в голяма международна организация — обикновено е синоним на *проблем*.

Накратко казано, „Компю Уърлд“ е само едно от десетината издания, притежавани от „Гетс-Браун Груп“. Това е базирана в САЩ компания, която притежава списания за аудио, видео и компютри в Германия, Великобритания, Франция, Япония и САЩ. Освен това се занимава с организиране на големи търговски компютърни изложения по света. Компанията е елегантна, стилна, международна и строго корпоративна. Присъединиш ли се веднъж към семейството на „Гетс-Браун“, никой с пръст не може да те пипне, стига да продължиш да снасяш златни яйца.

— Ще ти разкажа официалната версия на историята на „Гетс-Браун“ — каза Чък Зануси по време на интервюто ми за работа през 1993 година. — Официалната версия е следната: ще работиш в една от най-големите издателски компании в света. Колко голяма ли? Чуй само: преди тринайсет месеца „Беър Стърнс“ я купиха за 1,7 милиарда долара, след което, седем месеца по-късно, я продадоха на настоящите ни японски собственици, „Йокимура“, за 2,3 милиарда. Нелош ръст за половин година, нали?

А сега да ти кажа и неофициалната история, че да ти стане ясно защо тук или оцеляваш, или умираш. Съдбата ти зависи от два простички въпроса: приспособяваш ли се и постигаш ли резултати. Можеш да се репчиш колкото си искаш пред клиентите, но вътре в офиса трябва да си групов играч. Ако започнеш да си го мериш с другите колеги, отлиташ. Второ: докато продължаваш да носиш пари на компанията, задникът ти е в безопасност. Всичко се свежда до печалбата и до покриването на месечните квоти.

Откакто съм в „Компю Уърлд“, не съм имал нито един месец, в който да не покрия квота, и бях възнаграждаван за това с последователно изкачване по йерархичната стълбица. През първите си две години в „Продажби по телефона“ бях номер едно, докарвах с 18 процента повече приходи от другите търговски представители. А откакто станах регионален мениджър, резултатите на моя екип са значително по-добри от тези на останалите.

Така че защо изведнъж нещата станаха... *интересни*? И защо Чък, на когото обикновено трудно можеш да му затвориш устата,

мълчи за непредвиденото си кацане в Чикаго?

Изправих се и погледнах през стъклените стени на кабинета си, който не е кой знае какво, по-скоро е кутийка с размери два и половина на три метра, забутана в дъното на невзрачна бяла тухлена сграда от 60-те на Трето авеню и Четирийсет и шеста улица. Поне имам прозорец, който предлага панорамна гледка към някакъв мизерен хотел на Лексингтън Авеню (една от онези третокласни дупки, които привличат тумби туристи от Източна Европа). През стъклените стени мога да следя бойното поле на пренаселения зайчарник, в който търговците са свързани с кабела на телефоните си като с пъпна връв през всичките осем часа работно време. С изключение, естествено, на отличничката Деби Суарес, която както винаги си беше на бюрото след седем вечерта и бълваше по хиляда думи в минута, обработвайки някоя нищо неподозираща жертва, допуснала грешката да ѝ позволи да подхване дежурната си тирада.

В офиса Деби е известна като Картечарката Суарес заради способността си да говори по-бързо от всеки друг на планетата. Освен това тя е истински шпионин, който знае всичко, каквото има да се знае, за всеки в списанието. Това, че е миньонче — няма метър и петдесет, с къса тъмна къдрава коса, огромни зелени очи и фигура на боксьор в категория „перо“ — прави изобилния ѝ водопад от думи още по-впечатляващ.

Докато излизах от кабинета си на път за нейната клетка, я чух как се вихри на пълни обороти.

— Знам, знам, знам, знам, но като се замисли човек, къде другаде бихте могли да намерите по-добра трибуна? Нее, не. Така си говорят, но в крайна сметка не получавате нищо. И като казвам *нищо*, имам предвид нищо, ама съвсем нищичко. Защо си мислите, че ви говоря всичко това в седем вечерта, вместо да съм се прибрала при детето си, ако не можех да ви помогна? Какво имам предвид ли? Шест карета за шест месеца. Предлагам ви сделката на седмицата. Петдесет и две хиляди и петстотин. Ахам, да, да, трийсет и пет на страница. На цяла страница. Но каретата са с десет процента отгоре. Защо? Питате *защо*? О, я стига, много добре знаете. Карето никога, ама никога не струва една четвърт от цялата страница. Винаги плащаш десет процента отгоре. Само че сега ви предлагам шест карета точно на стойността, за която питате. Това означава осем хиляди и седемдесет и пет на брой,

при което спестявате... Хей, бива ви в сметките! Но сега натиснете „по шест“ на калкулатора... Точно така, говорим за седем и петстотин, които си остават в джоба ви. Какво да ви кажа... Няма такава отстъпка, нали? Аха, аха, точно така, естествено, че накрая одобрявате точното разположение. Но вижте, това не е предложение, за което може да си мислите до утре. Трима клиенти чакат за тази страница... Моля? Имате думата ми, обещавам ви. Как да сте сигурни, че ви обещавам? Я стига...

Замотах се в съседна клетка, за да не си развалям удоволствието от тази трескава реч. Деби беше голямото ми откритие, безапелационната звезда в търговския отдел на „Компю Уърлд“. Наех я, за да запълня овакантеното след повишаването ми място в екипа за продажби по телефона. Имаше и други подходящи кандидати, но това, което ме спечели у Деби, беше не само взривоопасната ѝ страст да я взема („Дайте ми тази работа, господин Алън, и няма да съжалявате. И като казвам «няма да съжалявате», имам предвид, че няма, ама *изобщо* няма да съжалявате“), а и „миналото“ ѝ — по-мъглявите подробности от живота, които не беше вписала в биографията си, но които бързо сподели с мен. Израсла в гето в Източен Ню Йорк. Баща ѝ ги зарязал и заминал за Сан Хуан, когато тя била на четири. На седемнайсет забременяла, на деветнайсет овдовяла, след като изпадналият ѝ съпруг ядосал наркодилърите, за които работел, като прибрал печалбата от сделка с кокаин. Деби се върнала да си довърши гимназията, после си намерила работа като секретарка и постепенно успяла да се измъкне от гетото, наела маломерна гарсонiera в Стайвесънт Таун, където живееше и досега с възрастната си майка и малкия си син Раул. Увери ме, че може да продаде всичко на всеки, трябвал ѝ само човек като мен, който да ѝ даде възможност да се развихри.

— Е, съгласен ли сте? Както казах, тази вечер струва седем и осемстотин, но магазинът е на път да затвори. А като дойдете утре... аха, точно... мда, разбира се, около вас няма да има конкурентни фирми, да, одобрение на готовото издание, пет двеста и петдесет... Навит ли сте?

Наблюдавах как мускулите на лицето ѝ се изопват и очите ѝ се затварят като на човек, който от вълнение не може да гледа тегленето на лотарията. После внезапно раменете ѝ се отпуснаха и на лицето ѝ се изписа изражение, в което личеше умора и облекчение.

— Добре, господин Годфри, печелите. Ще ви се обадя утре и ще обсъдим всички подробности около печата. Приятна вечер.

Свали слушалките от главата си и притисна длани о челото си.

— Заби ли? — попитах.

— Забих — въздъхна тя като спринтьор, току-що преминал финаша.

— Кой беше?

— „Дъст Бъст“: „Любимата компания на Америка за защита на компютрите от прах“. — Деби поклати глава и се усмихна изтощено. Знаех какво си мисли. *Трепя се, късам си гласните струни, налягам се, все едно е въпрос на живот и смърт. И какво получавам? Скапана рекламка на четвърт страница от нич, който прави калъфи за монитори.*

Свих рамене. *Добре дошла в света на продажбите.* Но, о, боже, колко добре ми е познато това усещане след сключването на сделка, това чувство на пълно изчерпване, на загуба. Спечелил си, но от друга страна, какво точно си спечелил? Ти си човек, който продава рекламна площ в списание. На фона на голямата арена на човешките дейности това, което правиш, е пренебрежимо, може би дори безполезно. Но, както казвам на всеки новонает търговец, истинската цел на упражнението, причината да влагаш толкова усилия, да придумваш, ласкаеш и убеждаваш клиента е самоутвърждаването. Защото, когато приключиш сделката успешно, когато чуеш заветното *да*, проблясва искрица триумф. Навил си някого да направи нещо. Твоята гледна точка е надвила. Утвърдил си собствената си стойност. Поне за този ден.

— Няма нищо лошо да спечелиш „Дъст Бъст“ — успокоих я аз. — Те са на пазара от десетина-дванайсет години. Добър продукт, добра дистрибуционна мрежа, без особено силна конкуренция. Би трябвало да ти станат постоянен клиент. Браво, Деби.

Тя грейна насреща ми.

— Благодаря, господин Алън.

— Ще ти се прекърши ли някога езикът да ми говориш на малко име?

— Когато вече не сте ми началник.

— Искаш да кажеш, когато ще държиш нещата тук в свои ръце?

— Няма да стане в този живот.

— Правило номер едно, Деби: не се подценявай. Как е майка ти?

— Горедолу. Ангината направо я стопи. Но ако удържи да не влезе в болница до пети януари...

Пети януари беше първата годишнина на Деби в „Компю Уърлд“, а също така и денят, в който според застрахователната политика на компанията щеше да има право да добави в здравния си план още един член на семейството (освен деца и съпруг). Знаех, че брои дните, докато неосигурената ѝ майка (която през последната година непрекъснато боледуваше) най-после мине под закрилата на компанията.

— Все още ли гледа Раул?

— Нямаме избор — отвърна Деби. — С моята заплата не мога да наема жена, а той е на шест и вече не е за детска градина. Знаете ли, че го приеха в първи клас във „Фабер Академи“? — додаде тя, споменавайки едно от най-добрите частни училища в града (при това само на три преки от апартаментчето ѝ в Стайвесънт Таун).

— Да, чух. Страхотна новина. Явно е надарено дете.

— Невероятен е! Даже ще му позволят да започне този януари, вместо да чака до септември. Кое то за мен е добре, защото тази детска градина, в която е в момента, е пълна скръб. Вярно, първи клас във „Фабер“ струва девет хиляди на година, а не успяха да му уредят стипендия. Така че този бонус наистина много ми трябва.

— Очакваш повече от девет бона, нали?

— Тринайсет хиляди и четиристотин — уточни тя. — Онзи ден ги смятах.

— Сериозно?

И двамата се засмяхме.

— Наистина ли ще ни дадат премиите другия петък?

— Деби, за трети път ме питаш.

— Съжалявам.

— Няма за какво. Просто престани да се притесняваш за това. Както вече ти казах, ние не сме никакви дребни риби, „Йокимура“ винаги спазват обещанията си. *Особено* дадените пред служителите. Та те са японци, за бога. По-скоро биха си направили харакири, отколкото да не ти платят премията. Вярвай ми.

— Вярвам ви, господин Алън. Просто ми е първата година и този бонус ще е от огромно значение...

— Слушай. Утре ще закусвам с Чък Зануси и ще го помоля да потвърди, че... Каква беше сумата?

— Тринайсет и четиристотин.

— Да потвърди, че тринайсет и четиристотин е сумата, която ще получиш на дванайсети. По това време обикновено вече разполага с всички сметки за търговците.

— Ще закусвате с господин Зануси? Мислех, че още е в Сиатъл заради онзи проблем с господин Роланд.

Тя наистина заслужаваше място в ЦРУ. До Чък беше изтекла информация, че Бил Роланд, регионалният търговски директор за Северозападното Тихоокеанско крайбрежие, се е сближил доста с господин Джак Даниълс. И в тази връзка циркулираше слух, че след като с много усилия си уредил обяд с директора на „Майкроком“, се отрязал като талпа преди десерта. Изключително непечеливша търговска стратегия, особено на такъв ключов пазар като Сиатъл, поради което Чък взе самолета и замина, макар че, естествено, на всички тук обясни, че отива на редовното си посещение в сиатълския офис. Подобен подход бе типичен за Чък: дръж се така, сякаш нищо нередно не се е случило, после се справи с „проблема“, преди някой да се е усетил за него.

— Да си чула нещо за Сиатъл? — подпитах.

Деби впери очи в ноктите си, в момента лакирани в цвят, който вероятно би могъл да се определи като травеститско розово.

— Бил Роланд е пътник — пророни тя.

Подсвирих тихичко.

— Кога е станало?

— Вчера сутринта.

— Тихо и кротко ли си е отишъл?

— Според мен всъщност му е олекнало. Господин Зануси му предложил шестмесечна заплата и осем седмици в клиника за лечение от алкохолизъм, ако си подаде оставката на момента. Което Бил направил. Достойна постъпка от страна на господин Зануси, не мислите ли? Тази история с пиенето явно е от месеци. Бракът на господин Роланд съвсем бил потънал, дъщеря му — май е някъде към шестнайсет — наскоро избягала с някаква отрепка, рокер, и като знаете в Сиатъл колко е напрегнато... Та господин Роланд започнал да надига бутилката с уиски от рано сутринта, сипвал си в кафето...

Изгледах я с удивление.

— Откъде знаеш всичко това?

— Имам си източници.

— Да нямаш случайно източник и в чикагския офис, а?

Още един поглед към електриковорозовите нокти.

— Може и да имам.

— В такъв случай какво ще кажеш да звъннеш и да разбереш
защо Чък Зануси е бил извикан на среща там днес?

Този път беше ред на Деби да ме изгледа с изумление.

— Бил е извикан в Чикаго?

— Мда.

— Но аз мислех, че лети обратно директно от Сиатъл.

— И аз така мислех. Но той ми звънна от самолета някъде между „О’Хара“ и „Ла Гуардия“ и сподели, че са го привикали да се отбие до чикагския офис следобеда. Не обясни защо, нито пък кой е поискал срещата, но съм готов да се обзаложа, че е бил някой на доста високо ниво в „Гетс-Браун“ или „Йокимура“.

— Господин Зануси не каза ли какво е станало на тази среща?

— Каза само, че е било *интересно*.

— Пфу!

Деби също разбираше, че в корпоративния живот *интересно* е дума, която може да означава какво ли не, но при всички положения не вещае нищо добро за бъдещето. Сложи слушалките и микрофона обратно на главата си и нервно набра десетцифрен номер.

— Бихте ли ме свързали с Мария Забо, моля? — Докато чакаше да я прехвърлят, дъвчеше кабела на слушалката. — Мария, Деби от Ню Йорк. Как я караш? Аха, да, да, в работата нищо ново. Но да те питам, да си мярвала днес нашия издател, господин Зануси, в офиса? Да? Кой друг беше там?... Стига! Всички? Мътните го взели... И никой не е раздухал нищо? Даже секретарката му? Добре, добре. Моля те, ако чуеш нещо, веднага ми се обади. И аз така. Благодаря, миличка...

Свали слушалката и ме изгледа притеснено.

— Приятелката ми Мария от „Продажби по телефона“ в Чикаго. Господин Зануси се появил в офиса към обяд днес и влязъл директно в среща с господин Херцберг, господин Гетс, господин Уатанабе...

— Боже мили! — възкликнах аз. — Господи!

Мос Херцберг беше главният изпълнителен директор на „Гетс-Браун“. Боб Гетс беше председател на борда. А Хидео Уатанабе беше главният самурай в компанията майка „Йокимура“. По-тежка корпоративна артилерия — здраве му кажи.

— Приятелката ти Мария спомена ли и друго име?

— Аха. Някакъв евротип с двама души свита.

— Какво означава „евротип“?

— Не знам. Каза, че приличал на... хм, ами на европейец.

— В смисъл, не на американец.

— Да.

— На английски ли е говорил?

— Да, но с акцент.

— Европейски акцент?

— Май да.

— А двамата с него? Телохранители?

— Носели куфарчета.

— Адвокати.

— Какво става, господин Алън?

Вече започвах да разбирам какво става, но ако й кажех, нямаше да заспи тази нощ. Затова предпочетох да й изпратя най-очарователната си усмивка на търговец, която сякаш казваше: „Не се бой, с мен си в безопасност“, и която се надявах да внушава доверие и същевременно да прикрива истината, че в днешно време изобщо не се знае дали почвата под краката ти — на теб, както и на всеки, с когото се разминаваш на улицата — все още е солидна.

— Да го кажем така, Деби: ще бъде *интересно*.

[1] Дневници, „ЛИК“, 1993, превод Надежда Дакова. — Б.пр. ↑

Излязох от офиса в 19:30, а в този час вероятността да попаднеш на свободно такси в Ню Йорк е почти толкова голяма, колкото и да видиш заблуден лос на Трето авеню; по това време безнадеждно закъснелите театрални зрители и скапаните от бачкане мениджъри са готови да се хвърлят пред всяка жълта кола, изпречила се на пътя, и да умоляват на колене приключилите смените си шофьори да направят едно последно кръгче.

Прелиташе рехав снежец, което означаваше, че шансът да намеря такси беше спаднал от нулев на минусов. Затова вдигнах яката на балтона и се отправих на север по Трето авеню, а девет пресечки понагоре свих на запад по Петдесет и пета улица. Пътюм успях да се свържа по мобилния с Дейв Мадуро (външни продажби — Масачузетс).

— Господарят се обаждат — каза той.

— Само защото ти не се обаждаш, Дейв — отговорих спокойно.

— Цял следобед бях с Джак Драбъл в „Инфо Ком“.

— И?

Продължителна въздишка.

— Все още нищо.

— Проблемът?

— Още се дърпа за притурката през юни.

Тутакси схванах защо Дейв е толкова докачлив. Притурката представляваше специална рекламна брошура от шест страници, която разпространявахме с всеки брой. Понеже тя струваше (пълна) двеста и десет хиляди, търговците ни я смятаха за най-високата летва; Дейв ухажваше „Инфо Ком“ вече месеци наред.

— Защо се дърпа?

— Не иска да скочи над сто и осемдесет...

— Ще го преживеем.

— ... и освен това иска четирицветен печат на всички страници.

— Обирджия. Трябва ли ти помощ?

— Бях сигурен, че ще приключа днес. И тогава копеленцето му изръси това за четирицветния...

— Дейв! ТРЯБВА ЛИ ТИ ПОМОЩ?

Дълга, неохотна въздишка.

— Да.

— Дай ми директния му номер. — Уверих Дейв, че ще му се обадя на другия ден, и веднага набрах номера на Джак Драбъл. Горкичкият Дейв, толкова ненавиждаше да ме моли за помощ, а и не можеше да се примири, че аз, на трийсет и две, с шест години по-млад от него, съм му шеф. И като всеки истински търговец, когато не успяваше да сключи сделка, изпадаше в отчаяние.

Телефонът звънна четири пъти. Не ми се говореше с Джак Драбъл и разчитах, че вече си е тръгнал. Познах — включи се телефонният му секретар.

— Джак, обажда се Нед Алън от „Компю Уърлд“. Не сме се виждали от конгреса на „Ам Ком“ през октомври, но чувам страхотни неща за теб. Слушай, за онази притурка... От „Грийн Ап Компютърс“ ме натискат за нея. Ако искаш, питай колегата си там. Само че аз наистина искам да я дам на теб, сериозно. Добре, сто и осемдесет става, наясно си, че пестиш трийсет процента от стандартната ни тарифа. Но четирицветен печат на всяка страница? Няма как да стане. Сметките просто не излизат. Можем обаче — и това е повече, отколкото предложихме на момчетата от „Грийн Ап“ — да пуснем цветни първата и последната страница. Освен това има една дребна подробност, свързана с редовното ни зимно мероприятие за търговци. Тази година ще е във Вейл, Колорадо. От тринайсети до шестнайсети февруари. Ние плащаме, ти караш ски. Вземаш и жената. Но отговорът ти ми трябва до утре в девет сутринта. Ще се видим на пистите, Джак.

Докато си прибирах телефона в джоба, усетих онова упойващо бучене, което ме спохождаше след всяка успешно хвърлена въдица. *Ще се видим на пистите, Джак.* „Предложението ти трябва да е като сценарий за филм — посъветва ме веднъж Чък Зануси. — Започни със смайващо изложение, събуди интереса им, накарай ги да се тревожат за посоката, в която ще се развиват нещата, накрая ги закови с изненадващ финал. И не забравяй: и това като писането е занаят. Че даже изкуство.“

Докато стъпих на Парк авеню, вече се сипеше пухкав сняг. Тъй като голяма част от юношеството ми е преминала в Северен Ню Ингленд, обичам да вървя през снега. Обичам тишината, с която снегът обгръща манхатънската глъчка; способността му да изпразва улиците като с магическа пръчка и да внушава чувство за самота: все едно си попаднал някъде из горите около Мейн.

Не ме разбирайте погрешно, не страдам по зимите „в дълбокия изток“. Не копнея за дебели ризи и високи ботуши, нито за ловджийска ушанка. Още преди да навърша шестнайсет, единственото, за което можех да мисля, беше пътят, извеждащ на юг от Мейн. Отне ми още шест години, за да стъпя на него. Оттогава минаха близо десет години и нито веднъж не съм изпитвал желание да се върна, не съм усетил „зова на дивото“. Вече съм гражданинче и след десет години в Ню Йорк все още се чувствам пристрастен към лудешкия ритъм на този град, към неговата сила и арогантност, към усещането му за надменност и безразличие.

Пресичайки Парк авеню, се спрях върху едно от островчетата за пешеходци и се загледах към внушителния каньон от офис сгради, Коледният кръст над Хелмсли Билдинг благославяше мълчаливо всички състезатели, затворени в кошарата на амбицията. Тази гледка по протежението на Парк авеню ми беше любимата нийоркска сцена. Защото тя подчертаваше една истина: че в крайна сметка се намирам точно там, където искам да бъда.

Продължих на запад по Петдесет и пета улица, после се шмугнах в хотел „Сейнт Реджис“ и закрачих през застланото с дебел килим фоайе. Оставих балтона си на гардероба и се отправих към мъжката тоалетна, където попрегърбен възрастен камериер пускаше кранчетата на мивките, докато се облекчавах. След като си измих ръцете, той тържествено ми поднесе кърпа. Между двете мивки имаше поднос с шишенца афършейв и одеколон. Изплаках си лицето с „Армани Пур Ом“. Някъде бях чел (най-вероятно в GQ), че той „внушава изтънченост и могъщество“. Да, да, знам, това си е парекселанс мазен търговски ход. Но именно такива ходове придвижват продукта напред. Особено ако се целиш в пазарната ниша на амбициозните млади наемници на високи длъжности, или иначе казано, такива като мен.

Възрастният камериер — италиански имигрант с насълзени очи и мъничка главица като на костенурка, потънала дълбоко между

раменете, ми подаде гребен и четка. Прокарах гребена през косата си (все още влажна от топящия се сняг), после се завъртях и изпружих врат да огледам олисяващото петънце на темето си. Под „петънце“ имам предвид, че наистина е съвсем мъничко, плешивината е не по-голяма от монета от десет цента. Но ми напомня, че съм на прага на скоростното пропадане към средната възраст. Всички ми казват, че още изглеждам като младеж на двайсет и пет, вероятно защото имам фигура на плашило в добро здраве (метър осемдесет и седем, осемдесет килограма, осемдесет и шест сантиметра талия). До този момент не бях показвал видими белези на остаряване (с изключение на тази мъничка област на олисяване). За разлика от почти всички колеги, аз съм жива реклама на здравословния начин на живот. При всяко събиране на търговците на „Компю Уърлд“ или на някое голямо международно компютърно изложение, организирано от „Гетс-Браун Груп“, се смайвам колко изтощени и свръхнапрегнати изглеждат всички останали. Търговските представители задължително имат по десетина килограма отгоре (благодарение на сандвичите, които дъвчат в колата по време на обиколките си и заради откритието, че млечният шейк с шоколадова заливка или пет-шест бири могат да осигурят временно високо въглехидратно облекчение всеки път, когато не успееш да докараш сделка докрай). Жените пък са или анорексички, или от онези фанатизирани на тема стегнато тяло маниячки, които изгарят стреса и разочарованията си във фитнес залата и заформят бицепси, които могат да засрамят и екшън героя Джи Ай Джо. Регионалните търговски директори са или страстни пушачи, или вечно си дъвчат химикалката, или си гризат ноктите.

Да, нашият бизнес може да се отрази неблагоприятно на здравето, освен ако човек не си изработи стратегия за справяне с натоварването. Като например да играе тенис два пъти седмично. И да ограничи мазнините и солта. И никога да не пие на обяд (с изключение на случаите, когато си на маса с избрани клиенти, готови да ти връчат бизнес за шестцифрена сума, ако ги спечелиш на своя страна). Трябва да се научиш да освобождаваш стреса; онези ала-бала за превръщането му в положителна енергия, дето ги четем в наръчниците от типа „Как да стана по-добър мениджър“, по същество казват само едно: да се съсредоточиш върху сключването на нова сделка винаги, когато изпиташ прекомерно безпокойство.

Истината е, че успявах да държа под контрол всички „крайности“, но с едно голямо изключение: още не бях намерил начин да се накарам да спра да харча толкова.

Камериерът издърпа изпод мивката дървено трупче. Плътна го до мен, стъпи върху него и се зае да почисти раираните ми рамене с четка.

— Хубав костюм, господине.

Как няма да е хубав, като е „Черути“ за хиляда и двеста долара. Ако надзърнете в гардероба ми, веднага ще разберете, че костюмите са ми слабост. Имам над десет, все маркови. Освен това си купувам английски обувки и обичайните скъпи аксесоари. Но не съм вострастен в модата, нито пък съм свръхамбициозен кариерист, който си мисли, че скъпият костюм те превръща в корпоративен воин. За мен спретнатият вид е просто част от играта. Ако изглеждаш добре, клиентът те харесва и освен това големите шефове те забелязват. Но само толкова. Непрекъснато се срещам с мъже, които парадират с личното си бойно снаряжение, надигат френски маншети, за да покажат ролекс за пет бона, или ме отегчават със словоизлияния как винаги са знаели, че ще дойде ден, в който ще си купят „Порше“ 911. Преструвам се на подобаващо впечатлен, но си мисля: победителите не се измерват с часовници за пет бона. Победителите се измерват само с едно: колко ги бива да сключват сделки.

Поддох на камериера десетачка. Да, знам, тлъст бакшиш, но представяте ли си да работите в тоалетна? Винаги съм се чувствал виновен, че има хора, принудени да бъдат прислуга. Вероятно защото дълбоко в себе си не съм преставал да се опасявам, че може да опра до там. Две лета в колежа работех в заведение за бързо хранене; убийствен за мозъчните клетки труд, по цял ден повтарях един и същ въпрос: „Желаете ли пържени картопки към шейка?“.

Когато видя десетачката, той премигна от изумление. После пхна банкнотата в горния джоб на самото си и рече:

— Желая ви страхотна вечер, господине.

Влязох в бара. Черен мрамор и огромни сребърни огледала, дълъг извит поцинкован бар и пищни дизайнерски столове. Помещението преливаше от костюмари, повечето посетители бяха мъже между трийсет и четирийсет, бизнесмени на изпълнителско

ниво, до един безупречно издокарани, пурите им разрязваха пространството и служеха за акцент на думите им.

Намерих си тиха маса в ъгъла и тъкмо си поръчах чисто мартини, когато мобилният ми иззвъня. Вдигнах веднага.

— Аз съм. — Едва различих гласа на Лизи сред прашенето.

— Идваш ли? — попитах, като си погледнах часовника: закъсняваше.

— Още съм в среща в „Ройълтън“.

— С кого си?

— Бъдещ клиент. „Милър, Бийдъл и Сمارт“. Уолстрийтска брокерска агенция от среден калибър, която се опитва да си вдигне имиджа.

— Звучи забавно.

— Ако човек обича да се занимава със застаряващи елитни колежанчета.

— Искаш ли да дойда там и да те изчакам? Не е далече... десетина пресечки.

— Няма нужда. Надявам се да приключа до половин час. И после...

— Какво?

— Ами... имам голяма новина — изрече тя с театрални нотки в гласа.

— Колко голяма? — включих се в играта.

— Земеръсно голяма. Такава, заради която си заслужава да спреш тираж, за да я вкараш в новия брой.

— Напрежението ме убива.

Тя замлъкна за по-голямо въздействие.

— Успях да запазя маса в „Патрун“!

— Да не говориш за онзи ресторант, за който прочетох в „Ню Йорк“ миналата седмица?

— Не, говоря за онзи ресторант, за който аз ти казах да прочетеш в „Ню Йорк“...

— Някаква долнопробна дупка със страхотни чийзбургери, нали?

— „Новото любимо свърталище на големите манхатънски брокери“, ако вярваш на всичко, което четеш.

— Никога не вярвам на нещо, което съм прочел в „Ню Йорк“. Но Джина вярва. Тя ли ти пусна мухата?

— Печелиш шестица за прозорливост. Пак според Джина, Иън също душа дава да вечеря там.

Джина работеше с Лизи в „Мосман & Кийтинг“, средно голяма пиар агенция. Съпругът ѝ Иън списваше рубриката „Из града“ в „Дейли Нюз“. Двамата бяха поели по бързата писта към успеха и както обичахме да се шегуваме с Лизи, винаги намираха случай да се похвалят с постиженията си.

— Ще вечерят с нас в „Патрун“, но преди това щели да минат през една галерия в Сохо, където имало *умопомрачителна* изложба на *умопомрачителен* аборигенски художник, рисуващ с пръсти...

— И галерията, естествено, ще е пълна с *умопомрачителни* хора. Лу Рийд също ще бъде там, нали?

— Да. В комплект с Тим Робинс и Сюзън Сарандън. Гор Видал също може да намине.

— Да не говорим за Джон Ф. Кенеди-младши...

— Шарън Стоун...

— И постоянното присъствие, добрият стар *умопомрачителен* Далай Лама...

Засмяхме се.

— Както и да е, Джина е в захлас — продължи Лизи. — Защото в „Патрун“ имало списък на чакащите за пет седмици напред, а аз успях да ни запазя маса.

— Смея ли да попитам как?

— Аз съм най-умната пиарка в Ню Йорк.

— Не мога да не се съглася.

— Трябва да се връщам при клиентите. „Патрун“ е на Източна Четирийсет и шеста. Масата е запазена за девет и петнайсет. Доскоро.

Дай ѝ на Лизи да резервира маса за четирима в най-хитовия ресторант на града. Но пък щом си навие нещо на пръста — прави го. Защото и тя като мен е човек, за когото резултатите означават всичко.

Лизи също е от дълбоката провинция. Да сте чували за Ютика, щата Ню Йорк? Незабележимо петънце наред потъналите в сняг Северни щати. Градче, където шест месеца в годината вали сняг и в което единствената смислена инвестиция на общинските власти е пътят, който води към белия свят. Баща ѝ беше сержант в местното полицейско управление, депресар, склонен да изпада в катраненочерни настроения, който се наливаше денонощно с евтина местна бира.

Майка ѝ беше типичната домакиня с вечна усмивка на лице, която няма време да подвие крак, но в същото време на свой ред гълташе валиум с „Бейлис“.

— Не може да се каже, че бяхме щастливо семейство — призна ми тя, малко след като се запознахме. — Откакто навърших седемнайсет, единствената ми мисъл беше да се махна от града и кракът ми никога повече да не стъпи там.

Разбирах я много добре. Не съм се прибирал у дома нито веднъж, откакто напуснах Брънзуик през есента на 1987 година. Не че имаше дом, където да се прибера. След като баща ми почина, майка ми се омъжи повторно за професионален голфър и се изнесе в Аризона, а по-големият ми брат Роб, който беше във военноморската база на САЩ в Субик Бей, Филипините, си загуби ума по някаква девойка, Мейми, компаньонка в бар.

„Не може да се каже, че бяхме щастливо семейство.“ Със сигурност важеше и за мен. Бяхме от семействата, които изглеждат щогоде нормални, и никога не си признавахме, че на семейния фронт има трудности. Баща ми беше военен, момче от Индианаполис, за когото военноморският флот беше начин да се измъкне от провинцията. Записал се в армията на осемнайсет и до смъртта му, двајсет и девет години по-късно, флотът си остана неговият Велик бял баща, който определяше посоката на живота му и покриваше всичките му нужди. В гимназията все се дънел (както обичаше да ни разказва), а флотът го научил на „дисциплина“, „съсредоточаване“, и „гордост“. Бързо започнал да израства в йерархията, после четири години учил за машинен инженер. На втората година в университета в Сан Хосе, където получавал стипендия от Чичо Сам, срещнал майка ми (тя правела магистратура по английска литература) и така (друго любимо негово изречение) флотът му намерил и жена. Оженили се седмица след дипломирането през 1962 година. Роб се появил на другото лято; аз — през януари 1965 година. Детството ни премина в типови къщи в няколко военноморски бази из цялата страна: Сан Диего, Кий Уест, Пенсакола и накрая дванайсет години в Брънзуик, Мейн, където баща ми отговаряше за поддръжката. Оказа се, че това е последното му назначение. Почина на 2 януари 1987 година. Само на четирийсет и седем — жертва на дългогодишната си пристрастеност към цигарите.

Както не мога да си представя баща ми без стисната между зъбите цигара „Уинстън“, така и не мога да си спомня родителите ми някога да са се карали. Баща ми адски държеше на „порядъчността“. „Ако спазваш правилата, играта ще ти се отблагодари“ беше друго негово любимо изречение, което обобщаваше увереността му, че екипният играч, добрият човек, винаги ще бъде възнаграден за верността и усилията си. Но освен че беше изряден военен, той се стараеше да бъде и добър баща и да се грижи добре за семейството. Разбира се, когато навлязох в пубертета, започнах да усещам, че бракът на родителите ми си върви някак по инерция, че майка ми не е толкова въодушевена от ролята си на домакиня, че животът по базите я задушава и двамата с баща ми най-вероятно се бяха разлюбили още преди години. Но „кодексът на дълг“, който той защитава, гласеше, че семейството трябва да бъде заедно. Както и че родителят за нищо на света не бива да показва пристрастие към някое от децата си, макар че на мен ми беше пределно ясно, че Роб е неговият любимец не само защото по-големият ми брат последва баща ни във военноморския флот веднага след гимназията, но и защото, за разлика от мен, Роб не мечтаеше за нещо по-различно от живота във военноморската база, където човек може да си пазарува единствено в евтиния гарнизонен супермаркет.

Една вечер, когато бях на шестнайсет, баща ми влезе в стаята ми и ме завари да чета „Ескуайър“ в леглото.

— Ако искаш „Плейбой“, ще ти купя от лавката в базата — каза той. — Но „Ескуайър“... Само лиготи и лигави костюмчета.

Точно затова харесвах „Ескуайър“, естествено. Той беше символ на градския живот. Представях си се да живея в Ню Йорк, да се храня в изисканите ресторанти, рекламирани в списанието, да се обличам в костюмите за 600 долара, които красяха гланцираните страници, да говоря на онзи жив, вибриращ език, който явно беше втора природа на хората, които списваха статиите. Не защото наистина исках да притежавам всичките тези неща, а защото си мислех, че те са ключовите компоненти на успеха.

Татко го знаеше, разбира се, също както знаеше, че мама насърчава амбициите ми да се махна от Брънзуик и да не влизам в армията.

— От мен го запомни — каза ми тя, докато се борех с формулярите за кандидатстването в колеж. — Само един човек може да ти попречи да стигнеш където искаш — самият ти.

И така, прицелих се високо и кандидатствах в Боудън, елитен либерален колеж по изкуства, отстоящ на няма и два километра от военноморската база. За мен, израсналия в Брънзуик, Боудън беше друго царство, където копнеех да проникна, но не ме допуснаха в него.

— В списъка с резервите съм — показах на баща си писмото от колежа през пролетта на 1983 година. Той долови разочарованието в гласа ми.

— Списъкът с резервите в Боудън дава големи шансове, нали?

— Все още не означава, че са ме приели, татко. И според господин Чалънър...

— Кой е този господин Чалънър?

— Съветникът ми за колежа. Според него сигурно щяха да ме приемат, ако не ми трябваше стипендия.

Веднага съжалих за несъобразителността си. Баща ми ме изгледа, все едно неволно го бях изритал в топките. Дисциплина, съсредоточаване, гордост — неговото кредо. Без да го осъзнавам, бях подръпнал струната на достойнството му и пробудих чувството му за дълг.

— Колко е годишната такса в Боудън? — попита той кротко.

— Няма значение, татко.

— Колко?

— С общежитието и храната към седемнайсет хиляди.

Той подсвирна тихичко и заби поглед в жълтеникавия балатум на кухненския под.

— Сериозна сумичка — каза накрая и запали един уинстън.

— Знам, татко.

— Сметката няма как да излезе, синко. Нали разбираш?

— Да, да, разбира се — излъгах. — Няма значение.

— Глупости, сине — прекъсна ме той и изведнъж лицето му застина непроницаемо. — Има значение. И двамата го знаем. Има голямо значение.

И така се озовах в много по-достъпен второкласен клон на Университета в Мейн в Преск Айл, където бях едва ли не единственият, който не учеше агрономство. Разбира се, чувствах се

забит в онзи никакъв градец, заобиколен от хора, които пишат дипломни работи върху бруцелозата (повярвайте, след Преск Айл, Брънзуик ми се видя направо столица). Но всеки път, когато се виждах с баща си, не допусках по никакъв начин да разбере колко ненавиждам този селски университет и как продължавам да съжалявам, че липсата на средства ме е откъснала от Боудън и от света, който той символизираше.

Татко обаче знаеше. Винаги когато се прибирах за уикенда и мама питаше за училище, той ме поглеждаше виновно и палеше нова цигара. Вътре в себе си ме беше предал и изкривеното му чувство за гордост му пречеше да види, че в моите очи не стои по-долу само защото е със заплата на военен. И така, помежду ни започна да се разпуква болезнен разлом, възцари се една скованост и резервираност. Дори след като бе диагностициран с рак на белите дробове (в края на моя първи курс), продължи да отблъсква опитите ми да се сближим.

— Защо ревеш, сине? — попита ме веднъж.

Обърсах сълзите си и направих опит да вложа бодрост в гласа си:

— Виж, когато се оправяш...

Той ме отрязва.

— Няма да се оправя. — Тонът му беше преднамерено категоричен. — Нека не говорим за неизбежното, става ли? Така или иначе, след два-три месеца, като завършиш, ще си толкова далеч от Мейн, че няма да има никакво значение дали съм жив, или мъртъв...

— Не е вярно.

— Познавам те, Нед. Знам какво искаш и какво си мислиш, че ще докажеш. И поради тази причина знам и че на теб, за разлика от мен, сметките ти все ще излизат.

Разбираше ме по-добре, отколкото осъзнавах. Знаеше, че *сметките* са това, което показва значимостта ни. Внушава ни чувство за стойност. Подхранва амбициите ни. Несигурността ни. Прецаква ни. Гони ни от леглото сутрин. Дава ни основание да си проправяме път през деня.

Мартинито ми пристигна. Вдигнах чаша, допях леденото ръбче до устните си и джинът се изтърколи надолу по гърлото. Докато алкохолът притъпяваше гласните ми струни, телефонът ми звънна пак.

— Нед Алън.

— За теб работният ден няма ли край?

— Джак Драбъл?

— Същият.

— Както казваше баща ми, който не работи, не трябва да яде.

Още ли си в офиса, Джак?

— Ахам. Просто бях мръднал от бюрото, когато си се обадил.

— Осем и петнайсет е. Ти си съкровище за „Инфоком“.

— А ти май се опитваш да ме излъжеш нещо?

— Не се налага, мой човек. Седя в бара на „Сейнт Реджис“, смуча сухо като кост мартини, чакам красивата си съпруга да се появи всеки момент за вечеря и си мисля, че „Грийн Ап“ ще лапнат притурката в девет и пет утре сутрин, ако двамата с теб не се разберем сега. Та, Джак, нищо лично, но не виждам смисъл изобщо да се мъча да те ментя, при положение че животът е толкова сладък.

— Сто седемдесет и пет.

— Е, сега вече ме обиждаш. Сто и осемдесет и си стискаме ръцете. И получаваш две цветни страници бонус.

— Плюс уикенд във Вейл, нали?

Пипнах го!

— Само при сто и осемдесет.

— Какво са пет бона?

— Разликата между това да примигваш срещу колорадското слънце или да си седиш на канапето в прекрасния Уорчестър, Масачузетс. Сто и осемдесет. Последно предложение.

— Ще ти се обадя утре.

— Не става. Звъниш ми тази вечер — договаряме се тази вечер. Сто и осемдесет. Тик-так...

— Добре, добре, съгласен съм.

— Браво, Джак! — Отпих голяма глътка мартини. И щом оставих чашата, си помислих: *Прав си, татко. Сметките ми излизат.*

О, боже, колко обичам да продавам!

3

— Това там не е ли Ралф Лорън? — попита Лизи.

— Набито око! — похвали я Джина.

— А виждате ли онези двамата в ъгъла? — обади се Иън и посочи двойка добре облечени мъже, които разговаряха на дискретно разположена маса. — Внушителната осанка и костюмът на едро райе. Грейдън Картър.

— Онзи Грейдън Картър? — попита Лизи.

— Самият той.

— Някога писал ли си за „Ванити Феър“? — обърнах се към Иън.

— Бих искал — отвърна той, после добави: — А мъжът с Грейдън е Дейвид Холберстам.

Джина кимна, но Лизи премига объркано.

— Кой е Дейвид Холберстам?

Веднагически съжали за откровеността си, защото тонът на Иън стана подигравателно надменен.

— Лизи, ако живееш в този град, е абсолютно задължително да знаеш кой е Дейвид Холберстам.

Жена ми прибра един отскубнал се кичур — безмълвен знак (но само за мен), че се е притеснила.

— Името ми звучи познато, но не се сещам.

— Може да се каже, че е най-влиятелният журналист за последните трийсет години — продължи да я дразни Иън. — Работил е в „Ню Йоркър“, автор на „Най-добрите и най-умните“ и „Петдесетте“...

— И е *умопомрачителен*. — Метнах ослепителна усмивка на Иън. — Нека позная: запознали сте се на парти във вилата на Тина Браун в Хамптънс, където си разговарял за външна политика с Джоан Дидиън...

— Всъщност разговарях с Тони Робинс за политиката в Близкия изток и той ми каза, че сте много близки лични приятели.

Дори аз се засмях.

— Как е животът във вестника? — смени темата Лизи.

— Малко като по време на Френската революция — рече Иън. — Главният редактор всеки ден праща по някой на гилотината. Но на моята глава май още не ѝ е дошъл редът. Засега.

— Защото си една от големите им звезди — вметна Джина.

— Пристрастна си — отвърна Иън. — Всеки, способен да скалпи изречение и да се докопа до някоя знаменитост, може да води клюкарска рубрика.

— Добре ли си? — обадох се аз. — Тези внезапни пристъпи на скромност може да се окажат опасни за здравето...

Иън вдигна очи към тавана.

— С такива приятели...

— Така или иначе, няма да се задържиш дълго на тази работа — каза Джина и се обърна към нас. — Разбрахте ли, че от GQ предложиха на Иън страхотен договор на свободна практика?

— Колко страхотен?

— Не е зле — отговори Иън.

— Не е зле? — възкликна Джина. — Петдесет хиляди долара за шест материала!

— Охо! — възкликна Лизи.

— Ах ти, срамежливко — усмихнах се аз и вдигнах чашата си към него. — Фантастична новина.

— Е, не е „Ню Йоркър“ — каза Иън.

— Всяко нещо с времето си — успокои го Джина.

— Кой е първият ти субект? — любопитства Лизи.

— Любимият автор на Комитета на началник-щабовете — Том Кланси.

— Господин Кланси е доста известен — отбелязах.

— Аха, търговците го обичат — смигна ми Иън.

— Да не говорим за журналистите от таблоидите — парирах с усмивка.

Джина погледна Лизи.

— Защо се ежат така?

— Мъжка им работа.

— Не е вярно, търговците са лишени от състезателен дух — възразих аз.

— Стига да не ги срещнеш на корта — усмихна се Иън. — От мен да знаеш, Лизи, мъжът ти има инстинкти на хищник.

— Вероятно защото съм ги шлифовал на обществени кортове, а не в татковия клуб.

Веднага съжалих за остроумната забележка. Лизи ме стрелна с поглед, който казваше: „Веднага се извини“. Което и сторих.

— Шегувам се — усмихнах се.

Но, разбира се, не беше съвсем на майтап. Защото част от мен завиждаше на Иън. Също като жена си, той излъчваше безапелационна увереност, самочувствие, което на моменти граничеше с надменност. Двамата с Джина бяха отгледани и възпитани в елитния манхатънски свят. Бяха завършили училища като „Чейпин“ и „Колиджиът“. Бяха свикнали да пазаруват с кредитната карта на мама в „Блумингдейл“ и „Сакс Фифт Авеню“. Бяха ходили на летни лагери във Вермонт и Ню Хампшър. Имаха татковци старши партньори в прочути адвокатски кантори или брокерски къщи на Уолстрийт, за които таксата за обучение в „Браун“ и „Смит“ не представляваше проблем. Бяха прекарвали първите си години в колежа във Флоренция и Дъблин. После се бяха върнали в Ню Йорк напълно уверени и спокойни, че ще си намерят място във всяка професионална сфера, която си изберат. Защото не само имаха нужните контакти, а и притежаваха онова най-безценно качество на родения в Манхатън: *комплекса на полагащото ти се по право*, убеждението, че са помазани да бъдат победители и че успехът е естествената им среда.

Нека не си кривим душата: колкото и да ненавиждаше работата си като водещ на клюкарска рубрика, Иън беше заел тази длъжност твърде рано, едва на двацет и шест. Сега, на трийсет, без усилия преминаваше към журналистическа кариера в списание. След още две-три години щеше да пробие и във „Ванити Феър“ и „Ню Йоркър“. Щяха да последват договори за книги и щеше да стане известен писател, представител на литературното статукво, споменаван в литературните рубрики на „Ню Йорк Таймс“, интервюиран от Чарли Роуз, третият на ъгловата маса на Грейдън Картър и Дейвид Холберстам. Защото, естествено, от гледна точка на Иън, този успех му се полагаше, той бе негово неотменно право, докато аз винаги съм чувствал, че за ъгловата маса, както и за успеха, човек трябва да се

бори. И освен това винаги съм се чудил дали ако някога стигна до масата, ще намеря сили да седна на нея.

Това им е проблемът на момчетата от малко градче, попаднали в Ню Йорк: колкото и добре да се справяш в елитна рекламна агенция като „Готам“, дълбоко в себе си се имаш за измамник. Продължаваш да се дивиш на високите сгради, отчаяно се опитваш да си придадеш изисканост и шлифованост, непрестанно се питаш дали под лъскавата повърхност не прозира миналото ти.

— Виж кой седи в ъгъла вляво — подхвърли Джина, в опит да смени темата след недипломатичната ми забележка.

Иън се обърна.

— А, да. — Стрелна ме с ироничен поглед. — Ето един човек, който си има *собствен* тенискорт.

— Едгар Бронфман-младши? — попита Лизи.

— Браво! — похвали я Джина.

— Лизи е най-добрата — включих се аз.

Лизи сви рамене.

— Просто чета клюкарските колонки като всички други.

Усмихнах се — това беше типично в стила на Лизи. Въпреки че беше запален участник в манхатънската светска суетня, за нея тя не беше особено важна. За Лизи тази игра беше просто част от работата ѝ. Информацията беше основната обменна валута, с която работеше.

Малко след първата ни среща ми беше обяснила:

— Във връзките с обществеността са важни само две неща: кого познаваш и... кого познаваш.

— Не се ли налага да се правят и сделки?

Тя прокара пръста си по дланта ми и се усмихна свенливо.

— Сделките ги сключваш ти, аз само оказвам влияние.

Съблазнително, а? Нищо чудно, че клъвнах моментално. Сега си давам сметка, че срещнах Лизи горе-долу по времето (пролетта на 1993 година), когато нюйоркският ми късмет най-сетне започна да се променя. Дотогава вегетирах като „ловец на глави“ в голяма фирма за набиране на персонал. Поредната непрестижна работа, която сменях за шестте години в Ню Йорк. В мен започваше да зрее чувството, че се провалям в професионално отношение, не успявах да надскоча предложенията за скучна и безперспективна кариера от последните страници на „Ню Йорк Таймс“. В началото дори установяването ми в

града си беше огромна победа. Намерих си мизерна гарсониера на шумно място срещу 850 долара месечно на Седемдесет и пета (оборудвана с върховната екстра на евтините квартири — вана в кухничката). После се хвърлих на първата попаднала ми работа („сътрудник продажби по телефона“ в „Брукс Брадърс“, тоест човекът, който вдига телефона и приема поръчката за чифт панталони). Нямах ясно дефинирани професионални цели. Не знаех какъв искам да стана като порасна. Знаех само едно: Ню Йорк е центърът на вселената. Място, което хората като мен (въоръжени едновременно с безгранична амбиция и безграничен работохолизъм) биха могли да завладеят.

Боже, колко чаках онзи ритник по задника, който да ме изстреля нагоре като герой на Хорейшо Алджър. Както скоро установих, момче от Мейн с диплома от треторазреден държавен университет и без никакви контакти няма как да завоюва Манхатън за една нощ. Естествено, направих опити да пробия на Уолстрийт, но конкуренцията на пазара на труда беше жестока и връзкарите и възпитаниците на елитни учебни заведения винаги печелеха. Момчетата като мен бяха обречени да пребивават в ада на средния ешелон.

Колкото и отчаяно да се стремях да напредна, продължавах да скачам от една ниска позиция на друга, като все се надявах, че мога да се докопам до повишение. Дори докато приемах поръчки по телефона за „Брукс Брадърс“, се опитвах да намеря път към управленските нива, но веднага ми беше заявено, че предвид повече от жалкия ми статус при постъпването на работа, ще трябва да минат няколко години, преди да може да става и дума за евентуално повишение. Но аз нямах намерение да прекарам три години вързан за слушалките: „Какъв да бъде кремавият ви пуловер — с остро деколте или по врата?“. Знаех, че притежавам някакви качества, някаква дарба, нещо, което рано или късно ще ми даде възможност да се развия в Ню Йорк. Проблемът беше, че още не можех да установя какъв точно ми е талантът. Така че продължавах да се рея, смених поредицата затъпяващи работи със следваща серия подобни, включително и някаква мижавя службица в пресофиса на „Сакс Фифт Авеню“. След седем безрадостни месеца писане на материалчета за бельо, продължих напред и станах „интервюиращ администратор“ в агенция за подбор на персонал. Три месеца по-късно се запознах с Чък Зануси. Той се беше обърнал към

агенцията, за да му намерят нова секретарка, задачата бе възложена на мен и прекарахме близо седмица в редовни телефонни разговори, докато той пресяваше кандидатите.

Явно съм го впечатлил с целеустремеността си, защото при последния ни разговор той ме попита:

— Какво прави умно момче като теб в тази дупка?

— Търси си спасителен изход. Бързо.

— Как мислиш, ставаш ли за търговец?

— Разбира се! — излъгах.

— Тогава ела да поговорим.

Още през първата седмица в „Компю Уърлд“ обаче се убедих, че абсурдно нахаканият ми отговор всъщност е бил верен. От момента, в който направих първата си сделка (осминка страница за реклама на компания за защита на софтуера на име „Лок-Ит-Ъп“), разбрах, че съм си намерил призванието. Установих, че всяка продажба е мъничка победа, постижение (без да броим няколкото долара, добавени в джоба ми). Колкото по-голяма площ покривах, толкова по-навътре навлизах в тънкостите на търговията: как да омайвам, да убеждавам, да приклепвам.

— Гледай на всяка продажба като на свалка — посъветва ме Чък Зануси малко след като започнах да работя в „Компю Уърлд“. — Целта е да вкараш клиента в леглото, но така, че той да не се усети. Прекалиш ли, започнеш ли да му правиш смучки по врата, ще те разкара. Запомни: ключовата дума при свалката е *финес*.

Припомних си този съвет две седмици по-късно, докато се разхождах около конгресния център „Джавитс“. Трябваше да присъствам на първото си професионално изложение СОФТУС, националната бърбрия на софтуерната индустрия. Докато обикалях близо хилядата щанда, разположени на основния етаж на изложението, забелязах логото на „Майкро Менидж“, компания в началото на списъка ми с важни потенциални клиенти, връчен ми от Зануси малко след постъпването ми на работа.

— Тези момчета от „Майкро Менидж“ имат страхотен продукт — „Диск Либерейтър“ — каза ми тогава Чък. — Но нещо се дърпат да рекламират при нас. Проучи ги внимателно и ги закови.

До онзи момент от компанията не връщаха обажданията ми. Поради което за мен беше огромно удоволствие да се озова на щанда

им да установя, че ги представлява убийствена мадама. Около двайсет и пет. Дълъг крак. Високи скули. Гарвановочерна коса, подстригана на модна къса прическа. Хубав черен костюм. Докато се приближавах до щанда, тя говореше по телефона.

— Здравейте — каза кокетно, след като приключи, и ми протегна ръка. — Лизи Хауард. С какво мога да ви бъда полезна?

Ръкостискането беше здраво, не лигаво, в гласа ѝ се долавяха следи от северните краища на щата Ню Йорк.

— Нед Алън, „Компю Уърлд“. Знаете списанието, нали?

— Не съм сигурна. — В очите ѝ проблесна предизвикателно пламъче.

— Щом сте в сферата на софтуера, няма начин да не ни знаете. Ние сме едно от най-големите компютърни списания в САЩ.

— *Третото* по големина — поправи ме тя.

— Е, значи, все пак ни знаете.

Още една дръзка закачлива усмивка.

— Може би.

— Аз пък определено съм чувал за вас.

— Нима?

— Да, чувал съм — продължих, като се постарях да не обръщам внимание на сарказма в тона ѝ. — „Майкро Менидж“, производителите на „Диск Либерейтър“: *Лесният начин да освободите диска си от ненужни файлове.*

— Впечатляващо.

— Всъщност „Диск Либерейтър“ е по-надежден от почистващите програми на „Уиндоус“. Върши повече работа от собствения деинсталатор на приложението. И е по-бърз от...

— Виждам, че сте изчели рекламната ни брошура.

— Това ми е работата. В ангажиментите ми влиза още да ви убедя да рекламирате в „Компю Уърлд“.

— Но „Пи Си Глоуб“ е основният играч на пазара и вече сме във връзка с тях.

— Виж, Лизи, проблемът с основните играчи е, че се мислят за единствените и смятат, че не дължат на клиента никакво уважение...

— Само до уважение ли е?

— Е, и отстъпка, разбира се.

— Колко?

— Да речем, че стандартната ни тарифа за цяла страница е трийсет и пет хиляди. Но за нов клиент като „Майкро Менидж“ сме склонни да продадем страницата за...

— Трийсет — прекъсна ме тя.

— Ще ми се, но не бих могъл да направя дванайсет процента отстъпка от...

— Трийсет и една и петстотин.

— Това са десет процента. От друга страна, трийсет и две и петстотин...

— Продадено.

— Моля?

— Продадено — повтори тя.

— Кое е „продадено“?

— Рекламата на „Майкро Менидж“. Цяла страница. За юлския ви брой, ако е възможно.

— Лично ще се погрижа да излезе тогава.

— Чудесно. И още нещо: не се надявам на челно място, но забутах ли ни при личните обяви, повече няма да се видим.

— Няма да се случи.

— Дано.

— Защото... хм... би ми било приятно да се видим пак.

— Нима? — Тя избягваше погледа ми, уж нещо оправяше брошурите.

— Да, приятно ще е. Стига и ти да искаш.

— Може би. — Подаде ми картичката си, след което продължи да подрежда щанда.

— „Мосман & Кийтинг — връзки с обществеността“ — прочетох на визитката. — Каква е връзката ти с „Майкро Менидж“?

— Пиар агент съм им.

— А кой се занимава с рекламата?

— Брус Халпърн от „Огилви & Матър“. Но той обикновено приема всяко предложение за реклама, направено от мен. Разбира се, ако искаш да говориш директно с него...

— Не, не, нямах предвид...

— В смисъл, ако се притесняваш, че си договорил нещата със служител на ниско ниво...

— Засегнах те, а?

Тя вдигна рамене.

— Не е драма.

— Извинявай.

— Извинението ти е прието. Ти си отскоро в играта, нали?

— Толкова ли е очевидно?

— Правило номер едно: никога не преигравай. Особено когато отсрещната страна ти е дала знак, че е приела.

— Значи въпреки всичко ще се видим?

Изящно повдигане на веждите.

— Може би.

След изложението ѝ звънях в офиса три пъти. Все беше „в среща“. На четвъртия път благоволи да отговори.

— Упорит си, а?

— Ти пък си много добра в това да се правиш на недостъпна.

— Ясно, разбирам. Ако жена не ти върне обаждането на секундата, значи е флиртаджийка и играе игрички. И през ум не ти минава, че може да има много работа.

— В такъв случай да изключа вероятността за вечеря утре?

— Мисля, че мога да жертвам една вечер за слушане на разкази за търговски хватки.

Ето на това му викам аз *темперамент* — такъв, дето повечето мъже биха преценили като твърде горещ, за да си струва усилията. Но лично мен самоувереността на Лизи ме омагьоса. Зад предизвикателното ѝ кокетство усетих, че е сродна душа, търсеща реализация в този град, човек, който също иска да се установи в големия лош метрополис.

Ти сключваш сделки. Аз оказвам влияние.

Спомням си моментът, когато го каза и погали дланта ми с показалеца си. Случи се на онази наша първа вечеря. Беше късно, масата беше раздигната. Бяхме изпили по едно мартини и бутилка зинфандел и тъкмо бяхме поръчали още две чаши вино, за да задържим градуса. Може би беше заради допълнителното количество алкохол или пък се дължеше на осветлението, което я правеше да изглежда още по-лъчиста, отколкото при запознанството ни. Или пък заради това, че откакто седнахме на масата, нямаше нито частица от секундата, в която разговорът да прекъсне. Знаех, че сме си паснали. Каквато и да беше причината, изведнъж я погледнах и избълвах:

— Знаеш ли, ще се ожения за теб.

След това глупаво откровение настъпи продължителна пауза, по време на която се молах подът под мен да се продъни и да потъна в земята. Но пианското ми предложение не стъписа Лизи ни най-малко. Тя продължи да прокарва пръста си по горната част на дланта ми, като полагаше всички усилия да сдържи напушилия я смях.

Накрая ме дари с пианска усмивка и рече:

— Наистина имаш много да учиш.

— Извинявай, извинявай, извинявай. Това беше най-тъпото изказване на всички времена, откакто свят светува.

— Млъкни и ме целуни.

Много по-късно същата нощ в миниатюрната ѝ гарсонiera на Деветнайсета улица и Второ авеню тя се извърна към мен в леглото и каза:

— Ето, виждаш ли, упоритостта се възнаграждава.

— Умението да се правиш на недостъпен също.

— Мъдрец си ми ти — прихна Лизи.

— Старая се.

— Искаш да кажеш, точно като мен.

— Ставаме двама.

— А, така ли?

Обгърнах я и я притеглих към себе си.

— Май да.

Тя се сгуши в мен.

— Ще видим.

Бяха минали четири години и половина от онази наша първа пианска вечер и все още бяхме „двама“. Не ме разбирайте погрешно, не съм от онези самодоволни смешници, дето изпадат в умиление, докато разказват за „идеалната си връзка“. В крайна сметка ние сме ужасно различни. За Лизи всичко е или черно, или бяло, тя вярва, че границата между доброто и злото е ясно дефинирана. И макар аз също да се имам за морален тип, съм склонен да оглеждам всяка ситуация от различен ъгъл.

Така че, макар да бяхме неразделни още от онази първа вечеря (оженихме се през 1994 година), сме преминавали и през неизбежни сътресения, а само преди месец преживяхме труден период, който, ако му бяхме позволили, можеше да отрови връзката ни. Но кой брак не е

бил лашкан от бури? Вътрешно бях убеден, че ни е писано да бъдем за дълго заедно, защото... ами да го кажем така: с Лизи никога не сме употребявали изрази като „недей“, „не позволявам“ или „няма да го допусна“. Не се състезаваме професионално, нито си играем мръсни игрички за надмощие. Всъщност харесваме се взаимно. Още по-показателното е, че продължаваме да сме си забавни. А колко двойки могат да кажат подобно нещо след пет години заедно?

Разбира се, имаме различия в мненията. Като по въпроса за Джина и Иън. Аз харесвам Джина и понасям Иън в малки дози. Естествено, нямам против да си разменяме шеги и закачки. Но докато Лизи приема за нещо нормално склонността му непрекъснато да демонстрира познанствата си с този или онзи, аз се опитвам да се състезавам с него. Може би защото дълбоко в себе си съм впечатлен, че е ходил в едно и също училище с Джон Ф. Кенеди-младши, че е написал пространна статия за Питър Дженингс за „Мирабела“ и че дава вид на човек, който е приятел с всеки важен писател и журналист в Ню Йорк.

Това е фундаментална разлика между мен и Лизи — тя не се прехласва пред всичко *модно*, не благоговее пред онзи свят, който, поне според списание „Ню Йорк“, ти казва какво да ядеш и да пиеш, какво да гледаш и какво да четеш, за какво да говориш. Разбира се, Лизи е добре информирана и познава отвътре ритъма на градския живот, тъй като това е неразделна част от работата на всеки в сферата на връзките с обществеността. Но за разлика от мен, тя не се бои, че може да загуби способността си да убеждава. Нито изпитва необходимост да доказва, че е от голямото добрутро, като размахва непрекъснато златната си кредитна карта.

— Ние ще се погрижим — казах, щом сметката дойде.

Лизи присви устни, но си замълча.

— Нед, тук режат глави — обади се Джина. — Дай да си я разделим.

Разтворих сгънатото листче, което келнерът бе поставил пред мен. Триста и осемнайсет долара. Леле!

— Може да почерпите другия път. — Метнах кредитната си карта в табличката, молейки се плащането да мине (в началото на седмицата бях получил писмо от „Американ Експрес“, в което само

дето не ме заплашваха с физическа саморазправа, ако не покрия просрочените си задължения).

— Трябва да отбележа — каза Джина, — че поне веднъж всички суперлативи се оказват верни. Оризовият кейк беше невероятен.

— Поне не ни таксуваха допълнително за близостта до такива знаменитости — додаде Лизи.

— Като стана дума — намеси се Иън, — вижте кой се появи.

Заедно с всички останали в салона, дискретно извихме вратове, за да проследим влизането на извънредно висок мъж на петдесетина години с внушителна осанка. Излъчваше благородство и авторитет. Беше висок метър деветдесет и пет и се извисяваше над всички в помещението. По едрото му тяло не се забелязваше нито грам отпусната плът. Лицето му имаше слънчев загар. Костюмът и ризата му изглеждаха шити по поръчка. Синьо-сивите му очи бяха бистри и строги. Но това, което ме впечатли най-много, бяха дланите. Огромни като мечешки лапи. Хищнически длани на хищническа натура.

— Виж ти, виж — зацъка Иън. — Великият мотиватор.

Великият мотиватор. По-известен като Джак Балантайн.

Всеки в съзнателна възраст през последните двайсет години познаваше историята на Джак Балантайн. Как е отрасъл като син на ковач в Харисбърг, Пенсилвания, в гимназията откриват футболната му дарба, печели пълна стипендия за Мичиганския университет, става най-известният университетски куотърбек в средата на шейсетте, след което извежда „Далас Каубойс“ до три победи в Суперкупата по време на умопомрачителната си професионална кариера.

Джак Балантайн обаче не беше само първокласен футболист. Беше луд по високите скорости и караше бясно в скоростната лента. През десетилетието, в което играе за каубоите, си изгражда репутация на стопроцентов плейбой. Фен на „Ферари“, на холивудските актриси и на дизайнерски ергенски жилища в Ню Йорк, Холивуд, Вейл и Далас. И магнит за неприятности — сбивания по баровете, шамаросване на любопитни журналисти и — според слуховете — забъркване с разни типове от престъпния свят.

Всички очакваха Балантайн да поеме по пътя на пропадналите знаменитости — професионален футболист, който след края на кариерата си прахосва състоянието си за кокаин, мацки и неразумни капиталовложения. За всеобща изненада обаче той се премести в Ню

Йорк през 1975 година и подхвана собствен бизнес с недвижимо имущество. Циниците се изсмяха и прогнозираха, че след година ще е банкрутирал. Нищо подобно. Бившият футболист се оказа проникателен и умен бизнесмен. Започна с по-скромни имоти в предградията и постепенно се придвижи към манхатънския пазар, като в началото на 80-те реализира няколко големи сделки, влезли в новините, които му гарантираха стандарт на мултимиллионер и статут на голям играч.

Но Балантайн си е Балантайн и не се задоволи с баналната роля на мултимиллионер в сферата на недвижимите имоти. Реши да се преобрази в Строител. И по-точно в Строител на небостъргачи, който по време на възхода на рейгъномиката остави своя отпечатък върху релефа на Манхатън. Големи сгради. Големи сделки. Два брака, надълго и нашироко обсъждани в медиите. Човек, изградил си образа на големия предприемач на своето време: великият куотърбек на капитализма.

Разбира се, имаше слухове, че империята на Балантайн е колос на глинени крака, че той постоянно е на ръба на финансовия срив. Също така се говореше, че е склонен да играе нашироко и без задръжки и че скрупулите му не са много. През 1991 година Балантайн най-после сгафи. Някаква сделка с казино в Атлантик Сити се объркала. Строежът на небостъргач в Батъри Парк Сити надхвърлил сериозно бюджета. Корпоративният паричен поток пресъхнал. Господин Строител задлъжнял с двеста милиона долара. Банкерите му решили, че не си струва да се рискува повече, и дръпнали шалтера. Строителната империя на Балантайн се срина за миг.

Медиите отразиха този срив най-надлежно. Хората проследиха историята с интерес. Мнозина намериха нещо дълбоко удовлетворяващо в това своеобразно ватерло на нарцисизма. Тук в Америка може и да благоговеем пред успеха, но провалът ни впечатлява не по-малко. Особено ако въпросният индивид е извършил един от седемте смъртни греха — отдал се е на гордостта. В крайна сметка гордостта предхожда провала. Особено в град като Ню Йорк.

Макар бизнесът му да бе притиснат до стената, все пак Балантайн не беше стигнал дотам да продава моливи пред „Блумингдейл“, тъй като успя да запази голяма част от личните си авоари. Но след като обяви банкрут, се измъкна от общественото

полезрение за около три години. Мъжът, чието лице беше окупирали нийоркските медии, изчезна от поглед и тръгнаха какви ли не слухове, че е преживял нервен срив и се е изолирал като Хауард Хюз, дори се говореше, че се е оттеглил на някакъв карибски остров.

Както се оказа, Балантайн беше използвал тригодишното си оттегляне, за да събере сили и да обмисли следващия си ход. Когато се завърна през 1994 година и отново влезе в светлината на прожекторите, вече беше с нова самоличност. Строителят на небостъргачи се беше превърнал във Великия мотиватор, който от трибуната изнася вдъхновяващи беседи и проповеди, споделя своята философия за успеха и как човек да преоткрие себе си.

Наред с това започна да бълва книги за личностно усъвършенстване. Вече беше издал три. И трите бестселъри. Сред заглавията бяха „Зоната на успеха“ и „Ти печелиш“. Преливаха от футболни метафори и прокламираха основното верую на Балантайн: умелият тактик може да навлезе много навътре в игрището, но в крайна сметка тъчдаун бележи този, който удря най-силно.

И така, след претърпения срив Балантайн се озова обратно във фокуса на общественото внимание, гостуваше редовно в шоупрограми, пълнеше зали с по три хиляди души, лицето му надничаше от витрината на книжарниците. Естествено, градският елит прие завръщането му с насмешка. Но каквото и да бе отношението към него, едно беше безспорно: появяването на Балантайн предизвикваше моментно затишие в салона на хитово заведение като „Патрун“. А от моя гледна точка това си беше реално могъщество.

Придружаваха го двама мъже в черни костюми. Единият носеше куфарче и като да беше личният секретар на Великия мотиватор. Другият очевидно беше охрана, защото погледът му обиколи гостите на заведението. Балантайн спря за кратко на масата на Едгар Бронфман, наследникът на Сийграм вече беше станал на крака, докато тримата стигнаха до него, и се здрависа с Балантайн.

— Виждаш ли онзи с куфарчето? — попита Иън. — Обзалагам се, че Балантайн ще го накара да обиколи от маса на маса, за да предложи записите му с вдъхновяващи лекции.

— По-тихо, Иън! — сръчка го Джина.

— Какво ще ми направи? Ще дойде да ми смени физиономията ли?

Сякаш го чу, мъжът с куфарчето се приближи до масата ни. Иън пребледня като платно. Но онзи не се интересувахе от него. Гледаше мен.

— Нед Алън?

Кимнах бавно. Беше горе-долу на моята възраст, с изсечена челюст. Бях убеден, че съм го виждал някъде. Той протегна ръка и се представи:

— Джери Шуберт. Гимназията в Брънзуик, випуск '83.

— Ха! — възкликнах и станах да се здрависаме. — Не мога да повярвам.

— Светът е малък. Откога си в Ню Йорк?

— Веднага след колежа. Ти?

— И аз. През последните три години съм личен асистент на господин Балантайн.

— Добре се справяш.

Като забеляза, че ръката на Лизи е на облегалката на стола ми, той ѝ кимна почтително.

— Ти също.

— Извинявай, жена ми — Лизи.

Лизи се усмихна пестеливо.

— А това са Иън и Джина Дийн.

— Да не би да сте онзи Иън Дийн от „Нюз“?

Иън се разшава притеснено.

— Същият.

— Господин Балантайн забеляза, че сте го споменали в рубриката си миналата седмица.

Иън избягваше строгия поглед на Джери.

— Беше просто шега.

— Имате интересно чувство за хумор, господин Дийн. — Изражението му се разведри. — Но господин Балантайн умее да приема шегите.

Хвърли поглед към шефа си. Балантайн вече се отдалечаваше от масата на Бронфман и телохранителят му дискретно кимна на Джери, за да му подсказва да приключва веднага.

— Трябва да тръгвам — каза Джери и посегна към предния си джоб за визитка. — Дай да се видим някой път, да си поговорим за доброто старо време в Мейн.

— Още ли играеш хокей? — попитах и на свой ред му подадох визитна картичка.

— Само на сън. — Погледна картичката ми. — Регионален директор продажби. Впечатляващо. Приятно ми беше да те видя. И вас също, господин Дийн. Да се обадиш, чу ли?

— Добре.

— Сериозно, ще се радвам.

Щом той се отдалечи на достатъчно разстояние, Джина се обади:

— Хм, впечатлена съм.

— Какво си написал за Балантайн в колонката си? — попитах Иън.

— Просто се пошегувах, че новата му книга е пълна със съвети как да банкрутираш, без да си продадеш яхтата.

— Такъв си е Иън, шегаджия — усмихна се Джина.

— Ама то си беше точно така — оправда се Иън. — Бизнесът на Балантайн се сгромоляса като Рим, а той продължи да си живее като Доналд Тръмп. А сега възкръсна от мъртвите. Пред него Распутин е нищо.

— Близки ли бяхте в гимназията с този Джери? — поинтересува се Лизи.

— Посещавахме едни и същи лекции и през втората година движехме заедно, но после Джери стана звезда в хокейния отбор.

Ако Иън не беше на масата, щях да кажа, че освен дете беше трепач на леда, Джери Шуберт имаше и малко позорна слава. През последната година се замеси в местен скандал и беше обвинен (с още двама хокеисти), че е провалил мач на важен шампионат на щатско ниво. Твърдеше се, че имал връзки с местни букмейкъри, които направили сериозни залози за изхода на мача, но следствието не откри неопровержими доказателства и Джери беше оневинен. Всичко това вече беше минало, но за клюкар като Иън жълтите новини нямаха давност. Щеше да тиражира историята още на другия ден („В града се говори, че личният асистент на Джак Балантайн е бил замесен в скандал с нагласени мачове в родното си градче...“). И после върху мен щяха да се посипят обвинения — и с право — че вадя кирливите ризи на стар приятел. Затова казах само:

— Четох някъде, че след колежа Джери се пробвал в Националната хокейна лига. Сигурно не му е потръгнало.

— И сега носи куфарчето на Великия мотиватор — подхвърли подигравателно Иън.

— Знаеш ли какво харесвам в теб, скъпи? — попита Джина. — Твоята сърдечна, всеобхватна любов към човечеството.

— Как да очакваш човечност от журналист? — усмихнах се аз.

— Нед е прав — съгласи се Иън. — Все едно да очакваш изтънченост от търговец.

Съумях да се засмея. Копелето му с копеле, последната дума пак беше негова.

В таксито на път към къщи Лизи каза:

— Ужасно ми се иска да престанеш да се съревноваваш с Иън.

— Само се закачаме.

— Той се закача, а ти го приемаш на сериозно.

— Не, не е вярно.

— Нед, казвала съм ти толкова пъти — не е нужно да се съревноваваш и да се доказваш постоянно. Ти наистина си успял.

— Не се опитвам да се доказвам постоянно.

— Тогава защо настоя да платиш сметката тази вечер?

— Спокойно, не е проблем.

— Как да не е? Надхвърлили сме всички лимити.

— Не сме.

— Шейсет бона на червено не е надхвърляне?

— След две седмици ще получа премиалните и ще сме обратно на черно.

— Докато не започнеш да харчиш пак. Така се чувстваш господар на положението.

Трябваше веднага да приключа този разговор.

— Да се харчи е забавно — вметнах. — Особено с теб.

Тя пое лицето ми в дланите си и ми се усмихна накриво.

— На това му се вика романтична забележка.

Апартаментът ни се намираше на Двайсета улица, между Пето и Шесто авеню, така нареченият район Флатирон, по-известен като „Новия Сохо“, ако се вярва на списанията. Нови апартаменти в някогашни складове. Ресторанти и барове. Модни магазини („Емпорио Армани“, „Пол Смит“, задължителните „Гап“ „Дж. Крю“ и „Банана Рипъблик“). И убийствено високи наеми. Нашият едностаен тавански апартамент (паркет, френски прозорци, свръхмодерна кухня) ни

струваше 2200 долара на месец, като хазяинът заплашваше, че през февруари, когато изтичаще договорът ни, ще увеличи наема с петнайсет процента.

На телефонния секретар светеше лампичка. Натиснах бутона за прослушване и чух гласа на Айвън Долински. Беше се постарал да звучи нахакано самоуверено, но треперливостта и несигурността в тона му си личаха, напоследък беше все така.

— Шефе, Айвън се обажда. Виж, извинявай, ужасно ми е неудобно, че ти звъня у дома. Първо мислех да ти се обадя на мобилния, но си рекох, хей, чакай малко, та човекът си има и личен живот, нали? Едва ли изгаря от желание да си говори с мен в девет вечерта. Затова реших да ти звънна на стационарния. Нещата са супер, всичко е точно с рекламата на Джи Би Ес. Подписваме сделката утре по обед, след което ще се почувствам като първата пушка на Запада. Но да ти кажа защо ти звъня у дома... Плъзна слух, че Чък Зануси е бил привикан на непредвидено посещение в Чикаго...

Мамка му. Мамка му. Мамка му. Барабанът в списанието бие яко. И знам кой държи палките. Деби Суарес. Ключарката. Голямата уста.

— Както и да е, познаваш ме, аз съм депресар. За мен чашата не е просто наполовина празна, а в нея е останала последната капчица вода на света... Та, въпросът ми е, имаме ли проблем? Пак ли японецът? Не ме разбирай погрешно. Йокимура винаги се е държал добре с мен. Но когато японец иска да те прецака...

Натиснах бутона „стоп“. Лизи поклати глава.

— Красота.

— Ами какво, човекът е ветеран от Виетнам.

— Не знаех, че във Виетнам сме се били с японците — подметна тя и се скри в спалнята. Включих отново телефонния секретар.

— Та така де, шефе, ако нямаш против, обади ми се тая вечер, като се прибереш, че да спя спокойно и да не се притеснявам, че ще ми резнат главичката. Обади се по всяко време, колкото и да е късно. Просто ми се обади, моля те, за да се успокоя.

Супер. Направо страхотно. Айвън Долински, някогашният ми търговец номер едно, се е превърнал в Психо 101. *Обади ми се тая вечер, като се прибереш, че да спя спокойно.* Горкият нещастник, не спи спокойно вече над две години, откакто дъщеричката му Нанси си отиде от менингит. Беше едва на три и около нея се въртеше целият

живот на Айвън. Най-вече защото беше зачената инвитро и беше чудото, както казваше Айвън, появило се след пет мъчителни години опити да имат дете. Той беше на четирийсет и шест, когато Нанси се роди, първото му дете след два провалени брака, което придаваше на появяването ѝ допълнителна емоция, а скръбта от смъртта ѝ беше непосилна. Броени месеци след това бракът му приключи. Способността му да се съсредоточава замина на кино. Започна да пропуска ангажименти и напълно зацикли.

Преди година Чък за малко да го уволни, след като Айвън провали почти готова сделка с „Тек Уърлд“ за цветна рекламна притурка (Айвън пропусна четири ключови срещи). Но аз успях да измоля отсрочка, после накарах Айвън да се запише на терапия, започнах да му давам най-лесните сделки, за да му помогна да се върне на терена плавно и да възвърне формата си. И през последните няколко месеца производителността му се повиши дотолкова, че накрая му поверих голяма сделка с Джи Би Ес. Но той продължаваше да се нуждае от постоянен контрол. И беше развил досадния навик да мънка безспир, най-обикновеният телефонен разговор се превръщаше в двайсетминутен монолог. Заради това не му се обадох, а отидох до настолния си компютър (който държим в малка ниша, преустроена в нещо като кабинет) и му написах кратък и ясен имейл:

Айвън,

Няма смисъл да си губиш съня заради дреболии. Аз не го правя. Защото не се случва нищо — повтарям, нищо — застрашително. Избий рибата с Джи Би Ес утре. И изпусни парата.

Нед

Прочетох писмото още веднъж и си рекох: „Де да можех да повярвам на собствените си глупости“. После натиснах бутона „Изпрати“ и си легнах.

Лизи вече се беше сгушила в своята половина на леглото и четеше „Ванити Феър“. Остави списанието и ме погледна.

— Защо не ми каза за пътуването на Чък Зануси до Чикаго?

— Не ми остана време.

— Нещо голямо ли се готви?

— Не знам.

— Тогава защо Айвън звъни у дома и звучи така, сякаш има нужда от успокоителни?

— Защото той постоянно има нужда от успокоителни.

— Нали щеше да ми кажеш...

— Какво?

— Ако в службата ставаше нещо.

Не, честно казано, нямаше. Защото съм възпитан, че страхът и безпокойството са нещо, което човек не споделя с най-близките и най-скъпите си хора. Както казваше татко: „Никога не показвай на никого, че си напълнил гащите. Това, че си уплашен, ще стресне семейството ти и ще достави удоволствие на враговете ти“.

По-добре остави страховете за себе си, преживей ги вътрешно. Скрий ги от чужди погледи и постепенно ги преодолей. Или поне такава беше теорията на баща ми, която се опитвах да следвам през годините за огромно огорчение на жена ми, която от време на време избухваше и ме обвиняваше, че отказвам да призная някоя и друга слабост.

— Разбира се, че ще ти кажа.

— Глупости.

— Не са глупости. Просто...

— Не искаш да ме тревожиш.

— Да.

— Което означава, че има за какво да се тревожа.

— Няма за какво да се тревожиш. Просто Чък са го викнали на среща в Чикаго, това е.

— Важна среща?

— Не съм разтревожен.

— Значи все пак нещо става.

— На този етап единственото, което знам, е, че е имало среща. И на закуската утре...

— О, боже...

— Лизи...

— Чък иска да се видите на закуска?

— Много пъти сме закусвали заедно.

— Не е вярно.

— Добре, права си. Случва се за пръв път от... не знам...

— Да речем, *изобищо* за пръв път. Чък ненавижда работните закуски.

— Откъде знаеш?

— Ти си ми казвал.

— Възможно е. Обаче, виж, все пак е само закуска.

— Наистина ми се ще да не беше толкова потаен.

— Не съм потаен. Просто съм скромнен.

— Ти си невъзможен, знаеш ли?

Пъхнах се в леглото до нея.

— Но ти ме обичаш въпреки това.

— За жалост.

Придърпах я към себе си.

— Нед... недей.

Неловко мълчание.

— Минаха почти три седмици — казах кротко.

— Знам — прошепна тя. — Докторът каза, че може да отнеме до двайсет и един дни, преди да...

— Добре. Не искам да те притискам.

— Знам, че не искаш. И знам, че скоро ще се случи, но точно в момента...

— Добре, добре — погалих я по косата. — За никъде не бързае. Но ти искаш ли да...?

— Разбира се.

Пак неловко мълчание. Напоследък ставаха все по-чести. И бяха свързани винаги с едно и също: абортът на Лизи отпреди три седмици.

Тази бременност се случи съвсем инцидентно, беше „механична грешка“, дължаща се — както установихме по-късно — на микроскопична дупчица в диафрагмата на Лизи. В този смисъл новината, че ще ставаме родители, ни удари като токов удар от две хиляди волта. След първоначалния шок Лизи беше въодушевена от новината. Но когато домашният тест за бременност се оцвети в яркорозово, аз побледнях.

— Стига, скъпи! — възкликна Лизи, когато ме видя. — Винаги сме си говорили, че в един момент ще имаме деца. Така че това просто е начинът на природата да ни каже, че моментът е дошъл по-скоро от очакваното.

— Природата няма нищо общо — отвърнах мрачно.

— Страх те е, нали?

— Не ме е страх, просто съм притеснен.

— Не искаш това дете ли? — попита тя, като неволно попипа стомаха си.

— Разбира се, че го искам — излъгах. — Просто... просто моментът не е много подходящ, нали? Особено като се има предвид професионалното напрежение, под което се намираме и двамата.

— Моментът никога няма да е подходящ. Винаги ще има някой краен срок или важна сделка. Такъв е животът. Вярно, едно дете би направило нещата малко по-сложни. Но пък ще е най-хубавото, което ни се е случвало.

— Да, сигурно.

Тя дръпна ръката си и ме изгледа съсредоточено.

— Ще ми се да се беше зарадвал повече.

— И на мен ми се ще.

Всъщност идеята да ставам родител никога не ми е била много на сърце. На практика винаги съм се надявал да го отлагам до безкрай. Представям си се като родител, който непрекъснато живее в страх, че греша, и който вечно ще се притеснява за благополучието на децата си. Никога няма да забравя онзи поглед, изпълнен с безкрайно разочарование в очите на баща ми, погледа, който виждах всеки път, когато той усещаше, че ме е предал.

А и, мислех си, защо да създаваш ненужен хаос в живота си, особено в момент, в който ми се струваше, че съм нацелил правилната посока в професионален план? В момента нещата за нас двамата се развиваха повече от добре. Все щеше да му дойде времето и за трети член на семейството. Но това щеше да стане тогава, когато щяхме да бъдем готови да осигурим най-добрия възможен живот на детето си.

С други думи, изпаднах в паника. Беше повече от очевидно, че Лизи е изненадана от колебанието ми. И колкото и да се опитвах да проявявам нужното внимание, докато сутрин ѝ се гадеше, нея я обземаше известна тревога. Това ѝ е ценното на Лизи — не е никак глупава. Притежава изключително чувствителен инструмент, който веднага долавя кога се опитвам да я баламосвам.

Въпреки всичко след около осем седмици започнах да убеждавам сам себе си, че трябва да се успокоя и да приема новината. Лизи беше

права: да имаме дете, щеше да е най-хубавото нещо, което ни се е случвало. Защото в крайна сметка Лизи беше най-хубавото нещо, което ми се е случвало на мен.

И тогава, един следобед Джина ми се обади в офиса. Тонът ѝ тутакси ме разтревожи. Беше безкрайно овладян, непоклатим.

— Нед — подхвана тя, — не изпадай в паника, но...

Моментално изпаднах в паника.

— Какво става с Лизи?

— Лизи ще се оправи. Наложих се да я заведем по спешност в болницата, прокърви силно...

На гърлото ми заседна буца.

— Бебето?

— Нед, съжалявам...

Петнайсет минути по-късно бях в болницата. Дежурният в Спешното отделение ми обясни, че Лизи е направила спонтанен аборт и са я откарали в операционната за спешен кюртаж.

— Когато излезе от упойката, ще се чувства много отпаднала, да не говорим за травмата, която ще преживее, щом осъзнае загубата на бебето. Но доколкото мога да преценя, при аборта няма усложнения, така че няма причина да не може да зачене пак.

Минаха цели три часа, докато ми позволят да я видя. Лежеше с включена система, лицето ѝ беше бледо като платно от загубата на кръв. Но това, което прикова вниманието ми най-напред, бяха очите ѝ. Обезумели.

Седнах и я стиснах за ръката.

— Предполагам, че за теб е облекчение — прошепна тя.

Все едно ме зашлеви през лицето.

— Не е вярно.

Изведнъж се приведе напред, облегна глава на гърдите ми и зариди неконтролируемо. Държах я в обятията си, докато се успокои.

— Следващия път всичко ще е наред.

— Нека не говорим за това сега.

И така, тази тема бе оставена за друг път. На следващия ден, когато отидох да я взема от болницата и да я закарам у дома, допуснах грешката да демонстрирам оптимизъм.

— Веднага щом се оправиш, ще опитаме пак.

Тя заби поглед в пода и не каза нищо. Разбрах намека и не повдигнах въпроса повече. През първата седмица болката ѝ беше осезаема, както и желанието ѝ да не обсъжда темата с мен. Докато се опитваше да се справи с мъката си, Лизи издигна помежду ни стена. И макар да уважавах необходимостта ѝ от така нареченото „лично пространство“, не можех да не се боя, че сме се отдалечили един от друг, че за пръв път, откакто се бяхме запознали, у нея е затрептяло някакво съмнение по отношение на мен. И вътрешно се укорявах, задето бях посрещнал новината за бременността ѝ вяло, задето бях позволил на личното си безпокойство и несигурност да засенчат един прекрасен момент помежду ни.

След тази първа седмица обаче настроението ѝ сякаш се пооправи и аз с облекчение отбелязах, че разстоянието помежду ни се скъсява. Никога повече не споменах прекъснатата бременност. Не я спомена и Лизи — до тази вечер, когато настъпи поредното неловко мълчание, сякаш станало наш все по-чест гост.

Но пък това вероятно е нормално при тази ситуация. Обикновено и двамата не сме от мълчаливите. Все още сме адски щастливи един с друг. Случилото се е просто етап, нещо, което ще преодолеем с времето. Тоест скоро. Много скоро.

— Ще се опитам да поспя — каза Лизи и се обърна да ме целуне.

— Не се тревожи за нищо. Това е моя работа.

Тя изгаси нощната си лампа, гушна възглавницата си и заспа за секунди. Аз забих поглед в тавана и зачаках съня. И си казах: „Наистина няма за какво да се тревожиш. Ти си от победителите, нали?“.

Дан Шугърман сервираше за сета, когато започна да се разколебава. След като ми проби сервиса в шестия гейм, вече водеше с пет на три гейма, резултатът беше трийсет-нула и му оставаха само още две точки, за да вземе сета. Но после взе че направи двойна грешка със силен втори сервис, който излезе далеч от полето.

Трийсет-петнайсет.

Погледнах си часовника: 6:41 часа. Още деветнайсет минути от запазеното време на корта. Шейсет и четири минути до закуската ми с Чък Зануси. „Не мисли за това — повтарях си, — не мисли за това. Просто се съсредоточи върху следващия удар.“

Първият сервис на Шугърман беше поредният опит за мощен ас, едва успях да подложя ракета и да изпратя топката във въздуха. Опитът за прехвърляне беше къс и Дан се впусна към мрежата, за да забие. Само че за миг изпусна топката от очи и волето завърши право в мрежата.

Трийсет-равни.

Този път пробва да смени темпото на сервиса: с ниска скорост и силен топспин. Аз обаче съумях да заема правилна позиция и върнах чист завършващ форхенд.

Трийсет-четирийсет.

Докато се връщаше на основната линия, Дан измърмори нещо неразбираемо. После ми метна бърз поглед, в който видях раздвоеност и несигурност, разколебаност и липса на вяра. Погледът продължи едва секунда, но в него се четеше всичко. Разбрах, че сетът е мой.

Мощен първи сервис на сантиметри извън централната линия. Последва изключително внимателен втори сервис, от който ясно личеше, че мисли за точката за пробив. Топката попадна в центъра на полето. Придвижих се напред, замахнал широко назад с ракетата, уж за дълбок ретур. Дан остана на основната, но аз смених тактиката и пуснах къса топка близо до мрежата. Дан се хвърли да я стигне, но още преди да я доближи, тя вече беше тупнала втори път.

— Мамка ти! — изкрещя, докато връхлиташе върху мрежата, но веднага след това вдигна ръка в знак на извинение. В крайна сметка тенисът е джентълменска игра. Докато не вземат да те гризат съмнения и не започнеш да правиш грешки. Тогава битката става на живот и смърт. А противник си си самият ти.

Дан Шугърман винаги водеше тази битка със себе си. Говореше се, че е бойното куче на търговец на метали, човек, който изправя на нокти всичките си подчинени и дебне фючърсите по борсите като питбул. Или поне така чувах в съблекалнята на „Ню Йорк Хелт енд Ракет Клъб“, където двамата с Шугърман играехме тенис два пъти седмично в 6 сутринта. След като се бях изправял лице в лице с него от двете страни на мрежата в продължение на три месеца (бяхме предложени за партньори от експерта по тенис на клуба, щом споменах, че съм кандидат за ранна партия тенис), все още не знаех почти нищо за житие-битието му, освен че кара четирийсетте, печели тлъсти пачки, живее на Сътън Плейс, женен е за шопинг маниачка на име Мици, с която се старее да се засича възможно най-рядко, и има навика да удря ракетата си „Уилсън“ за 375 долара в корта всеки път, щом пропусне точка.

Да, Шугърман беше стопроцентов тип А, човек, който иска да е победител на всяка цена и за когото животът е бойно поле. И, разбира се, при ръст 163 сантиметра, страдаше от онзи наполеоновски комплекс, който го държеше непрекъснато на педал — характерната за ниските мъже необходимост да се утвърдят на всяка цена. При тениса е така: след като си играл няколко пъти с някого, започваш да виждаш всичките му ограничения, страховете и съмненията му. Защото победата в тениса зависи само донякъде от уменията и от физическата ти издръжливост. Това, което в крайна сметка определя изхода от един двубой (особено при равно разпределение на силите между двамата играчи), е дали ще съумееш да запазиш предимството си, когато ти се отвори възможност да го завоюваш. Можеш ли да го превърнеш в успех. Толкова ли отчаяно жадуваш да победиш. Или способността ти да се изявиш е белязана от една постоянна, дълбока несигурност.

Това му беше проблемът на Шугърман. При всеки мач бързо печелеше предимство, след което започваше да се притеснява и неизменно прецакваше нещата. Навярно защото на корта решимостта му да победи беше абсолютно неприкрита. Аз съм от онези играчи със

спортен дух, които се съсредоточават единствено върху спечелването на следващата точка и като така възприемам мача като поредица от малки победи. Шугърман пък е маниакално амбициозен играч, за когото всяка среща на корта е война, в която той задължително трябва да победи. Но винаги, когато на хоризонта изплуваше възможност за победа — бам! — няколко мощни неточни удара и той започваше да се разпада.

След сервис при четири на пет лесно спечелих гейма благодарение на неговата поредица непредизвикани грешки. Но при пет равни първият му сервис се съживи. Спечели две точки, после пласира блестящ удар, който тотално ме извади от равновесие. Изведнъж резултатът беше четирийсет-нула, той сервираше за гейма и ме дари със самодоволна усмивка. Усмивка, която казваше: „И ти се имаш за победител!“.

В този момент минах в нападение, наказах предпазливия му начален сервис, като върнах топката право в краката му. После, при следващата точка, направих чист форхенд право по линията.

Трийсет-четирийсет.

На следващия си сервис придаде предостатъчно топспин, но аз успях да върна бекхенд по диагонала.

Четирийсет-равни.

Нервите му не издържаха и допусна двойна грешка. В следващия момент, след като ударих късо воле при мрежата, вече водех шест на пет и сервирах за сета.

Шугърман вече не се усмихваше, беше разбрал, че съм решен да приключа бързо с тази история.

Два аса, последвани от отмъстителен удар над глава, и имахме сет пойнт. Подхвърлих топката във въздуха и нанесох силен завършващ удар върху централната линия. Шугърман се хвърли да я стигне, но тя се стрелна покрай него и той се запрепъва по корта като пиян.

— Скапана работа, пълна кретения! — занарежда той. В този момент звънна камбанка, която оповести, че часът ни на корта е изтекъл. Шугърман уморено се насочи към мрежата. Аз също. Поздравихме се.

— Тази сутрин умът ми беше другаде — оправда се той.

— Да, и моят.

— Не ми се стори да е така. Ти беше съдията, съдебните заседатели и изпълнителят на присъдата. При такъв категоричен обрат в играта определено ти предстои страхотен ден.

— От твоите уста в божии уши.

Петнайсет минути по-късно вече си бях взел душ и издокаран в костюм, пресичах града с такси. Точно под Четирийсет и девета улица влязохме в здрава тапа. Половин час не помръднахме и сантиметър.

— Можем ли да направим нещо? — попитах шофьора.

— Не съм хеликоптер — отговори той.

Седем и трийсет и седем. Беше невъзможно да стигна до „Уолдорф“ за петнайсет минути. Така че оставих десетачка на таксиджията, отворих вратата и рекох:

— Благодаря, изчезвам.

После, под акомпанимента на трийсетина виещи клаксона, си запроправях път през задръстването. Отправих се към Четирийсет и първа, където пресякох през надлеза. Седем и четирийсет и една. Петдесет и първа на запад беше в същото положение: една безкрайна просната вена от наблъскани една в друга коли. Затичах, като заобикалях пешеходци, колоездачи, кучета на каишки и камикадзета разносвачи на пица „Д’Агостино“. Първо авеню... Защо са толкова дълги тези пресечки в центъра? Второ. Трето. „Гледай къде тичаш, скапаняк!“ изджавка възрастна жена, в която едва не се блъснах. Лексингтън Парк. Бърз завой на юг. Седем и четирийсет и осем. Внимателно с келнера с подноса пред „Старбъкс“. „Уолдорф“ вече се виждаше. Пет, четири, три, две, едно...

Влетях през входната врата и се облегнах на стената, запъхтян. Макар температурата да беше минус шест, ризата ми беше вир-вода, лицето ми беше плувнало в пот. Искях да мина през тоалетната и да се приведа в ред, но вече бях закъснял с пет минути. Затова се обърнах към портиера и го помолих за салфетка.

Той бръкна в джоба си и извади пакетче кърпички за еднократна употреба. Отворих го с рязък жест, дръпнах няколко наведнъж и попих челото си. После му върнах празното пакетче, придружено с един долар.

— Благодаря. Ето, купи си друго.

— Сега по-добре ли сте, господине? — попита той.

Изправих се, изопнах рамене и си поех дълбоко въздух, за да дойда на себе си.

— Супер съм.

Чък Зануси седеше на ъглова маса, обърната към ниша. Всеки, който погледнеше към ресторант „Пийкок Али“, би забелязал веднага високия метър и осемдесет мъж с неговите сто и двајсет килограма, тройна брадичка, две мечешки лапи вместо ръце и шкембе на сумист, той беше мъж, който, подобно на планината Ръшмор, приковаваше погледите към себе си. Докато приближавах към масата, видях пред него чиния с палачинки, от която се вдигаше дим. Палачинките плуваха в езерце от кленов сироп.

— Съжалявам, че се забавих. По Драйв нищо не помръдваше.

Чък се прокашля и кимна неловко към другия край на масата, където седеше трийсетинагодишен мъж, който до този момент ми се падаше скрит в нишата. Висок, тънък като вейка, със зализана назад коса (гарвановочерна), облечен в добре ушит оловносив костюм, бяла риза с широка яка и елегантна вратовръзка на точки. Европеец, без съмнение. И като видях как съсредоточено изучава пръстите си, определено можеше да бъде вкаран в графа „Неприятности“.

— Извинявам се, ужасно съжалявам, не знаех, че... — продължих, все още останал без дъх.

Европеецът сви небрежно рамене, после се подсмихна мазничко.

— Нед, запознай се с Клаус Креплин — обади се Чък.

— Много съм слушал за вас — каза онзи, английският му прозвуча плашещо безупречен.

— О, нима? — възкликнах и хвърлих на Чък поглед, който гласеше: „Кой е този смешник?“.

— Разбира се, че съм чувал за Нед Алън — продължи Креплин и ми направи знак да се настаня. — Попитайте когото и да е в „Компю Уърлд“ кой е регионален мениджър номер едно, магьосникът на рекламата и всеки ще каже вашето име.

— Радвам се да го чуя — измънках и се отпуснах на един стол, като хвърлих на Чък още един озадачен поглед. Шефът ми обаче не вдигаше глава от чинията си с палачинки.

Креплин продължи:

— Естествено, в нашата компания винаги сме се стремили да даваме възможност на таланта да се развива.

Нашата компания. Пулсът ми прескочи един-два удара.

— И вярваме, че свръхнормалните... о, извинете, английският ми е... исках да кажа, свръхнадарените като вас трябва да бъдат възнаграждавани.

Следващият ми въпрос беше адресиран към Чък Зануси.

— Той е купил списанието?

Креплин се засмя сковано.

— Не, не, не, не съм новият собственик на „Компю Уърлд“, макар подобна перспектива да ми се вижда забавна. Моята компания купи списанието.

— Както и всички останали издания на „Гетс-Браун Груп“ — додаде Чък. — Клаус е от „Кланг-Сандерлинг“.

— Чували ли сте за нас? — поинтересува се Креплин.

Една от най-големите многонационални компании в Европа и основен играч на разрастващите се комуникационни пазари в Азия и Южна Америка.

— Че кой не е?

Поредната мазна усмивка от негова страна.

— От известно време си търсим платформа в Северна Америка — продължи той. — И „Гетс-Браун“ ни се сториха перфектната среда, чрез която да се установим на този бряг на Атлантическия океан.

Перфектната среда. „Кланг-Сандерлинг“ сигурно бяха платили над три милиарда долара, а Креплин се изказа така, все едно просто са пребоядисали стените.

— И каква е вашата роля в тази нова „среда“? — попитах.

— Клаус е новият издател — отговори вместо него Чък.

— Не, не, не — поклати глава Клаус. — Както ти казах, Чък, ти си оставаш издателят на „Компю Уърлд“. Аз съм просто юбер-издателят на всички аудио и компютърни издания на „Гетс-Браун“. Но... — Сега вече се обърна директно към мен: — Бих искал да ви уверя: всяко издание ще запази самостоятелността си. Вече го обясних на Чък в самолета на път от Чикаго вчера вечерта.

— Когато ми се обади... — подхвърлих към Чък. Креплин не го остави да си отвори устата.

— Когато аз помолих Чък да ти се обади, за да уговори среща. И причината да поискам незабавно да се запозная с теб, Нед, е, че „Кланг-Сандерлинг“ вярват в идеята за контролираната приемственост.

Имаме богат опит с този вид преходни корпоративни ситуации и се гордеем с умението си да се намесваме възможно най-малко в текущите дела на жизнеспособно издание като вашето.

— Да разбирам ли, че мога да кажа на хората от екипа си, че не ги застрашава уволнение?

— Несъмнено. И, между другото, уважавам мениджърите, които държат на подчинените си.

— Те не са ми подчинени, господин Креплин.

Усетих обувка да се забива в пресеца ми. Чък ми подсказваше да дам отбой.

— Разбира се, разбира се... Моят английски не е на ниво. „Колеги“, нали?

— Именно. Най-добрият търговски екип в бранша.

— Да, искам да те уверя още веднъж, че екипът ти ще се запази в същия състав. И, моля, наричай ме Клаус, става ли?

— Разбира се — кимнах. — Може ли да си поръчам едно кафе?

— О, боже! — възкликна Клаус. — Колко съм невъзпитан. — Щракна с пръсти към келнера. — Кафе и...?

— Само кафе.

— Но сигурно закусваш, нали?

— Не съм гладен.

— Чък?

Той погледна купчината палачинки пред себе си.

— Не, благодаря, Клаус.

Креплин си погледна часовника, после извади от куфарчето си малък мобилен телефон.

— Трябва да звънна в централата ни в Хамбург. Бихте ли ме извинили за минутка?

И двамата кимнахме и той се отправи към фоайето. Настъпи продължително мълчание, по време на което Чък упорито разбъркваше лагуната от кленов сироп. Щом Креплин се скри от полезрението ми, Чък ми направи знак да се наведе към него и прошепна:

— Защо се държиш нападателно? Като задник.

— Задник ли?! — изсъсках в отговор. — Ти си задникът в случая, Чъки. Да ме хвърлиш в тая яма, без да ме предупредиш.

— Мислиш, че ми е забавно, а? Стовариха ми сценария в пет вечерта снощи. „Хей, Чъки, какво ще кажеш на връщане от Сиатъл да

отскочиш да обядваме в Чикаго?“ И после — бум, тряс! — чифт шваби, които се бият в гърдите, че отсега нататък те командват парада.

— И въпреки това трябваше да ме предупредиш!

— Не ми се перчи така. Креплин не се отлепи от мен през целия път от летището до града, а щом стигнахме до хотела му, реши да го удари на живот. Единственото ми желание беше да скоча в автобусчето от летището за Ларчмонт и да приключа с този ден, обаче онзи не, та не. И понеже изведнъж се оказа, че ми е шеф, нима имах избор? Да му кажа да ми се маха от главата? Копеленцето ме държа навън до един и половина. Насила ме замъкна до някакъв стриптийз бар на Седмо и Четирийсет и девета улица, където бутилка шампанско струва бон и половина. Да си виждал мацка с изкуствено око да върти циците си в посока обратна на часовниковата стрелка? На това Креплин му вика добре прекарано време. Прибрах се чак към три, два часа и половина спане и хайде обратно в помията. Не мога да преценя дали Креплин ни слиза до нивото, или просто ни залъгва.

— Предполагаш, че сме пътници?

— Да го кажем така: стреснах се, но не ми е изкарал акъла.

— Чудно!

— Виж, Неди, ще ми се да вярвам на твърденията на „Кланг-Сандерлинг“, че ще си останем едно голямо щастливо семейство, но кога за последно си повярвал на глупостите на началник?

— „Преходна корпоративна ситуация“... „свръхнормален“. Тоя е абсолютен нацист.

— По-тихо, моля те. Чуе ли те Креплин, ще лъскаш обувки на Гранд Сентръл.

— „Ние уважаваме самостоятелността“... Не каза ли същото Хитлер на чехите през трийсет и девета?

— Неди, Неди, чуй ме, тук печеливши няма. „Кланг-Сандерлинг“ държат всички карти. Така че да раздухваме въглените под краката на Креплин...

— Не съм раздухвал...

— Беше на ръба на сарказма, а не мисля, че това е най-правилният ход за момента. Особено като знаем, че нашият нов юбер-издател може с един замах да изхвърли и двама ни на улицата.

Прав беше. Свих рамене.

— Чуй, Неди, знаеш, че си топиграчът ни на търговския фронт. Можеш да омаеш и Саддам Хюсеин, без окото ти да мигне. Сега единствената ти задача е да накараш Креплин да те хареса. Вече се е наслушал на суперлативи за теб из цялата фирма. И си мисля, че е достатъчно умна тиква, за да осъзнава, че, общо взето, „Компю Уърлд“ е келява, мижава работа, така че защо да въвежда нов режим, след като този му снася по малко? Просто се продай на този задник, става ли?

— Добре, добре — вдигнах ръце аз. — Офанзивата по омайването му започва сега.

— Умник си ти. И, повярвай ми, аз също съм шокиран. Нали разбираш, с три деца, висяща ипотека, сметки колкото щеш и предстоящата еуфория около коледното пазаруване, този дребничък обрат в хода на събитията ме прави малко нещо нервен.

— Някой друг знае ли за промяната в собствеността?

— Още не. Но бас ловя, че мълвата вече е плъзнала. Затова щом се върнем в офиса, искам да вземеш думата и да информираш лично екипа си за случващото се. Опитай се да ги успокоиш, че нещата си вървят по обичайному.

Сетих се за късното съобщение от Долински. Горкичкият, ще мине на по-силни транквиланти, щом разбере.

— Другото, което ще трябва да им обясниш — продължи Чък, — е как ще бъдат разпределени бонусите оттук нататък.

— О, боже — неволно повиших глас аз. — Не ми казвай, че ще ни прецакат с бонусите!

— Никога не бихме направили подобно нещо.

Вдигнах глава. Креплин се беше върнал и цял сияеше от удоволствие, задето ме е хванал в издънка.

— Извинявам се, господин Креплин — измънках аз.

— Моля те, държа да ме наричаш Клаус.

— Не исках да те обидя, Клаус.

— Не съм си го и помислил, Нед.

— Но те моля да разбереш...

— Знам, знам. Мислиш си, че току-що си бил пуснат в опасни води. Нов мениджмънт — нов корпоративен ред. И, естествено, се притесняваш: „Ще ни видят ли сметката“, ја?

Възпрых се да не отговоря с „ја“ (*зарежи сарказма, Нед*) и просто кимнах.

— Разбирам и уважавам тревогите ти — продължи Креплин. — Защото те отразяват една по-мощна загриженост за бъдещето на хората, които работят с теб. Но, моля те, имаш уверението ми: докато продуктивността на отдела ти се запази висока, няма да има уволнения.

— Оценявам.

— А по въпроса с коледните бонуси, всеки ще получи *точно* това, което заслужава. Нашият проблем — не, не е точно проблем, по-скоро дребна счетоводна подробност — е, че финансовата година на „Кланг-Сандерлинг“ приключва на трийсет и първи януари и ние никога не плащаме бонуси преди тази дата. Понеже обаче уважаваме американската традиция за раздаване на премии преди Коледа, предлагаме следното: петдесет процента се изплащат последния петък преди Коледа, а остатъкът получавате на трийсет и първи януари. Справедливо, нали?

Не, не беше справедливо. Особено за човек затънал в дългове като мен. Или за Деби Суарес, която разчиташе на парите преди Нова година, за да плати таксата за обучение на сина си. Или за Дейв Мадуро, който плащаше две издръжки. Или за почти всеки, който ми идваше наум от търговците, отговарящи за Североизточния регион, до един примери за финансовата безотговорност. (Покажете ми търговец, който живее според възможностите си.) Много съжалявам, хер Креплин, но идеята ви е далеч от справедливостта.

Погледнах Чък. Очите му казваха: „Не спори с копелето. Нищо не можем да направим“. Докарах си раболепна усмивчица.

— Звучи ми като доста разумен компромис.

— Чудесно. Радвам се, че сложихме край на тази неприятна част от разговора. А сега, Нед, ако графикът ти позволява, бих искал да те покана на вечеря днес. После може да ме разведеш из прословутите Сохо и Трайбека, за които толкова четем в немската преса.

Обувката на Чък пак опря в прасеца ми.

— Разбира се, Клаус. Само трябва да се чуя с жена ми, за да...

— Отлично. Ще направя резервация за един превъзходен нов ресторант, за който четох, на Лафайет стрийт.

— „Правда“ ли?

— Впечатляващи познания — кимна Креплин. — А случайно да знаеш и какво означава „правда“?

— Да, знам — истина.

Креплин се оттегли с извинението, че го чака презокеански разговор, и се качи в апартамента си в „Уолдорф Тауърс“. Двата с Чък се отправихме към офиса. Беше само на пет минути пеша. Не си разменихме и дума, преди да стигнем до Трето авеню и Четирийсет и осма улица, където един Дядо Коледа от Армията на спасението удряше камбанка и повтаряше хрипливо „Весели празници!“.

— Мисля, че току-що изгубих коледното си настроение — обади се Чък.

— Както сам каза, защо да ни затрива, като е наясно, че се крепим над водата?

— Непрекъснато си повтарям: „Без паника“. И ми е адски трудно да следвам собствения си съвет. Но виж, трябва да съобщим новината спокойно и кротко. Нищо необикновено, работа като работа. Става ли?

Когато обаче влязохме в офиса, обстановката не изглеждаше особено спокойна. Луиз, секретарката на Чък, незабавно го притисна до стената. Изглеждаше не на себе си.

— Господин Зануси, телефонът звъни на пожар. Записах около двайсет спешни съобщения за вас. Кажете ми: работя ли още тук?

— Луиз, няма от какво да се притесняваш... — Той я придърпа в кабинета си, като пътъм, докато затваряше вратата зад гърба си, устните му изрекоха едно безмълвно „Успех“ към мен.

Обърнах се и се отправих по коридора към „Продажби — Североизточен регион“. Не стигнах много далеч. Пътят ми бе препречен от изпадналата в истерия Деби Суарес.

— Няма да ни платят бонусите, нали? — попита тя със скован от неподправен страх глас.

Деби винаги първа научава новините.

— Деби...

— Казаха ми го сутринта...

— Кой?

— Хора.

— Какви хора?

— Хора, които са наясно. Казаха още, че са ни купили някакви германци и ще ни изхвърлят на улицата. И...

— Чакай, чакай...

— Ще ми приберат проклетия бонус, копеленцата!

Всички, които работеха в кабинети с врата към коридора, вече стояха на прага и наблюдаваха изблика ѝ. Изглеждаха притеснени.

— Деби, моля те. Успокой се.

— Тези пари ми трябва, господин Алън.

— Знам — прошепнах ѝ, докато я отвеждах към работното ѝ място. — И ще си ги получиш.

Тя спря и ме погледна.

— Значи вие оставате, така ли?

— Да. Ти също не си застрашена.

— Не го казвате само за да ми затворите устата?

Успях да се засмея.

— Моля те, би ли събрала всички от „Продажби по телефона“ в кабинета ми и ще ви обясня точно какво се случва.

— Господин Долински е в кабинета ви.

Хвърлих поглед към миниатюрното си работно място, преградено със стъклена стена. Айвън Долински наистина стоеше вътре и се взираше немиждащо към улицата.

— Какво иска?

— Каза само, че трябва да ви види веднага. Изглеждаше доста разстроен, господин Алън.

Може би просто беше притеснен от слуховете. Поне се надявах да е така. Точно в този момент Айвън ми беше нужен точно толкова, колкото и колостомия. Затова помолих Деби да му занесе чаша кафе (и три валиума, ако ѝ се намират) и да му предаде, че след десет минути съм при него, след бърза среща с екипа на „Продажби по телефона“ в заседателната зала.

В помещението без прозорци, което в „Компю Уърлд“ използваме за провеждане на срещи, влязоха една след друга осем ужасно изплашени жени. Не седнаха. Стояха в полукръг, докато аз се пъчех в другия край на масата и разтягах локуми в стила „Няма от какво да се боим, освен от самия страх“. Уверих ги, че „Кланг-Сандерлинг“ не са едnodневка. Че държат да запазят стария отбор. Няма да има уволнения. Ще си останем все същото голямо печелившо семейство, дрън-дрън.

После преминах на въпроса с бонусите и децибелите в залата внезапно навлязоха в червената зона.

— Не могат да ни причинят това, господин Алън — обади се Деби.

— Напротив, могат. Сега компанията е тяхна. Могат да правят каквото си поискат.

— И вие мислите, че това е честно? — провикна се Хилди Хайман, една от ветераните в списанието, шейсет и три годишна, неомъжена, все още живееше с много старата си майка в Кю Гардънс и ѝ оставаха едва-две години до пенсия.

— Естествено, че не е честно, Хилди — уверих я. — Но всъщност вече не живеем в приветлив и мил корпоративен свят. След като някой притежава парите да те купи, има пълното право да го направи.

— Особено ако е германец — изпуктя Хилди. — Говорете с майка ми. Изгориха аптеката на баща ѝ в Мюнхен през трийсет и втора...

— Хилди — прекъснах я, — знам какво е преживяла майка ти. Наистина е ужасно.

— Тогава са унищожили препитанието на семейството ми и сега пак правят същото.

— Не, не е така. Ето, запазват целия екип, макар че не са длъжни. И да, знам, че е неприятно да чакаме още цял месец за половината си премия, но нали все пак ще я получим. Нали се сещате, че можеше да ни отсвирят тотално. И доколкото разбирам, няма да има промени по отношение на политиката за здравно осигуряване, лично пенсионно осигуряване, самата работа. Наистина вярвам, че в това отношение се опитват да бъдат почтени.

— Почтени немци — махна с ръка Хилди. — Това е оксиморон.

— Какво е оксиморон, по дяволите? — обади се Деби.

До края на срещата ни успях да разсея най-черните им страхове, въпреки че на връщане към работните си места не изглеждаха безгрижни и щастливи. И как да ги вини човек? Придобиването си е жива окупация. Изведнъж се оказваш асимилиран от суперсила. Сега други хора вземат важните решения относно бъдещето ти. Единственото, на което можеш да се надяваш, е новите ти господари да не се окажат последователи на школата на Сталин.

В коридора на път към кабинета ми ме пресрещна Деби, цялото ѝ същество излъчваше напрежение.

— Вижте, господин Алън — придърпа ме в едно странично коридорче, — да ви кажа нещо. Тази работа с бонусите ужасно ме притеснява. Трябва да платя таксата на Раул до 1 януари. Искат да бъде платен и депозит в размер на таксата за един учебен срок, той остава в сметката на училището, докато детето завърши или напусне. Което означава, че имам за плащане за три срока — девет хиляди долара. Но ако получа шест и седемстотин, как ще успея? А трябва да плащам и за лекарствата за сърцето на мама, и за кредитната карта, и за всичко около Коледа. Няма да се справя...

— Ето какво ти предлагам: проучи кой се занимава с финансовите въпроси в училището на Раул и ще говоря с него. Ще му обясня какво е положението, ще го убедя да платиш половината пари сега, а останалите, когато дойде вторият чек в края на януари. Говорим за „Фабер Академи“, нали?

— Да. Прекрасно квакерско училище.

— В такъв случай не вярвам да не проявят разбиране.

— Благодаря, господин Алън.

— И пак повтарям: имаме ново ръководство, не си на улицата. Така че продължи да си работиш. Убеден съм, че нещата ще се подредят, вярвай ми.

— Вярвам ви, господин Алън.

В такъв случай Бог да ти е на помощ, защото лично аз не вярвам на нито думичка от това, с което ти пълня главата. Но ми се щеше да кажа нещо успокоително, иначе всички щяха да пощуреят.

След като поуталожих страховете на Деби, беше време да се заема с поредната лична драма. Айвън Долински. Когато влязох в кабинета си, го заварих на същото място до прозореца, изглеждаше толкова вгълбен в себе си, че изобщо не ме чу, докато не казах:

— Не трябваше ли да си в Джи Би Ес в Стамфорд тази сутрин?

— Срещата се отложи — отвърна той, без да се обърне да ме погледне.

— За кога?

— За друг път.

— Добре ли си, Айвън?

Едва сега се обърна към мен. Пепеляво лице. Дълбоки сенки под очите. Овехтял тъмносин костюм с широки ревери, които заради многото свалени килограми му придаваха вид на нещо средно между

плашило и мормон. От ноктите му не беше останало нищо, кожата на пръстите му розовееше разранена. Макар да разговаряхме по телефона всеки ден, той не спираше да пътува и не го бях виждал повече от два месеца. Положих сериозни усилия да не ми проличи колко се стреснах от вида му. Зачудих се дали все още ходи при терапевтката, която му бях намерил.

— Сигурно си чул новината — казах.

Кимна и пак застана с лице към прозореца.

— Когато ти писах снощи, наистина нямах представа за това. И не исках да се притесняваш излишно...

Айвън се разплака. Отначало тихичко, помъчи се да преглътне хлиповете си, но вече беше взел засилка. Затворих вратата на кабинета си, бързо спуснах щорите на стъклената стена, която гледаше към клетките на „Продажби по телефона“, и сложих Айвън да седне на стола ми. Грабнах телефона и помолих Лили, която приемаше обажданията, да не ме свързва с никого. Седнах срещу Айвън и изчаках да се поуспокои.

— Разказвай — рекох.

Заби поглед в бюрото и отвърна:

— Изгубих сделката с Джи Би Ес.

Беше като десен прав в челюстта. Трепнах. И той го забеляза.

— Съжалявам, наистина ужасно съжалявам. Не можеш дори да си представиш колко...

Гласът му пак затрепери. Опитах се да звуча много спокоен, много хладнокръвен.

— Какво точно се случи?

— Откъде да знам? През последните два-три месеца заздравявах отношенията си с Тед Питърсън от техния рекламен отдел, вчера си стиснахме ръцете за шест страници притурка за априлския брой, тази сутрин карам на север към Стамфорд по I-95, в чантата съм приготвил всички документи, които Питърсън трябва да подпише; някъде в околността на Рай той ми звъни: „Извинявай, ама променихме маркетинговата стратегия за края на зимния период. Така че, в момента не купуваме нищо“. За малко да се блъсна в мантинелата.

— И толкова?

— Няма „толкова“, Нед, естествено, че няма толкова. Топките ми са на дървника, човек. Отделих три месеца от живота си, за да го ухаждам, педала му с педал, СНОЩИ СИ СТИСНАХМЕ РЪЦЕТЕ, да му се не види... Така че сериозно ли мислиш, че ще кажа просто: „Е, ми, малко е разочароващо, ама на всеки може да му се случи“?

Крещеше. Вдигнах и двете си ръце.

— Айвън. Спокойно. Не съм ядосан. — Лъжа. — Не съм разстроен. — Още по-голяма лъжа. — Просто искам да чуя фактите.

— Съжалявам, Нед, извинявай. Наистина се унесох. Просто... на фона на случващото се тази кофти вест направо...

— Разбирам те. — И наистина го разбихах. Детето му. Бракът му. Професионалните му качества. Загуба. Загуба. И пак загуба. Но макар една част от мозъка ми да съчувстваше на крехкото му състояние, останалата изпращаше червени сигнали за внимание. Защото сега, когато цветната притурка на Джи Би Ес внезапно се изпари, в априлския брой оставаха шест празни страници (а броят влизаше за печат идния петък). Шест празни страници означаваха 210 000 долара

пропуснати ползи от реклама. Това си беше все едно си слагаме главите на дръвника пред „Кланг-Сандерлинг“. Ако си търсеха повод да се освободят от част от екипа ни, това щеше да им послужи като идеално оправдание.

— Колко щяха да платят Джи Би Ес за притурката?

— Сто осемдесет и девет бона. Със стандартната десетпроцентна отстъпка.

— Намекна ли ти нещо за евентуално свиване на бюджета? Или за намеса на конкурент, който ни е изтласкал от играта?

— Нед, вече ти казах, единственото му обяснение беше: „Нямаме сделка“, после затвори. През следващия един час му звънях пет-шест пъти. Докато карах обратно към града, сигурно съм му звънял на всеки петнайсет километра. Скапаният все беше „в среща“.

— Добре, слушай, това е просто един неуспех.

— Не е неуспех, а направо катастрофа, Нед. И двамата го знаем.

Вдигнах пръст.

— Имаме проблем. И трябва да го разрешим, при това така, че да не плъзнат слухове из цялата компания. Изтече ли информация, проблемът ще се превърне в криза, а определено не искаме това да се случва. Така че ни остава единствено да огледаме възможните опции. Имаме ли още нещо висящо?

— Не знам... Ен Ем Ай споменаха за евентуална двойна страница за серията си настолни компютри „Пауърплан“ за майския брой.

— Би ли могъл да ги склониш да изтеглят с месец напред?

— Струва си да опитам.

— Действай. Предложи им 20 процента отстъпка. И им кажи, че четирицветното издание е за наша сметка. Момичетата ще покрият другите четири страници.

— Ще изглежда отворително — нацвъкано на осминки, нагласени на челна позиция. И всички ще знаят, че това е било моето място...

— Айвън, важно е само едно: платени ли са страниците, всички са доволни.

— Няма да се повтори, Нед, давам ти дума...

— Просто лош късмет, Айвън, не се самообвинявай.

— Лесно е да се каже.

— Още ли ходиш на сеанси при онази терапевтка, как ѝ беше името?

— Доктор Голдфарб. Спрях преди две седмици.

— Не е ли добра?

— Не, не, страхотна беше. Много ми помогна. Но здравният план на компанията покрива само една година...

— Ще завъртя някой и друг телефон в осигурителната компания и ще видим какво може да се направи.

— Благодаря. Задължен съм ти.

Изправи се и избърса очите си с ръкава.

— Сигурен ли си, че ще се оправиш?

— Не и ако продължа да се дъня.

— Справяш се добре, Айвън — излъгах. — Това е просто една провалена сделка, не е краят на света. Сега върви да убедиш Ен Ем Ай. И не забравяй: добър си.

Той кимна и се отправи към вратата. Щом тя се затвори зад гърба му, оброних глава. Мамка му. Мамка му. Точно краят на света си беше. Моят личен Армагедон. Освен ако...

Правило номер едно в момент на криза: действай последователно. Проучи всички възможности за излизане от задънената улица, в която си бил набутан. Вдигнах слушалката и се обадох на Джоуел Шмит, нашия мениджър продукция. Щом го попитах дали може да ми отпусне някой и друг ден в повече за цветната притурка на Джи Би Ес, той направо побесня.

— Ти на кой свят живееш, Нед? Преди пет минути при мен влетя някаква надървена германка, Уте не знам коя си, била супервайзър за всички издания на „Кланг-Сандерлинг“ и искала да види как работим. Била наясно, че списанието се залага в петък, което според нея било с четири дни закъснение. Това струвало на компанията сума ти пари, и прочее ала-бала. Схвана ли картинката?

— Доста строга дама.

— Строга ли? Направо като издялана от лед. И вече съм убеден, че възнамерява да ме „супервизира“ под земята. Така че просто забрави за още отсрочки. Искам всичко да е готово за печат в петък или топките ти гърмят.

Дотук с опитите да спечеля малко време. Пак взех телефона и набрах Тед Питърсън от Джи Би Ес. Секретарката му се оказа истинска

омайница. Още щом чу името „Компю Уърлд“, ме уведоми, че господин Питърсън е в среща, която ще продължи още поне пет години. Или поне това беше общият смисъл на посланието, с което се опита да ме отпрати.

— Ако е възможно да му отнема само пет минути от времето...

— Господин Питърсън днес няма пет минути, господин Алън — изчурулика тя.

— Всеки има пет минути.

— Ще му предам, че сте се обаждали. Повече от това не мога да направя.

Тед Питърсън. Видяхме се миналата година на едно от големите мероприятия, организирани от „Гетс-Браун“. Типичното корпоративно леке. На трийсет и две, решен до рожден ден номер трийсет и пет да се е добрал до позицията изпълнителен вицепрезидент. Нахъсан за победа.

— Чувам, че си много сериозен противник на корта — каза ми на коктейла на „Брайтън Текнолъджи Инк.“ („Надеждното съхранение на данни“.)

— В колежа играех по малко. Но сега съм сериозен аматьор.

— За кой университет играеше?

— Мейн, Преск Айл.

Видях как устните му се изкривяват в едва доловима усмивчица.

— Едва ли сме се засичали.

— Ти къде беше?

— В Принстън.

След като спечели точката, той остави разговорът да се насочи към темата за любимите ни играчи.

— Стефан Едберг, без да се замислям — казах. — Джентълмен на корта, но със смъртоносно жило. А на теб?

— Иван Лендл. Живото възплъщение на безскрупулна ефективност.

Несъмнено Питърсън се е мислил за безскрупулно ефективен, когато е метнал Айвън зад борда, макар че беше в течение на цялата поредица от трагедии в живота на Долински. Това се казва самарянин.

Петте индикатора на телефона ми светеха на пожар. Натиснах говорителя.

— Съобщения ли има за мен, Лили?

— Повече от десет, господин Алън.

— Чудно. Давай най-важните.

— Всички външни търговски представители. Рекламистите на „Ад Тел“, „Айком“, „Инфоком“, „Майкроком“... Списъкът е дълъг.

От лошо по-лошо. Слухът за придобиването явно беше плъзнал из бранша като тумор и всички основни клиенти звъняха в „Компю Уърлд“, за да проверят дали сме още в бизнеса.

— Би ли ми пратила по имейла списък с всички обаждания, Лили?

— Разбира се, господин Алън. О, още нещо, жена ви се обади, каза, че е чула новината. Искаше да говори с вас веднага.

— На линия ли е?

— Господин Мадуро е на първа, господин Сирио на втора, господин Блухорн на трета...

Основните ми играчи. И, естествено, всички се притесняваха дали още са на работа.

— Ще говоря със Сирио. Кажи на другите, че ще им се обадя при първа възможност.

— Разбрано, господин Алън. Само последно: да започна ли да се оглеждам за работа?

— Да го кажем така, Лили: не съм притеснен.

— Ясно, господин Алън.

Натиснах бутон номер две на телефонния апарат.

— Здравсти, Фил. Извинявай, че те оставих да висиш така.

— Нямах грижа, Нед. Няма такъв шибан ден.

Добрият стар Фил. Кратко и ясно. Непоклатим и верен. От целия екип с Фил се оправях най-безпроблемно. На четирийсет и една-две, неоправдано пухкав, роден и израсъл в Куинс, все още живеещ там (по-точно в Озон Парк), небрежен по отношение на дрехите (с вкус към седефеносивите костюми с двуредно закопчаване) и с нулева търпимост към глупостта. Откакто Айвън Долински влезе в черния си период, Фил стана номер едно в екипа ни. Никога през живота си не съм виждал човек, способен да се оправя по по-блестящ начин с толкова различни ситуации. Беше достатъчно само да вдигне телефона и сделката му е в кърпа вързана. Списъкът му с клиенти беше бетон, при него нямаше неочаквани криввания към конкуренцията (често съм се питал дали това, което държи клиентите му при него, е умението му

да се прави на голямата работа). И за разлика от другите членове на екипа ми, той никога не хленчеше, не се оплакваше и не вдигаше скандали. Просто си вършеше работата.

— Чул си новините, значи.

— Аха. Германци. С нас ли са?

— Така разправят.

— Значи, няма лошо. Чух и за премиалните. Лично аз имам малко по-различна представа за добри отношения.

— И аз.

— Ще платят ли?

— Така твърдят.

— Е, хубаво.

Харесвам го този Фил. Няма горчивина. Няма глупости.

— Виж, Фил, искам да те помоля за една услуга.

— Слушам те.

Разказах му за кризата с Джи Би Ес и как ни грозят шест празни страници за априлския брой.

— Кретенът Питърсън ли го спретна тоя фокус? — поинтересува се Фил.

— Боя се, че да.

— Иде ми да ги кастрирам със зеге такива като него. Искаш ли да говоря с него?

— Не приема обаждания по телефона. Опитах, както се досещаш.

— На мен ще ми вдигне.

— Защо?

— Знам едно-друго.

— Какво по-точно?

— Разни нещица за Питърсън.

— Например?

— Помниш ли миналогодишното събиране на търговците на Каймановите острови? Последната вечер реших да изляза от хотела и да се поразходя по плажа, и изведнъж насреща ми се задава Джоан Гластън, не знае на кой свят се намира, изглежда адски уплашена, направо съсипана. Знаеш я Джоан, нали?

— Продажби по телефона, Чикаго.

— Същата. Много точна мацка, а и страхотен крак. Та, почти се сблъскваме пред хотела, тя е в истерия. Вкарвам я обратно вътре, водя я да седне на тиха маса по-встрани, вземам ѝ уиски и що-годе се попокоптва. Оказва се, че била на коктейла на Джи Би Ес по-надолу по плажа, в „Гранд Хаят“, и се разговорила с Питърсън. Като решила да си тръгне, Тед, като истински джентълмен, ѝ предложил да я изпрати до хотела ѝ. По средата на пътя поспрели да погледат водата. И докато Джоан се усети, Питърсън я нагребил. Тя се опитала да го разкара, ама вместо да я послуша, онзи се опитал да я свали на пясъка и да ѝ разтвори краката. Джоан го нацелила в чатала с коляно и успяла да избяга.

— Обадила ли се е в полицията?

— Предложих ѝ да отидем до най-близкото управление, но тя се притесняваше, че Питърсън ще изфабрикува някаква фантастика за пред полицаите. Затова ѝ викам, добре, майната им на местните ченгета. Върви при шефовете му в Джи Би Ес и им разкажи всичко както си е, настоявай да уволнят извратения му с извратенияк. Тя обаче се страхуваше, че дори Джи Би Ес да предприемат нещо спрямо Питърсън, никога повече няма да искат и да чуят за нея. А понеже разчита на продуктите на Джи Би Ес, които набавят близо половината ѝ месечна квота, изпитваше ужас при мисълта, че може да прекъсне връзката си с тях.

Помъчих се да ѝ набия в главата да не се плаши нито от Питърсън, нито от компанията му, но тя каза, че утрото е по-мъдро от вечерта и искала да си помисли. На другата сутрин се чекирам на летището и кой, мислиш, се оказва до мен на опашката: любовчията. Питам го как я кара, а той тутакси започва да имитира акцента ми. Кутрето му недоносено, има се за актьор. Пищи ми един такъв превъзбуден: „Всичко точно, Фили, как е семейството?“. Представяш ли си, има наглостта да ми говори за „семейството“!

Да ти кажа, тоя клоун съм го виждал най-много един-два пъти в живота си, а хич не обичам някой да ми се подиграва. Затова се наведох към него и му прошепнах в ухото: „Поне не съм се опитал да изнася някого снощи на плажа. Доколкото разбрах, Джоан е нямала друг избор, освен да те скрита под колана. Леле, човек, какво не бих дал да видя изражението на жена ти, когато види ожулените ти топки!“. За

няма и секунда по лицето на Питърсън не остана и капчица кръв, все едно го беше ухапал граф Дракула.

— Каза ли нещо?

— Беше толкова стреснат, че не можа да гъкне. После, два дни по-късно, ми се обаждат Джоан. Върнала се в Чикаго и искала да ми благодари, задето съм я подкрепил в онзи момент. Обаче не, нямало да пуска обвинение срещу Питърсън. На другия ден, след като се прибрала от Кайманите, ѝ се обадил някакъв човек на Питърсън и казал, че шефът му останал толкова доволен от срещата им на коктейла, че искал да купи реклама на цяла страница за следващите шест месеца. Джоан сметнала нещата, преценила колко комисиона ще вземе и се съгласила, макар да била наясно, че избира по-лесния начин. Но поне оня изрод бил наясно, че тя държи коз срещу него.

— Не вярвам на тази история.

— Задръж, става по-интересно. Някъде час след като приключих разговора с Джоан, ми звъни някакъв търговски представител на Джи Би Ес в Куинс и ми вика, че компанията му ми предлагала подарък, един от най-новите им модели лаптопи — 804FE. Цена в магазина — пет и триста.

Останах като гръмнат. Джи Би Ес са толкова консервативни, спазват буквата на закона и играят само по правилата. Ако разберат, че един от мениджърите им се е опитал да си купи мълчание след опит за изнасилване, мизерникът излита на улицата.

— Не си го приел, нали? — попитах.

— Нед, Нед, за толкова глупав ли ме имаш? Естествено, че не го взех, макар че, да ти призная, някъде за около минута бях изкушен, лаптопчето е бонбон. Обаче направих следното: казах на младежа да благодари лично на господин Питърсън за щедрото предложение и да го уведоми, че си мисля за него... непрекъснато.

— Исусе! — възкликнах. — Исусе Христе!

— Единственият син на Бог. Така че, нали разбираш? Може да се каже, че Тед Питърсън ми дължи услуга. Вдигам телефона. Той ми връща услугата. Ти си получаваш шестте страници за април. Айвън си приключва сделката с изрода. Всички сме доволни.

Затворих очи. Усетих как дланите ми се изпотяват с онази лепкава течност, която избива винаги, щом съм нервен. А сега бях

адски нервен. Защото... Боже, колко лесно можеше да стане! Трябваше само да кажа на Фил: „Обади се“ и готово, проблемът е решен.

Но... Но... Но... След като веднъж одобриш такова обаждане, после какво? Подшушване тук, подшушване там, смигване, сръчкване, затваряне на очите. И най-неприятното, Фил щеше да разполага с коз срещу мен. Не че някога би го използвал. Освен ако не бъде принуден. В крайна сметка информацията е сила.

— Тук ли си още, Нед?

— Да.

— Е, да се обадя ли?

Поредната дълга пауза. Няма тръпка в това да постъпваш както трябва, нали? Особено при положение че в забраненото, в лъжата има нещо толкова изкусително. Има го у всеки от нас: нуждата да си поиграем с опасността. Проблемът е, че когато избереш незаконния начин, почти никога няма път за отстъпление. И трябва да свикнеш да живееш с последиците.

— Ужасно съм ти благодарен за предложението, Фил — казах. — И макар да би решило страшно много проблеми...

— И още как.

— Просто не мога да го направя.

— Да не си католик?

Засмях се.

— Аз съм само едно момче от Мейн.

— Е, и какво ще направиш за шестте празни страници?

— Някакъв шанс да омаеш някой от твоя контингент да си напазарува една-две допълнителни странички веднага?

— Кога е крайният срок за броя?

— Петък по първи петли.

— Със същия успех може да заложа на деветдневната молитва към Мадоната от Фатима.

— Мислиш, че е невъзможно ли?

— Освен ако не предложи най-ниската цена.

— Направи го. С крайния резултат ще се оправяме по-късно.

— Добре, шефе. Ще видя какво мога да измисля.

Щом Фил затвори, забарабаних с пръсти по бюрото, загледан в танцуващите светлини по телефонния апарат. Бях близо. Ужасно близо. *Добре, обади се.* Три думи. Изречи ги и ръцете ти се омърсяват

за цял живот. Превръщаш се в изрод, а основната криза в бизнеса така и не е отминала. Моралните дилеми никога не са черно-бели. Те винаги запазват един грозен сивкав нюанс.

Набрах запаметения номер на Дейв Мадуро. Не звучеше много доволен.

— Оставих ти най-малко четири съобщения. Благодаря ти, че ме накара да се чувствам като последната фигурка на тотемния кол.

— Дейв, извинявай. Тази сутрин изпълзяха всички адови изчадия. Обаче виж...

— Стига си го увъртал, Нед. Казвай направо: имам ли още работа?

Този въпрос беше първият, който ми задаваха всички външни търговци. И по-голямата част от сутринта ми премина в опити да ги успокоя, да погоя егото им, да предложи стандартните, замазващи очите приказки и да измоля някак си незабавно да кихнат отнякъде допълнителна рекламна страница. Предупредих момичетата от „Продажби по телефона“, че трябва да запълним още доста висящо пространство до вдругиден. Това беше високорискова стратегия, защото скоро в компанията щеше да се разчуе, че „Североизточни продажби“ са го закъсали. Но не ми оставаше друго. Нямаше съмнение, че до Чък ще достигне вестта за провала на Айвън с Джи Би Ес, но аз залагах на това, че мисълта му до такава степен ще е обсебена от новата ситуация с германците, че сигналът за бедствие няма да му направи впечатление още поне трийсет и шест часа, докогато, по волята на Аллах, страниците ще бъдат запълнени. Само се надявах Айвън да направи нещо с Ен Ем Ай. В противен случай Чък щеше да настоя да го уволня.

Денят изтичаше между пръстите ми. Веднага щом приключих с успокояването на екипа си, трябваше да се заема с осемнайсетте обаждания от сериозни рекламодатели. Сведох речта си до едно и също:

Днес, благодарение на новите собственици „Кланг-Сандерлинг“, сме още по-големи и по-силни. Германците не са свикнали да подкрепят губещите. Само гледайте как пазарният ни дял ще нарасне през следващото тримесечие.

„Компютър Америка“ вече са наясно, че дните им на второто място са преброени. „Кланг-Сандерлинг“ сериозно са се заели с мисията да ги изместят. И за да ознаменуват поемането на юздите, искат да ви предложат притурка от 6 страници за априлския брой с 25 процента отстъпка. Търсенето скочи дотолкова, че крайният срок е пет следобед днес...

То се знае, желаещи нямаше. Не че очаквах някой да клъвне. Големите играчи в компютърната индустрия чертаят рекламната си стратегия за месеци напред, така че шансовете някой да се навие да купи цяла притурка в последния момент (и да ни осигури материалите за по-малко от трийсет и шест часа) се равняваха на моите шансове да излетя със совалка на НАСА през следващия месец.

Въпреки това си заслужаваше да се пробва. Към пет бях приключил с последното име в списъка си и за осми (и бях решил), последен път позвъних на Тед Питърсън. Не бях сложил залък в уста цял ден, не бях мръднал от бюрото си и бях на ръба. И тогава Деби подаде глава през вратата на кабинета ми и обяви, че обединените сили на търговците по телефона са атакували фронта на продажбите в последния момент.

— На когото и да се обадя, пита: „Ама вие още ли сте в бизнеса?“. Така че никак не е лесно да убедим някого да купи осминка страница за толкова кратко време. Трябва да ви кажа и още нещо: Хилди и другите са убедени, че това е отчаяна стъпка... В смисъл, ние вече работим за майския...

— Продължавай, Деби, слушам те.

— Не ме разбирайте погрешно. Наистина даваме всичко от себе си. Особено като сме наясно, че от това зависи работата на господин Долински.

Невероятно. Кабинетът ми сигурно се подслушва.

— Така че, господин Алън, кажете ни какво точно се иска от нас. Въздъхнах. Шумно.

— Съсредоточете се върху майския брой. Сигурен съм, че някой от външните представители ще измисли нещо.

Но това не се случи. Петнайсет минути по-късно, докато се връщах на мястото си с дванайсетата чаша кафе за следобеда, лампичките на телефонния ми апарат пак се бяха разтанцували.

Дейв Мадуро, после Дъг Блухорн и накрая Фил Сирио. И всички имаха един и същи отговор: никой от клиентите им не можел да реализира поръчка за толкова кратък срок.

— Няма смисъл да ти казвам истинското име на проблема — заключи Фил. — Нарича се „Коледа“. Бюджетът на всички е изтупан до последно и никой не иска да си усложнява живота точно в момента. Повярвай, изпробвах всяка възможност, и най-малката. Няма сделка.

— Благодаря, че опита, Фил.

— Е, как ще решиш проблема?

— Не знам какво ми остава, освен да си направя харакири пред германците.

— Шефе, дай да говоря с Тед Питърсън.

— Това е изнудване.

— Я стига! Най-обикновено убеждаване, нищо повече. Нали е обещал на Айвън? Само ще му напомня, че устната уговорка си е като написан договор, няма разлика.

Отпуснах глава на влажната си длан. Накрая отроних:

— Утрото е по-мъдро от вечерта.

Шест и десет. Погледнах си ноктите. За пръв път от десет години бяха изгризани до живеца. Също като на Айвън. Още един ден като този и ще започна да се замислям над медицинските ползи от цигарите.

На телефона ми пак засвятка лампичка. Сега пък кой е? Натиснах бутона с неохота.

— Къде изчезна, по дяволите?

Лизи. Много ядосана Лизи, и с право — беше звъняла около шест пъти, а аз така и не бях намерил време да говоря с нея.

— Лизи, миличка, извинявай, много извинявай. Не мога да ти опиша какво беше тука...

— Какво си мислиш? Толкова се притесних. Представяш ли си, отивам на работа сутринта и всички се надпреварват да ми обясняват как „Кланг-Сандерлинг“ купили „Гетс-Браун“. А ти се скри и...

— Моля те, целият ден е пълен ад, провал след провал. Нямах и минутка...

— Всеки има минутка — сръза ме тя, все едно беше чула разговора ми със секретарката на Питърсън няколко часа по-рано. — Особено за жена си.

— Лизи, не ми се ядосвай. Не съм искал...

— Не съм ядосана. Само малко обидена. И, разбира се, притеснена. За теб. — Гласът ѝ омекна. — Добре ли си?

— Не съвсем.

— Вратата ли ти показаха?

— Не. Но в петък сутринта най-вероятно ще го направят.

Разказах ѝ всичко, случило се от момента, в който пристигнах при Чък Зануси. Всичко, освен предложението на Фил Сирио да изнудва Питърсън.

Когато приключих, тя каза:

— О, скъпи, адски кофти ден.

Успях да се изсмея.

— Няма по-кофти, честно. И още не е свършил. Наистина идея нямам как ще запълня висящите шест страници, освен ако не пусна голи снимки на Чък Зануси.

— След час приключвам тук и ще дойда да те изведе да се напием.

— Не става. Онзи плужек Креплин вече ме дръпна за вечеря.

— Красота!

— Повярвай ми, ако имаше как да откажа, бих го направил. Но не мога да се измъкна. Особено при положение че Креплин е новият фюрер.

— Ясно, разбрах. — Но по тона на гласа ѝ личеше, че е разочарована и разтревожена.

— Ядосана си.

— Просто отново се чувствам изтласкана в периферията. Разбираш ли, снощи все нещо си подозирал за това придобиване, но мълча като пън.

— Нали го обсъдихме, Лизи? Защо да споделям притесненията си?

— Защото сме женени. Защото, когато си женен, е редно да споделяш такива неща. И защото, когато не го правиш, се чувствам някак покровителствана.

— Никога, за нищо на света не бих се държал с теб покровителствено.

— Може би не го правиш съзнателно. Но от моя гледна точка желанието ти да не тормозиш малката ми главичка с проблемите си е проява на покровителствено отношение.

— Моля те, Лизи.

— И ако ставаше дума за мен, ако моята компания беше купена така внезапно, ти щеше да си първият, на когото щях да се обадя.

Хванах глава между дланите си. Дума да няма, напрежение в семейството беше точно това, от което имах нужда в момента. Нямах какво да кажа, освен:

— Подсъдимият се признава за виновен.

— В нищо не те обвинявам. И не искам да страдаш допълнително, особено след онова, през което си минал днес. Просто... С мен не е нужно да се правиш на търговец, да се държиш така, все едно трябва да спечелиш на всяка цена.

Изведнъж се разнесе гласът на Лили.

— Господин Алън, извинявам се, че ви прекъсвам, но господин Долински ви търси на втора. Било спешно.

— Кажи му, че ще го чуя след секунда.

— Оставям те — каза Лизи.

— Извинявай, Айвън е в списъка ми с пациенти от спешното отделение.

— Стига си се извинявал, Нед. Разбирам какво се случва.

— Ти си слънце.

— Ще закъснееш ли?

— Опасявам се, че доста. Креплин намекна, че възнамерява да се развихри.

— В такъв случай няма да те чакам. И виж, дори нещата да се разпаднат, пак ще се оправим, не го забравяй.

— Няма.

— Обичам те.

— И аз те обичам. — Натиснах бутон номер две. Сред прашенето на телефона в колата му, се чу странно въодушевеният глас на Айвън.

— Нед, имам новини...

— Заковал си Ен Ем Ай?

— И още как. Нещо повече: навиха се за цяла притурка от шест страници за новата им серия „Пауърплан“.

— Това е суперяко! — Размахвах юмрук във въздуха. Кризата беше преодоляна.

— Дори ходих до централата им в Патерсън, за да е сигурно, че ще подпишат договора. Тъкмо приключих срещата и карам обратно към града.

— Чудесна новина.

— Има само един малък проблем.

О, не!

— Искат да влезе за майския брой.

Въздъхнах.

— Айвън...

— Знам, знам, повярвай, само дето не му облизах обувките на онзи, молейки го да вкарат рекламата за април. Но новите им модели „Пауърплан“ излизат през май...

Имаш ли представа на какъв риск изложи кариерата ми? Но знаех, че такива изблици на емоции са безполезни. Фил беше прав, като се беше съгласил да купи шестте страници, а после се беше оттеглил от сделката, Питърсън беше съсипал Айвън. Да, вярно, Айвън би трябвало да го притисне да подпише договора още там, на място, но човек би очаквал от един мениджър в Джи Би Ес да държи на честната си дума. Айвън не беше виновен. И току-що сключи голяма сделка. Опитах се да звуча въодушевен.

— Справил си се чудесно, Айвън.

— Какво ще правим за април?

— На път сме да разрешим въпроса — уверих го. — Върви се почерпи една бира. заслужи си я.

Затворих, преди великодушният ми мил образ да се пропука. Проклетият му Айвън. Съчувствах му искрено, но нямах нерви да се разправам с него. Да се издъни точно в този момент...

Шест и четирийсет. Гледах втренчено телефона и си представях как изведнъж ми се обаждат Тед Питърсън и оповестява, че днес следобед в тоалетната го е споходил духът на приближаващата Коледа и е пробудил съвестта му, вследствие на което той е решил не само да купи априлската притурка, а и да направи дарение за благотворителна кухня, раздаваща топла супа на бездомните...

Друг път.

Шест и четирийсет и една. Погледът ми не беше помръднал от телефона. Винаги реагирах така при заплетени ситуации в работата. Докато правех словесни пируети, имах чувството, че мога да убедя всеки в почти всичко. Но за пръв път в живота си не можех да измисля на кого да се обадя, че да си спася кожата. Телефонът вече не ми беше приятел.

Шест и четирийсет и две. На вратата на кабинета ми се почука отривисто. Без да изчака отговор, в стаята врхлетя ядосаният Чък Зануси. Веднага разбрах, че е научил за фиаското на Айвън.

— На първия ти работен ден тук преди... колко, четири години ли станаха? — ти казах кое е първото правило за работа с мен, помниш ли?

— Чък, нека ти обясня...

— Правило номер едно. Сигурен съм, че го помниш...

— Уверявам те, положението е под контрол...

— Какво е проклетото правило номер едно, Нед?

— Ако има проблем, да те уведомя незабавно.

— Точно така. Помниш като слон. И сигурно ще се съ согласиш с мен, че загубата на притурката с реклама на Джи Би Ес два дни преди затваряне на броя представлява проблем?

— Днес проблемите са толкова много, Чък...

— Сериозно ли, Шерлок?

— ... затова не ти се обадох.

— Глупости. Не ми се обади, защото прикриваш Айвън. Опитваше се да си гарантираш канонизация като Светеца покровител на издънчилите се търговци.

— Просто си помислих, че си имаш достатъчно грижи на главата, за да...

— Глупости!

— Нещата са под контрол...

— Друг път. По-добре направо да беше направил официално изявление, че Джи Би Ес са ни нанесли разгромителен удар. Сега, благодарение на гениалната ти стратегия не само че всички в бранша обсъждат дали „Кланг-Сандерлинг“ ще разпердушини целия екип на „Компю Уърлд“, ами и клюкарстват как правим отчаяни опити да запълним притурката за априлския брой. А отчаянието, както съм ти

повтарял много пъти, е основният грях на търговеца. Явно обаче ти си го забравил, Нед, в резултат на което доверието към нас падна под нулата. Поздравления.

— Поемам цялата отговорност.

— И с право, по дяволите! Особено при положение че тези страници просто трябва да бъдат запълнени. Иначе излиташ от тук. Ясно ли е?

Някога да са ви удряли в стомаха? Докато се опитвате да си поемете дъх, светът пред очите ви внезапно се размътва. Всичко се замъглява.

— Чуваш ли ме, Нед?

— Чувам те — пророних.

— Никак не ми е приятно да те заплашвам. Но ти сам си избрал ден да мълчиш по въпроса, така че сега сатърът ще падне върху твоята шия. Вярвай ми, много ми се ще да се измъкнеш.

— Ще се измъкна.

— Как? С молитва?

Свих рамене.

— Ще се справя. Само гледай.

— Ще гледам. Отблизо. И още нещо.

— Какво?

— Уволни Долински.

— Чакай, Чък...

— Не ми обяснявай, Нед. Той е в основата на цялата отвратителна каша.

— Гаднярът всъщност е Тед Питърсън...

— Възможно е и да е така, но Долински е проточил любезностите около договарянето, с което е дал възможност на онзи обирджия Питърсън да се измъкне от готова сделка. Сам знаеш, че след смъртта на Нанси направих какви ли не компромиси заради Айвън. И също като теб му покривах гърба, когато не беше на себе си, защото искрено съчувствам на копелето. Но вече минаха две години, а той все още не може да се съсредоточи върху играта. И сега неговата некомпетентност излага на течение и двама ни.

— Айвън не е некомпетентен. Днес следобед затвори голяма сделка за шест страници притурка с Ен Ем Ай за майския брой. Има подписани договори.

— Ще се погрижа комисионата му от тази сделка да бъде добавена към обезщетението му за напускане.

— Хайде, Чък, прояви малко разум.

— Решението е взето. Край с Айвън.

В главата ми отекваше гласът на Фил Сирио: „Най-обикновено убеждаване, нищо повече. Нали е обещал на Айвън? Само ще му напомня, че устната уговорка си е като написан договор, няма разлика“.

— Да предположим, че успея да направя сделката с Джи Би Ес...

— Мечтай си. Няма как да стане.

— Нека просто допуснем, че убедя Тед Питърсън да размисли.

— Ще те призная за факир, но въпреки това ще настоя да се разделим с Айвън.

— Не е честно.

— Не ме интересува. Добре, заковал голяма сделка с Ен Ем Ай, браво. Първата от две години насам...

— Това означава, че си възвръща формата.

— Това означава, че е извадил късмет. Ен Ем Ай тръбят навсякъде за новите си машинки „Пауърплан“. Знаеш не по-зле от мен, че е въпрос на време Айвън да ни насади на още по-миризливи пачи яйца. Съжалявам, Нед. Пътник е. И ако не го уволниш до утре на обяд, ще го направя аз.

— И после ще уволниш и мен.

— Решиш ли проблема, оставаш на работа. Това е. Ясно?

Кимнах. Чък отвори вратата и каза тихо:

— Не ме принуждавай да те уволнявам, Нед, моля те.

Останах неподвижен на стола си дълго време. Имаше само едно решение на проблема, само един начин да спася кожата. „Шефе, нека се обадя на Тед Питърсън.“ Утре рано сутринта ще кажа на Фил Сирио да го направи. Майната им на всички последствия. Въпросът вече беше на живот и смърт.

За пореден път обилният снеговалеж означаваше, че всички таксите в Ню Йорк са изпаднали в зимен сън. Затова отидох пеша до Гранд Сентръл и се качих на шестията за центъра. В мотрисата беше доста горещо. На Четиринайсета улица се качи някакъв ърбън пич: мазна кожа, рехав мустак, суитчър с качулка и дръпнат догоре цип, кецове „Найк“ за двеста долара, адски нахакан. Стовари се на

седалката срещу мен и започна да ме зяпа с враждебен поглед. Не му останах дължен. „Чети по устните ми, скапаняко: на ръба съм да се навия на сериозно изнудване. Така че кой е кофтият пич тука, а?“

— К'во зяпаш бе? — сопна се онзи.

Погледът ми стана още по-корав.

— К'во зяпаш ти бе? — изграчих.

— Проблеми ли искаш да си образуваш?

— Само ако ти си навит — рекох и небрежно плъзнах ръка към джоба на балтона си, сякаш вътре криех пистолет. Онзи забеляза и тутакси отмести поглед.

— Не искам никакви проблеми.

— Значи, ставаме двама.

Продължихме в мълчание. Мотрисата спря на Лафайет стрийт и аз се изправих да слизам.

— Ей — обади се младежът. — К'во?

— Весела Коледа, пич.

— И на теб.

Установих, че съм се усмихнал за първи път за целия ден.

Заджапах през кишата по Лафайет към ресторант „Правда“. Когато влязох, Клаус Креплин вече се беше настанил на централна маса. Поздрави ме със змийска усмивка, покани ме да седна, после взе от масата пакет „Дънхил“ и си запали цигара с елегантна сребърна запалка.

— Знаеш ли защо избрах този ресторант? — попита той. — Заради хайвера и цигарите. Това е едно от малкото места, останали в този побъркан по здравословния начин на живот град, където човек може да си пуши, без да рискува да го арестуват.

Всички келнерки бяха с прилепнали по тялото черни роклички с дълбоко деколте. Едната вече приближаваше към масата ни с поднос в ръка. Креплин я наблюдаваше съсредоточено.

— И, естествено, обстановката е вълнуваща, не си ли съгласен?

Момичето остави подноса, върху който имаше голям куб лед и две изящно изработени стоманени подставки, върху които бяха подредени по шест малки чашки с прозрачна течност. Келнерката намести по един комплект пред всеки от нас.

— Надявам се нямаш нищо против — каза Креплин. — Позволих си да поръчам и за двама ни.

— По шест шота водка?

— Това е специалитетът на заведението. Разбира се, придружен с хайвер — поясни той, докато момичето поставяше леда между двамата ни. Вътре в куба беше вдълбано големичко бурканче хайвер от белуга. Не исках дори да предполагам колко може да струва.

Креплин вдигна първата чашка. Последвах примера му.

— Наздраве — каза той и чукна моята чашка, после гаврътна своята на екс. Аз направих същото, ледената водка притъпи чувствителността на гърлото ми. Тутакси усетих отпускащото й действие.

— Май имаш нужда от водка — отбеляза Креплин.

— Денят не беше лек — кимнах аз. — Но ти вероятно си в течение, нали?

— Чух, че си се озовал в опасна ситуация. Ще оправиш ли нещата?

— Разбира се.

— Тогава да пием за добрата новина.

И двамата вдигнахме втората чашка. *Дзън.* До дъно.

— Знаеш ли защо съм сигурен, че двамата с теб ще се разбираме прекрасно? — попита Креплин, като загреба пълна лъжица хайвер, намаза го върху парче блин и го лапна цялото. — Защото беше малко хладен към мен при първата ни среща. Леко войнствено настроен. Харесвам подобен стил — лоялен служител, добър капитан на войските си... пардон, на своите „колеги“, но в същото време човек, който не се съгласява с всичко, казано от началниците му. Уважавам хората, които умеят да бъдат едновременно лоялни към компанията си и независими. За разлика от Чък Зануси.

— Чък е добър човек.

— Искаш ли да чуеш мнението ми за шефа ти? Чък Зануси е твърде дебел. И го е страх до смърт от мен. Поради което не изпитвам никакво уважение към него. Това, плюс физическата му пълнота, говорят за пълна липса на дисциплина.

— Може да се тъпче с понички, но успехът на списанието се дължи изцяло на Чък. Той наистина е първокласен издател и познава компютърния бизнес отвътре.

— Впечатлен съм, Едуард. Такава лоялност към човек, който само преди час заплаши да те уволни, ако не се справиш с кризата с

Джи Би Ес.

— Откъде знаеш?

— Защото аз му наредих да те разкара, ако се провалиш.

— Благодаря.

Креплин се изхили.

— Това е изпитание. И знам, че ще го преодолееш. По блестящ начин. Така че Чък Зануси няма да те уволни, нали?

Фил, обади се.

— Не, Клаус, няма да ме уволни.

— Чудесно. Защото след като тази криза отмине и по-точно след Коледа, аз ще уволня Чък Зануси.

Посегнах към третата чаша водка, насилих се да изглеждам спокоен.

— Сериозно ли говориш?

— Винаги говоря сериозно, Едуард.

— Не се и съмнявам.

— Дори вече знам кой ще наследи Чък.

— И кой е късметлията?

— Ти.

Премигнах.

— Аз?

— Да, ти.

— Изключено!

— Решено е. Ако искаш позицията, заповядай на втори януари и ще те назначим за новия издател на „Компю Уърлд“. Честито.

Без да се замисля, вдигнах чашата с водка и я пресуших.

— Хм... благодаря.

Не можах да заспя. В продължение на час гледах танцуващите сенки по тавана на спалнята. Светещият будилник край леглото показваше 3:12 часа. Бях се прибрал в два. След като хвърли бомбата, като ми предложи мястото на Чък, Креплин взе да ме разпитва за идеите ми за списанието. Опитах се да се представя на нивото на очакванията му и обясних как можем да подсилим съдържанието чрез провокативни материали в полза на потребителя, иновативни статии и също така да увеличим пазарния си дял (особено в критичното бойно поле в Северозападния Тихоокеански район).

Някъде на петия шот водка се чух да казвам:

— Няма причина с правилна маркетингова стратегия в рамките на следващите дванайсет месеца да не станем номер две на пазара. „Компютър Америка“ са добре позиционирани, но те не предлагат нито ниски цени за реклама като „Пи Си Глоуб“, нито са висока класа като нас. Аз бих запазил цялостната стилистика и външен вид на списанието, но постепенно бих разширявал аудиторията, съсредоточавайки се върху изключително важния сектор на домашните компютри. Като, разбира се, може да се мисли и за допълнително подобряване на дизайна. Вярно, не откривам топлата вода. Просто следвам добрите стари правила на търговията. И ако приема тази работа...

— Ти вече я прие — обади се Креплин.

След шестия шот водка споделих:

— Трябва да ти кажа, Клаус, че леко изперквам...

— Изперкваш? — повтори той, предъвквайки думата като нещо странно и непознато в устата си. — Какво означава „изперкваш“?

— Че съм нервен. Уплашен. Виновен.

— Нервен и уплашен — ясно. Това е естествена човешка реакция към всяка следваща стъпка в кариерата. Но защо виновен? Едуард, моля те. Това е бизнес.

— Чък ми е шеф.

— Аз съм шеф на Чък. На мен ми е шеф Дитрих Сандерлинг. А акционерите в крайна сметка са шефове на хер Сандерлинг. Всички ние отговаряме пред някого. И ако този някой е недоволен от нас...

— Той ме доведе в компанията, даде ми старт.

— Възхищавам се на лоялността ти. Но не си ти този, който го закопава. Не ти си причината да го уволня. Искам да го махна, защото е слабохарактерен и отпуснат. Както по отношение на килограмите си, така и в работата. Но ако си мислиш, че ако не приемеш поста, ще спасиш Чък, грешиш. С него е свършено. Капут.

След бавна вечеря с бутилка каберне совиньон за 55 долара Креплин пак върна разговора към бизнеса.

— Дори не попита за пари. Защо?

— Вечеряхме.

— Много възпитано. Би ли искал да узнаеш за каква сума става въпрос?

— Разбира се.

Креплин се изхихика по характерния си маниер.

— Пакетът е доста атрактивен. Основната заплата е сто и петдесет хиляди долара годишно, но ще имаш възможност да удвоиш тази сума при разпределението на печалбата и посредством бонуси.

Преглътнах.

— Разбира се, освен лично пенсионно осигуряване и здравни застрахователни планове ще ти осигурим и служебна кола по твой избор, в рамките на, да речем, петдесет хиляди. И ще покрием разходите за гаража. Играеш тенис, нали?

— Направил си си проучването.

— Естествено. Ще покрием разходите ти и за тенис клуба. „Кланг-Сандерлинг“ обичат мениджърите им да поддържат... как се казва... спортната си злоба.

Извика сметката и попита:

— Е, одобряваш ли условията?

Ударих джакпота. Спечелих от тотото. Ограбих банката. Е, не точно, но триста бона годишно? Сърцебиене да получи човек. Щях да вляза във висшата лига.

— Да, Клаус, определено ги одобрявам. — Макар че още докато го казвах, си помислих: „Обаче ще се намразя, задето предавам Чък“.

Понеже снеговалежът беше твърде обилен, за да си организираме турне по баровете из Сохо, той настоя да се върна с него в апартамента му в „Уолдорф Тауърс“ за последно питие. В таксито се обърна към мен.

— Трябва да те помоля за една услуга.

— Разбира се, Клаус.

— Всъщност, не е точно услуга. По-скоро е изискване, ако мога така да се изразя. А именно: не бива да споменаваш пред никого за това предложение.

— Така и предположих.

— Като казвам „никого“, имам предвид, че не бива да го обсъждаш дори с жена си.

— Е, ами тя трябва да знае. Все пак това е голяма новина.

— Така е. И ще разбере. В петък, на втори януари. Денят, в който ще се върнеш от почивката си в Западните Индии.

— Да не си заповядал да ме следят? — пошегувах се.

Креплин се усмихна.

— Когато започнахме да обмисляме покупката на „Гетс-Браун“ преди няколко месеца, проучих досиетата на висшия мениджмънт в заглавията, които щяха да се паднат при мен. Чък Зануси се изказа толкова въодушевено за теб, че направих едно малко разследване...

Не можех да повярвам на ушите си.

— Чакай малко, да не искаш да кажеш, че Чък е знаел за закупуването на компанията преди няколко месеца?

— Не, знаеше само, че се интересуваме от „Гетс-Браун“ и че през септември започнахме да проучваме възможностите, което означаваше, че имахме срещи с топмениджърите и разгледахме документацията за персонала. Но след това той не е получавал никаква информация за развитието на процеса по закупуване до вчера, когато го поканиха да се отбие в Чикаго. Когато се извършва придобиване, дискретността е от ключово значение.

— Чък е бил повече от дискретен относно интереса на „Кланг-Сандерлинг“ към нас.

— Защото му беше *наредено* да не оглася проучвателните ни срещи. Той не знаеше дали придобиването ще се осъществи, а и беше държан на тъмно до края. Но си е давал сметка, че ако уведоми някого

за интереса ни към „Гетс-Браун“, бъдещето му в компанията е обречено. Така че с право е решил да си държи устата затворена.

— И въпреки всичко ще го уволните.

— Това, приятелю, са приливите и отливите на корпоративния живот. Но не се бой, преди да бъде изхвърлен от самолета, ще му бъде предоставен един доста хубав парашут. И няма да го уволним преди Коледа, не искаме да му разваляме празника. Но има една още по-сериозна причина да не разгласяваш повишението си. Маркетинговите ни специалисти се опасяват, че ако изтече информация преди Нова година, че в „Компю Уърлд“ се очаква нов издател, рекламодателите ще се разколебаят. Ние в „Кланг-Сандерлинг“ сме доста систематични в това отношение. Планираме всичко до последния детайл, за да минимизираме евентуална търговска вреда и да гарантираме най-безпроблемно предаване на властта.

— Разбрано. Но жена ми наистина не би споделила с...

— Тя работи в сферата на връзките с обществеността, нали? Нищо лично, но в природата на пиарите е да говорят. Може да се изпусне пред най-близката си колежка и да ѝ довери тайната за твоето повишение. След това най-близката ѝ колежка, също под секрет, ще сподели със съпруга си, който, не щеш ли, е адвокат на клиент, пазаруващ голяма мрежова система от Джи Би Ес. Той ще спомене, между другото, че е чул, че „Компю Уърлд“ ще има нов издател, клиентът небрежно ще изтърве информацията на следващата си среща в Джи Би Ес и преди да се усетим...

— С цялото ми уважение, Клаус, наистина смятам, че си твърде предпазлив.

— С цялото ми уважение, Едуард, мое право е да го правя и следва да те помоля да го уважаваш. Защото ако изтече информация преди назначаването ти, някои неща може да се окажат застрашени. За жена ти ще бъде страхотен новогодишен подарък, когато на втори януари бъде обявено, че ти си новият издател. Всичко, което ще трябва да направиш, е да ѝ се обадиш от офиса същия ден и да се правиш, че току-що си научил новината. По всичко личи, че си превъзходен търговец. Което означава, че си и добър актьор. Несъмнено ще съумееш да изиграеш изненада и въодушевление.

— Да, предполагам...

— Значи имам думата ти, че няма да споделиш с никого новината?

Защото ако изтече информация преди назначаването ти, някои неща може да се окажат застрашени.

Триста бона. Кимнах. Креплин ме потупа по гърба.

— Чудесно! Значи се разбрахме.

Апартаментът му беше на седемнайсетия етаж на „Уолдорф Тауърс“. Гледката към централната част на града беше невероятна. Дневната беше голяма колкото футболно игрище. Имаше две спални и напълно оборудвана голяма кухня.

— Великолепен апартамент — отбелязах.

— „Уолдорф“ харесват „Кланг-Сандерлинг“, така че винаги ни предлагат най-доброто. Шампанско?

— Защо не?

Взе телефона, обади се на румсървис и поръча бутилка „Крюг“. Ако се опитваше да ме впечатли с жестове, демонстриращи, че парите са без значение, успяваше. Около минута по-късно на вратата се почука.

— Гостите ни дойдоха — каза Клаус и се отправи към вратата.

— Гости ли? Не знаех, че очакваш...

Не успях да довърша изречението, защото влязоха две много високи, много руси и много тежко гримирани жени. И двете бяха на около двацет и пет. Съблякоха палтата си и ги подадоха на Клаус, отдолу се оказаха по къси черни роклички, които им бяха лепнали като хирургически ръкавици. Автентични екземпляри от агенция за компаньонки. Внезапно се смутих.

— Дами — рече Креплин, влизайки в дневната, — позволете да ви запозная с моя сътрудник, господин Алън. Едуард, това е Анджелика, а това — Моник.

— Здравсти, сладък — изписука Моник и пронизителните ѝ гласни тутакси ми дадоха да разбера, че въпреки името, у нея няма нищо френско. Двете се настаниха на канапето. Креплин ме дари с една от хищническите си усмивки и аз веднага осъзнах, че това е тест за моята лоялност. Ако демонстрирах възмущение, задето ме е насадил на две проститутки (защото това си беше добре планирана постановка), щеше да реши, че съм твърде надменен. Ако, от друга страна, преспях с Моник или Анджелика, щеше да разполага с

компромат срещу мен и щеше да знае, че ангелът ми е слаб, че съм човек, готов да рискува брака си, за да напредне в кариерата.

Докато Моник и Анджелика палеха цигари, Креплин се промъкна до мен и прошепна:

— Надявам се, че нямаш против тази изненада.

Внимателно подбрах думите си.

— Определено е изненада, дума да няма, Клаус.

— Но забавна, нали? Малък коледен подарък от „Кланг-Сандерлинг“. Коя си избра?

Анджелика дъвчеше дъвка и пафкаше облаци „Салем“. Моник приличаше на малко по-засукана версия на онези труженички, които можеха да се видят по Осмо авеню (само дето вместо пурпурни къси панталонки, беше напъхана в стегната черна рокля).

— Да направим така — отговорих. — Отивам до тоалетната. Когато се върна, ще решим. Става ли?

— Отлично.

Банята беше огромна — акър мраморна настилка, потънала в пода вана, позлатени кранчета. Седнах на ръба на ваната, за да обмисля следващия си ход. Копелето наистина ме насади в деликатна ситуация, явно за да види как реагирам под напрежение. Не можех просто да стана и да си замина, би изглеждало нетактично и недодялано. Но по никакъв начин нямаше да остана за фойерверките. Изправих се, разсеяно потупвайки горния джоб на самото си, и напипах мобилния си телефон. Бинго! Пуснах кранчетата на мивката и набрах едно-пет-едно: услугата за събуждане по телефона. Погледнах си часовника: 1:17 часа. Настроих алармата за 7:27, натиснах два пъти звездичка и върнах телефона обратно в джоба си.

Щом се върнах в дневната, шампанското вече беше дошло. Келнерът от румсьорвиса отваряше бутилката. Креплин седеше между Анджелика и Моник, водеше неангажиращ разговор и прокараваше левия си показалец нагоре-надолу по обутото в черен чорапогащник бедро на Анджелика. Двете жени изглеждаха отегчени. Несъмнено искаха да минат по същество, да си получат парите и да се прибират. Но Креплин явно беше решил да празнува. Отпрати келнера с бакшиш от 10 долара и раздаде чашите с шампанско.

— Запознати ли сте с „Крюг“, дами? — попита.

— Има мехурчета и е френско, нали? — отвърна с въпрос Анджелика.

— Точно така — кимна Креплин и прошепна в ухото ми: — Направи ли избора си?

Забелязах как Анджелика изплю дъвката си в един пепелник, преди да отпие. За да спечеля време, отговорих:

— Предоставям избора на теб, Клаус.

— Не, не, не. Аз съм домакин, така че настоявам ти да си избереш.

— Къде ги намери тези момичета?

— От една агенция, която ни осигурява забавления винаги, когато сме в Ню Йорк. Много надеждна агенция, така че нямай никакви притеснения относно болести.

— Добре е да се знае.

— Така че, Едуард, ако обичаш... броячът тиктака. Изборът ти... Поех си дълбоко дъх.

— Ами...

И тогава, слава богу, телефонът ми извъня. Креплин и двете жени се сепнаха. С усилие прикрих облекчението си.

— О, Лизи! — възкликнах престорено, после покрих говорителя с шепа и прошепнах беззвучно към Креплин: „Жена ми“. Той поклати глава. — Да, аха... С Клаус Креплин съм, в неговия апартамент в „Уолдорф“... Какво?... О, боже! Кога? Сериозно ли е?... Добре, добре, идвам веднага. Спешното в „Рузвелт“? Дай ми десет минути.

Затворих и грабнах балтона си.

— Проблем ли има? — попита Креплин.

— Беше жена ми Лизи. Баща ѝ, който ни гостува за няколко дни, е получил силна болка в сърдечната област. Закарали са го в „Рузвелт“...

Вече се бях облякъл.

— Виж, Клаус, съжалявам, че се налага да...

Той сви рамене.

— Щом трябва — трябва.

— Благодаря ти за страхотната вечер — измънках аз и му стиснах ръката. — Ще говорим утре. — Махнах за довиждане на двете проститутки. Не ми отвърнаха.

Докато отварях вратата, Креплин подхвърли подигравателно:

— Предай моите почитания на прекрасната си съпруга.

Трийсет минути по-късно се пхнах в леглото до прекрасната си, но дълбоко спяща съпруга. Наведох се за целувка, на което тя реагира с нечленоразделно мърморене, след което се завъртя на другата страна. Придърпах една възглавница към себе си и затворих очи в безплодната надежда, че сънят ще ме запрати в небитието. Искаше ми се да изтрия този ден, да дръпна шалтера на всичко случило се и да замина на петчасова ваканция от всевъзможните морални дилеми. Като например ще мога ли да погледна Чък Зануси в очите утре, като знам прекрасно, че що се отнася до компанията, той е пътник и че по някое време ще прекрача трупата му, за да заема неговото място? И дали е редно да мълча за цялата работа пред Лизи, особено след малката постановка, която ми спретна Креплин тази нощ? От друга страна, дали е възможно Креплин да преосмисли предложението си, след като се измъкнах от малките предколедни забавления с двете проститутки? И, разбира се, ако натискът на Фил Сирио над Тед Питърсън някога се разчуе, не само ще остана без работа за вечни времена, ами най-вероятно ще се запозная и с главния прокурор на Манхатън...

Съвсем се разсъних и през следващия един час лежах скован от ужас. Само че за разлика от обичайните френологични се страхове в четири сутринта, този път ужасът ми беше осезаем, силен, истински опасен.

В крайна сметка се примирих, че няма да заспя и тихичко се измъкнах от леглото. Отпуснах се на мекия бял диван в дневната и се загледах в приглушените мигащи светлини на спящия град. „Обади се, Фил.“ Пет часа по-късно щях да изрека тази фраза. А после? Без съмнение щеше да ни се размине. Питърсън щеше да обезумее от страх да не го изобличим, щеше да капитулира и да даде съгласие за притурката. Щях да си спася кожата. И на втори януари щях да бъда новият издател на „Компю Уърлд“ и да гребя от каймака. Точка по въпроса.

Само дето щяха да последват още много нощи като тази, в които щях да се будя в три и да се чудя винаги ли ще ми се разминава. Възможно ли е да бъдеш замесен в емоционална катастрофа и да си тръгнеш без драскотина? Или някакъв гласец ще се обади в момент на слабост и ще прошепне: „Няма безплатен обяд. Не можеш да правиш секс, без да си свалиш панталона“.

Проклетият ми баща, господин Морал, който от малки ни набиваше в главите, че и да сбъркаш номера, пак плащаш разговора. Понякога обаче нямаш друг вариант, освен да сбъркаш номера, нали? Особено в ситуация без изход. Освен, разбира се, ако не се подхлъзнеш елегантно и не си паднеш върху меча, като така опростиш възможността за придвижване нагоре по йерархичната стълбица.

Големият задник Питърсън. Сигурно спи дълбоко в дома си в Кънектикът, без да подозира, че дръзкото му решение да се откаже от някаква си мижава реклама е застрашила кариерата на няколко души. Типичното лишено от морал юпи. Преобладава колегите си в бизнеса, преобладава и жена си. Верен единствено на собствената си алчна амбиция. На онова мероприятие на Кайманите, ден преди да награби Джоан, го бях засякъл в бара на „Хаят“, показваше снимки на новата си къща в Кънектикът. Точно на брега, в градче на име Олд Грийнуич. Къща за милион и четиристотин хиляди, както обясняваше на всеослушание. Голяма веранда с изглед към плажа. На пет минути с кола от гарата. Четирийсет и пет минути до Гранд Сентръл. Суперучилища. И единственото не бяло лице, което можеш да видиш, принадлежи на домашната помощница.

Олд Грийнуич, Кънектикът. Четирийсет и пет минути с влакче. Един час с кола. Вероятно и по-малко по това време на деня.

Вдигнах телефона. Набрах „Справки“ и операторката ме уведоми, че има двама души с името Е. Питърсън.

— Трябва ми този от тях, чийто адрес е недалеч от океана.

— Имате предвид Шор Роуд?

— Точно. Номерът е четирийсет и четири, нали?

— Деветдесет и шест. Моля, изчакайте...

След като се сдобих с адреса на Питърсън, включих компютъра си, влязох в интернет и потърсих карта на Олд Грийнуич, Кънектикът. Десет секунди по-късно на екрана се появи карта с прозорче, където да въведа точния адрес. Написах „Шор Роуд 96“, натиснах ТЪРСЕНЕ и... бинго: смъкнах си подробна карта на квартала, в който живееше Питърсън.

Разпечатах я, посегнах пак към телефона и се обадох в компанията за коли под наем „Авис“. Имат ли денонощно работеща агенция в Манхатън? На Четирийсет и трета, между Второ и Трето. А могат ли да ми дадат кола под наем тази нощ? Олдсмобил „Кътлас“?

Става. Погледнах си часовника: 3:34 часа. Казах им, че ще отида да я взема в 4:30 часа.

Взех душ, избърснах се. Сложих костюм и вратовръзка. Направих си голяма чаша разтворимо кафе, глътнах пет таблетки витамини „Роу Енерджи“ и оставих бележка на Лизи.

Скъпа,

Не можах да заспя. Освен това се наложи да отскоча до Кънектикът. Обади ми се, като се събудиш, и ще ти разкажа.

Ти си страхотна.

Взех картата на Олд Грийнуич. Метнах балтона през ръка. Излязох от апартамента възможно най-безшумно. Махнах на едно такси, което десет минути по-късно ме остави пред офиса на „Авис“. Преди пет вече карах по „Франклин Делано Рузвелт“, свих надясно, за да се кача на моста Трибъро, после следвах табелите към I-95 Север за Кънектикът.

Реших да действам решително с Питърсън. Лице в лице, на прага на дома му. Само така можех да го принудя да си спази обещанието. Щях да го ударя на чест и да го плъзна по темата що е да постъпиш правилно. Ако обаче откажеше, ако ме пратеше на майната си, щях да хвърля атомната бомба. Щях да позволя на Фил да му се обади.

В шест без десет вече бях в Олд Грийнуич. С помощта на картата лесно се ориентирах до Шор Роуд. Все още беше тъмно и трябваше да шофирам внимателно по тесния двулентов път, като надничах към пощенски кутии и номера на къщи. Къщата на Питърсън беше разположена в дъното на дълга алея. Беше дори по-впечатляваща от снимките, които Тед ми беше показал — разлята огромна постройка, разположена върху четвърт акър земя. Питърсън не беше излъгал за гледката към плажа; къщата беше заобиколена от веранда, която стърчеше над водата и дори си имаше собствен кей. Сега вече разбрах защо е струвала милион и четиристотин хиляди.

Изгасих фаровете и паркирах на алеята, точно зад беembeто на Тед и един форд „Експлорър“, очевидно за жената и децата. Навън беше студено — термометърът на колата показваше минус десет

градуса — затова оставих двигателя да работи. Съжалих, че не се сетих да си взема вестник и кафе по пътя. Сега не ми оставаше друго, освен да пусна „Уинс тен-тен“ по радиото и да се надявам, че Тед не става късно. Отпуснах шофьорската седалка назад, увеличих температурата (започвах да не си усещам пръстите) и се опитах да се съсредоточа върху новините.

„Уинс тен-тен“ — всички новини по всяко време. Дайте ни дваайсет минути и ние ще ви дадем света.

Наместих се на седалката и усетих как през мозъка ми пробягва поредната вълна на изтощение.

Време е за новини по „Уинс“...

Внезапно нещо издрънча силно, удар на метал в стъкло. Премигнах и бях заслепен от ярка зимна утрин.

... е седем и десет...

Мамка му. Мамка му. Мамка му. Сkochих и се облеших срещу жена с дързък нос, едва прехвърлила трийсетте и облечена в дълго черно яке, с бяло поло отдолу, блестящата ѝ руса коса беше прихваната с черна лента. Зад нея стояха две добре облечени и нагласени деца. И двете бяха с ученически чанти и гледаха озадачено как майка им чука с венчалния си пръстен по стъкло на кола, която никога в живота си не бяха виждали — в която спеше мъж, когото също никога не бяха виждали — и която блокираше алеята им за автомобили.

— Господине, господине, ГОСПОДИНЕ!

Изстрелях се навън и леденият въздух ме разбуди моментално.

— Извинявайте. Много съжалявам — изломотих, като търках очи. — Заспал съм.

Тя отстъпи от мен уплашено.

— Спали сте на алеята ни цяла нощ?

— Не, само около час. Тук ли живее Тед Питърсън?

— Аз съм жена му, Мег.

— Приятно ми е да се запознаем, Мег, аз съм...

— Нед Алън? — чу се изумен глас.

Вдигнах глава. На входа на къщата стоеше Тед, докаран в марково оловносиво палто „Брукс Брадърс“, с лъснати обувки, с черното си дипломатическо куфарче и безукорно патрицианско лице, понастоящем изопнато вследствие на неприятната изненада. Тръгна към мен.

— Виж ти, каква изненада — подхвана предпазливо, докато се здрависвахме. Колкото и да беше смаян да ме види пред къщата си в седем и десет сутринта, успя да подходи разумно, като запази лицето си непроницаемо, докато разбере какво ме е довело там. Съвършен актьор.

— Добро утро, Тед — казах с възможно най-уверения си и спокоен тон. — Съжалявам, че ти се изтърсих така, но...

— Знам, знам — превключи на приятелска вълна той. — Сроковете те притискат, а вчера не успя да се свържеш с мен в офиса за онази притурка, нали така?

— Точно така — потвърдих, изненадан от любезния му тон. — Наистина не ми е приятно да цъфна така на вратата ти, но сме изправени пред малка криза.

— Разбирам те много добре — увери ме Тед и ме потупа успокоително по рамото. — О, съжалявам, не те запознах с жена ми. Мег, това е Нед Алън от „Компю Уърлд“...

— Вече се запознахме — отвърна тя.

— А това са Уил и Сара.

— Здравейте, деца — усмихнах им се, но те продължиха да ме гледат с подозрение.

— Мег, скъпа, извинявай, трябва да отделя три минути да свършим нещо с Нед...

— Сара трябва да е в училището най-късно в осем без петнайсет тази сутрин. — Съпругата му се обърна към мен и додаде: — Днес имат екскурзия с образователна цел до пристанището „Мистик“.

— Най-много три минути — увери я Тед.

— Моля те, не се бави повече — каза тя и подкара децата обратно към къщата. Тед ми направи знак да го последвам към далечния край на алеята. Щом се отдалечихме, той се обърна към мен. От усмивката му нямаше и следа.

— Ах, ти, мизерно мекотело такова!

— Тед, чуй ме...

— Как смееш да ми погодиш такъв номер!

— Тук съм само защото днес на обяд Айвън Долински ще бъде уволнен.

— Това не е мой проблем. А сега се разкарай.

— Напротив, Тед, твой проблем е. Защото си се съгласил за тази реклама...

— Съгласил съм се друг път! Сделката остана висяща, а после решихме да променим маркетинговата си стратегия за април. Точка по въпроса.

— Айвън ме увери, че си му дал дума...

— Айвън е отрепка, бита карта. Готов е на всичко, за да спаси жалкия си задник.

— Работя с него от четири години. По отношение на работата си е абсолютно в час.

— Фактите са си факти. Няма подписан договор — няма сделка. Случаят е приключен. Имаш една минута да се изнесеш от алеята ми.

— Тази история ще му струва работата.

— Случва се.

— Знаеш през какво мина той напоследък. Ако загуби работата си, наистина ще потъне. Прояви малко разбиране. Одобри сделката. Няма да те разори. Все пак е Коледа, да му се не види!

— Разговорът ни приключи — отсече той и ми обърна гръб.

Реших, че е време да изиграя коза си. Извиках след него:

— Имаш страхотна къща, Тед. По-хубава е от снимките, дето ни ги показва с Фил Сирио на Кайманите миналата година.

Той застина. След секунда се извърна към мен. По погледа му видях, че е разбрал.

— Върви си!

Докато се приближаваше към входната врата, отвътре ми напираше да извикам: „Джоан Гластън ти праща много поздрави“. Но се възпрях и казах:

— Днес до обяд, Питърсън.

Скочих в колата, треснах вратата и се изнесох на заден от алеята.

Пет минути по-късно ръцете ми се разтрепериха толкова силно, че се наложи да отбия и да спра. Какво направих? Наистина ли го бях заплашил с изнудване? На Питърсън очевидно му дойде като гръм от ясно небе, когато чу за Фил Сирио и Кайманите. Все пак обаче не споменах директно историята с Джоан. Така че макар да бях оказал известен натиск, не можех да бъда обвинен в насилие, нали?

Но ако се съдеше по кретенската му реакция, не беше много вероятно да вземе присърце проблема с Айвън. Което означаваше, че

ако исках да си спася кожата, можеше да ми се наложи да го притисна още веднъж преди обяд.

Излязох обратно на шосето и се насочих към I-95 Юг. Когато вече бях стъпил на магистралата, мобилният ми иззвъня и аз подскочих. Натиснах зеленото копче.

— Кажи ми, че новините са добри — рече Лизи, — иначе може и да не ти проговоря известно време.

Разказах ѝ минута по минута сцената пред вратата на Питърсън, без да споменавам Кайманите. Щом приключих, тя подсвирна.

— Ти си луд.

— Вярно е. И може да остана без работа.

— Това не се знае.

— Този човек е безскрупулен. Боя се, че изиграх козовете си ненавреме.

— Призовал си го да постъпи достойно...

— Това копеле няма достойнство.

— Ти обаче имаш. И това е важното.

Само ако знаеше какви коварни планове за изнудване крои съпругът ти, Лизи...

— Имам работна закуска в осем, така че по-добре да бягам — каза тя. — Остава ли уговорката за вечеря?

— Само че, предвид угрозата да остана без работа, ще трябва ти да платиш сметката.

— Дадено. Как мина вечерта с онзи Креплин?

Не му беше сега времето да ѝ разказвам за предишната нощ. Защото колкото и да ми се щеше да споделя с нея, в главата ми продължаваше да звучи гласът на Креплин, който ми обещавахе да ме застигне зла съдба, ако новината за повишението ми се разчуе преди втори януари. А що се отнася до режисираната история с двете проститутки... Както би казал Фил Сирио: „Забрави“.

— Беше просто опознавателна среща.

— Опознавателна нощна среща, а?

— Какво да ти кажа... Той явно си пада по чашката. И обича да окъснява.

— Пак добре, ако обича да прави само това, докато окъснява.

Защо жените притежават инстинктивна способност да надушват мириса на изневеря? Дори докато си приказват с теб по телефона.

— Е, аз поне обичам да правя само това, когато окъснявам.

— Радвам се да го чуя.

— Стига ти да не си наблизо, разбира се.

— Да ти кажа, понякога си мисля, че имаш докторска степен по омайване на мацки...

— Най-сетне ме хвана.

— До скоро, слънце. Дръж фронта. И ми се обади веднага, щом имаш някакви новини от Джи Би Ес.

— Обещавам.

Благодарение на нечовешкия трафик в сутрешния час пик стигнах до Манхатън едва два часа по-късно. Мобилният ми беше на седалката до мен. Не звънна нито веднъж. В девет се обадох в службата, за да предупредя, че закъснявам, и да си проверя съобщенията. Нито дума от Тед Питърсън. Докато върна колата в „Авис“, вече приближаваше десет. Тъкмо слизах от таксито пред офиса, и телефонът най-после звънна. Докато вдигах, ръцете ми се разтрепериха. Беше Фил Сирио.

— Как е хавата, шефе?

— Вече знам как се чувстват пилотите камикадзе, когато им дойде редът да се качат в самолета.

— Значи реши за Питърсън?

— Още не.

— Само дай знак и се обаждам.

Погледнах си часовника.

— Дай ми два часа.

На бюрото ме чакаше купчина съобщения. Но нито дума от Джи Би Ес. Казах на Лили, ако се обади Тед Питърсън, веднага да ме свърже.

— Господин Зануси мярвал ли се е тази сутрин? — попитах.

— На среща е — отговори Лили — и ще се върне чак след обяд.

Слава богу. Това ми осигуряваше още поне час-два. Мисли! Мисли! Мисли! Пуснах компютъра и за пореден път прегледах списъка с клиенти с напразната надежда, че може да съм пропуснал някой, готов да кихне реклама за цяла притурка до утре. Никакъв шанс. Макар да бях наясно, че няма никакъв смисъл, прослушах регионалните търговски мениджъри за Сиатъл, Чикаго, Хюстън и Силициевата долина и ги попитах дали нямат резервен вариант за

притурката. На всички отговорът беше един и същ: „Ти полудя ли?“. Боб Брубейкър — колегата на моето ниво от Пало Алто и вероятно служителът с най-много спортен хъс за победа в тази компания — дори се опита да се заяде с мен.

— Правиш ми постановка в деня, в който се разбира, че имаме нов собственик, и очакваш от мен да ти спасявам кожата?

— Не е постановка, Боб. Един клиент ни прецака жестоко.

— И сега това „разочарование“ ще се отрази на всички нас. В очите на „Кланг-Сандерлинг“ шест празни страници в априлския брой ще означават, че целият търговски екип на компанията представлява шайка загубеняци.

— Виж, аз съм загубеният в този случай. Окей? Мен ще шкартират, не теб.

— Пич, обещавам ти, че ако аз потъна заедно с теб...

— Няма да уволнят теб заради моята издънка.

— Сериозно? Е, ако все пак се случи, ти си мъртъв. Разбра ли ме, Алън? *Мъртъв.*

Затворих. По-точно направо му треснах телефона. Точно това ми трябваше тази сутрин. Заплахи за живота ми. Психар такъв. Защо ли изобщо му се обадох? На Брубейкър и без това фитилът му е ужасно къс, а в този случай просто изразяваше преобладаващото чувство у всички нас: чист, неподправен страх.

В 11:30 ч. се обади Айвън Долински. Бях в такова окаяно състояние, че помолих Лили да го излъже, че съм в среща. Говорех ли с него, можеше да изтърва нещата от контрол.

В 11:47 ч. ме потърси Чък Зануси. Казах на Лили да му обясни, че съм зает, но тя отвърна, че господин Зануси бил излязъл от срещата си, за да ми се обади, и настоявал да се свърже с мен. Натиснах бутона за първа линия.

— Е? — попита Чък.

— Почти успяхме — излъгах.

— Разправяй ги на баба ми.

— Очаквам Питърсън да ми се обади всеки момент.

— Имаш тринайсет минути.

— Може да стане след обяд.

— Тринайсет минути, Нед.

— За бога, Чък, не превръщай това в изпълнение на смъртна присъда. Дали губернаторът няма да се обади и да даде отсрочка, преди да му дадат отровата?

— През следващите тринайсет минути все още съм ти шеф. Така че ще правя каквото си искам.

— Моля те, Чък, умолявам те, дай ми още мъничко време...

— Молбата е отхвърлена — отсече той.

Сега вече осъзнавах какво означава свободно падане.

Господин Сирио на трета.

Погледнах си часовника: 11:53 часа. Грабнах слушалката.

— Е, как върви?

— Питърсън не е звънял.

— Наближава пладне, шефе.

— Напълно съм наясно.

— Ами тогава какво правим?

Стиснах здраво очи, пулсът ми препускаше. Превъртях в главата си сцената на алеята пред дома на Питърсън. На ръба на изнудването бях натиснал спирачката. Наистина ли съм способен да го направя? Избирай, по дяволите. Решавай.

— Съжалявам, Фил. Няма да стане.

Той въздъхна.

— Труп си.

— След около шест минути.

— Може ли да ти кажа нещо?

— Давай.

— Доникъде няма да стигнеш, ако се държиш почтено със задници.

— Звучи ми като чуден епитаф. Много ти благодаря, Фил.

— Късмет, шефе.

Единайсет и петдесет и пет. Е, това е, значи. Гейм. Сет. Мач. Отпуснах се в стола. Току-що бях зачеркнал всичко. Четири дълги години катерене по корпоративната стълбица. Всичките приказки, убеждаване, омайване, нуждата да сключиш сделка. Човек очаква да стигне до някъде. Опознаваш терена. На три метра си от върха. И изведнъж се подхлъзваш, земята под краката ти поддава и... чао-чао.

Играеш играта. Мислиш си, че знаеш правилата. Но един ден се събуждаш и установяваш, че играта те е изиграла.

Вратата се отвори рязко и в кабинета влетя Деби Суарес.

— Господин Алън, трябва...

— Деби — вдигнах ръка, — не сега, ако обичаш!

— Но трябва да ви покажа...

— Не се обиждай, но току-що си загубих работата и...

— Не, само вижте...

— Вече не съм ти шеф. Върви при Чък Зануси...

Тя тропна с юмрук по бюрото ми и това така ме сепна, че онемях.

— Сега слушате ли ме? — попита Деби.

Кимнах.

— Тогава прочетете това.

Хвърли пред мен лист хартия.

— Току-що се получи по факса. Лили ме помоли да ви го дам.

Погледнах листа. Видях главата на бланката. Съдържаеше три букви: Джи Би Ес. А под тях пишеше:

На вниманието на господин Едуард Алън
Регионален мениджър продажби,
Североизточен регион „Компю Уърлд Инк.“
„Гетс-Браун Пъбликейшънс“

По факс

Уважаеми господин Алън,
За мен е удоволствие да ви информирам, че Джи Би
Ес ще довърши сделката за 6 страници притурка,
рекламираща нашия компютър „Минерва“ в априлския
брой на списанието ви.

Моля, уведомете производствения ви отдел да се
свърже с нашите дизайнери, за да бъде извършено
незабавно предоставянето на материала за печат.

С уважение:

Тед Питърсън

Прочетох го веднъж. Думите не достигнаха до съзнанието ми. Прочетох го втори път. Продължавах да изпитвам известни съмнения. Четях го трети път, когато Деби Суарес ме прекъсна:

— Как го направихте, господин Алън? С какво го притиснахте?

Като я погледнах, очите ми бяха плувнали в сълзи. Тя забеляза и ме стисна за ръката.

— Сключихте я, господин Алън. Сключихте сделката!

Телефонът ми внезапно изригна.

Господин Зануси на първа...

— Лили, помоли го да ти даде номер на факс на мястото, където се намира в момента.

— Каза, че не приема отказ и трябва да говори...

— Предай му, че аз също бих искал да разговарям с него. Но само след като погледне документа, който ще му изпратиш по факса. Деби ти го носи в момента.

Затворих и се обърнах към Деби.

— Чък ще ме уволни след две минути, ако не види този факс, така че...

— Отлитам!

Набрах служебния на Тед Питърсън. Секретарката му веднага ме разпозна по гласа.

— Господин Алън — рече тя с обичайния си студен тон, — господин Питърсън е в среща.

— Разбира се, къде другаде да е. Аз пък съм духът на Елвис. Моля те, свържи ме. Просто искам да кажа едно бързо благодаря...

Остави ме на изчакване. Миг по-късно чух гласа му в слушалката.

— Питърсън.

— Тед, не мога да изразя благодарността си. Искях просто да ти кажа колко признателен се чувствам и се надявам, че не са останали лоши чувства...

— Давай по същество, Алън. Какво целиш? Или по-добре да попитам, какви са условията ти?

— Моите условия ли? Ти вече ги изпълни. Даде благословията си за сделката на Айвън.

— Да оставим глупостите, а? Щом искаш да играем, нека играем. Сигурен съм, че ще намерим начин да се сработим и всички да

са доволни.

Не схващах накъде бие.

— Не знам за какво говориш, Тед.

— Да бе, естествено! Ами предполагам, че е било само въпрос на време...

— Въпрос на време преди какво? Наистина съвсем ме обърка, Тед.

— Алън, какво точно знаеш?

— Само каквото съм чул.

— А именно?

Внимателно подбирах думите си.

— Че си налетял грубо на Джоан Гластън.

Поредното продължително мълчание.

— Това ли е? — попита той.

— Ами... да.

— Боже мили! — избухна той. — Ах ти подло, малко, любопитно копеленце! Проклетата кучка на драго сърце се нави да сключим сделка, така че изобщо не си и помисляй да ме доиш повече, мухльо такъв!

И ми затвори.

Трескаво набрах отново номера му. Секретарката му ме прекъсна още преди да съм си казал името.

— Благодаря за обаждането, господин Алън. Господин Питърсън ме помоли да ви предам нещо, в случай че се обадите.

— И то е?

— Би искал да ви информирам, че макар да е дал съгласието си за настоящата притурка, никога повече няма да работи с вас. Нито ще допуска каквито и да било опити за контакт от страна на ваши сътрудници. Отношенията между Джи Би Ес и „Компю Уърлд“ са прекратени.

— Чакай, чакай малко...

— Нямам какво повече да ви кажа, господин Алън. Дочуване.

Тя затвори. А аз си помислих: „Фил беше прав. Доникъде няма да стигнеш, ако се държиш почтено със задник“. Особено с опасен задник, който има какво да крие.

— Сигурно е блъфирал — предположи Лизи.

— Не е от тези, дето блъфират.

— Има власт, нали?

— И още как. Пристрастен е към властта като наркоман към дрога.

— Ами значи, това е неговият начин да ти покаже на кого — според него — му е по-голям.

— Ако списанието изгуби клиент като Джи Би Ес и отговорността падне върху мен...

— Няма да изгубиш Джи Би Ес. Вие давате важна трибуна на техните продукти. Имат нужда от вас толкова...

— Този педал е отмъстителен, Лизи.

— Обещавам ти, че след Коледа, когато страстите малко поохладнеят, няма да има друг избор, освен да продължи да работи с теб. Нали разбираш, че ако бойкотира „Компю Уърлд“ шефовете му в Джи Би Ес в един момент ще забележат, че не рекламират в твоето списание. И когато повдигнат въпроса, той какво ще им отговори? „Ами, дадох заден за един договор с тях, след което отвратителният Нед Алън ми цъфна на вратата и ме принуди да сключим сделка. Но аз му го върнах, като му казах, че ще спрем да рекламираме при тях.“ Дори Питърсън е наясно, че ако им сервира някаква такава история, Джи Би Ес ще го върнат обратно в детската градина.

Пое дланите ми в своите.

— Така че престани да се тревожиш за този дръвник.

Ако Лизи знаеше за случката с Джоан и за изключително странното поведение на Питърсън по време на разговора ни, сигурно щеше доста да се разтревожи. Но аз предпочетох да не ѝ разказвам тази част от историята, защото знаех, че ще изпадне в ужас като разбере, че ми е минало през главата да изнудвам някого. Това обаче не уталожи собственото ми безпокойство не само относно загубата на Джи Би Ес, а за това как Питърсън ми затвори. Определено криеше нещо. Сякаш направо си отдъхна облекчено, щом си даде сметка, че

явно става дума за случката с Джоан Гластън. Явно криеше нещо друго. Нещо далеч по-мръсно. И имах чувството, че копелето няма да ме остави на мира. Той си беше възвърнал предимството и сега щеше да ме принуди да заплатя умопомрачителна цена, задето съм се занимавал с него.

— Ти го принуди да постъпи както е редно — поднесе чашата си за на здравица Лизи. — Печелиш. Радвай се. Изпий още едно мартини.

— Добра идея. — Вдигнах ръка към келнера. Седяхме в „При Чирко“, абсурдно екстравагантен нов италиански ресторант на Западна Петдесет и пета улица. Беше абсолютна цифромания, никога не оставяхме по-малко от сто и петдесет долара. Но храната беше превъзходна, а питиетата се сервираха в коктейлния еквивалент на пожарогасител. Кое то мен ме устройваше. Особено тази вечер. Защото след събитията от последните безсънни трийсет и шест часа единственото ми желание беше да се напия. До припадък.

— Поне Чък Зануси сигурно е останал доволен от новината — вметна Лизи.

— Днес Чък Зануси показва истинското си лице.

— Така става, когато човек е под напрежение. Бил е изплашен и е намерил удобна изкупителна жертва.

— Беше готов да ме хвърли на вълците.

Не само мен, но и Айвън Долински. Веднага след като получи факса от Джи Би Ес, Чък ми се обади в кабинета.

— Надявам се, че не е някакъв фалшификат, изфабрикуван от теб.

— Благодаря ти за сърдечните поздравления, Чък.

— Просто питам.

— Не, съвсем истинско си е. Ако не вярваш, обади се на Питърсън.

— Как успя, по дяволите!

— Ударих го на християнски морал.

— Този тип има християнски морал колкото полковник Кадафи.

— Поне не заплашва подчинените си, че ако сделката не бъде сключена за тринайсет минути, са пътници.

— Знаеш защо бях принуден да...

— За да спасиш собствения си задник.

(Можех да добавя и: „Защото Креплин така ти е наредил“.)

— Нед, на твое място изобщо не бих ровил повече в тая посока. И стига вече с агресивния тон. Беше на път да се издъниш, но затвори сделката. Поздравления.

— Значи още съм на работа?

— Разбира се. Забрави го този кофти ден. Ти все още си най-добрият ми търговец.

И съм на път да ти забия нож в гърба.

— Виж, след като нещата с Джи Би Ес се подредиха, Айвън Долински запазва ли работата си?

— Това, което ти казах вчера, си важи: той изчезва.

— Чък, не е честно.

— Не ме интересува. Ти извади заека от шапката, не Айвън. Мъкнеш нещастника на гръб от година. Да си го кажем честно: той се издъни, Нед. И предвид новите обстоятелства и как „Кланг-Сандерлинг“ ще ни наблюдават, все едно сме пациенти в кардиологично отделение, просто не можем да си позволим допълнителен товар...

— Дай му още една възможност.

— За малко да изгубим работата си заради него, Нед. Няма да стане. И не подлежи на дискусия. Но мога да те уверя, че ще бъда достатъчно щедър в изплащането на обезщетението му. Шестмесечна заплата, плюс здравни осигуровки за една година напред. Не може да иска повече от това.

— Дай да направим така. Знам, че ще пътува при роднини в Мичиган за Коледа. Човекът все още е толкова лабилен, че ако му стоварим новината преди празниците, ще пощурее. Така че нека го направим като се върне след Нова година. На пети януари.

— Ти се връщаш от почивка на втори януари. Направи го тогава.

— Нека не е на първия ми работен ден след празниците, Чък. Разбери ме, не искам да започна новата година с уволнения. В понеделник, пети януари, Айвън си заминава — става ли?

Чък взе да мърмори, че тези три седмици ще костват на компанията пари. Затова опитах друга тактика, като изтъкнах, че би било демотивиращо за целия екип, ако Айвън си отиде преди Коледа.

— Като видят, че Айвън е получил куршум, ще започнат да се питат кой е следващият и няма да си гледат работата както трябва. А точно това не искаме да се случва. Предвид че се стремим всички да са

в изключителна форма за следващите няколко броя, за да впечатлим „Кланг-Сандерлинг“...

— Добре, добре — въздъхна Чък. — Заминава си на пети януари. А междувременно искам да се оглеждаш за негов заместник. Но по терлици, дето има една дума.

Дето има една дума, Чък, може да ти се наложи ти да кандидатстваш за мястото му...

Естествено, не споменах пред Зануси нито дума за обявената от Питърсън война, нито за опасенията ми, че може да сме изгубили като клиент Джи Би Ес. А когато по-късно разказах на Лизи случилото се, удобно пропуснах да обясня защо избрах датата пети януари, за да освободя Айвън.

Много пъти бях на ръба да споделя с нея новината, но неизменно се връщах към един разговор, който проведох с Клаус по-рано същия ден.

Обади ми се точно след пладне.

Без встъпителни любезности, без поздрав, едно здрасти дори не каза.

— Свекърът ти е починал през 1991 година.

Положих всички усилия да сподавя напушилия ме смях. Не успях.

— Смешно ли ти е?

— Да, Клаус, смешно е.

— Смешно — не. Донякъде забавно — може би. И доста креативно.

— Просто трябваше да се прибера, Клаус. Бях уморен до смърт.

— Не, просто се озова в ситуация, която не ти беше по вкуса. И намери начин да се измъкнеш от нея, без да навредиш никому. Прояви хитрост. Харесва ми този тип изобретателност. Освен това се възхищавам на верността към съпругата ти, макар че за краткия си брачен опит лично аз съм стигнал до заключението, че верността е безполезно и надценено схващане...

— Не съм чак толкова добродетелен, Клаус.

— Това ми е ясно. Иначе не би намерил начин да се справиш с проблема с Джи Би Ес.

— Мога да те уверя, че не съм направил нищо неморално.

— Не се и съмнявам. Бих казал, че си просто... изобретателен. Искрените ми поздравления.

Искрени? По-добре кажи „ласкателни“.

— Е, след като вече не се налага да те уволняваме, готов ли си да поемеш ролята на издател на втори януари?

Въздъгнах дълбоко.

— Готов съм.

— Мога ли още веднъж да ти напомня, че назначаването ти зависи от умението ти да пазиш тайна? Нито дума никому.

Jawohl, mein kommandant. След като дойдоха и вторите мартинита, реших, че просто ще следвам разпорежданията на Креплин. Повтарях си, че не е толкова важно да съобщя новината на Лизи веднага. Положението в службата беше деликатно. Все пак не криех от нея нещо кой знае колко важно (с изключение на това, че предавах Чък Зануси). В крайна сметка новината беше добра. А няма нищо лошо в това да отлагаш споделянето на една добра новина. Особено когато става дума само за няколко седмици.

— Наистина ли мислиш, че ще трябва да освободиш Айвън от работа, щом се върнем от почивка? — попита Лизи.

Замислих се за телефонния разговор, който бях провел с Айвън малко след обяд. Той се разрида, след като му казах, че Питърсън е капитулирал. Но докато дърдореше и ме уверяваше, че догодина ще донесе най-много приходи на компанията, се улових да си мисля: „Вземи се в ръце, пич. Защото ако ми спретнеш още едно такова представление, вече няма да мога да те спася“.

— Надявам се отлагането във времето да е добре за Айвън — казах на Лизи. — Ако успее да затвори още няколко добри сделки до началото на януари, евентуално бих могъл да му спечеля помилване. Но наистина не ми се мисли по този въпрос до втори януари...

След последните трийсет и шест часа наистина изобщо не ми се мислеше за работа, да не говорим, че се опитвах да се измъкна от едно своеобразно минно поле в морално измерение. Продължих да си повтарям: _ Не съм изменил на доверието на хората около мен, а след втори януари животът ще стане значително по-малко сложен. Чък ще си замине. Ти ще се преструваш — както пред него, така и пред Лизи — че не си знаел нищо за неговата предизвестена смърт, нито пък за собственото ти внезапно повишение. Айвън ще запази работата си.

След малко сервилничене и дипломатични ходове (най-вероятно по време на обяд в „Льо Сирк“) Питърсън ще се осъзнае и ще продължи да рекламира в списанието. Креплин ще забрави за голямата сделка, спасена на косъм._

И никой никога няма да разбере за сложната мрежа от лъжи и подмолни действия, която бях изплел, за да си спася кожата.

Животът в „Компю Уърлд“ бързо възвърна обичайния си трескав ритъм. И макар в момента да ни се налагаше да се примирим с безкрайната върволица служебни посещения от новия ни централен офис в Хамбург (аналнозадържащи — според терминологията на Фройд — мениджъри, които биваха изпращани от другия бряг на Атлантическия океан, за да ни обучават в методите на „Кланг-Сандерлинг“ за ефективно общуване на работното място), бързо свикнахме с изискванията на новите собственици, а те от своя страна не проявяваха грубо или непочтително отношение към нас. Креплин удържа на думата си и запази екипа. Нямаше кръвопролития, нямаше стискане на челични юмруци и изненадващи екзекуции. Креплин и другарчетата му бяха идеалният пример за корпоративна ефективност и дипломатичност. И в петъка преди Коледа — деня, в който се плащаше първата половина от бонусите — дори организираха коктейл след работа, на който беше поканен целият персонал.

Коктейлът се проведе в огромна зала на двайсет и деветия етаж в „Ригъл Ю Ен Плаза Хотел“ и съвсем в стила на Креплин беше екстравагантно разточителен. Непресъхващи потоци шампанско „Мое е Шандон“. Изискани хапки (говеждо филе върху ръжен хляб памперникел, минисуши, тарталети с пьдпъдъчи яйца) и (една доста стилна дреболия) по една автоматична писалка „Монблан“ за всеки от осемдесетте гости. Креплин изнесе кратка реч, в която всъщност говори човешки и сърдечно, приветства ни с добре дошли в „семейството“ на „Кланг-Сандерлинг“ и изрази увереността си, че писалките „Монблан“ ще бъдат използвани през следващата година, за да бъдат подписвани с тях договори, които ще превърнат „Компю Уърлд“ във второто по големина компютърно списание на американския пазар.

Последният коментар бе посрещнат с пиянски радостни възгласи, защото той утвърждаваше нещо, в което всички искахме да вярваме: че „Кланг-Сандерлинг“ винаги ще стоят зад нас.

— Не ми трябва лъскава писалка — оплака се Деби Суарес, с която се засякохме на бара след речта на Креплин. — Искam си целия бонус.

— За всички се отнася, Деби — уверих я аз, тъй като бях пресметнал, че ще се наложи мостовият ми заем от 25 000 долара да почака до началото на февруари. Добре че поне успях да реша един от проблемите на Деби. Няколко дни преди коктейла, както бях обещал, проведох кратък разговор с финансиста на „Фабер Академи“. След обстойно разтягане на локуми, пазарене и подрънкване на струната на основополагащото за либералното възпитание състрадание, успях да убедя високопоставения квакер да се съгласи да отложи плащането на половината такса за обучението на Раул за началото на януари.

— Аз, естествено, съчувствам на госпожа Суарес — обясни ми той. — Разбирам, че е самотен родител и на всичко отгоре има да се грижи и за възрастната си майка. Но въпреки това трябва да получим някаква гаранция...

— Вижте — подхванах аз, — новите ни собственици „Кланг-Сандерлинг“ са четвъртият по големина издателски холдинг в света.

— Единственото, за което ви моля, господин Алън, е писмо, написано на бланка на компанията ви и подписано от вас като ръководител на госпожа Суарес, в което ми гарантирате, че остатъкът от четири хиляди и петстотин долара, дължими на „Фабер Академи“, ще бъдат изплатени до първи февруари.

— Имате го — обещах, макар че, докато изпращах по факса писмото до училището, си помислих, че всъщност позицията ми не позволява да гарантирам каквото и да било. Но какво пък, и бездруго никой нямаше да разбере за него.

— Тази сутрин се чух с онзи кретен, финансовия на училището — каза Деби, подавайки ми чаша шампанско. — Бил получил писмото ви и наистина правел адски голямо изключение, защото в тяхното училище правилото било който не плати, няма да учи. Но накрая ми каза, че всъщност вашето обаждане е наклонило везните. „Шефът ви е ега си търговеца.“

Засмях се.

- Сигурен съм, че не е казал „ега си“, Деби.
- Ужасно съм ви задължена, господин Алън.
- Това е част от работата ми.

Тя се наведе към мен и ме целуна по устните. Този внезапен изблик на чувства ме сепна, но поне проявих достатъчно здрав разум да не направя никакъв коментар. Деби беше още по-сконфузена. Веднага отстъпи и пламна като домат.

- Опа!
- Аха — кимнах, — опа.
- Господин Алън, аз съм пълна идиотка.
- Спокойно, не се притеснявай.
- От шампанското е.
- Дежурното извинение, а?

Деби се завъртя, пред нея стоеше Клаус Креплин, цял грейнал в усмивка.

— Прекрасна реч, Клаус — поздравих го, като се постарях да запазя самообладание.

— Да не прекъсвам нещо? — попита той и веждите му се извиха лукаво.

- Не, напротив. Клаус, да те запозная с Деби Суарес.
- О, да, звездата на твоя екип, за която винаги ми говориш.

Беше мой ред да се изчервя. Разчитай на Креплин да направи от една неловка ситуация истински конфуз. Той пое ръката ѝ, вдигна я към устните си и я целуна.

— Очарован съм.

Като гледах реакцията ѝ, не ми се вярваше някой някога да бе целувал ръка на Деби.

— Да, хм, и аз — измънка тя. — Бихте ли ме извинили, момчета...

— Очарователна млада дама — отбеляза Креплин. — И ти си съгласен... очевидно.

— Беше просто целувка, Клаус, нищо повече.

— О, да, забравих. Разбира се, ти си „принцът на добродетелта“.

Усмихнах се пестеливо.

— Но недобросъвестното поведение изкушава всички ни, нали?

— Животът е едно непрекъснато изкушение — отвърнах аз.

— А, значи си и философ. Надявам се поне да си от тези философи, които разбират ценността на мълчанието.

— Не съм казал нищо никому, ако това намекваш. Съобразявам се с разпорежданията.

— Едуард — той ме потупа по рамото, — ще бъдем прекрасни колеги, убеден съм в това.

Посегна към предния джоб на самото си, извади визитка и я пхна в джоба ми.

— Утре вечер заминавам за Хамбург. На визитната картичка ги има и служебния, и домашния ми телефон. Обади ми се и при най-малкия проблем.

— Няма да има проблеми. Ще бъда на работа в понеделник и вторник, а на двајсет и шести с Лизи летим за остров Невис. Ако ти трябва, ще бъдем във „Фор Сизънс“. Иначе... — протегнах ръка — ще се видим в Ню Йорк на втори януари.

— До скоро, хер издател — прошепна Креплин.

В този момент забелязах, че Чък ни наблюдава от другия край на залата. Помахах му с усмивка, чудейки се дали ми личи колко гузен се чувствам. После отидох при него и подхвърлих:

— Готино парти.

— Какво искаше Креплин? — попита рязко той, като заваляше думите едва забележимо.

— Обичайните швабски простотии. Поздрави ме за сделката с Джи Би Ес. Ти ли си му казал?

— Да, споменах му, че сме имали проблем и ти си го разрешил. Преглътнах.

— Джентълменска постъпка, Чък.

— Да бе! Винаги съм бил от лошите.

Запазих самообладание.

— Ти ли? Я се скрий. Нищо подобно.

— Сигурен ли си?

Поклатих глава и свих рамене.

— Нали не ме пързаяш? — настоя той.

— За кое?

Настроението му сякаш се поразведри.

— С остаряването ставам параноик.

— Мисля, че и на двамата ни се събра много през последните две седмици.

— Съгласен. — Протегна месестата си дясна лапа. — Въпреки цялата помия, дето се изля, пак сме приятели, нали?

— То се знае. — Поех ръката му, но изведнъж, докато Чък ме прегръщаше бащински в пиански прилив на чувства, в главата ми зазвуча А. С. М. Д. (Алармен сигнал за мъжка дружба). Добре че не можеше да види лицето ми, защото на него беше изписана вина. Хубаво де, не аз го бях продал. Инициативата беше на Креплин. Но въпреки всичко, докато отвърщах на прегръдката на Чък, се чувствах като Юда Искариотски.

— Трябва да се прибирам — каза той. — Утре сме на гости на родителите на Мериан в Бъфало. Ще се върна в офиса на дваайсет и шести, ако ти трябва за нещо. Завиждам ти за Карибите, младежо. Събери малко слънце и заради мен.

— Ще видя какво може да се направи по въпроса, шефе.

Докато се отправяше навън да си търси палтото, изпитах истински ужас от датата втори януари и от покъртителната сцена, която щеше да се разиграе, когато Чък научи новината.

Опитах се да прогоня тези мисли от главата си и през следващите няколко дни, мъчейки се да се заразя от коледния дух, обикалях и харчих пари. Много пари. Правих си сметката така: половината ми дългове бяха погасени, задълженията по кредитните ми карти бяха нулирани, а предстоящият чек щеше да покрие задълженията ми към банката. А после, на втори януари...

Така че защо да не му отпусна малко края? Все пак е Коледа. И доктор Барни Гордън беше повече от доволен да ме уреди с нов преден зъб (беше ми поставил моста още преди няколко месеца и регулярно ми изпращаше сприхави напомнящи съобщения).

— Беше крайно време да се появите, господин Алън — рече той, когато цъфнах в кабинета му сутринта на дваайсет и трети. — Вече се питахме дали не сте напуснали страната.

— Просто бях невероятно ангажиран.

— Е, в такъв случай се радвам, че успяхте да намерите време. Но бих искал да ви напомня, в случай че отново сте много зает около Нова година и забравите, че имате неплатена сметка при нас. Вече приемаме

„Виза“ и „Мастеркард“, така че можете да се разплатите на рецепцията на излизане. А сега, моля, отворете широко...

Три бона и двеста за тази миниатюрна джаджа, дето ми я поставиха (макар че, дължен съм да призная, новата пластика е значително по-съвършена от очукания стар изкуствен зъб, забит в устата ми от някакъв военен зъболекар преди дваисет години).

Както и да е, три хиляди и двеста ми се видя евтино в сравнение с трите хиляди и четиристотин, които дадох за подаръка на Лизи: часовник „Йегер-Льо Култр“. Да, добре, несъмнено беше изхвърляне. Но знаех, че ще се наслаждава на този часовник години наред. Като „хер издател“ можех да си го позволя. Както и да изпратя по куриер на мама комплект титаниеви стикове за голф марка „Калауей“ за две хиляди долара, понеже се чувствах виновен, че не се чуваме често.

Освен това, пак като хер издател, можех да си позволя да сменя с първа класа билетите ни с Лизи за пътуването на дваисет и шести декември с полета на „Американ Еърлайнс“ до Невис.

— Ти добре ли си? — попита ме тя, щом я поведох към гишето за чекиране на пътниците от първа класа на летище „Кенеди“.

Предишната сутрин, когато отвори елегантно опакованата кутия за подаръци и пред погледа ѝ грейна часовникът „Йегер-Льо Култр“, за който винаги си бе мечтала, възкликна:

— Ти си луд, напълно луд!

— Това е просто часовник.

— Да бе, да. И „Конкорд“ е просто самолет.

— Значи ти харесва?

— Нед... прекрасен е. Повече от прекрасен. Но ме плаши. Защото не можем да си го позволим.

Сега, докато чакахме зад единствения друг пътник на гишето за първа класа, Лизи се обърна към мен и попита:

— Криеш ли нещо от мен?

— Какво например?

— Не знам. Но така харчиш... или става нещо, или си патологично самоунищожително настроен. Просто не разбирам това безразсъдство.

— Това са само пари.

— Знам колко струва такъв часовник. Говорим за твърде много пари.

— Ще се оправя.

— Де да можех да ти повярвам.

Целунах я.

— Отпусни се. Не съм обрал банка.

През целия път до Сан Хуан пихме шампанско, после се прехвърлихме в малък шейсетместен самолет за краткия четирийсетминутен полет до Сейнт Китс. През този последен етап от пътуването Лизи задряма за десетина минути. Докато я гледах как спи, не можех да заглуша онзи настоятелен гласец, който неизменно започва да се обажда в ухото ти, когато извършиш някоя глупост. *Издънваш се. Тя усеща, че криеш нещо. Вече си извън страната, така че да върви по дяволите Креплин с цялата му потайност. Тя ти е жена, за бога. Време е да поставиш картите на масата. Приключи с този въпрос. Кажй й!*

И реших да го направя, щом влезем в стаята си в хотела.

Кацнахме в Сейнт Китс, където живакът гонеше трийсет и два градуса по Целзий, а във въздуха се носеше сладостен, омайващ аромат на евтин пунш с ром. Микробус на „Фор Сизънс“ дойде да ни посрещне на летището и криволичейки покрай варосани къщички, ни откара на един кей, откъдето се натоварихме на борда на кръстосваща между островчетата моторница. Двигателите изръмжаха, потеглихме плавно, капитанът увеличи скоростта и се понесохме през тесния провлак, който отделяше Сейнт Китс от Невис. Слънцето беше жежко, водата равна като тепсия и — това изглеждаше нереално — пред нас се издигаше огромен връх, забучен наред Атлантическия океан. Най-отгоре беше покрит с фин бял прах, който сякаш беше скреж. Докато приближавахме, успях да видя, че надолу склоновете стават по-плавни и тънат в гъста тропическа зеленина. Зеленината се простираше от север на юг в продължение на петнайсетина километра, разсечена от едничък павиран път. Под тази джунгла, като че създадена за Тарзан, имаше тясна, девствена ивица чист бял пясък, която сякаш опасваше целия остров.

— Това ли е Невис? — попитах един от стюардите.

— Самият той, господине.

Лизи ми се усмихна щастливо.

— Харесва ми този рай.

Стаята ни беше в единия край на курорта, далеч от шумния му епицентър. Намираше се на самия плаж и разкриваше панорамна гледка към океана.

Докато стояхме на малката веранда и гледахме водата, Лизи попита тихичко:

— Не се ли отказахме от гледката към океана, защото струваше допълнителни хиляда долара за седмицата?

— Исках да те изненадам.

— Ти си пълен с изненади, Нед.

— Трябва да признаеш, че гледката си я бива.

— Предполагам, че бутилката „Дом Периньон“ също е от изненадите? — посочи тя изстудената в кофичка с лед бутилка, която ни чакаше в стаята, щом влязохме.

— Миличка, Коледа е.

— И ти се държиш като Доналд Тръмп. Какво става, Нед? Искам да знам.

Изтеглих тапата, налях две чаши, подадох ѝ едната.

— На втори януари ще стана новият издател на „Компю Уърлд“.

Тя се сепна, все едно я бях зашлевил. Не беше реакцията, която очаквах.

— Исках да ти кажа...

— Откога? — прекъсна ме тя. — Дни? Седмици?

— От съвсем скоро — измънках. — Нищо не беше потвърдено, до...

— Значи си знаел от известно време?

— Не исках да ти казвам нищо, докато не бъда абсолютно сигурен.

— Не ти вярвам.

— Клаус Креплин ме закле да го пазя в тайна.

Веднага съжалих. Реакцията на Лизи беше ледена.

— Тайна дори от мен?

— Успокой се.

— Няма да се успокоя. Непрекъснато го правиш.

— Кое?

— Лъжеш ме.

— Това не е лъжа, Лизи. Да, добре, признавам, че сбърках. Трябваше да ти кажа.

— Не, това, което трябваше да направиш, беше да ми се довериш, че мога да пазя тайна.

— Вярвам ти, скъпа...

— Напротив, не ми вярваш. Нито пък ме вземаш достатъчно на сериозно, за да споделяш с мен важните неща в живота си.

— Не е истина.

— Ти ли ще ми кажеш кое е истина и кое — не?

— Просто подхожих предпазливо.

— Изолираш ме, както винаги.

— Не те изолирам.

— Върви на майната си! — извика тя и запрати чашата си с шампанско на плочките, след което изскочи и тръгна към плажа. Инстинктивно понечих да я последвам. Но се удържах, защото знаех от опит от предишни семейни скандали, че е най-добре да не съм ѝ в полезрението, докато е под пара, а и защото след тази словесна престрелка имах нужда от десетина минути, за да се успокоя.

Идиот. Идиот. Идиот. Няма да се научиш, нали?

Пресуших чашата си, щеше ми се да беше пълна не с шампанско, а с нещо по-силно, например водка. После взех бутилката и две нови чаши, слязох от верандата и тръгнах по плажа. Покрай пухкавите ми бледалики сънародници, които рискуваха да хванат рак на кожата, излагайки се на безмилостното карибско слънце. Покрай келнерите, понесли подноси с пиня колада. Покрай двете хлапета, които се замеряха с мокър пясък. Покрай навеса, откъдето можеше да си наемеш сърф. Покрай източното крило на хотела. Покрай линията, обозначаваща края на частния плаж на хотел „Фор Сизънс“. Покрай едно място, където местни пичове с расти продаваха омари на плажа. И до едно кътче, където нямаше нищо друго, освен вода, пясък и гъсторастящи палми. Нямаше никого, освен жена ми. Седеше до водата, възряна в тъмносинята лагуна. Отидох и се отпуснах до нея. С нищо не показва, че е усетила присъствието ми. Погледът ѝ не помръдваше от водата.

— Питие? — Повдигнах към нея бутилката. Тя не отговори. Налях две чаши и оставих едната пред нея на пясъка. — Весела Коледа.

— Не се опитвай да ме ободриш, Нед.

— Съжалявам.

- Не е достатъчно.
- Съжалявам ужасно много.
- Наистина ли искаш да запазим брака си?
- Разбира се! Ти си всичко...
- О, я стига!
- Говоря сериозно.

— Не знам колко сериозно говориш, Нед. По нищо не личи, че за теб това е партньорство. Хвърляш пари наляво и надясно и ми повтаряш да не се тревожа. Криеш важни неща от мен, поради което си мисля, че според теб не мога да пазя тайна. Толкова си обсебен от идеята да успееш, да докажеш на света какъв си „играч“, че забравяш, че бракът включва двама души. Че сме заедно.

— Не го забравям.

— Забравяш го. Непрекъснато. Освен това, когато разбрах, че съм бременна...

— Уплаших се.

— Държа се като пълен егоист, мислеше само за себе си и за безценната си работа. Накара ме да се почувствам ужасно самотна.

— Не беше само заради работата... Просто сбърках.

— Ще ме загубиш, Нед.

Посегнах да я хвана за ръката. Тя не ме отблъсна.

— Не искам да те загубя.

— Тогава направи така, че да ти повярвам.

Взе чашата с шампанско от пясъка и я пресуши на екс.

— Весела Коледа, издателю.

До края на деня помежду ни се беше установило неловко примирие. По време на вечерята ѝ разказах всичко за предложението, което бях получил, като я уверих, че не съм заговорничил против Чък, че Креплин вече е бил взел решението. Не ми се стори напълно убедена. Изрази притеснение как Чък ще приеме новината и дали колегите ми няма да ме обявят за перде и човек, способен да забие нож в гърба на ближния. После споменах заплатата и тя се ококори, едновременно въодушевена и загрижена.

— Това са адски много пари.

— Ще бъдем богати.

— Ще живеем удобно.

— Много удобно. А нали знаеш какво казват за парите — те дават възможности. Ако искаме да си купим жилище, да наемем вила в Хамптънс за уикендите, да имаме дете...

Тя ме прекъсна.

— Едно по едно, Нед.

Кротко, кротко. Целунах я, после я прегърнах и я придърпах към себе си.

— Права си. Едно по едно.

Леността и мързелът, към които предразполагаше слънцето в Невис, постепенно ни принудиха да забавим ритъма и до края на седмицата се излежавяхме до десет, закусвахме на верандата, разхождахме се дълго по плажа, прекарвахме късния следобед в леглото, избягвахме компанията на другите американци, като вечеряхме в едно близко капанче за омари на плажа. Дните изтичаха плавно един в друг. Ноктите ми успяха да пораснат, пренапрегнатата ми нервна система се поотпусна. Макар че всички в офиса разполагаха с координатите ми, телефонът не звънна нито веднъж. Спокойствието в семейството беше възстановено, но на няколко пъти улавях Лизи да ме наблюдава с тревога.

После седмицата свърши. Отпразнувахме идването на Нова година с бутилка шампанско и пьянска разходка по плажа, строполихме се на пясъка и оставихме топлата вода да се плиска върху нас. Дрехите ни подгизнаха. Какво от това? Лежахме, загледани в спектакъла на звездното небе. След продължително мълчание, Лизи каза:

— Какво ще стане, ако не се върнем?

— Ами... Би било супер.

— Говоря сериозно. Да сложим черта на всичко. Да вървят по дяволите кариерата, напрежението, безкрайното целуване на задници, безсънните нощи, трупането на всичките онези вещи, които не са ни нужни...

— Какво предлагаш? Да си намерим някакво такова островче и да заживеем в колиба със сламен покрив?

— Хубава мечта, нали? — усмихна се тя.

— Аха... Само че...

— Какво?

— След няма и седмица ще сме отегчени до смърт.

— Наистина имаш нужда от това, нали? — попита тя.

— От кое?

— Градът. Напрежението. Сделките.

— Да, имам нужда. А ти?

— Преди и аз така си мислех. Сега вече не съм толкова убедена.

Както и да е... Дотук с тропическите ми фантазии.

— На теория е чудесно, но...

— Знам. Трябва да се връщаме.

— Да. Трябва да се връщаме.

И рано на следващата сутрин поехме обратно към къщи, заменихме пропитата от слънце омара на острова със сковано от смог манхатънско небе. Когато кацнахме, валеше мокър сняг. Вляхме се в трафика на магистралата Бруклин-Куинс и запъплихме бавно към града, все едно се движехме в погребална процесия. Леденият дъжд не спираше. В таксито беше прекалено горещо, радиото бълваше естонска попмузика и аз изведнъж се почувствах скован от безпокойство. Усетила нервното напрежение у мен, Лизи ме стисна за ръката.

— За утре ли си мислиш?

Кимнах.

— Утре е голям ден.

— Всичко ще е наред. Но не забравяй: това е само работа, Нед.

През тази първа нощ от новата година почти не мигнах. Зората ме завари излегнат на дивана, загледан в изсветляващото небе. Изкъпах се, избърснах се, облякох тъмносив костюм с двуредно закопчаване и се върнах в спалнята, където се суетеше Лизи.

— Изглеждаш като човек, който владее ситуацията. — Целуна ме нежно по бузата. — Успех!

Когато излязох от апартамента, беше едва седем. Улиците бяха пуси. Не исках да се явявам в офиса преди десет. Преди Коледа Креплин спомена, че „ще свърши работата“ веднага щом Чък се появи на работа в девет, така че беше разумно да се появя около час, след като бившият ми шеф се е изнесъл от офиса.

Това означаваше, че имам три часа за убиване. Беше свежо и чисто утро с безоблачно небе и поносимо студено, ако не спираш на едно място. Придвигих се бавно по Пето авеню, взех един „Ню Йорк Таймс“, закусих в кафене недалеч от Гранд Сентръл, повървах пеша на изток към реката, накрая се върнах полека към Трето авеню и

Четирийсет и шеста улица. Погледнах си часовника: 9:55 часа. Така. Беше време.

Влязох в сградата. Качих се с асансьора на единайсетия етаж. Вратата се отвори и...

Пред мен изникна Деби Суарес. Разстроена. Очите ѝ бяха червени и подпухнали, сякаш е плакала часове наред. До нея стоеше Хилди Хайман. На лицето ѝ се четеше ужас. И двете носеха картонени кутии. Между тях стоеше жена с вид на надзирателка в затвор. Беше облечена в тъмносиня униформа и носеше подобие на полицейска шапка с надпис „Корпоративна охрана“ на козирката.

— Деби... Хилди... Какво става?

Деби се разхлипа.

— Копелета... проклети копелета...

Жената от охраната ги подбутна към асансьора.

— Направиха го, господин Алън — обади се Хилди. — Нали ви казах, проклетите шваби!

Вратата на асансьора се затвори и двете изчезнаха. Обърнах се. Пред мен стояха двама мъже в униформи на „Корпоративна охрана“ и бранеха входа на офиса. Зад рецепцията стоеше жена в същата униформа. През стъклената стена, която отделяше приемната, видях няколко души от екипа на „Продажби по телефона“, съпроводжани от други мъже в униформи. Бях изумен. Изгубих ума и дума. Не можех да помръдна.

По някое време жената на рецепцията се обади:

— Какво обичате?

— Работя тук.

— Служител сте на „Компю Уърлд Инк.“?

— Аз съм регионалният търговски директор за...

Онази щракна нетърпеливо с пръсти и каза:

— Служебна карта.

Извадих си портфейла и ѝ подадох ламинираното картонче с баркод, което служеше за ключ към офисите на „Компю Уърлд“. Жената я постави до подложка, върху която имаше списък с имена, и я плъзна надолу, докато намери моето. После кимна на униформените при вратата.

— Добре, господин Алън, Лоренцо ще ви съпроводи до „Личен състав“.

Уплаших се. „Личен състав“ означаваше смъртна присъда, това беше отделът, който се занимаваше с назначения и уволненията.

— Може ли да се видя с началника си, господин Зануси?

— Господин Зануси вече не работи тук — каза жената.

— Ами тогава с Клаус Креплин.

— Господин Алън, защо просто не оставите Лоренцо да ви съпроводи до „Личен състав“...

Гласът ми бе станал писклив.

— Никъде няма да отида, докато не говоря с Клаус...

Лоренцо пристъпи напред и застана пред мен. Беше висок метър и деветдесет, застрашителната гримаса на лицето му предупреждаваше: „Дръж се прилично“. Заговори с толкова тих глас, че трябваше да напрегна слух, за да го чуя.

— Съветвам ви да дойдете с мен, господине.

Потупа ме по рамото и ме насочи към асансьора.

— А служебната ми карта?

— Ние ще се погрижим.

Качихме се в мълчание до осемнайсетия етаж. Лоренцо ме поведе по дълъг, тесен коридор към малки кабинети с матирани стъклени врати. Почука на една от тях, пъкна главата си вътре и после ми направи знак да вляза. Затвори вратата след мен. Кабинетът беше съвсем малък, вътре се побираше само метален стол, поставен пред семпло канцеларско метално бюро. Миг по-късно вратата се отвори и в помещението влезе невзрачен четирийсетина годишен мъж. Костюм, вратовръзка, очила с рогови рамки, редица химикалки, наблъскани в джоба на ризата, прошарена руса коса.

— Съжалявам, че се наложи да изчакате, господин Алън — каза той, докато се настаняваше зад бюрото си. — Бил Фройндлих, „Личен състав“. Заповядайте, седнете.

Не протегна ръка да се здрависаме; не ме погледна в очите. Направо отвори голямата дебела папка, която носеше. В единия ъгъл беше прикрепена с телбод снимката ми. Досието ми.

— Навярно се питате какво става — подхвана с обигран глас, обучен да не издава емоции.

— Уволнен съм, това става.

— Не точно. Компанията „Компю Уърлд Инк.“ беше продадена.

— Продали са ни?

Крещях. Вратата се отвори и главата на Лоренцо се подаде в процепа.

— Всичко е наред — каза му Бил Фройндлих, после ме изглежда хладно. — Нали?

Седнах обратно на стола и забих очи в пода. Фройндлих продължи:

— Знам, че е шокиращо, но, моля ви, ще е по-лесно и за двама ни, ако ми позволите да ви обясня последователността от събития, които се очаква да се случат.

Изчака да кажа нещо, но аз запазих мълчание и продължих да се взирам упорито в мръсния балатум.

— Та, както казах, „Компю Уърлд Инк.“ беше продадена в началото на работния ден днес, при което всички служители на компанията са уволнени. Компанията майка „Кланг-Сандерлинг“ ще спазва всички закони на щата Ню Йорк за прекратяване на трудови взаимоотношения със служители. Ще получите по едно двуседмично възнаграждение за всяка прослужена година. Ще продължите да се ползвате от медицинската си застраховка още едно тримесечие. След това по силата на закона КОБРА ще продължите да бъдете здравно осигурен, но ще бъдете длъжен сам да покривате месечните си вноски. И като служител на изпълнителска длъжност в „Компю Уърлд“, ще бъдете включен в осемседмична програма, която има за цел да ви помогне да си намерите позиция, съизмерима със заеманата до момента от вас.

Издекламира всичко това вяло, без следа от съчувствие. Думите му ме обливаха като мръсна вода. Дали във вените на проклетника течеше кръв?

— Ще останете доволен да узнаете, че агенцията, поела вашия случай в този преходен период, „Джералд Флин Асошиейтс“, по мое мнение е сред най-добрите, постига реални резултати и...

Вдигнах поглед от пода и го прекъснах.

— А бонусите ни?

Той се сепна едва забележимо.

— Ще мина и на този въпрос, след като...

— Мини на този въпрос веднага — изсъсках.

— Предпочитам...

— На трийсет и първи януари трябва да ни бъдат изплатени петдесет процента от годишните премии.

— Поправка: на трийсет и първи януари е трябвало да ви бъдат изплатени петдесет процента от годишните премии, но сега, след като списанието е продадено на „Спенсър-Рудман“...

Не можех да повярвам на ушите си. „Спенсър-Рудман“ беше международна компания, собственик на нашия конкурент номер едно: „Пи Си Глоуб“.

— Мислех, че списанието е закрито. А сега ми казвате, че има нов собственик и той е „Спенсър-Рудман“?

— Много е просто — обясни Бил Фройндлих. — „Кланг-Сандерлинг“ продаде „Компю Уърлд“ на „Спенсър-Рудман“, които от своя страна решиха, че „Компю Уърлд“ ще спре да съществува.

— Сигурно се шегувате.

— Боя се, че съм свършено сериозен, господин Алън. Но навярно би било по-добре човек от „Спенсър-Рудман“ да ви обясни подробностите.

Фройндлих вдигна слушалката и набра три цифри, после измънка: „Той е тук“ и затвори.

— Всъщност въпросният господин ме помоли да му се обадя, когато пристигнете.

На вратата се почука. Влезе Чък Зануси.

— Здравсти, Нед — подхвана бодро, докато Фройндлих се измъкваше от кутийката си, затваряйки вратата зад гърба си. — Сигурно не очакваше да ме видиш тази сутрин.

Бях онемял.

— Езика ли си гълтна, „хер издател“?

Идеше ми да побягна.

— Ако сега си изненадан, дори не можеш да си представиш колко учуден бях аз, когато на Бъдни вечер един приятел от „Спенсър-Рудман“ успя да ме намери чак в Бъфало, за да ме уведоми, че се канят да купят „Компю Уърлд“. Явно сме се справили доста добре в желанието си да догоним пазарния дял на „Пи Си Глоуб“, защото според моя приятел собствениците на „Спенсър-Рудман“ са започнали да се притесняват, че им гризем от пая и че „рекламната арена“ не е достатъчно голяма за три компютърни издания. Затова решили да ни купят и да ни затворят. И знаеш ли кое е най-забавното в цялата

работа? Явно са се свързали с „Кланг-Сандерлинг“, за да предложат сделката, в средата на декември. Някъде по времето, когато си заговорничел с Клаус Креплин да ми седнеш на стола.

Замлъкна, за да ми даде възможност да осмисля последните му думи.

— Чък, уверявам те, че не съм заговорничел с Креплин. Той беше решил да те махне...

— И ти предложи моето място, нали?

— Казах му...

— О, досещам се какво си му казал. „Чък ме доведе в тази компания. Чък ме научи на всичко, което знам за търговията. Чък ми е приятел...“ — Усмихна ми се мрачно, с горчивина. — За щастие, моят приятел в „Спенсър-Рудман“ ми е истински приятел. Защото ми предложи работа. Да надзиравам процеса по затварянето на „Компю Уърлд“, а след това да поеме поста на издател на всички софтуерни и компютърни списания, притежавани от „Спенсър-Рудман“. Дори ми даде възможност да си избира заместник. Естествено, сетих се за теб, докато той не ми преразказа дума по дума един разговор, който провел няколко дни по-рано с Креплин, след като „Кланг-Сандерлинг“ се съгласили да продадат списанието. „Чък Зануси има голям късмет, че ще го наемете. Защото иначе аз щях да го уволня. И на негово място щях да сложа Нед Алън.“

Поредната неловка пауза.

— Е, Нед, сигурно си даваш сметка как се почувствах, когато разбрах, че си възнамерявал, професионално казано, да ми видиш сметката...

— Моля те, изслушай ме. Не съм възнамерявал...

— Няма да те слушам! — Стана и се надвеси над бюрото. — Но знай едно: ако зависи от мен, никога, ама никога повече няма да работиш в този бранш.

Отиде до вратата и ме застреля с последна смъртоносна усмивка.

— Честита Нова година, Нед.

Вратата се затвори. Отпуснах се на стола. Бях попаднал в огледална стая. В лабиринт без изход. Последниците — професионални и финансови — от случилото се започваха бавно да достигат до съзнанието ми. Светът се въртеше неконтролируемо, а аз бях толкова изумен, че почти не забелязах влизането на Бил Фройндлих. Той се

върна на мястото си и продължи апатичната си декламация, но аз вече бях стигнал толкова далеч, че само бегло улавях по някоя фраза.

Последният ви чек ще бъде изпратен по пощата... „Джерард Флин Асошиейтс“ ще ви очакват на... Съжаляваме за внезапния обрат...

После Фройндлих се изправи, в стаята влезе Лоренцо и обяви, че ще ме придружи до кабинета ми, където ще разполагам с петнайсет минути, за да си събера нещата. Едвам вървах, дори Лоренцо ме подхвана, докато влизахме в асансьора.

— Добре ли сте? — попита, щом вратата се затвори.

— Не.

Спуснахме се до единайсетия етаж. Вратите се отвориха. И там, пред мен, стоеше Клаус Креплин. В първия момент се дръпна изненадано. После обаче протегна ръка и на устните му се разля миша усмивчица.

— Какво мога да кажа, Едуард? Освен че съжалявам, това е биз...

Не успя да си довърши изречението. Стоварих му бърз десен в устата, после го ударих силно в стомаха. Той се преви о две. Нанесох втори мощен удар в главата му. Щом тялото му се строполи на пода, изгубих контрол и започнах да го ритам в гърдите, в главата, в зъбите. Цялото дивашко нападение, пристъпът на безумие продължи не повече от пет секунди. Всички служители от охраната се втурнаха към мен, а Лоренцо рязко изви лявата ми ръка зад гърба.

Колкото и да е странно, сякаш бях много далеч от случващото се около мен. Сякаш се реех над тази сцена, наблюдавах я как се разгръща като невинен страничен наблюдател. Докато не отпуснах десния си юмрук и не усетих болезнени електрически вълни да пробягват по ръката ми. Внезапно се озовах обратно на този свят, виещ от болка.

Погледнах към пода. Клаус Креплин лежеше в локва кръв. И не мърдаше.

ВТОРА ЧАСТ

Кабинетът на Нанси Ауербах беше семпъл, практичен, с вид на канцелария. Ръкостискането ѝ беше крепко, а погледът — нетрепващ и пронизителен, караше те да се чувстваш под постоянно наблюдение, постоянно оценяван. Кое то на практика се и случваше, все пак нейната работа беше да си създаде професионално мнение за събеседника.

Беше строго делова. Пет минути по-рано, когато прекрачих прага на кабинета ѝ за пръв път, ме посрещна с отчетлив и безупречен монолог, който ми прозвуча едва ли не заучен:

— Здравейте, господин Алън, мога да ви наричам Нед, нали? Аз съм Нанси Ауербах, вашият консултант за професионална реализация. Лесно ли ни намерихте? Е, вече сте тук и ще работим заедно в продължение на... колко продължаваше вашата програма? А, да, осем седмици. Е, със сигурност ще се опознаем добре през следващите два месеца. Да ти предложи нещо, Нед? Чай? Кафе?

— Чаша вода, ако обичате. Трябва да си изпия лекарствата.

— Никакъв проблем. Веднага я получавах.

Завъртя се на стола, пресегна се за бутилка „Перие“ и чаша от поднос зад гърба си и ги остави пред мен.

— Да ударя едно рамо? — предложи, като видя дясната ми ръка. Китката и дланта бяха стегнати с бинт, пръстите ми стърчаха от превръзката, но средният, безименният и кутрето бяха бинтовани заедно. — Извинявай, играта на думи не беше преднамерена.

— Ще се справя — уверих я и отвъртях капачката на бутилката с показалеца и палеца си, после си сипах вода с лявата ръка.

— Ужас, пръстите ти са моравочерни.

— Направо са си черни.

Бръкнах в джоба, за да извадя двете шишенца с хапчета, отворих ги и метнах по една таблетка от всяко в устата си.

— Болкоуспокояващи? — попита Нанси Ауербах, докато ги преглъщах с вода.

— И антивъзпалителни.

— Явно си претърпял сериозен инцидент.

— Не беше инцидент.

Тя ме погледна право в очите.

— Знам.

— Значи сте в течение?

— Да.

Прокашля се.

— Сега, Нед, трябва да разгледаме твоя случай и как той би могъл да повлияе на бъдещите ти перспективи. Преди всичко обаче нека очертаем целите ти в кариерата и да обсъдим как да направим така, че настоящата програма да ти бъде максимално полезна.

Цели в кариерата... бъдещи перспективи... Нанси Ауербах ми говореше на някакъв нов език: езикът на търсенето на работа. Език, който щеше да ми се наложи да овладеея бързо.

Телефонът иззвъня.

— Имаш ли нещо против да се обадя, Нед? — Тя грабна слушалката и бързо се отнесе в разговора. — Чуй ме, Мат, трябва само да изтрием „Банкърс Тръст“ от досието ти и...

Докато Нанси Ауербах продължаваше да бърбори, я огледах внимателно. Висока, на петдесет и няколко години, приятно телосложение, дълги, изящни пръсти (без брачна халка, макар че на бюрото имаше снимка на две деца в юношеска възраст), сив костюм. Несъмнено от Източния бряг. Вероятно родена и израсла в окръг Феърфийлд, прекарвала летата си в „Грийнуич Кънтри К्लъб“, учила първо в „Роузмари Хол“, а после в „Смит“ или „Скидмор“, обвързала се с някой идиот адвокат на име Брад, гледала децата си в провинцията, докато бракът ѝ се разпаднал, след което основала компания за консултиране на провалилите се в кариерата жертви на корпоративна Америка.

— Мат, знаеш как разсъждават те... Разбира се, че те слушам, да, и аз не си представям, че преместването в Рочестър е някакъв връх. Но такава е сделката. Или се местиш, или оставаш без работа...

Забелязах, че от време на време ме стрелваше с поглед, очите ѝ неизменно отскачаха към ранената ми ръка и отеклите пръсти. Сигурно се чудеше дали пък не съм манияк убиец, предрешен в дизайнерски костюм, някоя откачалка от онези, дето един ден влизат в „Макдоналдс“ с автомат в ръка и обявяват пред посетителите: „След като си изям биг мака, тръгвате с мен“.

Но тя знаеше какво се беше случило.

Както несъмнено и всички в бранша. Любопитната история около закриването на „Компю Уърлд“ влезе във вестниците; „Уолстрийт Джърнъл“, „Таймс“, дори „Нюздей“ разказаха подробно как сме били предавани като горещ картоф от „Гетс-Браун“ на „Кланг-Сандерлинг“, после на „Спенсър-Рудман“, за да бъдем изхвърлени като последния претенциозен прошляк, който се прави на голямата работа. Материалът в „Таймс“ се състоеше само от три параграфа, докато „Джърнъл“ ни бяха отделили половин колонка, която завършваше по следния начин:

Според източници от „Компю Уърлд“, шокиращата новина за закриването на списанието отприщила истинска война между служителите на списанието, тъй като преди Коледните празници директорът по издателската дейност на „Кланг-Сандерлинг“ Клаус Креплин уверил всички, че то има бъдеще. Един от мениджърите на „Компю Уърлд“, Едуард Алън, дал израз на всеобщото възмущение, като нападнал физически Креплин. Не му е повдигнато обвинение.

Да, така беше. Но това, което „Джърнъл“ пропуснаха да отбележат (и слава богу), беше, че след като нападнах Креплин, имаше един период от около две минути, през които си мислех, че съм го убил. Той лежеше на земята, от носа и устата му бликаше кръв (единият му преден зъб липсваше), а двама от служителите от охраната го наобиколиха тутакси. Веднага стана ясно, че е изгубил съзнание, затова — доста грубичко — се опитаха да го освестят. Започнаха да му бият шамари, разтърсиха го, крещяха в лявото му ухо. После една от жените от охраната потърси пулс.

— О, боже, сърцето му е спряло! — извика тя и незабавно започна сърдечен масаж, като заби юмрук в гърдите на Креплин. В момента, в който той дойде в съзнание, се чу силен стон и се оказа, че съм му счупил няколко ребра.

Извикаха полиция. Докато ги чакахме да дойдат, Лоренцо ме закопча с белезници за един стол (поне прояви благородство да не

избере току-що счупената ми дясна ръка). Не след дълго се появиха двама парамедици. Креплин продължи да стене звучно, докато го качваха на носилка и го откарваха към болницата. След като той замина, помолих Лоренцо да ми свали бележниците.

— Съжалявам, мой човек. Просто си върша работата. — После се наведе и прошепна в ухото ми: — Да ти кажа нещо полезно. Другия път като искаш да заковеш някого, направи го с цяла длан, не с юмрук. Така пораженията по другия са максимални, а за теб — минимални. Замахнеш ли с юмрук, и двамата ставате пациенти на спешното.

Най-накрая полицията се появи. Отведоха ме с патрулка.

В управлението ми бе предявено обвинение в нападение. Дадох ми право на едно телефонно обаждане. Добре че Лизи си беше на работното място. Като ѝ казах къде съм — и какво ме е отвело там — тя простена. Но няма и трийсет минути по-късно беше в участъка. Влезе в помещението, където ме държаха, прегърна ме и рече, че адвокатът пътува насам.

Полицаят, който ме регистрира, говореше по телефона. Щом приключи, се обърна към нас и каза:

— Няма нужда от адвокат. Имам добри новини за вас. Жертвата ви е добре. Целият е насинен, липсва му преден зъб, но няма вътрешни наранявания, само няколко пукнати ребра. Доколкото разбрах, няма да повдигне обвинение. Мен ако питате, изчезвайте веднага оттука.

Докато Лизи ми помагаше да се изправя, ченгето се обади:

— И един безплатен съвет: другия път като се сбиеш с някого, не го удряй със свит юмрук...

Имах чувството, че цялата ми ръка е наблъскана с парченца стъкло. В таксито на път за болницата шокът най-сетне се уталожил. Лизи, която усещаше колко съм зле, стисна пострадалата ми ръка и прошепна:

— Дръж се, скъпи.

И тогава изгубих съзнание.

Когато дойдох на себе си, лежах на болнична носилка в спешното. До мен стоеше лекар с бяла престилка. Държеше рентгенова снимка.

Вдигна я над лицето ми и ми посочи няколко крехки костици на трите пръста. Очите ми още не бяха привикнали към силната светлина, та се наложи да ги присвия, за да видя какво ми показва.

— Имате фрактура на четвъртия метакарпал на третия, четвъртия и петия пръст. За пръв път виждам такъв елегантен хеттрик. Сигурно сте нанесли удар с юмрук.

— Сериозно ли е, доктор...?

— Хардинг. Джеф Хардинг. Аз съм стажант в ортопедията на спешното в „Ленъкс Хил“. Ако бяхте концертиращ пианист, с кариерата ви щеше да е свършено. Във вашия случай просто ще трябва да носите мека превръзка в продължение на осем до десет седмици.

Осем до десет седмици. Чудно. Точно когато ще обикалям на интервюта за нова работа. Ако изобщо някой дръзне да пожелае да ме наеме, разбира се. А дори и да не е чул за нападението преди интервюто, няма начин да не се поинтересува какво се е случило, когато види черно-сините ми пръсти.

— Така че дългосрочната прогноза е отлична.

Само от ваша гледна точка, докторе.

Час по-късно ме пуснаха да си вървя. В таксито към къщи казах на Лизи:

— Никой няма да иска да ме вземе на работа.

— Не е вярно. Всички в бранша знаят колко успешно се развива кариерата ти. Освен това са наясно, че си бил прецакан. Вярвай ми, хората ще ти съчувстват. Издивял си за миг, това е. Разбираемо е, при дадените обстоятелства. Не е като да имаш досие на бияч и скандалджия.

— Изплашен съм до смърт заради парите. Без втората половина от премията...

— Не го мисли сега.

— А когато банката научи, със сигурност ще въртне кранчето.

— Нед, моля те. Още си в шок, натъпкаха те с болкоуспокояващи, в момента всичко ти се вижда страшно. Но нещата ще се наредят.

Лизи беше права. Хапчетата така ме бяха упоили, че уикендът мина като в сън. Имах моментни проблисъци, по време на които се жалвах на глас за провалената си кариера, а Лизи ме уверяваше, че всичко ще бъде наред. В неделя вечер успях да проведа два телефонни разговора. Първият беше с Фил Сирио.

— Шефе, знам, че си у дома и реанимираш, но плъзна слух какво си направил и исках да те поздравя.

— Благодаря ти, Фил.
— Разбира се, не е трябвало да удряш с юм...
— Знам, знам. Как прие новината?
— Да ти кажа, малко съм бесен. Най-вече заради оная история с премиите. Леко съм на червено.
— С колко си назад?
— Четиринайсет.
— Леле!
— Всички изгоряха. Обаче са ми длъжници.
— Е, какво ще правиш сега?
— Това-онова. Имам приятели. Ще се оправя. А ти, шефе?
— Не знам. След това изпълнение май ставам единствено за бияч.

— Ще се наместиш, шефе. Не си го слагай на сърце. И не забравяй: като фрасна в десетката оня шваба, го направи от името на всички ни. Така че старият Фил ти е длъжник. Ако някога ти потрябва нещо, насреща съм. Разбрахме ли се?

— Страхотен си, Фил.

— Доскоро, шефе.

Второто обаждане беше от Деби Суарес. Както обикновено, мелеше като картечница.

— Искях да ви кажа, че като чух как сте го цапардосали, това ми оправи настроението. Вие сте моят герой, господин Алън. Така де, знам, че и вашата ръка е счупена, обаче си заслужаваше, нали?

— Не съм много сигурен, Деби.

— Знам какво си мислите, но на опашка ще се редят да ви предлагат работа. Вие сте най-добрият, така да знаете.

Тези приказки как ще си намеря нова работа без никакви проблеми, започнаха да ме изнервят. Чувствах се като болен в отделение за смъртници — всички са адски бодри и весели, а на човека му остават два месеца живот.

В опит да сменя темата, попитах Деби как ще се оправи с парите. Тя замълча за миг, после каза:

— Вече си намерих работа.

— Много си бърза.

— Да. Предложи ми я Чък Зануси.

— Ясно.

— Да, да, знам, той е абсолютен кретен. Но вчера ми се обади у дома и ми предложи да се включа в екипа „Продажби по телефона“ на „Пи Си Глоуб“. И някак си нямах избор...

— Страхотна новина, Деби.

— Честно ви казвам, отвътре ми идваше да го пратя на майната си. Обаче бях отчаяна...

— Не е нужно да ми обясняваш.

— Знаете ли кое ме изпълва с огромно желание да сритам оня Ханс в топките — ако не бяха продали компанията, щях да успея да впиша мама в моя здравен план. Не е честно, нали?

— Да, Деби, така е, разбирам те.

— Обаче, чуите това, ще ви хареса. Обадох се в училището в петък, след като получих новината за уволнението, и им казах, че няма да мога да платя останалите четири и петстотин до края на януари. Познайте какво ми отговориха: тъй като началникът ми бил изпратил писмо на фирмена бланка, в което давал гаранция за плащането, компанията била длъжна да го покрие.

За пръв път от дни успях да се усмихна. По закон с купуването на „Компю Уърлд“, „Спенсър-Рудман“ се съгласяваха да поемат всички дългове на новопридобитата компания въпреки закриването на списанието. Благодарение на писмото ми третият срок от обучението на Раул Суарес във „Фабер“ щеше да бъде платен от новите работодатели на Деби.

— Както ви казах на коктейла, адски съм ви задължена.

— Ще държим връзка, Деби.

На следващия ден, понеделник, Манхатън отново бе блокиран от обилен снеговалеж. Лизи трябваше да ходи на работа, а аз седях в леглото и я гледах как се облича. И тогава го почувствах. Тя беше с костюм, аз — по пижама. Тя имаше бъдеще, аз нямах.

Усетила униинето ми, тя каза:

— Почини си няколко дни, преди да се свържеш с онази агенция. Когато отидеш там, по-добре да излъчваш увереност в собствените си сили...

— Имаш предвид, че сега изглеждам като парцал?

Жлъчното ми подмятане я изненада, но тонът ѝ остана мек, съчувствен.

— Просто казвам, че вероятно все още изживяваш травмата...

— Ти какво, да не си ми психоаналитик?

Лизи ме погледна сепнато. Аз също се стреснах. Веднага скочих и я прегърнах.

— Съжалявам, съжалявам, съжалявам...

Тя се отдръпна и пое лицето ми между дланите си.

— Не го прави, Нед, моля те.

— Наистина не исках...

— Аз съм на твоя страна. Не го забравяй.

— Да, знам.

Лизи ме целуна нежно по челото.

— Трябва да вървя. Ще ти се обадя по-късно да видя как си.

Щом излезе, се стоварих в леглото и се завих презглава. Защо ѝ се нахвърлих толкова злобно? Нападнах единствения си съюзник. Тя беше права: изживявах последиците от травмата. Нямаше да успея да си докарам радостна физиономия пред консултанта, който щеше да ми помага в търсенето на работа. По-добре да си стоя у дома, докато се пооправя.

Посегнах към телефона. Обадих се в кварталния цветарски магазин и поръчах да изпратят голям букет рози в офиса на Лизи. Помолих ги да сложат и картичка с текст:

Много съжалявам.

Обичам те.

През следващите няколко часа се излежавах, отпуснат като дроб, на дивана и гледах снега. Ръката продължаваше да ме боли. Пих още обезболяващи. Задряхах, събудих се час по-късно от звука на домофона. Олюлявайки се, се добрах до вратата и натиснах бутона.

— Едуард Алън ли е?

— Аха.

— Куриерска служба. Има писмо за вас.

Натиснах бутона, за да го пусна да влезе, и го изчаках да се качи с асансьора. Беше с високи до коленете ботуши.

— Карат те да разнасяш поща в тази виелица?

— Аха — измърмори той. — Така правят.

Подписах се за писмото, дадох му пет долара бакшиш и тъжно си помислих: *Трябва да престанеш с това пилеене на пари.*

Мъжът кимна, обърна се и се заклатушка обратно по коридора като робот.

На плика видях логото на „Спенсър-Рудман“. Отворих го нервно. И зачетох:

Едуард Алън
Западна Двайсета улица №16
Ню Йорк 10011

Уважаеми господин Алън,

Както ви е известно, „Компю Уърлд“ престана да съществува на 2 януари 1998 година. Като служител на компанията от 1994 година имате право, като част от стандартните пакети за обезщетение, на двуседмична заплата за всяка година положен труд, плюс всички неизплатени отпуски. Също така имате право, по силата на закона КОБРА, да продължите да плащате здравните си осигуровки още осемнайсет месеца (тоест до 2 юли 1999 г.). Месечната ви вноска е възлизала на 326,90 долара. Ако желаете да продължите да покривате осигуровките си, моля, изпратете ни чек за горепосочената сума не по-късно от 1 февруари. Моля, погрижете се всички бъдещи вноски, касаещи здравно осигуряване, да са налице до първо число на съответния месец.

Според записаното в регистъра, сте ползвали полагаемата ви се двуседмична отпускат през 1997 година. Дължим ви осем седмични възнаграждения (4 години x 2 седмици).

Годишната ви заплата е възлизала на 60 000 долара, или 1153,84 долара седмично. Това означава, че възнаграждението ви за осем седмици възлиза на 9230,76 долара.

На 20 декември 1997 година сте написали писмо върху бланка на „Компю Уърлд“, адресирано до господин

Джоузеф Майърс от училище „Фабер Академи“, с което гарантирате, че такса в размер на 4500 долара, дължима от госпожица Дебора Суарес, бивша служителка на „Компю Уърлд“, ще бъде изплатена от компанията.

Нашият правен отдел ни информира, че предишната ви позиция в компанията не ви е давала подобни правомощия. С това писмо обаче вие юридически сте задължили компанията да поеме тази финансова тежест. В резултат на това правният ни отдел смята, че бихме могли да повдигнем обвинение срещу вас. Предвид че наскоро изгубихте работата си — и за да ви спестим разходите, свързани с евентуално съдебно дело — си приспаднахме сумата от 4500 долара от дължимите към вас 9230,76 долара. В писмото е приложен чек за 4730,76 долара.

Държим да ви уведомим, че в случай на несъгласие от ваша страна с така взетото решение, можете да се свържете с госпожа Хедър Нусбаум, „Личен състав“, „Спенсър-Рудман“.

С уважение:

Михаел Крюзигер
Директор „Личен състав“
„Спенсър-Рудман“

Смачках писмото и го запратих към прозореца. После докуцуках до смачканото топче, разгърнах го и внимателно извадих от него защитения с телбод чек. Не можех да си позволя да изхвърлям пари.

Строполих се обратно върху дивана, като разсеяно заглаждах смачкания чек върху коляното си. Копеленца! „Спенсър-Рудман“ беше огромна многонационална компания с годишен оборот над 3 милиарда долара. За тях четири бона и половина бяха жълти стотинки. За човек като мен, изведнъж оказал се без работа и затиснат от сериозни дългове, това си беше малко състояние. И въпреки това отмъстителните лайнари ми прехвърляха сметката, макар да знаеха, че просто съм искал да помогна на Деби. Какво получаваш в замяна на добрите си дела? Нищо.

Предвид че наскоро изгубихте работата си — и за да ви спестим разходите, свързани с евентуално съдебно дело... Каква човечност, а? Ами здравните ми осигуровки? Онова мекотело от „Личен състав“, каза, че мога да „се ползвам“ от здравните осигуровки, които компанията ще продължи да покрива през следващите осемнайсет месеца. Само дето пропусна да отбележи, че трябва да си ги плащам сам. 326,90 долара на месец! Първо ти заграбват бонуса, а после — като сериозен ритник в зъбите — те изцеждат с още няколко бона.

Телефонът звънна. Вдигнах.

— Айвън е.

Звучеше доста зле.

— Мислех да ти се обадя днес — измънках аз.

— Искях да дойда да те видя в болницата, но когато се обадох в събота, ми казаха, че са те изписали. Боли ли те още?

— Доста. А ти как си?

— Мисля да обявя банкрут. Не знам как ще се оправя без премията. Дължат ми осем и деветстотин. Всичките похарчени.

— На мен ли го разправяш?

— Чу ли какво е станало през уикенда?

— Искам ли да чуя?

— Току-що ми се обади Фил Сирио. Чък Зануси явно се е свързал с всички търговци — Мадуро, Блухорн и Фил — и им е предложил работа в „Пи Си Глоуб“. На всички без мен.

Бях на ръба да смачкам отново чека, но се възпях.

— Не мога да повярвам! Снощи се чух с Фил, но той не спомена нищо подобно.

— Защото са му се обадили преди час. После прозвънлил насамнатам и разбрал, че Зануси е предложил на Мадуро и Блухорн вчера.

— Значи всички ще продължат да лижат задника на Зануси в „Пи Си Глоуб“?

— Мадуро и Блухорн са приели, но Фил го е нарекъл капут и му е казал, че по-скоро би работил като чистач.

— Голяма работа е тоя Фил.

— От един час се опитвам да се свържа със Зануси. Преди десет минути ми се обади секретарката му и каза: „Господин Зануси ме

помоли да ви уведомя, че за вас няма работа в «Пи Си Глоуб», нито в кое да е друго издание от групата на «Спенсър-Рудман».“

— Много съжалявам, Айвън.

— Прецакан съм, Нед. Край с мен.

— Айвън, не са минали и седемдесет и два часа. Нали те записаха в програмата?

— Аха, в някаква компания „Джерард Флин Асошиейтс“.

— И аз съм там. Виж, те ще ти помогнат да си намериш работа. Ще се оправиш. Изобщо не се притеснявам за теб.

Опашата лъжа. Нашият бранш е малък, неминуемо щеше да се разчуе, че Айвън е бил единственият от търговците в „Компю Уърлд“, когото Чък не е повикал. Дори да си намереше нещо, когато бъдещият му работодател се обади за препоръка на Зануси, копеленцето едва ли щеше да го похвали. От гледна точка на Зануси двамата с Айвън бяхме хората, заради които едва не остана на улицата. И щеше да ни накара да си платим скъпо за това.

— Благодаря за подкрепата — каза Айвън. — Имах нужда. Имаш ли планове за обяд днес?

— Предвид снега и състоянието на ръката ми всъщност не мисля да излизам от апартамента.

— Имам предложение. Нали знаеш, че живея недалеч от „При Забар“. Може да взема малко студени мезета, сирене, бутилка червено, да скоча в метрото и да бъда при теб след час.

В момента имам хиляда и една причини да си пъкна главата във фурната.

— Едвам гледам от тия хапчета.

— Ясно, ясно, добре.

— Ще се видим на консултациите. И стига си се притеснявал.

— Боже, де да бях спокоен като тебе.

Бях всичко друго, но не и спокоен. Щом приключих разговора с Айвън, взех един тефтер и започнах да запълвам листа с цифри. Нещата не изглеждаха розови:

Приходи	
Обезщетение от „Компю Уърлд“	4730
Спестявания	8000
Акции, облигации	5000

Пенсионен план 401к	9600
	27 330
Дългове	
Банка „Чейс“ (мостов заем)	25000
Кредитни карти:	
Американ Експрес (вкл. почивката в Невис)	9100
Дайнърс (вкл. коледни подаръци и пр.)	6255
Мастеркард	940
Виза (д-р Гордън)	3200
Тенисклуб (годишна такса)	795
Барнис	1250
	46 540
Минимални месечни разходи	
Наем (моят дял)	1750
Медицински застраховки	326
Ток примерно	50
Телефон примерно	75
Храна примерно	320
Кабелна ТВ	30
Застраховки: апартамент, вещи (без здравни)	125
Вечери навън/забавление (моят дял)	800
	3476

Ако отрежех ресторантите, баровете, новите дрехи, книгите, компактдисковете, киното и дори трите долара за новия брой на *GQ* — с други думи, ако изобщо не прекрачвах прага на апартаментата — вероятно можех да смъкна до абсолютния минимум от 2676 долара месечно. Това правеше 32 112 годишно след данъци, което означаваше (като сложим федерални, градски и щатски данъци), че пак трябваше да печеля над 55 000 годишно. Невероятно! И то при положение че с Лизи си делим разходите по равно. Сто хиляди годишно за най-скромно преживяване в Ню Йорк. Нищо чудно, че ме сви стомахът.

Ако продадох скромните си акции и добавех към тях спестяванията си, пак оставах още 19 210 долара, за да изчистя остатъка от дълговете си.

Де да бях съвсем мъничко по-разумен, докато работех в „Компю Уърлд“, и да бях заделил малко бели пари за черни дни. Но аз бях скоростен състезател, движех се в бързата лента към върха, мислех се за здрав като тефлон, устойчив на всички корпоративни набези и посегателства, способен да изпълня поставените цели, щом положението стане напечено.

А после раздадох малко тупаник и...

Не изпадай в паника. Не изпадай в паника. Може би Лизи беше права: бъдещите ми работодатели ще разглеждат цялостното ми досие и няма да съдят за мен само по едно необмислено действие. Ако стигнех до интервю, можех да ги убедя, че това е било неволна реакция при извънредни обстоятелства, действал съм под нечовешко напрежение. И че ако ми бъде дадена възможност, ще спечеля на компанията им толкова пари, колкото никой друг служител не им е носил. Какво имам предвид? Ами, сигурно си спомняте, че „Компю Уърлд“ се появи от нищото и за кратко време изпревари „Компютър Америка“ и зае мястото му на второто по влияние компютърно списание в Америка? Е, не се опитвам да си припиша заслугите за увеличаването на пазарния му дял, но през шестнайсетте месеца, в които отговарях за продажбите за Североизточния регион, доходите ни от реклама за моя ресор се утроиха. А връзките, които си изградих, с най-големите имена в бранша...

Веднъж търговец — цял живот търговец...

Сега обаче аз бях един отчаян търговец. И отчаянието ми възлизаше на 19 210 долара. Не можех да си позволя дълъг отпуск по болест. Трябваше да се върна на терена. Веднага.

Затова посегнах към телефона, обадох се на „Джерард Флин Асошиейтс“ и си уговорих среща с назначения ми консултант за следващата сутрин.

Така се озовах срещу госпожа Нанси Ауербах в поредната снежна сутрин, вторник, изчаках я да си довърши разговора по телефона с някакъв нещастник, който не искаше да се премести в Рочестър, наблюдавах как погледът ѝ се прокрадва към превързаната

ми ръка и се питах дали вече ме е дамгосала с печат: „Безнадежден случай“.

— Вече ти го казах, Мат, говорихме за това, изборът е твой. Откажеш ли тази възможност, не се ли възползваш, се връщаме обратно при обявите. Но аз лично не бих зачеркнала изцяло Рочестър... Да, ясно, не е Париж... Моля те, ще го обсъдим допълнително, в момента съм с клиент... По същото време утре е идеално.

Тя затвори и се обърна към мен с изкуствена усмивка.

— Извинявай, Нед. Как е ръката?

— Още е счупена.

— Чувство за хумор. Харесва ми. В такива моменти чувството за хумор е много ценно. Както и способността да погледнеш ситуацията в перспектива. А сега бих искала да те попитам нещо, за да тръгнем отнякъде и да започнем да набелязваме областите, които представляват интерес и за двамата ни: кое е най-голямото ти притеснение в момента?

Погледнах я в очите и казах:

— Дали ще се намери някой, който да поиска да ме вземе на работа?

Очите ѝ се спуснаха към мастиленочерните ми пръсти. После кимна няколко пъти, като несъзнателно хапеше долната си устна. И с най-разумния си и предпазлив тон, като внимателно подбираше думите си, каза:

— Това е едно напълно основателно притеснение.

Около кръглата маса бяхме десетима. Осем мъже и две жени. Всички в костюми. Възрастов диапазон: от трийсет до петдесет и пет-шест. Ниво на образование: най-малко бакалавърска степен. Предишен доход: около 75 000 долара. Професионално ниво: среден до висок ешелон мениджъри. Настоящ статус: безработни.

Беше 8:30 ч. на осмия ден от програмата, щях да присъствам на първия си семинар върху техники за провеждане на интервю. През шестия и седмия ден бях на занятия от типа на „Правилно конструиране на автобиография“, „Преоткриване на себе си в информационната епоха“ и „Оптимизиране на личните професионални предимства след загуба на управленска позиция“. Нямах желание да посещавам нито едно от тези „ателиета“. Всъщност по-рано същата седмица — някъде около втория ден — си мислех, че дните ми в тази програма за щастие са преброени. Защото ей така, изневиделица, получих предложение за работа.

Случи се в сряда сутрин, ден след първата ми среща с Нанси Ауербах. На нея начертахме „целите за кариерно развитие“ и „най-подходяща площадка за кацане“, като също така дискутирахме „конструирането на изходно изявление“. Освен това тя призна, че търсенето на нова позиция за мен ще бъде една „изпълнена с предизвикателства мисия“.

Бързо започнах да разкодирам професионалния ѝ жаргон. *Площадка за кацане* на нейния език означаваше евентуално работно място. *Изходно изявление* наричаше обяснението, което трябва да напишеш в края на автобиографията си (или да дадеш по време на интервюто), за да стане ясно защо предишните ти работодатели са ти посочили пътя.

— Ако в този момент, ей така, без подготовка, трябваше да го напиша от твое име, щеше да звучи така: „След като четири години бях мениджър на търговския отдел, занимаващ се с продажбите в Северозападния регион — и през това време моят отдел увеличи пазарния си дял с 300 процента — бях уволнен, когато «Спенсър-

Рудман» купиха изданието и решиха да го спрат“. Кратко и ясно. Подчертава се, че си бил успешен в работата си, като в същото време се изкарва на преден план факта, че уволнението ти е дошло в резултат на корпоративно придобиване, а не на някакъв твой провал.

— Имаш предвид, че се нахвърлих на шефа си с юмруци.

Тънка усмивка от страна на Нанси Ауербах.

— Харесва ми чувството ти за хумор.

— Но това ми деяние ще бъде пречка, нали?

— Би създавало известни затруднения...

— Благодарение на които ще е направо невъзможно да си намеря работа където и да било.

Тя замълча и ме изглежда съсредоточено.

— Явно не искаш да подсладя хапа.

Кимнах.

— Държиш да бъда откровена.

Пак кимнах.

— Добре, ще карам направо. Натресъл си се в адски лайна.

Трепнах — не заради прогнозата й, а защото изобщо не очаквах патрицианската до мозъка на костите си госпожа Ауербах да използва груб език. Тя забеляза учудването ми и се усмихна едва забележимо, но палаво.

— От друга страна, доколкото разбирам, мъжът, когото си нападнал, определено си е просил боя. Важното е да се погрижим бъдещият ти работодател да го узнае. А също така да е спокоен, че като те наеме, няма да му е нужна допълнителна застраховка за зъболекар.

— Май няма да е лесно.

— Да го кажем така: ако ти намеря площадка за кацане, ще смятам, че съм спечелила една от най-трудните игри в професионалната си кариера.

На следващата сутрин, докато си връзвах вратовръзката (което никак не е лесно с три бинтовани пръста) и се подготвих за втория си ден от програмата, телефонът звънна. Беше Нанси Ауербах.

— Имам новини за теб. Познаваш ли Фил Гудуин?

— Разбира се. Издателят на „Компютър Америка“. Засичали сме се няколко пъти на професионални изложения. Приятен човек, въпреки че ни беше основният конкурент на пазара.

— Е, той определено те помни. Нещо повече — цени те.

Това вече си беше новина.

— Нима?

— Така ми каза. Сутринта ми се обади да ме пита дали още си търсиш работа.

Адреналинът ми внезапно се покачи.

— Сериозно?

— Аха. Цитирам: „Нед Алън е един от най-сърцатите търговци в бранша. Ако е свободен, го искам“.

Почувствах още един — много приятен — прилив на адреналин. Последван от вълна на притеснение.

— Само че той не знае за историята с Креплин, нали?

— Нед, няма човек в бранша, който да не знае за случилото се. Превърнал си се в нещо като легенда. Но когато повдигнах въпроса пред Гудуин, ми се стори, че по-скоро гледа на тази история с насмешка. Отбеляза, че харесва хора, които имат размах. Както и да е, в списанието му има свободна позиция за търговски директор, който да отговаря за цялата страна. Осемдесет хиляди основна заплата. Участие в разпределението на печалбата. Стандартните медицински условия. Интересува ли те?

Търговски директор за цялата страна в „Компютър Америка“? Това беше не просто фантастична стъпка нагоре в кариерата ми, а и здрав ритник в задника на Чък Зануси. Репутацията ми щеше да бъде реабилитирана за нула време.

— Кога мога да се видя с Гудуин?

— Предложи да обядвате днес.

Срещата беше в „Юниън Скуеър Кафе“, на един хвърлей място от офиса на „Компютър Америка“ на Парк Авеню Саут. Фил Гудуин не беше от типичните бизнесмени, славеше се като авантюрист. Той беше на петдесет и пет, цапнат в устата, приятел с чашката, с мустачки като на тюлен, дръзки костюми на едро райе и може би най-уверен в издателската си политика от всички на пазара.

Щом се приближих, театрално вдигна длани пред очите си, сякаш да се предпази от удар. После посочи наполовина празната чаша с картини пред себе си:

— Тези уважавах ли ги?

— И още как.

— Тогава може и да работим заедно. Мразя девствениците, дето не лизват друго освен вода.

Седнах. Гудуин направи знак на келнера за още две мартинита.

— Да те питам нещо: Креплин разбра ли какво му готвиш?

— Не. Стана светкавично. Дори аз останах изненадан.

— Виждали сме се с него веднъж-дваж. Мазно леке. Имай предвид, че си си спечелил приятели, като си го фраснал така, че да види звезди посред бял ден. Разбира се, стига да не ти стане навик да млатиш началниците си.

Мартинитата дойдоха.

— Да пием за ръкопашния бой — рече той.

Отпи голяма, напоителна глътка, отвори менюто и каза на келнера:

— Ще поръчаме веднага. — После се обърна към мен и додаде: — Щом се отдалечи с поръчката ни, започваш да ми говориш защо трябва да те взема на работа. В момента, в който се върне с ордьовъра, презентацията ти да е приключила. Разбрахме ли се?

След като келнерът се скри от поглед, се впуснах в действие и споделих с Гудуин своята гледна точка за състоянието на пазара на компютърни списания след закриването на „Компю Уърлд“. После му обясних как посредством деликатно препозициониране „Компютър Америка“ биха могли не само да се прицелят във високия клас рекламодатели и читателска аудитория (която някога държеше „Компю Уърлд“), ами да започнат и да оспорват лидерството на „Пи Си Глоуб“ в средния пазарен сегмент. Беше някаква вариация на изложението, което бях направил пред Креплин, когато ми предложи да стана издател, само че внимателно прекроена според нуждите на „Компютър Америка“ и изчистена от всякакви самовъзхваляващи нюанси. Знаех, че Фил Гудуин ненавижда претенциозността във всичките ѝ форми. Вече се ориентирах към заключението, когато сервитьорът застана така, че да ми покаже, че ордьоврите ни са на път. И като знаех, че Гудуин обича да възприема бизнеса като спорт, реших да приключа с апломб:

— Нещата не могат да останат такива, каквито са били досега. Сега на терена има само двама играчи: „Компютър Америка“ и „Пи Си Глоуб“. Това означава война. И, уверявам те, предвид случилото се през последните дни, искам да я спечеля. Въпросът вече е личен.

Ордъоврите пристигнаха. Гудуин допи остатъка от мартинито си и поиска винената листа.

— Добре — рече след това. — Назначен си.

Зяпнах.

— Просто така?

— Списанието е мое, мога да правя каквото си искам. Така че щом казвам, че те взимам на борда, значи те взимам. Започваш в понеделник. Какво ще прием с обяда?

Напуснах „Юниън Скуеър Кафе“ в 15:00 ч., въодушевен и доста замаян. Причината не беше толкова в алкохола, колкото във взаимодействието му с обезболяващите, които пиех. След като се сбогувах с Гудуин и се отправих пеша на запад, мозъкът ми се замъгли и светът стана тъмен, непрогледен, пълен със странни сенки. Макар апартаментът ми да се намираше на някакви си пет пресечки, взех такси. Прибрах се точно когато стомахът ми започваше да се бунтува и подува, влажната лапа на прилошаването са вкопчи в гърлото ми и река от повръщано се изля върху белия ни диван.

Едва се затътрих до спалнята, превит о две, и се стоварих като чувал с картофи в леглото. Шалтерът беше дръпнат и следващото, което си спомням, беше как Лизи крещи в ухото ми и ме разтърсва здраво.

— Нед, Нед, *Нед*...

Простенах и се обърнах. Чаршафите бяха подгизнали от пот, вкусът в устата ми беше като в токсична яма. Успях да изломотя:

— Лошо... лошо ми е...

— Ще извикам лекар — каза тя.

— Недей. Най-страшното мина.

— Какво стана, по дяволите?

— Мисля, че обезболяващите не вървят с алкохол.

— Седял си тук и си се наливал сам? — възкликна Лизи.

— Бях на обяд навън. С Фил Гудуин, издателят на „Компютър Америка“. Обича да си пийва. Нямах представа...

— Идиот! Можеше да умреш.

— Извинявай, наистина...

— Обаждам се на доктор Морган...

— Недей, моля те — простенах, съзнавайки, че хич не ми трябва в медицинския ми картон да пише, че употребявам барбитурати с

алкохол. — Просто ще си взема един душ.

Затътрих се към банята, хвърлих мръсните дрехи и останах под ледената струя, докато започнах да се освеждам. После си измих зъбите, жабурих се около две минути с освежител за уста, докато найсетне престанах да усещам гадния вкус на повръщано. Събрах си дрехите, натъпках ги в коша за пране, облякох си халата и се подготвих да си понеса наказанието.

Подгизналите чаршафи вече бяха махнати от леглото. Лизи беше в дневната, с домакински ръкавици на ръцете се опитваше да изтрие с хартиени кърпи оповръщания диван.

— Остави на мен — обадох се аз.

— Няма смисъл — отвърна тя. — Неспасяемо е.

— Ще поръчам да го претапицират.

— Как?

— Имам нова работа. Търговски директор за цялата страна на „Компютър Америка“. Това беше поводът за обяда.

— Поздравления — рече безизразно тя.

— Не звучиш доволна.

Посочи омазания диван.

— Страхотен начин да отпразнуваш успеха си.

— Не съобразих.

— През последните няколко дни мисленето не е от силните ти страни.

— Съжалявам.

— Тази дума я използваш доста напоследък.

— Съжа...

Спрях се и й се усмихнах.

— Разбрано.

— Понякога ме притесняваш.

— Просто кофти период.

— Надявам се.

— Нещата ще се оправят. Намерих си площадка.

Тя погледна пак към дивана.

— В буквалния и в преносния смисъл.

На другата сутрин, след като Лизи отиде на работа, се обадох на Нанси Ауербах и й казах голямата новина.

— Чудесно — възкликна тя. — Изненадваш ме, Нед.

— Един клиент по-малко в графика ти. Благодаря ти за посредничеството.

— Ти сам се справи, Нед, не съм направила нищо.

Намерих тапицер, който прие да претапицира дивана със същата бяла дамска за срок от няколко седмици. Освен това, чудо на чудесата, се оказа, че разполага с микробус и може да мине да го вземе в два следобед. Цената на цялата услуга: хиляда кинта. Подскочих. Доста скъпо ми излезе този обяд.

Изтичах до кварталната бакалия, взех последните броеве на „Пи Си Глоуб“ и „Компютър Америка“ и прекарах останалата част от сутринта в анализ и сравнения на редакционното съдържание и рекламите, като в същото време проверявах базата си данни от „Компю Уърлд“ за стабилни контакти, които можех да прехвърля в новото си списание. Работих здраво цял следобед, само с една кратка почивка, за да помогна на работниците да изнесат дивана. До пет бях изготвил първата чернова на маркетингова стратегия за „Компютър Америка“, която се надявах да изпратя на Фил Гудуин рано на следващата сутрин, за да му покажа, че започвам с летящ старт.

И тогава иззвъня телефон.

— Нед Алън? — попита женски глас. — Моля, изчакайте да ви свържа с господин Гудуин.

— Фил — казах аз, щом ме свързаха. — Тъкмо работя по бойния план за...

— Нед, съжалявам, че ще внесе смут в деня ти, но имаме проблем.

Счупените ми пръсти запулсираха.

— Проблем ли? Какъв проблем?

— Познаваш ли онзи гадняр Тед Питърсън?

О, не...

— Да.

— Днес ми се обади по друг въпрос и в хода на разговора споменах, че ще поемеш поста търговски директор. Пет секунди по-късно той хвърляше огън и жупел. Как си бил измамник и долен мръсник и че той отказва категорично да работи с теб.

— Аз — измамник? — възкликнах. — Единствената причина да е настроен срещу мен е, че го принудих да сключи сделка с един от

моите търговци, защото беше обещал, а след това се опита да се оттегли...

— Както и да е — прекъсна ме Фил Гудуин. — С две думи, Питърсън даде ясно да се разбере, че ако ти започнеш работа при нас, той ще прехвърли рекламата на Джи Би Ес към „Пи Си Глоуб“ и други печатни издания.

— Това са пълни глупости, Джи Би Ес по никакъв начин не може да си позволи да престане да рекламира в основно издание като „Компютър Америка“.

— Това сигурно е така. Притеснява ме обаче друго: спомена, че е говорил с колегите си в конкурентни компании като Ен Ем Ай, „Ад Тел“, „Айкън“ и прочее и прочее... Те също не искат да работят с теб.

Това беше дъно.

— Фил, моля те, чуй. Питърсън не играеше чисто, затова го ударих на морал и го принудих...

— Не ме интересува дали обича да се облича като майка си в свободното си време. Фактите са си факти: Джи Би Ес са най-големият ни рекламодател. Уверявам те, мнението ми за Питърсън е, че е пълен катил. Но бюджетът на списанието ми зависи от него. Така че, макар да не обичам да ме заплашват, тези притеснения би трябвало да ги имам предвид...

— Убеден съм, че в съвсем скоро време ще имам възможност даключа примирие с него...

— Колко скоро? Два, три, четири месеца? Съжалявам, Нед, пазарът е труден, аз все още съм независим и не мога да си позволя да загубя такъв доход.

— Можем да го компенсираме...

— Не и ако Ен Ем Ай, „Ад Тел“ и прочее не искат да правят бизнес с теб...

— Познавам ги. Ще се върнат.

— Нед, не мога да поема този риск.

— Поне ми дай възможност да...

— Според мен ти беше идеалният кандидат за поста, но мисля да назнача един от сегашните си търговци на тази длъжност. Не е от твоята класа, но пък и няма врагове. Съжалявам, Нед. И ти желая късмет. Сигурен съм, че ще си намериш работа.

Затвори.

Трескаво набрах директния телефон на Нанси Ауербах. Още беше в офиса.

— Така, едно по едно — каза тя, след като набързо ѝ предадох разговора си с Фил Гудуин. — Опитай да се успокоиш.

— Онзи капут Питърсън ме съсипва, а ти ми казваш да се успокоя! — изкрещях аз.

Мълчание. Накрая се обадох:

— Извинявам се...

— Няма нужда. Клиенти ми крещат непрекъснато. Предвид историята с Креплин и този тип Питърсън, бъдещето ти в бизнеса с компютърните списания е обречено. Този етап от кариерата ти е приключена.

Преглътнах с мъка. Усещането беше като да те депортират от страна, в която си планирал да прекараш остатъка от живота си. Нанси Ауербах усети отчаянието ми.

— Знам, че това е голям удар за теб. И е абсолютно нечестно. Но това е положението. Криза е. На китайски йероглифът за „криза“ означава две неща: опасност и възможност. Опитай се да възприемеш този период като време на нови възможности. И ела при мен утре.

По-късно същата вечер, докато седях срещу Лизи на масата, казах:

— Знаеш ли кое ме притеснява най-много в цялата работа? Това, че реално всичко е глупава поредица от незначителни събития. И не мога да се отърся от мисълта, че ако компанията не беше продадена... ако Айвън не бе изпуснал сделката с Джи Би Ес... ако Креплин не ми беше предложил мястото на Чък... ако бях споделил откровено всичко с Чък...

— Така е устроен животът — отвърна кротко Лизи и покри дланта ми със своята. — Всички сме жертва на обстоятелствата. И от позиция на времето е лесно да се самообвиняваме. Консултантката ти е права: приеми го като възможност. И, моля те, спри да пиеш. Наистина не ми се иска вчерашният епизод да се повтори.

Посегнах към бутилката червено вино помежду ни и си долях в чашата.

— Вече не пия обезболяващи.

— Това ти е пета чаша.

— Едва трета. Никога досега не те е притеснявало.

Тя ме изглежда тъжно.

— Е, сега ме притеснява.

На другата сутрин отидох при Нанси Ауербах.

— Върнахме се обратно на изходна позиция — рече тя. — И е време да преосмислим целите ти. Ако те попитам кой е вроденият ти талант, какво би ми отговорил?

— Роден съм за търговец.

— Значи, това е — търговия.

Бързо установих, че от „Джерард Флин Асошиейтс“ всъщност по никакъв начин не гарантират, че ще си намеря работа. Като повечето подобни агенции, те играеха ролята на информационна банка, компания, наясно с пазара на труда, която знае кой какъв мениджър си търси в определен момент. Опитвах се да намерят най-подходящите служители за своите клиенти, но, както Нанси Ауербах казваше, в крайна сметка клиентът сам се справя.

— Ние можем да ти дадем информация за свободни позиции, да те научим как да си пренапишеш автобиографията и да ги оставиш безмълвни на интервюто, но в края на краищата ти си този, който има нужда от работа. И не забравяй: времето ти с нас е само осем седмици. Така че се възползвай максимално от всеки ден.

След като бях пропилял първата седмица благодарение на катастрофата с „Компютър Америка“, превключих на бързи обороти. Сутрините прекарвах на семинари, следобедите, чак до привечер, проучвах базата данни на агенцията и изпипвах автобиографията си. И на осмия ден седях с още осем останали без работа мениджъри и слушах как един от управителите във фирмата, Мел Тъкър, ни превежда през ключовите техники за успешно провеждане на интервю.

Мел Тъкър беше на петдесет и една-две, с телосложение на билиардна топка, с провиснал мустак и тон на комик, който разказва скечове с монотонен глас.

— И така, хора, да започваме — поде той, застанал пред школка дъска в единия край на конферентна зала. — Сега, в самото начало, да изясним едно нещо: не съм тук, за да ви уча как се провежда интервю, защото има само една теория по въпроса: важното е вие да успеете да предадете своята информация към отсрещната страна.

Добрият интервюиращ е мързелив. Лошият е още по-мързелив. „Е, разкажете ми нещо за себе си...“, „И така, Кен, ако беше кола,

каква кола щеше да бъдеш?“, „Ако точно в този момент можеше да се озовеш в която и да е точка на света, къде щеше да се намираш?“ Ще ви задават всякакви глупави въпроси. Но помнете едно: невинаги печели най-квалифицираният кандидат; печели най-добре подготвеният. Така че, ето ви една простичка истина: *проучете нещата*. Опознайте работата. И нямам предвид само длъжността. Бъдете това, от което купувачът има нужда. Не отивайте там с декларацията: „Мога да правя сто неща“, защото интервюиращият ще ви каже: „На мене не ми трябва сто неща — трябва ми три и не ги виждам у теб“.

За днешния пазар не е важно от какво си мислите, че има нужда от срещната страна. Важното е от какво наистина има нужда.

Той огледа осемте души около масата и посочи мен.

— Добре, вие сте първата ми жертва, господин... Представих се.

— Така, господин Алън. Ето един въпрос, който задължително ще ви бъде зададен на всяко интервю: „Защо ви уволниха?“.

Размърдах се нервно.

— Кофти език на тялото — веднага отбеляза Мел Тъкър. — Всяка фибра на тялото ви издава притеснение.

Тутакси застинах, погледнах го право в очите и казах:

— Станах жертва на съкращения.

— „Жертва на съкращения“ — повтори високо той. — Прозвуча като жертва на нападение. Все едно в дома ви са нахълтали шайка главорези и са ви ограбили.

Дори и аз се засмях.

— Бъдете пунктуални. Не показвайте емоции, макар преживяното да е било болезнено. Изяснете въпроса и приключете с него максимално експедитивно. Нали знаете другия адски глупав въпрос по време на интервю: „Посочете слабите си места“. Колкото и да не ви се вярва, хората го задават. Имах един клиент — разказвам ви истински случай, не се шегувам — който отговорил: „Аз плюя. Когато говоря, хвърчат пръски. И понеже го знам, се напъвам“. Знаете ли какво си е помислил интервюиращият? „О, супер! Не стига че плюе, ами и става агресивен.“

Докато изричаше думата „агресивен“, Мел Тъкър задържа погледа си върху превързаната ми ръка. И аз си помислих: „Знае. Всички знаят“.

— А сега да предположим, че ви зададат най-тъпия въпрос: „Опишете себе си с три думи“. Помнете: „Въоръжен и опасен“ не е отговор.

Околните посрещнаха думите му с поредния изблик смях. Да не би да печелеше точки на мой гръб? Или просто изпадам в параноя?

На обяд имахме почивка, за да хапнем.

— Хей, господин Алън — извика ме Тъкър, докато излизах от стаята. — Надявам се, не ми се сърдите, задето се пошегувах за „жертва на съкращения“.

— Не съм агресивен човек. Каквото и да си мислите за мен, нямам навика да раздавам юмруци насам-натам.

Той се ококори насреща ми и аз си дадох сметка, че явно наистина съм станал параноичен.

— Вярвам ви, господин Алън. След като казвате, че не сте агресивен, значи сигурно е така. Истината е, че дори не ми е хрумнало, че е възможно да сте агресивен.

Сега вече се притесних сериозно.

— Радвам се да го чуя — измънках и побързах да изляза от стаята.

От шока е, казах си, щом се озовах в коридора. *Ти си като човек, попаднал в празна асансьорна шахта. Падаш толкова бързо, че не можеш да се осъзнаеш. Отчаяно се опитваш да се задържиш за нещо, каквото и да е.*

Извиках асансьора и зачаках да дойде. Вратата се отвори и от кабината излезе Айвън Долински. Беше друг човек. Покрусените му очи сега блестяха. Раменете му вече не бяха отпуснати. Дори беше усмихнат.

— Нед, радвам се да те видя — каза той и ме прегърна сърдечно.

— Здравсти, Айвън. Добре ли си?

— Никога не съм се чувствал по-добре. Всъщност днес стигнах до един извод: има Бог.

— Чудесно. Какво те кара да мислиш така?

Усмивката му грейна ослепително.

— Намерих си площадка за кацане.

Пустият му Айвън. Точно когато напълно заприлича на човек, готов да засили автомобила към ръба на скалата, внезапно скочи върху спирачката, даде задна и се впусна в атака.

Намерих си площадка за кацане.

Работата му не беше кой знае какво, но поне беше работа. Докато обядвахме в италианско ресторантче на Трийсет и шеста и Медисън, където ме завлече той („Аз черпя, Нед“), ми разказа, че е станал регионален търговец за Ню Йорк, Ню Джърси и Кънектикът в „Хоум Компютър Мънтли“, ново издание в средния пазарен сегмент, насочено единствено към дребнобуржоазния краен клиент.

— Няма какво да се лъжем, изобщо не става дума за списание от класата на „Компю Уърлд“. Освен това ще се наложи да се преместя в Хартфорд.

— Застрахователната столица на Америка.

— Именно... Е, не е „градът, който не спи“. Обаче и бездруго ще пътувам непрекъснато, а там животът е доста по-евтин, отколкото в Ню Йорк, а най-готиното на новата ми работа е, че имам възможност да започна да градя нещо от нулата.

— Кой стои зад изданието?

— „Трансконтинентал Комюникейшънс“. Чувал ли си ги?

Да. Група, съсредоточена върху предлагането на по-евтин клас стоки. Издатели на свръхпопулярни заглавия като „Сюпърмаркет Тудей“, „Интернешънъл Дентал Текнолоджис“ и „Ви Си Ар Чойс“. Не беше точно „Конде Наст“, а що се отнася до заплатите на служителите си, бяха пословични скръндзи.

— Че кой не е чувал за „Трансконтинентал“? — усмихнах се. — Добри условия ли предлагат?

— Нищо особено.

— Четирийсет?

— Трийсет и пет. Плюс седем процента комисиона от всички продажби. Основен здравен пакет след шест месеца. И три бона за преместването, което ще покрие някоя и друга сметка.

Точно както си помислих — сделка под допустимия минимум, привлекателна само за най-отчаяните на пазара на труда. Като Айвън. Или като мен.

— И за по-лоши условия съм чувал — успокоих го, като се постарях да звуча бодро.

— Какво да ти кажа, не се заблуждавам, че съм ударил джакпота. И за да ми излязат сметките, ще трябва да окастрия поне едни пет бона годишно от бюджета си. Но все пак си е работа. Поне някаква надежда за бъдещето.

Вдигна чашата си с наливно кианти и я чукна в моята.

— И двамата ни чакат добри времена, Нед.

Отвътре ми напираше да възкликна: „Какви добри времена?!“. Освен това едва се сдържах да не го нахокам здраво, защото именно той беше в основата на поредицата от събития, довели до оттеглянето на предложението на „Компютър Америка“. Но се въздържах и не извадих томахащата. Решението да се появя на прага на Питърсън и да му намекна, че разполагам с компромат срещу него, си беше лично мое и си бях платил скъпо за това. Така или иначе, за пръв път след смъртта на Нанси виждах Айвън поне мъничко доволен от живота и за нищо на света не бих му развалил деня.

— Ти как си с търсенето на работа? — поинтересува се той.

— Започват да се появяват възможности. Не съм притеснен.

Опашата лъжа, разбира се. В рамките на следващите четири седмици притеснението ми нарасна главоломно. Защото не само не съзирах площадка за кацане, ами на хоризонта не се виждаше дори далечна вероятност да си намеря работа. Не че не опитвах. Прекарвах в офиса на „Джерард Флин Асошиейтс“ от осем и половина сутринта до пет следобед. Бях си създал свое местенце в отдела, където се съхраняваше базата данни, и (когато не присъствах на семинар, за да се уча как да си продам задника) прекарвах голяма част от деня в сърфиране из интернет с цел търсене на някакви възможности за работа. Разпратих стотина автобиографии къде ли не — от големите компании, собственици на списания („Хърст“, „Конде Наст“ и „Мърдок“ ми отговориха, че в момента не разполагат с вакантни длъжности), до лъскавите издания, специализирани в аудио/видео/фотоапарати/електроника, и двайсетината големи маркетингови агенции. Пак нищо, макар че търговският директор на „Стерео Ривю“

поне прояви доблестта да ми се обади в моя така наречен офис (разполагах с пряка телефонна линия), за да ми каже, че е впечатлен от препоръките ми.

— Вие сте точно човекът, който ни трябва — призна той. — Идеална професионална биография за сложния продукт, който произвеждаме. Проблемът, Нед — и точно затова реших да ви се обадя — е, че позвъних в „Личен състав“ на „Спенсър-Рудман“, понеже те са последните собственици на „Компю Уърлд“. И служителят, с когото ме свързаха, ми обясни, че сте нападнали шефа си и впоследствие сте били арестуван. Моля ви, кажете ми, че не е вярно.

— Не са ми повдигали обвинения. А причината да го ударя...

— Значи все пак сте ударили някого в офиса?

— Имаше смекчаващи вината обстоятелства...

— Не ме интересува какви са били обстоятелствата, Нед. Просто не мога да назнача човек с такова петно в биографията.

— Ако ми позволите да ви обясня...

— Съжалявам, Нед. Впечатляваща кариера, но... кой може да гарантира, че няма да се повтори?

Беше ясно защо не можех да пробия стената от откази с оправданието „нямаме вакантни позиции“. Винаги когато директор „Личен състав“ решише да провери досието ми, от „Спенсър-Рудман“ му казваха едно и също: „Ако са ви ценни зъбите, не го доближавайте“. Разбира се, очаквах го, но в същото време се надявах, че все някой ще пропусне да направи тази проверка.

В края на петата седмица попитах Нанси Ауербах:

— Има ли някакъв начин да възпрепятствам обаждането на заинтересовани работодатели в „Спенсър-Рудман“?

— Само ако изтриеш изцяло „Компю Уърлд“ от биографията си.

— Идеята ми се вижда добра.

— А как ще обясниш какво си правил през последните четири години? Служил си във Френския чуждестранен легион?

— Да, и това е вариант... Не знам... Учил съм, пътувал съм...

— Ще те вземат за застаряващ хипар, а не за перспективен професионалист. Но да речем, че някой те хареса въз основа на биография, от която е заличено името „Компю Уърлд“, а впоследствие разбере, че си работил за тях в продължение на четири години. Изхвърчаш на улицата, преди да си си поел дъх. Съжалявам, Нед,

както ти казах още първия ден, ще бъде доста сложно изпитание. Но, ако позволиш, бих ти дала един съвет.

Свих рамене.

— Престани да търсиш в Ню Йорк и региона. Започни да мислиш за преместване. Доколкото мога да преценя, една по-малка компания в провинцията може и да си затвори очите пред тази история с Креплин, за да привлече човек с опит като твоя. Особено ако успееш да ги убедиш, че по онова време си бил подложен на нечовешко напрежение.

— Кариерата на жена ми не може да се развива извън Ню Йорк — възразих. — Тя не би се махнала оттук.

— Откъде си толкова сигурен, след като дори не си я питал?

Но аз не исках да я питам, защото за мен идеята да си намеря работа извън Ню Йорк, бе равностойна на пълна капитулация. Нещо като преминаване към Втора дивизия след изключителен сезон с първокласен отбор, а все още не исках да прибегна до такава стъпка назад. Освен това отношенията ми с Лизи не бяха съвсем както трябва, така че изобщо не ми и минаваше през главата да обмислям евентуално местене от Манхатън. Седмица след уволнението ми, обезщетението ми от списанието беше изчезнало, изядено от дребни нужди като моята част от януарския наем, последната телефонна сметка и банковия депозит, който направих, за да си плащам здравните осигуровки за следващите дванайсет месеца.

Това беше близо месец по-ранно. Оттогава се бях превърнал в мъжкия еквивалент на държанка, бях финансово зависим от Лизи за всичко. И под „всичко“ имам предвид абсолютно всичко. Когато в края на януари от „Чейс Манхатън Банк“ започнаха да ми изпращат известия, които по същество означаваха, че вече са загубили търпение, и ме заплашиха, че ще предприемат съдебни действия, за да си приберат дължимите 25 000 долара (бях пропуснал шест поредни вноски), взех радикално решение. Ликвидирах всичките си останали авоари (акции, спестявания, остатъците от пенсионния фонд) и им платих. Но въпреки това ми оставаха още 19 000 долара дълг към различни кредитни карти. Още по-смущаващото беше, че няха никакви собствени средства.

Лизи ме убеди да ликвидирам задължението си към „Чейс Манхатън“. Тя винаги бе изпитвала ужас от това, че разчитам на

кредити, за да финансирам пристрастеността си към неразумно харчене на пари.

— Най-важното сега — каза тя — е да разчистиш колкото се може повече финансови задължения и да не затъваш повече. Не се тревожи, мога да издържам и двама ни, докато си намериш нещо.

Връзките с обществеността никога не са били особено добре платен бизнес. И макар Лизи да беше на високо ниво в компанията, печелеше по около 800 долара седмично. Не беше лошо, когато и двамата работехме, но откакто се превърнахме в семейство с един печеловник, нейните 3200 на месец не ни стигаха. При положение че наемът ни възлизаше на 2200 долара, ни оставаха едва 1000 за храна, дрехи и отопление. Храненето навън остана в миналото, такситата бяха върховен лукс. Лиших се от разни излишни вещи като мобилния си телефон (върнах го на компанията, от която го бях купил на изплащане). Забавлението ни за седмицата беше по едно кино (освен когато Лизи не излизаше с клиенти за сметка на компанията). И всеки понеделник сутрин тя ми оставяше по сто долара джобни за седмицата.

Прави ѝ чест, че нито веднъж не се оплака от това затягане на коланите. Аз обаче се чувствах все по-виновен, че съм ѝ в тежест.

Една събота, горе-долу пет седмици след началото на програмата, двамата се разхождахме из Сохо и поспряхме пред витрината на „Агнес Б“, за да разгледаме втален черен дамски костюм.

— Парижка мода с надуты цени — рече тя.

— Ще ти стои страхотно.

— Естествено — засмя се Лизи.

— Дай да го купим — предложих аз.

— Шегувах се...

— Хайде — задърпах я нежно към вратата. — Да го вземем.

— Не ми трябва. Не го искам. Да не говорим, че не можем да си го позволим.

— Имам още малко в една от кредитните си карти.

— Стига, сигурно струва хиляда долара...

— Мога да ти го купя — заявих ядосано.

— Защо го правиш?

— Ти искаш костюма, аз го...

— Нед, моля те... Нека продължим разходката.

— Защо не ми позволиш?

— Знаеш защо. Стига вече. — Тонът ѝ бе станал раздражителен. Раменете ми се отпуснаха.

— Добре — казах кротко.

Тя ме побутна по рамото.

— Да изпием по едно кафе някъде.

Озовахме се в „Нюз Кафе“, на две пресечки в южна посока по Западен Бродуей. По мониторите течаха нонстоп новините на Си Ен Ен. Заведението беше пълно с хора от крайните квартали, които през уикенда се преструваха, че живеят в центъра. *Обзалагам се, че всеки един от вас, кретени такива, си има работа. Обзалагам се, че можете да купите на любовницата си каквото си поискате.*

— Дай да се разберем така — веднага щом започна работа, костюмът е твой.

Тя въздъхна шумно и поклати глава.

— Не можеш да престанеш, нали?

— Какво?

— Да се вторачваш в това, че те издържам...

— Просто не искам да бъда зависим.

— От мен?

— Да.

— Супер! Направо страхотно.

— Какво лошо казах?

— Нищо, нищо...

— Превръщам се в товар и това ме притеснява...

— По никакъв начин не си товар.

— Разорени сме, и то заради мен.

— Само временно. Ще си намериш работа. А докато това стане, по-добре приеми, че нещата са такива, каквито са. Успявам да плащам сметките. Радвам се, че го правя. И че успяхме да изчистим част от дълговете ти.

— За нищо на света не бих ти позволил...

— Ами... вече го направих.

— Какво си направила?

— Вчера внесох малко пари в картата ти „Дайнърс Клъб“.

— Колко по-точно?

Тя срещна гневния ми поглед.

— Пет хиляди долара.

— Пет бона? Ти откачи ли?

Посегна да ме хване за ръката, но аз се дръпнах.

— Моля те...

— Как смееш?

— Просто се опитвам да помогна. Знам колко струва часовникът.

А в потребителската ми сметка имаше още малко пари, така че...

— Моите дългове са мой проблем, не твой...

— Ако си в затруднено положение, стават мой проблем. И с готовност помагам...

— Не ти искам проклетата помощ!

Настъпи дълго мълчание. Лизи ме изглежда в пълно отчаяние. Накрая каза почти шепнешком:

— Чу ли се какво каза току-що?

— Не исках...

Тя се загледа през прозореца на кафето, прехапала здраво долната си устна.

— Забрави, Нед — каза накрая. — Просто забрави.

След това, в понеделник сутрин, получих писмо от „Американ Експрес“, с което ме уведомяваха, че „привилегиите ми като член“ са прекратени, докато не уредя висиящия си дълг от 9100 долара, който сега, благодарение на двумесечното забавяне, щеше да расте с 2,5 процента лихва на месец. Със същата поща беше дошло и прощално писмо от тенис клуба, с което прекратяваха членството ми заради неизплатената сума от 795 долара. Незабавно изхвърлих и двете в кошчето. Дясната ми ръка още беше в лошо състояние. Едва можех да държа химикалка, камо ли тенис ракета. На фона на другите ми проблеми, изключването ми от тенис клуба беше бял кахър.

Знаех, че писмото от „Американ Експрес“ беше само първото от поредица заплашителни съобщения, които в най-скоро време щяха да се озоват върху изтривалката пред вратата ми. Знаех също така, че благодарение на лихвените проценти, начислявани от компаниите от типа на „Мастеркард“, „Виза“ и „Барнис“, седемнайсетте хиляди, които дължах към настоящия момент, щяха да се увеличават с по 425 долара на месец. Ако не успеех да разчистя тези задължения в рамките на следващите дванайсет месеца, те магически щяха да набъбнат до

почти 23 000 и да продължат да се разрастват като тумор с 600 долара на месец.

Трябваше да намеря начин да се измъкна от тази дупка. И то бързо.

Така че накрая се вслушах в съвета на Нанси Ауербах и посветих остатъка от шестата си седмица в програмата на изпращането на автобиографии до десетина търговски и маркетингови компании извън Ню Йорк, Ню Джърси и Кънектикът. Ограничих се до компании, отстоящи на час път със самолет от Ню Йорк с мисълта, че евентуално бих могъл да се прибирам за уикендите или, в най-добрия случай, да им стана представител за Ню Йорк. Броени дни по-късно пристигнаха десетина писма, адресирани до „Джерард Флин Асошиейтс“, които ме уведомяваха, че никоя от въпросните фирми не си търси търговци към момента, но щели да запазят автобиографията ми в архива си и дрън-дрън, ала-бала.

— Започвам силно да се притеснявам — споделих с Нанси Ауербах в началото на седмата седмица.

— Разбирам те — кимна тя.

— Вече съм тотално разорен. Трябва да намеря нещо възможно най-скоро.

— Както ти казах в началото на програмата, ние не сме магьосници. Нашата роля е консултантска. И сам знаеш коя е основната пречка в твоя случай. Повтаряла съм ти неведнъж — не можем да изтрием онова петно от досието ти с магическа пръчка. То ще си остане там завинаги. Остава ти просто да се справиш с проблема.

— С други думи, да приема, че никой няма да ме вземе на работа.

— Ти го казваш, Нед, не аз.

Същата вечер, докато Лизи беше навън с клиент, а аз възнамерявах да прахосам част от парите си за седмицата за пица пеперони за 11 долара, която щях да си поръчам по телефона от „При Домино“, ми звънна Нанси.

— Късметът може би не те е изоставил. В края на деня ми се обади Дейв Джуделсън. Работил е като ловец на глави на високо ниво в Атланта. Преди около две години го привлекли в Шарлот, Северна Каролина, за да основе там компания за привличане на кадри. Една от

компаниите, които представлява, „Инфо Системс САЩ“, си търси висш мениджър, който да поеме продажбите в медиите. Да, знам, че това би означавало да седнеш от другата страна на бюрото, но пък защо да не се пробваш?

— Не и в Шарлот, Северна Каролина.

— Миналата седмица изпращаше писма до Бостън, Филадельфия, Балтимор, Вашингтон...

— Да, само че има голяма разлика между Бостън и Шарлот.

— Чакай, чакай, Шарлот е във възход. Един от най-бързоразвиващите се банкови центрове в страната, освен това там са съсредоточени компаниите, занимаващи се със средна ръка бизнес в сферата на софтуера и информационните технологии, които си търсят място за развитие, без да плащат умопомрачителни разходи. Е, признавам, никога не съм стъпвала там, но се говори, че животът не е лош.

— Животът, значи.

— Ами да. Имат си отбори, които играят в Националната футболна и Националната баскетболна лига, няколко театъра, симфоничен оркестър, добри ресторанти...

— Нали вече знаеш мнението ми за преместването на ново място? Наясно си, че бих приел възможност в Бостън или Филадельфия, но да се забия в треторазреден градец като Шарлот? Абсурд!

— Изслушай ме, моля те. Изпратих на Джуделсън биографията ти, понахвалих те, обясних му, че си роден играч и имаш точен мерник. Освен това му споменах, че си въввлечен в нетипична за натурата си схватка с бившия си работодател немец. Преди десет минути ми се обади, бил говорил с хората от „Инфо Системс“, които пожелали да те поканят на интервю вдругиден. Така че защо просто не поговориш с жена си...

— Както вече ти казах, кариерата на жена ми е тук, в Ню Йорк.

Тя се изсмя скептично.

— Това ти е любимото извинение и го използваш при всяка възможност.

— Напускането на Ню Йорк просто не влиза в стратегическите ми планове.

— Нед, колко пъти да ти повтарям, че не си в положение да позволяваш на гордостта си да замъглява способността ти за трезва

преценка. Пък и знае ли човек? На жена ти може да ѝ допадне идеята да се махне от манхатънския цирк за известно време. В Шарлот има колкото искаш работа за пиари. Поне я попитай, за бога. И докато говорите по въпроса, ѝ кажи, че основната ти заплата е петдесет и пет хиляди, с щедър план за участие в разпределението на печалбата, служебна кола, пълен пакет здравни осигуровки, четири месеца служебно жилище, докато се устроите, и — ето ти я и черешката на тортата — стимулиращ бонус от двадесет бона за щастливеца, приел работата.

Двайсет бона. Край на дълговете.

— Каква е уловката с тези дваайсет бона?

— Значи все пак ти събудих интереса — засмя се Нанси Ауербах.

— Просто питам.

— Искат минимум дваайсет и четири месечен договор. А ако решат да се разделите по тяхна инициатива, не връщаш нищо.

— Звучи доста разумно. Жалко, че става въпрос за две години в Северна Каролина.

— Добре дошъл в живота, в който никога не получаваш това, което искаш. Но при така създадите се обстоятелства, не мисля, че можеш да си позволиш да пренебрегнеш Шарлот. Хайде, говори с Лизи. Още тази вечер. И ми се обади рано сутринта.

Двайсет бона. Двайсет бона. Двайсет бона. Два месеца по-рано, когато Креплин размахваше под носа ми предложението за триста хиляди долара, дваайсет бона биха ми прозвучали като смешка. Сега ми бяха жизненоважни. Нанси беше права. Не бях в позиция да се отнасям високомерно към предложение за работа в Северна Каролина. Е, добре, вярно че беше като временно слизване във Втора дивизия. Но беше възможност. Възможност да оправя финансовата бакия, в която бях попаднал, да дам тласък на затлачената си кариера и евентуално да изчистя онова позорно петно от досието си. А Лизи, която винаги е твърдяла, че не е вързана за Ню Йорк, може би щеше да приеме на драго сърце идеята да се преместим в градче като Шарлот, където бихме могли да си харесаме някоя къща в покрайнините (на удобно разстояние с кола от града). И да си отгледаме две дечица. Да каним съседите на барбекю през уикендите. Да членуваме в местния кънтри клуб. Да се научим да играем голф. Да започнем да носим жилетки. Да станем републиканци. И да тръбим наляво и надясно, че решението да

напуснем големия лош град и да го заменим с добрия стар Шарлот е било най-хубавото нещо, което ни се е случвало. Докато в същото време аз скърбя тайничко, че съм прогонен от Висшата лига в моя бранш и съм обречен да гния за вечни времена в задънената улица, където сам се бях наврял.

Майната му на Шарлот. Такова място ще ме убие. Ще съм труп. Пуснах си компютъра и написах бърз имейл, който да посрещне Нанси на другата сутрин в офиса.

Нанси,

Колкото и сериозно да размишлявам, просто не мога да се видя да живея в Шарлот. Моля, предай благодарностите ми на Дейвид Джуделсън и „Инфо Системс“ за проявения към мен интерес.

Да се чуем сутринта и да видим какво ще правим оттук насетне. Всичко най

Нед

Кратко и ясно. Нанси без съмнение щеше да заключи, че прахосвам една от малкото възможности за работа, отварящи се пред мен в този момент. Но ако Лизи разбереше за това предложение, щеше да настоява да отиде на интервюто. А отидех ли на интервюто, най-вероятно щях да получа работата. А получех ли работата, Лизи за нула време щеше да опакова багажа ни и хайде към Шарлот. А после...

Плъзнах курсора на мишката върху бутона „ИЗПРАЩАНЕ“ и клигнах. Пицата ми дойде. Преглътнах я с няколко чаши евтино австралийско вино. После, с бутилка в ръка, се преместих в спалнята. Проснах се на леглото и си сипах още една чаша, пресуших я, а после включих малкия телевизор „Сони“ и загледах разсеяно някаква щуротия, изливайки остатъка от бутилката в празната си чаша.

Събудих се от звъна на телефона. Отворих едно око. През процепа в завесата се процеждаше утринна светлина. Главата ми усещаше последствията от нискокачествения алкохол. Празната бутилка стоеше върху нощната масичка до будилника, който показваше 9:03 часа. Чух как Лизи вдига телефона и говори в кухнята. Изправих се на крака, доклатушках се до банята, изпразних мехура си и пъхнах главата си в

мивката под струя студена вода. После се върнах в дневната и с изненада видях, че разтегаемото ни легло за гости е разпънато и на него има завивка и възглавница. Лизи приключи разговора и дойде при мен в дневната. Вече беше облечена за работа. По унилото ѝ изражение можех да съдя, че съм загазил сериозно.

— Не те чух да се прибиращ снощи — казах.

Тя не отговори. Продължаваше да ме гледа укорително.

— Гости ли сме имали? — кимнах към разгънатото легло.

— Не, аз спях тук.

— Защо?

— Защото те заварих заспал, прегърнал празна бутилка от вино.

Не ми е приятно да спя в едно легло с пияница.

— Просто пийнах малко вино.

— Малко? И предложението за работа в Шарлот ли ти се видя малко?

Седнах на леглото. Прокарах пръсти през косата си. Опитах се да запазя спокойствие.

— Откъде знаеш...

— Обади се консултантката ти, Нанси Ауербах. Каза ми, че съжалява, задето с теб сме решили да не се възползваме от възможността за Шарлот. Помолих я учтиво да ми обясни какво има предвид и тя ми разказа всичко.

— Щях да го обсъдя с теб снощи...

— Но вместо това се насвятка до несвяст.

— Ами... да.

Тя заби очи в пода и поклати глава.

— Защо ме лъжеш?

Станах.

— Скъпа, не...

— За бога, Нед, жената ми каза, че късно снощи си ѝ изпратил имейл и си отказал предложението. Така че защо ми ги пробутваш тези глупости, че си щял да говориш с мен?

— Просто знаех, че не е правилният ход.

— Въпреки това трябваше да го обсъдиш с мен.

— Да, така е. Сбърках. Извинявай.

— Не е достатъчно, Нед. За пореден път ме изолираш...

— Не те изолирам.

— Ами на мен пък така ми изглежда. Даваш ясно да се разбере, че не ме искаш в живота си.

Разплака се.

— Лизи, моля те...

— Мисля, че вече и аз не те искам в своя живот.

Гребна си палтото и излетя навън.

Зарових глава между дланите си. Наистина летях стремително надолу. Носех се светкавично към земята. Искях да се разбия. И в същото време се чудех защо се бях насочил към самоунищожението. Вдигнах телефона и се обадох на Нанси Ауербах. Ким, асистентката ѝ, ми каза, че съм я изпуснал, цяла сутрин щяла да бъде извън офиса. Попитах я дали има как да оставя съобщение, което Нанси да получи преди обяд, тъй като съм си променил решението и все пак искам да пробвам онова предложение за Шарлот. Ким обеща да направи всичко по силите си.

После набрах Лизи на мобилния ѝ. Щом чу гласа ми, тонът ѝ охладня.

— Скъпа, чуй ме, знам, че се държах като пълен идиот...

— Нед, не ми се говори с теб точно сега.

— Лизи, моля те... Не знаеш колко отвратително се чувствам.

— Не ме интересува колко отвратително се чувстваш.

— Виж, току-що се обадох на Нанси Ауербах и реших да отида на интервюто в Шарлот.

— Прави каквото искаш, Нед. Винаги си бил такъв.

— Чакай, не искаш ли да отида на това интервю?

— Ако искаш да се местиш в Шарлот, твоя си работа. Но аз няма да дойда с теб.

— Лизи, не говори така.

Тя затвори. Опитах се да я набера отново, но телефонът ѝ се оказа изключен. Лизи никога не си изключва телефона. Това, както ѝ внезапният ѝ пристъп на хладно отношение ме уплаши до смърт.

Докато се чудех какво да предприема, отидох в кухнята и си направих чаша кафе. Загледах се през прозореца. Студен, сив ден. За пръв път, откакто ме уволниха, изпитах огромно, непреодолимо желание за цигара. Без да спра и да се замисля над глупостта, която се канех да извърша, облякох якето си, изтичах до кварталната бакалия, купих пакет „Уинстън“, прибрах се в апартамента, намерих пепелник,

скрит зад чаши за кафе, разкъсах пакета цигари, пъхнах една в устата си, запалих я, всмуках дълбоко и изпитах топлата, милостива милувка на никотина, проникващ в кръвоносната ми система.

Три минути по-късно вече бях изпушил първата си цигара. Превъзходен вкус. Допих си кафето. Посегнах към пакета. Запалих втора. Тогава се обади Нанси Ауербах. По праченето по линията разбрах, че се обажда от мобилния си телефон.

— Ким ми предаде съобщението ти. Радвам се, че си променил решението си за работата в Шарлот.

Дълбоко, успокояващо дръпване от цигарата, после казах:

— Нанси, положението се промени пак. Ще пропусна интервюто.

— Шегуваш ли се?

— Де да беше така.

— Какво е станало?

— Много добре знаеш какво е станало. Казала си на Лизи, че съм отхвърлил предложението на „Инфо Системс“ да се явя на интервю.

— Казах й, защото предполагах, че си говорил с нея предната вечер.

— Да, но не бях.

Въпреки шумовете по линията чух как Нанси въздъхна дълбоко.

— Нед, това не е игра...

— Знам, знам.

— И след разговора с Лизи не мога да повярвам, че тя се е възпротивила толкова категорично на възможността да се преместите в Шарлот.

— Решението е мое.

— Наистина ми се иска поне да отидеш до там и да прецениш на място.

— Няма да се получи.

— Знаеш, че човек с твоята професионална биография няма как да бъде отхвърлен с лека ръка...

— Да, съзнавам това.

— Добре, Нед. Ти решаваеш. Но не забравяй: остават ти още само шест дни до края на програмата. А възможностите ти не са кой знае какви.

След като приключих разговора с Нанси, запалих още една цигара. Обадох се на Лизи в офиса. Оказа се „в среща“. Обадох се пак след около час. Срещата още не беше свършила. Трийсет минути по-късно пробвах пак.

— Съжалявам, господин Алън... — измънка секретарката й.

Затова се обадох пак половин час по-късно. Малко преди един на обяд най-после успях да се свържа с нея.

— Опитваш се да ме изложиш ли, Нед? — попита тихо тя.

— Виж, просто трябва да говоря с теб...

— А аз просто нямах време да говоря с теб тази сутрин. Не че изгарях от желание...

— Лизи, скъпа, знам, че се държах като дебил...

— Нед, имам новина.

Сърцето ми прескочи.

— Току-що разбрах, че тази вечер трябва да пътувам за Лос Анджелис. Шери Лъобман, която ръководи офиса ни на Западния бряг, е в болницата със спукан апендикс. През следващата седмица най-вероятно няма да е в състояние да работи и ми предложиха да поема нещата, докато тя се възстанови.

— Ясно... Може да взема нискобюджетен полет и да дойда при теб през уикенда...

— Нед, наистина мисля, че ни е нужно — поне на мен със сигурност ми е нужно — малко лично пространство.

Лично пространство. Най-страшната дума в брачния речник.

— Пространство ли? Защо?

— Знаеш защо.

— Не, не знам.

— Нещата не са наред.

— Няма ли да е по-добре, ако се опитаме да поговорим...

— Да. Разбира се. Но след като се върна от Лос Анджелис. Смятам, че малко време един без друг ще ни се отрази добре. Ще можем да погледнем на нещата от разстояние.

— Не искам да те изгубя.

Мълчание. Чувах само тихото жужене на телефонната линия. Накрая тя каза:

— В момента не знам какво искам, Нед. Вече доста време...

— Да, да, знам, последните няколко седмици бяха ад.

— Не са седмици, Нед. Не общуваме нормално от месеци. Много преди да те уволнят.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Това е част от проблема.

— Дефинирай проблема, моля те.

Настъпи тежко мълчание.

— В момента просто не ти вярвам, Нед. Не съм много сигурна с кого си имам работа.

Продължителна, смаяна пауза.

— О, Лизи, боже...

— Вече трябва да затварям, имам друга среща. Ще летя с полета в шест на „Американ“.

— Може ли поне да те изпратя до летището?

— Ще съм заета цял ден, ще помоля една от стажантките да мине през апартамента да ми събере някои неща. Казва се Сали, ще пристигне до час. Ще тръгна за летището направо от офиса.

— Ще ти се обаждам в Лос Анджелис. Всеки ден. Къде ще отседнеш?

— Нед, аз ще ти се обадя.

— Къде ще отседнеш? — повторих аз.

Тя въздъхна примирено.

— В „Мондриан“.

— Лизи...

— Трябва да затварям. Чао.

Седях, стиснал слушалката, и се чувствах изгубен. Накрая оставих телефона. Миг по-късно пак посегнах към него и показалецът ми увисна над циферблата. Но не знаех на кого да се обадя. За пръв път през живота си нямах никаква представа какво да предприема.

Защото не съм много сигурна с кого си имам работа.

И аз също.

— Здравейте. Госпожа Рут Еделстайн? Обажда се Нед Алън от „Пи Си Солушънс“. Надявам се, че моментът е подходящ да поговорим.

Госпожа Рут Еделстайн звучеше като да е на деветдесет.

— Как, рече, ти е името?

— Нед Алън. „Пи Си Солушънс“. От архивите ни виждам, че през септември 1995 година сте си купили от нас компютър „Джи Би Ес Пауърплан“...

— Синът ми беше.

— Моля?

— Синът ми Лестър, той купи компютъра.

Погледнах монитора пред себе си.

— Според информацията, с която разполагаме, компютърът е регистриран на ваше име.

— Защото Лестър го купи за мен.

— Значи компютърът е ваш?

— Не съм го и включвала. Събира прах върху бюфета. Пари на вятъра.

— Ами синът ви сигурно е купил компютъра, за да го използвате.

— Не, не. Лестър го купи, щото той и оназ никаквица, жена му, се изнесоха във Финикс и празноглавецът реши да сме били поддържали връзка с онуй... как се викаше?

— Имейл?

— Да. Викам му, аз съм на седемдесет и седем, имам артрит, а ти очакваш от мен да ти пиша здрасти всяка сутрин? Ако толкова се чувстваш виновен, че не си ме взел във Финикс, обади се по телефона.

— Имейлът е може би най-разумното в ценово отношение комуникационно средство...

— Лестър е дерматолог, голяма клечка, няма какво да се стиска за два долара, че да се обади по телефона.

— Е, да кажем, че все пак започнете да използвате компютъра. Няма ли да пожелаете да го оборудвате с най-съвременния софтуерен

пакет? Защото това е, което ви предлага „Пи Си Солушънс“. Изключителен софтуерен пакет, в който са включени Windows 95, Netscape Navigator, Visual Basic, Power C, новата енциклопедия „Гролийър“ 1998, Ал Ънсър-младши, играта „Аркейд Рейсинг“...

— Ал Ънсър, онзи състезателят?

— Същият. И трябва да ви кажа, госпожо Еделстайн, че веднъж като започнете да играете тази игра, няма да поискате да...

— Да стана автомобилен състезател? На подбив ли ме взимате?

Продължих с речта си, без да ѝ обръщам внимание:

— Значи, ако си купите всичките тези програми по отделно, ще ви излезе над хиляда долара. Но нашата компания ви предлага този невероятен пакет само за триста и дваисет и девет долара и деветдесет и пет цента, като цената включва и доставка на следващия ден с куриер.

— Момче, не ме ли чу какво ти казах? Дори не съм го докосвала проклетия компютър...

— Не мислите ли, че е дошло време да се научите?

— Не.

И затвори.

Въздъгнах уморено, наместих слушалките, придвижих курсора към следващото име, клигнах и зачаках някой да вдигне.

— Здравейте, господин Тони Готчок? Обажда се Нед Алън от „Пи Си Солушънс“. Надявам се, че моментът е подходящ да поговорим...

Беше срядата след края на програмата ми и течеше третият ден на новата ми работа. Да уточня: новата ми *временна* работа. След като отказах възможността да стана търговец в медийната сфера в Шарлот, прекарах оставащите ми шест дни в опит да намеря нещо, каквото и да е, което да ме задържи на повърхността, докато намеря постоянна работа.

— Знам, че ще се стреснеш, като чуеш за какво става дума — каза Нанси Ауербах.

— Давай.

— Да ти е минавало през ума да се пробваш в сферата на продажбите по телефона?

Сепнах се.

— Да, да, знам — вдигна ръка тя. — След като си бил търговски директор, си е слизание надолу. Но нали каза, че ти трябва пари... Така че...

— Коя е компанията?

Така се озовах в „Пи Си Солушънс“: „Компютърният супермаркет за дома“. Човекът, който ме нае, Бърт Рубинек, беше странна птица: кофти кожа, очила с дебели стъкла, полиестерна риза с къси ръкави (макар да беше началото на март), пластмасова кутийка за химикалки в предния джоб. Интервю на практика нямаше. Влязох в килията, която му служеше за офис и където го заварих да си реже ноктите, наведен над кошчето за боклук. Щом приключи с кутрето, отбеляза присъствието ми с отривисто кимане, безмълвно прелисти биографията ми и накрая каза:

— Щом си се навил за тая работа, явно положението ти е доста зле.

Предложих му отрепетирания си отговор:

— В момента съм в преходен период. Но, повярвайте ми, бива ме да продавам.

Той огледа отново биографията ми и измънка:

— Ще я видим тая работа.

После ми разясни условията. Щях да бъда разпределен в „софтуерния сектор“, първата ми задача беше да пласирам софтуерен пакет за 329 долара. Възнаграждението ми беше пет долара на час, четирийсет часа седмично, без допълнителни часове, без здравни осигуровки. Но за всеки продаден пакет получавах десет процента комисиона. Минималната квота беше петнайсет броя на седмица. Не успях ли да покрия квотата, изхвърчам — без изключения.

— Петнайсет продажби на седмица не е толкова трудно.

Той загриза една кожичка.

— Обичам оптимистите. Започваш в понеделник.

И така, най-накрая, след осем седмици консултации в специализирана агенция, намерих площадка за кацане и работа, която ненавиждах още преди да съм я започнал.

— Приеми го за нещо временно — успокои ме Нанси Ауербах по време на последния ни „официален“ разговор. — И макар че формално програмата ти изтича в края на днешния ден, ще се ослушвам за подходяща управленска позиция за теб.

— Май сериозно се издъних, като отказах онази работа в Шарлот.

— Бракът си е твой, не мой. От моя нищожен опит мога да съдя, че ако проблемите се дискутират с партньора, се спестява доста горчицина. Надявам се нещата да се оправят, Нед. На всички фронтове.

Ежедневните разговори по телефона с Лизи не бяха достатъчни, за да преценя как се развиват нещата между нас. През първата седмица тя запази враждебния тон, с който бе разговаряла с мен преди заминаването си. Но когато ѝ съобщих, че съм станал оператор по телефона, за минута-две ми се стори, че омеква.

— Не е нужно да приемаш унизителна позиция като тази.

— Парите ми трябва...

— Казах ти, че съм готова да издържам и двама ни...

— Трябва да се занимавам с нещо, каквото и да е — рекох и запалих цигара. — Отегчен съм до смърт. И ми липсваш.

Тя пропусна последното покрай ушите си и смени темата.

— Имам новини.

Този път сърцето ми прескочи пет удара.

— Шери Льобман, която дойдох да замествам, е с усложнения след операцията и изявих желание да поема нейната работа.

— За колко време?

— Ще остана тук още поне две седмици.

— Ясно. Аз все още ли съм персона нон грата в Лос Анджелис, или мога да дойда да те видя?

— Нали си започнал работа?

— Разбрах намека.

Поредното неловко мълчание, по време на което изпафках шумно.

— Пушиш ли?

Да, бях пропушил отново. За две седмици вече бях на кутия дневно и развивах класическа храчеща кашлица. Връщането към цигарите беше като преоткриване — наред тежки времена — на скъп стар приятел, човек, готов да ми помогне да преодолея кризата, макар и на определена цена. Но в момента не мислех за вредата, която нанасяха цигарите върху сърдечносъдовата ми система, нито за риска от рак на белия дроб, нито за това, че на четирийсет и седем баща ми беше труп благодарение на тях. Желаех, копнеех за непочтената

компания на цигарите. Също както желях и копнеях за всичката вредна храна, която можех да погълна. А сънят бе възможен единствено след като пресушах шест кутийки „Буш“ (избрана заради ниската цена) всяка вечер.

Разбира се, съзнавах, че се тъпча с боклуци. Но ми беше все едно. В професионален и личен план вече бях завършена отрепка. С хъса на новопокръстен бях зарязал всяка дисциплина, бях сложил точка на въздържанието и бях приел, че съм се превърнал в провал. Три месеца по-рано бях символ на амбиция и работоспособност, бях готов да излетя в междупланетна орбита. Миг безразсъдство, няколко кофти грешки, проява на невнимание на домашния фронт и изведнъж...

— Алън! Кога започваме работа в този офис?

Бърт Рубинек. Не, по-добре да уточня: мучащият Бърт Рубинек. Беше само четвъртият ми ден на работа, но вече започвах да схващам, че образът му на малоумник и плужек е само за камуфлаж. Под външността на странна птица се криеше душа на садист: човек, създаден да тормози всички около себе си.

— Чуваш ли ме, Алън? — избоботи той.

Вдигнах глава от компютъра си. Рубинек стоеше на три метра от мен в средата на залата, която наричахме „конския вагон“. Помещението имаше размерите на половин футболно игрище и беше натъпкано с работни клетки. Всяка от тях разполагаше с компютър, стол и слушалки. В конския вагон имаше сто и двамазет клетки, разделени на шест групи, всяка от които се занимаваше с определен вид продукти на компанията. Най-голямото звено продаваше компютри и софтуер (тук работеха над осемдесет оператори), докато останалите четирийсет души пробутваха факсове, принтери, модеми и „невероятни“ аксесоари като подложки за мишка по поръчка („Изпратете ни снимка на ваш близък и в рамките на седем работни дни ще ви изпратим ламинирана компютърна подложка за мишка с неговото изображение!“).

Бърт Рубинек непрекъснато кръстосваше из конския вагон. Също като обучаващ сержант от морската пехота, приемаше за свой дълг да заплашва и наказва подчинените си, да им напомня, че, общо взето, са дребни, безполезни, мизерни твари. Като го гледах, си мислех, че явно си отмъщава за ужасните години, прекарани на училищното игрище.

— Алън? Ти глух ли си, или просто си се отнесъл в друго астрално поле?

Подадох си главата от клетката. Колегите ми от всички страни бяха забили поглед в мониторите пред себе си, това беше нещо като рефлекс, щом Рубинек започнеше да ругае някого, явно от страх да не би началникът да насочи отровното си внимание към нас.

— Не чух въпроса ти, Бърт.

— Значи определено си глух.

— Просто бях погълнат от...

— **ЩЕ ПОВТОРЯ ТОГАВА:** В колко часа започва работата в този офис?

— Осем и половина.

— Много добре. Много добре. Осем и трийсет. В осем и половина сме на бюрата си, за да сме готови в девет без петнайсет да направим първото обаждане. А в колко влезе в офиса тази сутрин?

— Към осем и половина.

— Грешен отговор! Появи се в осем и трийсет и шест. Колко минути закъснение?

— Имаше забавяне на метрото. Някой беше скочил под мотрисата на Трийсет и четвърта улица. Мисля, че е работил тук.

Нервно подхилкване откъм съседите. Когато видяха, че лицето на Рубинек става аленочервено (сигурен знак, че се кани да обяви война), моменталически върнаха погледите си върху мониторите. Рубинек се приближи до клетката ми и снижи глас почти до шепот:

— Смешник, а?

— Просто се опитвах да разведрия обстановката, Бърт.

— За теб съм господин Рубинек. Тази сутрин закъсня с шест минути. И си недисциплиниран.

— Пошегувах се, *господин Рубинек*.

— Не съм те взел за комедиант. Наел съм те да ми продаваш продуктите. И да идваш на работа не към осем и половина, а *във* осем и половина. Квотата ти за седмицата вече е осемнайсет продадени пакета.

— О, за бога!

— Щом не ти харесва — прав ти път.

Погледна големия дигитален часовник, окачен на стената: 8:44:52. Всички останали в помещението притихнаха.

— Хайде, народе! — извика Рубинек. — Часовникът показва 8:45.

Прозвуча силен звънец. Денят започваше. В стаята внезапно изригна врява, всичките 120 оператори се впуснаха в преследване на първата си продажба за деня, всеки си мислеше със страх за седмичната квота, която трябваше да покрие, ако иска да се яви на работа следващия понеделник.

Рубинек се обърна към мен.

— Осемнайсет продажби, докато затворим утре. Иначе излиташ.

— Не е честно!

Той се ухили насреща ми.

— Прав си. Не е честно. Но не ми пука.

Докато се отдалечаваше в търсене на друга жертва, ми идеше да изтръгна слушалките от главата си, да изключа компютъра и да се отправя към най-близкия асансьор. Все пак успях да събера някакви последни останки от самоконтрол и се вкопчих в плота на бюрото с такава сила, че имах чувството, че ще ми се скъсат жилите.

Кротко, кротко. Явно знае, че си бил директор продажби, освен това сигурно е проверил досието ти и е научил за нападението над Креплин. И понеже е жалък извратеняк, иска да те предизвика да изригнеш.

Преглътнах гордостта си, насочих вниманието си към монитора и плъзнах курсора към първото име за деня.

— Здравейте, госпожа Сюзан Силкокс? Обажда се Нед Алън от „Пи Си Солушънс“. Надявам се, че моментът е подходящ да поговорим...

Моментът наистина се оказа подходящ за разговор с госпожа Силкокс. Тя охотно сподели, че е домакиня от Шейкър Хайтс, Охайо, и току-що била предприела онази постфеминистична крачка да се откаже от кариерата си, за да се посвети на петмесечния си син Майкъл. Сърфирала из нета всяка свободна минутка („Така се заблуждавам, че все още съм свързана с външния свят, а не съм затворник в бебеландия за вечни времена“), така че, разбира се, с удоволствие би ъпгрейднала компютъра си с нашия софтуерен пакет за 329 долара. „Издавайте само да си взема кредитната карта...“

Пипнах я! Не че беше нужно да я убеждавам дълго, този бизнес с продажбите по телефона беше създаден точно за затворени в дома си хора като госпожа Силкокс, които не излизаха, чувстваха се отегчени,

самотни, оцетени и възприемаха оператора като свой приятел, човек, готов да изслуша оплакванията им от съпруга, пътуващ четири дни в седмицата, или от дъщерята, която е голям шеф в едно от холивудските студиа, но не си прави труда да се обади на овдовялата си майка вече трети месец. Или като съпруга от Сакраменто, принуден да се пенсионира преждевременно на петдесет и седем, който прекарва по девет часа на ден в киберпространството, защото не знае какво друго да прави с времето си. Или...

Както бързо установих, трикът при този вид търговия по телефона е да достигнеш до обекта като съчувстващ глас от телефонната пустош. За разлика от телефонните продажби в „Компю Уърлд“, тук не се занимавахме с големи корпоративни клиенти. В „Пи Си Солушънс“ облъчвахме обикновени хорица, 99 процента от които най-вероятно нямаха никаква нужда от продуктите, които предлагаме. Така че правилният подход към тях беше приятелството. В рамките на няколко кратки минути им ставаш дружинка, техен съюзник и довереник. Не им продаваш продукт; продаваш им чувство за взаимност, подтекстът на което е: „Това тук са лични отношения“. Няма значение, че тези отношения ще продължат само докато трае разговорът. Целта на упражнението е да установиш контакт, близост. Успееш ли, сделката е твоя.

Проблемът е следният: само един от двайсет клиенти ти позволява да осъществиш това свързване. В повечето случаи те режат още в самото начало, което все пак си е за предпочитане пред това някой отегчен до смърт лъохман да те държи двайсет минути на телефона, да върти и суче, да те кара да си рецитираш офертата два-три пъти и накрая да каже: „Не, не е за мен“. Клоуни от този сорт се срещаха доста често в клиентската база на „Пи Си Солушънс“. Работният ми ден включваше средно седемдесет обаждания, като при петдесетина от тях ми затваряха веднага. От останалите двайсет поне петнайсет нямаха намерение да пазаруват каквото и да било от теб, но с удоволствие използваха възможността да си поговорят по телефона за твоя сметка. (На втория ми ден например двайсет минути играх ролята на терапевт и успокоявах една жена от Миртъл Бийч, която току-що беше загубила пекинеза си. Когато накрая я върнах на темата за софтуерния пакет, тя каза: „О, преди година си продадох компютъра на една приятелка“.)

В крайна сметка оставаха само пет обаждания дневно с някакъв шанс за сключване на сделка. А тъй като седмичната квота беше петнайсет продажби, нищо чудно, че обстановката в конския вагон беше толкова изнервена. Всички помним онези стари снимки от началото на века, на които стотици работници с хлътнали в орбитите очи, приведени над шевните машини, се мъчат да покрият дневната си норма от трийсет чувала за картофи. В хода на деня се случваше да стана за миг от бюрото си, да разкърша схванатите си рамене, да плъзна поглед по трескавия, осеян с приведени глави пейзаж в конския вагон, и да си кажа: „Това е каторгата на бъдещето“. Място, където — подобно на шивашка фабрика за ризи на „Юниън Скуеър“ в Ню Йорк през 1900 година — работниците оцеляват или загиват, в зависимост от това дали си покриват нормите. Дъното на киберпространството.

Благодарение на успешната сделка с госпожа Сюзан Силкокс от Шейкър Хайтс, Охайо, вече имах тринайсет продажби за седмицата. Предвид че беше едва 9:05 ч. сутринта в четвъртък, спокойно можех да достигна до нужните 15 продажби до 16:45 ч. в петък. Но след наказателната акция на Рубинек трябваше да увеличи бройката с още три. Не беше невъзможно, но все пак...

До обяд беше пълна катастрофа — или не ми вдигаха, или попадах на клиенти, които ми затваряха веднага. В 11:45 ч. си взех петнайсет минути почивка и употребих пет от тях, за да сдъвча безвкусния сандвич с яйце, купен от лавката на първия етаж, а останалите десет стоях на бръснещия студ пред главния вход на сградата и изпуших яростно два уинстъна в компанията на още десетина пристрастени към никотина обитатели на конския вагон.

— Чух, че сутринта си се озъбил на Медузата — подметна един младеж с латиноамерикански черти, който се представи като Джейми Санчес (и който погълна за отрицателно време четири салама).

— Медузата ли е прякорът на Рубинек?

— Аха. Защото е пихтиест и има гадни пипала, които причиняват изгаряния. Колко допълнително ти сложи?

— Три.

— Ще се справиш ли?

— Нямам избор. Често ли прави такива гаднярски номера?

— Медузата само за това живее — да усложнява живота на другите. Имаше едно момче, Чарли Ларсън, трийсет и няколко

годишен, с добро образование, представителен, бил някакъв търговец в „Кидър, Пийбоди“, обаче станали големи съкращения и... Както и да е, Медузата го ненавиждаше и го тормозеше ежедневно. Непрекъснато намираще причини да му вдига нормата, наричаше го „Господин голямото добрутро от Уолстрийт“. Една сутрин Чарли не издържа и изведнъж, ей така, изневиделица, стовари една деснячка на монитора си. Горкото копеле, наложи се да го закарат в спешното барабар с монитора. Не го видях повече.

— Компанията защо му позволява да се държи така?

— Защото им носи пари. Всеки път, когато някой се оплаче на началниците, Медузата разбира и удвоява седмичната му квота, което е равносилно на незабавна смърт. Животът в конския вагон е супер опростен. Не ти ли харесват правилата на играта, си тръгваш. Проблемът е къде ще отидеш след това.

Не ми се мислеше по този въпрос, затова се върнах на работното си място и направих телефонно обаждане номер дваисет и две за деня.

— Здравейте, господин Масур? Обажда се Нед Алън от „Пи Си Солушънс“. Надявам се, моментът е подходящ да поговорим...

— „Пи Си Солушънс“? Отдавна ми се щеше да се чуем. Имам проблем със сидито на моя Windows 95. Вече не стартира дисковете автоматично...

Бинго.

— Ами принципно това е проблем на „Майкрософт“. И понеже сте закупили своя компютър от нас през февруари 1996 година, гаранцията за софтуера ви отдавна е изтекла. Добрата новина обаче е, че предлагаме чисто нов софтуерен пакет само за...

Продадено. Деветдесет минути по-късно затворих продажба номер петнайсет. Благодаря ви, госпожо Шери Стауфър, йога инструктор на свободна практика от Кеймбридж, Масачузетс. Осемдесет и две минути след това („софтуерът за регистрация на продажбите“ на нашия сървър записва точния час на осъществяване на сделката) продадох шестнайсетия пакет на някой си господин А. Д. Харт, писател на свободна практика от Сан Хосе, Калифорния. И последно, в 16:31 ч., само четиринайсет минути преди края на работното време, реализирах финалния удар за деня, когато преподобният Скот Дейвис, пастор от Унитариянската църква от Индианаполис, закупи цели два пакета, единия възнамерявал да

инсталира на компютъра си в църквата, а другия да дари на проект за подпомагане на бедните.

Късметът беше на моя страна, това беше един от онези златни моменти в търговията, когато ходът на нещата изведнъж се променя и звездите са с теб. Пет продажби за пет часа! Такъв късмет не бях и сънувал. Вече си бях изпълнил седмичната квота, и то един ден предварително.

Когато станах от компютъра в 16:45 ч., си помислих, че късметът може би пак е започнал да ми се усмихва.

Докато вървях към асансьора, Рубинек ми препречи пътя. Държеше разпечатка с продажбите от деня.

— Изпадна в отчаяние и звънна на някой и друг приятел, а, Алън?

— Какво имате предвид, господин Рубинек?

— Пет продажби за пет часа... Това ме кара да се замисля, дали пък не си се обърнал към близките или приятелите си.

— Просто имах добър ден.

Опитах се да си продължа пътя, но той пак застана пред мен.

— Щом си такъв факир, дали пък да не ти увеличи нормата на осемнайсет парчета?

Изведнъж изпитах онзи прилив на дързост, който ме връхлита винаги, когато някой подцени способностите ми.

— Господин Рубинек, готов съм да покрия всяка норма, която ми определите.

— Още шест продажби до края на работното време утре или с теб е свършено!

Той ми обърна гръб, но след няколко крачки се обърна и подвижна:

— Не те харесвам, Алън, изобщо не те харесвам.

Нехаресването му достигна нови висоти, когато в 13:14 ч. на следващия ден квотата ми от шест продажби беше покрита. Аз бях Златното момче, при мен грешка нямаше. Или поне така се чувствах, докато се готвех да се отдам на уикенда. Докато минавах покрай кабинета на Медузата, той ме изгледа кисело като хванат в крачка кавгаджия.

Не успях да прахосам парите от заплатата си, тъй като малко след като се прибрах у дома пристигна претапицираният диван и

хамалинът ми връчи документ за наложен платеж, поради което написах чек за сума, с която не разполагах, но която щеше да се появи в сметката ми в понеделник сутринта, когато щях да съм получил първата си седмична заплата от „Пи Си Солушънс“. Диванът изглеждаше като нов. Лизи щеше да е доволна.

На тръгване онзи ме попита:

— Жена ти няма ли я?

— Откъде разбра?

— Ха! — възкликна той и вместо да обяснява повече, обиколи с поглед апартамента.

Купчини празни опаковки от заведения за бързо хранене, преливащи пепелници, смачкани кутийки от бира, десетина чинии със засъхнала по тях храна, наредени в мивката, препълнено кошче за боклук.

— Един съвет от мен, мой човек. Ако не искаш да ти се налага да се виждаш с адвокат по бракоразводни дела, най-добре извикай някой да почисти, преди жена ти да се прибере.

Беше прав, в момента жилището приличаше на запуснат стопански двор. Зарекох се да прекарам остатъка от вечерта в разчистване, както и да спра цигарите и през следващите две седмици да ям само суши, тъй като (според кантара в банята ни) бях качил пет килограма и вече тежах осемдесет и пет, едва се напъхвах в панталоните си.

Но преди да се отдам на природосъобразен начин на живот, запалих една последна цигара и си отворих последната кутийка „Буш“, след което отидох да прослушам съобщенията на телефонния секретар. Имах съобщение от Лизи. Звучеше мила, но някак дистанцирана.

— Здравсти, аз съм. В Ел Ей приближава девет сутринта, така че сигурно ще чуеш съобщението чак след като се прибереш от работа. Тази сутрин трябваше да летя до Сан Франсиско, за да се срещна с един клиент, после имам още няколко срещи с колеги от офиса в хотела недалеч от Кармел. Стана малко в последния момент, но никога не съм била в тази част на Пасифик Коуст Хайуей...

Потънах в дивана. *После имам още няколко срещи с колеги от офиса в хотела недалеч от Кармел.* Какви колеги? И защо не ми кажеш в кой хотел си отседнала?

— ... понеже сигурно няма да се върна в „Мондриан“ преди полунощ в неделя срещу понеделник, може би ще е най-добре да ми се обадиш в понеделник сутринта. А искам да поговорим, защото...

Моля те, не казва *имам новини*.

— ... в офиса се обсъжда възможността да остана тук евентуално за четири или шест месеца...

Цигарата в ръката ми затрепери. Пепелта се посипа по девствено белия диван.

— Но все още нищо не е решено. Обади ми се в понеделник и ще поговорим. Чао.

Щрак.

Останах седнал на дивана дълго време, неспособен да помръдна, пуснах фаса в кутийката „Буш“, за да не ми изгори пръстите. В главата ми отекваше една-единствена мисъл: *Изгубих я*. Дори този уикенд в Кармел да е само безобидно събиране на колеги, тя пак не искаше да знам името на хотела и не оставяше телефон за връзка. А ако не беше просто безобидно...

Ревността беше дума, която досега не бе присъствала в семейния ми речник. Изневярата също. Бях абсолютно моногамен и доколкото ми беше известно, същото се отнасяше и за Лизи. Но сега...

Стига, престани. Нямаш никакви доказателства, че е сгазила лука. В момента не иска да ти чува гласа. По скалата на брачните сътресения нежеланието да чуеш гласа на партньора отива доста нагоре, но не е равносилно на изневяра.

Изведнъж ми проблесна: щом компанията ѝ е предложила да удължи престоя ѝ в Лос Анджелис с най-малко четири месеца и щом Лизи продължава да не проявява желание да отида да я видя на Западния бряг, тогава общото ни бъдеще е доста неясно и безрадостно.

Грабнах телефона, набрах кода 310, последван от номера на офиса на Лизи. Помолих да ме свържат със секретарката ѝ.

— Госпожа Хауард ще отсъства до понеделник. Мога ли да попитам кой се обажда?

— Съпругът ѝ.

— О...

— Не е ли оставила номер за връзка през уикенда?

— Не ми е разрешено да давам подобна информация.

— Ама аз съм съпругът ѝ!

— Не се съмнявам в това, но просто не мога да ви дам номера.

— Можете ли да ѝ предадете съобщение, тогава?

— Ще опитам. Спешно ли е?

Идеше ми да кажа, че е суперспешно и Лизи трябва да ми се обади незабавно. Но предположих, че няма да ѝ е приятно да установи, че „спешният случай“ е просто номер. А не ми трябваха повече черни точки в тефтерчето ѝ.

— Просто ѝ кажете, че ако иска да поговорим, ще си бъда вкъщи целия уикенд.

До неделя следобед вече бях започнал да се питам дали съобщението все пак е стигнало до нея. Защото продължаваше да не ми се обажда. С нарастването на безпокойствието растеше и желанието ми да сложа ред в живота си. Чистотата се превърна в моя фикс идея. Изригнах от хладилника всички висококалорични боклуци. Изхвърлих кутиите от храна, преливащите кошчета за смет и целия друг боклук. Изпразних пепелниците, измих ваната, изтърках мивките, минах с прахосмукачка и избърсах прах с препарат за мебели. Изпрах чаршафите, измих прозорците и дори си подредих шкафчето с чорапите. Отскочих до кварталния супермаркет и се върнах с шест бутилки минерална вода и две пълни торби с пресни плодове, през целия уикенд бях само на вода и плодове и до неделя бях свалил килограм и половина. Макар че не успях да се справя с цигарите напълно, все пак ги ограничих до три на ден. А в неделя следобед, решен да постегна отпуснатата си плът (и да прогоня стреса), грабнах тенис ракетата и няколко топки и се отправих към една спортна площадка на Двайсета улица и Девето авеню, където имаше игрище за хандбал, с подходяща стена за връщане на удари.

Беше студен, сив следобед и на площадката нямаше никой друг. Докато изпращах топката към стената и регулирах силата на удара си, мислейки си, че не е точно като в „Ню Йорк Хелт енд Ракет Клъб“, изведнъж чух глас зад себе си.

— За „Ю Ес Оупън“ ли се готвиш, Алън?

Обърнах се, срещу мен стоеше Джери Шуберт. До него се кипреше висока и слаба блондинка на двасет и две-три. Навярно манекенка.

— Това да не е местният ти клуб? — попита той, докато се здрависвахме.

— Аха, и аз съм единственият член. Наблизо ли живееш?

— Не, аз съм в Сохо. Но Синди е от Челси.

Представи ни. Синди Мейсън провлачваше гласните по южняшки.

— Откъде си, Синди?

— От едно симпатично малко градче, наречено Шарлот, Северна Каролина.

— Чувал съм го.

— Много си добър с ракетата — похвали ме Синди. — Професионално ли играеш?

— Ако играех професионално, нямаше да съм на тази площадка.

— Прочетох в „Джърнъл“ за историята около „Компю Уърлд“ — обади се Джери и се усмихна. — Допринесъл си за подобряването на германо-американските отношения.

— Аха... моите петнайсет минути слава.

— Знаеш ли какво каза господин Балантайн, след като прочете статията? „Момчето е направило това, за което си мечтаят 90 процента от американците.“

— А, да, всички бяха впечатлени. С изключение на бъдещите ми работодатели.

— Положението е зле, така ли?

— Може да се каже. Продажби по телефона в компютърна фирма не отговаря точно на представата ми за добра кариера.

— Работила съм на телефона за около седмица, когато се преместих в Ню Йорк — рече Синди. — Беше ад.

— И още е така, уверявам те. Но се надявам, че ще намеря някакъв друг вариант, преди да навърша четирийсет. Как вървят нещата с Великия мотиватор?

— Всичко е шест. През лятото издаде нова книга, последвана от турне в трийсет и пет града. Освен това компанията се диверсифицира. Започваме няколко интересни инвестиционни проекта. Обади ми се някой път. Ще те черпя обяд и ще ти разкажа повече за тях. Пазиш ли номера ми?

Кимнах и поех протегнатата ръка на Джери.

— Не се изолирай — каза той.

— Много ми беше приятно да се запознаем — изчурулика Синди. — Дано да намериш по-достоеен партньор за тенис.

Докато се отдалечаваха, Джери обви с ръка тънкото кръстче на Синди, а тя склони глава на рамото му. Прободе ме жилото на завистта. Всичко, което някога имах и аз. Докато не започнах да греша и този живот изведнъж не приключи.

Поблъсках още малко топката в стената и щом се стъмни, се прибрах в празния апартамент. Продължих на вода и плодове, изпуших определената за вечерта цигара, убих още няколко часа пред телевизора, легнах си и не можах да заспя. В полунощ набрах номера на хотелската стая на Лизи в Ел Ей. Не вдигна. Глътнах няколко таблетки мелатонин и изпих чаша чай от лайка.

В един след полунощ пак позвъних в хотела.

— Съжалявам, госпожа Хауард още не се е прибрала.

Запрехвърлях каналите на телевизора, докато не попаднах на реклама за революционна избелваща паста за зъби. В два позвъних в „Мондриан“ за последно. Лизи я нямаше. Затова ѝ оставих съобщение с молба да ми се обади по което и да е време. После, като устоях на изкушението да изпия една приспивателна бира, се върнах обратно в леглото с последния роман на Том Кланси. Петнайсет минути по-късно мозъкът ми най-сетне се предаде.

В следващия миг беше сутрин. И телефонът звънеше. Примижах срещу циферблата, сещайки се, че съм забравил да си навия будилника: 8:03 часа. Мамка му, мамка му, мамка му. Нямаше как да стигна на работа до осем и половина. Медузата щеше да остане доволен; щеше да има повод да удвои квотата ми за седмицата. Издъних се. За пореден път.

Седнах в леглото, главата ми беше замъглена от съня. Телефонът продължаваше да звъни. Вдигнах и изломотих: „Ало?“.

— С господин Нед Алън ли разговарям? — попита делови женски глас. Сигурно беше от продажби по телефона.

— Искате да ми продадете нещо ли?

Въпросът ми не ѝ хареса.

— Не, не продавам нищо. Просто се опитвам да намеря господин Алън. Вие ли сте?

— Да.

— Обажда се детектив Дебра Кастър...

Тук вече съвсем се обърках.

— С полицаи ли разговарям?

— Разговаряте със следовател от полицейското управление в Хартфорд, Кънектикът.

Хартфорд? Защо, по дяволите, ще ми се обаждат ченге от Хартфорд?

— Извинявайте, но още не съм се събудил. И закъснявам за работа. Дали е възможно да ми се обадите по-късно?

Тя не обърна внимание на въпроса ми и попита:

— Познавате ли Айвън Долински?

Изведнъж се разсъних.

— Айвън? Да, разбира се, познавам го.

— В какви отношения сте с него?

— Случило ли се е нещо?

— Моля, отговорете на въпроса, господин Алън.

— Бях му началник две години. Той добре ли е?

— В писмото си е оставил името и телефона ви...

— Писмо ли, какво писмо?

Настъпи дълга пауза. Усетих, че треперя. Защото знаех какво ще ми отговори.

— Господин Долински е посегнал на живота си миналата нощ.

Чакаше ме на гарата. Над четирийсет и пет. Метър и шейсет висока. Прошарена коса. Тъмносин костюм с панталон, който подчертаваше леко заоблените ѝ форми. Издутина на хълбока там, където сакото скриваше не дотам дискретно служебния ѝ пистолет. Ръкостискане, което временно прекъсна кръвообращението на пръстите ми.

— Нед Алън? Инспектор Кастър.

— Благодаря, че ме посрещнахте.

— Влиза ми в задълженията. Аз ви благодаря, че дойдохте. Искаме да приключим случая възможно най-бързо. Шефът ви прояви ли разбиране, че се налага да си вземете почивен ден?

— Не.

— А, значи е от онези...

— Още по-зле.

— Ако искате, ще му се обадя и ще му обясня защо ви извикахме.

— Благодаря, но едва ли ще помогне. Не притежава и грам съчувствие.

Всъщност когато се обадох на Медузата и обясних, че се налага да отида до моргата в Хартфорд, за да идентифицирам един труп, той попита:

— Роднина ли?

— Не, бивш колега, но...

— Ако беше член от семейството, имаш право на три дни платен отпуск, но след като е бивш колега...

— Моля ви, човекът няма живи роднини...

— Негов си проблем. Ако ще ходиш в Хартфорд, губиш надницата си за днес. Не се ли явиш на работа утре, губиш и вторника, а нормата ти скача с три пакета. Ясно?

— Утре съм на линия — казах и побързах да затворя, за да не изтърся нещо, което да ми спечели уволнение.

Качихме се във форда на Кастър. Тя си сложи колана, запали мотора, посегна към жабката и извади пакет цигари „Мерит“.

— Надявам се, че нямате нищо против...

Бръкнах в джоба на якето и напипах уинстъна.

— Другар по пристрастеност — рекох и пъхнах цигара между устните си.

— Ще се разберем, значи — кимна инспектор Кастър и натисна запалката в колата.

Вляхме се в трафика, като следвахме табелите към центъра.

— Имаме да спрем на три места. Първо в моргата, която се намира в едно предградие, Фармингтън, на десетина минути оттук. След като идентифицирате трупа, ще се отбием до апартамента на господин Долински, а накрая ще отидем и до офиса на „Хоум Компютър Мантли“. Началникът му — отвори черно тефтерче, — господин Дуейн Хелман, помоли да се запознае с вас. Видя ми се разстроен от случилото се.

— А какво по-точно се е случило?

— Господин Долински е наляпал тръбата.

— Моля?

— Задушил се е в колата си. — Пак посегна към тефтерчето, отвори го и зачете бележките си, докато караше. — Тойота „Корола“, намерена в Елизабет Парк в два и половина миналата нощ от патрулна кола. Починалият бил спрял в гориста местност край езеро. Двамата полицаи видели градински маркуч, прикрепен със скок към ауспуха на автомобила, като другият край бил пъхнат през прозореца откъм шофьорското място, всички прозорци били облепени със скок, двигателят работел, купето било пълно с изгорели газове. Класически случай на самоубийство чрез обгазяване.

Всмуках дълбоко от цигарата и зареях поглед навън.

— Ако се съди по приготовленията, които господин Долински е направил, едва ли е искал да бъде намерен и спасен. Полицаите са открили касова бележка от „Уол март“ на предната седалка. От часа, отбелязан на бележката — пак погледна към тефтерчето си, — а именно 17:38 ч. вчера, става ясно, че господин Долински е купил маркуча и скоча от магазин от веригата „Уол март“ в близкото градче Ню Британ, след което е подкарал право към Елизабет Парк.

Седемнайсет и трийсет и осем. В тъмна, безрадостна зимна нощ. Ако по пътя към супермаркета нещо беше забавило Айвън само двайсет и две минути, магазинът щеше да е затворил, преди той да стигне до там. И това навярно щеше да го принуди да отложи смъртта си за друг ден. И може би на следващата сутрин задушаващото чувство за безнадеждност щеше да е отминало.

— Обзалагам се, че знам какво си мислите — изтръгна ме от унеса ми инспектор Кастър. — „Де да ми се беше обадил. Само ако знаех колко са зле нещата. Само ако...“ Познах ли?

Свих рамене.

— Най-гадното при самоубийствата е, че всъщност са огромно наказание за хората, които остават. Но пък... ако ми позволите да бъда докрай откровена, в този случай човекът явно наистина е искал да си замине. На седалката до него намерихме бутилка уиски и празно шишенце валиум. Имаше и рецепта, написана на негово име. Да не е страдал от хронична депресия?

Разказах ѝ за смъртта на дъщеричката му, за разпадналия се брак, проблемите в службата, как „Компю Уърлд“ най-неочаквано беше закрито.

— Господин Долински май е имал доста сериозни грижи.

— Това, което не ми дава мира, е, че преди шест-седем седмици Айвън беше в най-добрата си форма от години насам. Току-що си беше намерил работа, гледаше с оптимизъм напред в бъдещето.

— Разговаряли ли сте оттогава насам?

— Не. Самият аз имах доста неприятности. Оставил ли е бележка, някакво обяснение?

Пак към тефтерчето.

— Върху таблото на колата имаше писмо. Кратко и ясно: името и телефонния ви номер, както и кратко съобщение лично за вас: „Кажете на Нед, че съжалявам, задето пак се налага да разчиства след мен“. И толкова.

Издишах дима шумно и усетих как гърлото ми се свива болезнено, сподавяйки стон.

— Допускаше ли грешки в работата си? — попита тя.

— След смъртта на дъщеря си — да.

— И е трябвало да го покривате?

— Може и така да се каже.

— Значи ви е смятал за свой приятел.

Очите ми плувнаха в сълзи.

— Да. Бях му приятел.

Влязохме във Фармингтън и се насочихме към Факултета по медицина и стоматология към Университета на Кънектикът. „Съдебна медицина“ се намираше в сивкава бетонна сграда. Паркирахме. Докато приближавахме към централния вход, покрай нас се стрелна линейка и се насочи към служебния вход на сградата.

— Носилките се вкарват отзад — обясни ми тихо тя. — Ще приключим максимално бързо тук. Тукашната „Съдебна медицина“ се слави с добрата си организация и ефективна работа.

Вътре в сградата униформен полицай разговаряше със служителя на рецепцията. Инспектор Кастър се приближи до тях, показва служебната си значка и ме посочи. После ме подкани да я последвам към „стаята за роднините“. Семпли, функционални мебели. Кафемашина. На една от стените беше залепен лист хартия с телефонните номера на няколко свещеници.

Неволно бях извадил цигара и я държах между пръстите си. Кастър беше направила същото.

— В болницата не се пуши — уведоми ни лекар в бяла престилка. Погледна листчето в ръката си и каза: — Господин Алън, заповядайте.

Очаквах да попадна в морга като от филм: хладилно помещение със стени, покрити от горе до долу с лъщящи метални вратички, служител с вид на сериен убиец отваря едно от хладилните отделения и ме лъхва студен въздух. После ме пита дали съм готов и бавно отмята покривалото...

Но тук процедурата по идентифициране се оказва доста облекчена. Въведоха ни в помещение, в което имаше син диван, два стола и монитор, покрит с бяло платно, върху ниска масичка. Мъжът с бялата престилка се представи като доктор Левон и ни уведоми, че е извършил аутопсията на Айвън. Попита ме дали имам въпроси, преди да започнем разпознаването. Поклатих глава. Той се доближи до монитора и за миг си помислих, че всичко това ми прилича на някаква търговска презентация.

— Готов ли сте?

Кимнах. Той вдигна платното. Мониторът вече беше включен и се озовах срещу пепелявото лице на Айвън Долински.

Беше сниман в едър план. Студената светлина в помещението придаваше на чертите му призрачно сияние. За разлика от лицето на баща ми, жертва на рака, който в деня на смъртта си вече приличаше на съсухрена мумия, чертите на Айвън не бяха увредени от въглеродния окис и голямото количество погълнат валиум, които го бяха убили. Изглеждаше в покой, измъченото му, скръбно лице най-сетне се беше отърсило от многото грижи, преследвали го през последните години. Улових се да сподавам поредния стон. Всички се опитваме да планираме живота си, нали? Приличаме на деца, играещи си с конструктор, предпазливо поставяме всяка тухличка върху предишната. Работата, дома, семейството, боклуците, които си купуваме — тухла по тухла издигаме висока кула и се молим да бъде стабилна и да устои във времето. Но ако има нещо, на което те учи животът в зряла възраст, то е следното: няма нищо стабилно, закрепено, устойчиво. И дори не е нужно да се случи някой сериозен катаклизъм, за да се срина сградата върху теб. Достатъчно е леко разтърсване.

Доктор Левон попита:

— Това Айвън Долински ли е?

Кимнах. И ми се прииска да добавя: интересува ли ви истинската причина за смъртта му? Провалена сделка. Това го е убило. Успехът в сключването на сделки беше аршинът, с който той мереше стойността си като човек. След смъртта на Нанси и развода способността му да продава беше единственото, което го задържаше на повърхността. Талантът му, умението му, онова, в което беше добър. Докато и тази дарба не му изневери. И тогава... вероятно е било само въпрос на време.

Катаклизмите ни връхлитат, когато си поискат, нали? Айвън беше заложник на случайни обстоятелства. Като всички нас.

Лекарят ми зададе още няколко въпроса, уведоми ме, че тялото ще бъде готово за предоставяне на погребална агенция в девет на другата сутрин, и ме попита дали знам на кого трябва да бъдат изпратени тленните останки. Отговорих, че, доколкото ми е известно, Айвън няма близки роднини, а бившата му съпруга живее някъде около Нейпълс, Флорида.

— Имате ли нещо против да се свържете с нея? — попита той.

— Ще ѝ се обадим от управлението — намеси се инспектор Кастър. — Това ли е всичко, докторе?

— Ами... да. — Лекарят ми подаде да подпиша протокола за разпознаване, натисна бутона на дистанционното и Айвън Долински изчезна.

На път към апартамента на Айвън инспектор Кастър попита:

— Справяш ли се?

— Малко е странно, нали? Да го видиш така на екрана...

— Аха — съгласи се тя и запали цигара. — Имаш чувството, че го излъчват по телевизията и всеки миг ще пуснат реклами. _ Ще се върнем обратно при трупа, веднага след като видим новото предложение... _

Последното жилище на Айвън се оказа малък апартамент в подобна на мотел сграда от 60-те години в близост до бензиностанция в запуснат край на Западен Хартфорд. Инспектор Кастър беше взела ключа от собственика. Апартаментът се състоеше от две сбутани стаички — дневна с обособена в нея кухничка, метална маса и столове, ракитено канапе с лекъосани възглавнички на цветя; в спалнята нямаше друго, освен голямо легло с табла, също с флорални мотиви, евтин скрин, облепен с фурнир, миниатюрна баня с изпочупени плочки и тъмнозелена мивка и тоалетна чиния.

По стените имаше снимки, до леглото — купчина евтини трилъри. С изключение на няколко ризи и костюми в гардероба, единствените лични вещи, които Айвън беше донесъл със себе си, бяха пет-шест снимки на Нанси, разположени на различни места из апартамента.

Инспектор Кастър се обърна към мен.

— Да имаш представа къде би искал да бъдат изпратени личните му вещи?

Личните му вещи. Преди да се премести в Хартфорд, той разпродаде малкото мебели, които имаше в гарсоньерата си на Западна Осемдесет и трета улица. Така че сега имуществото на Айвън Долински се състоеше от два куфара дрехи, няколко романа на Том Кланси и Кен Фолет, десетгодишната тойота, в която бе отнел живота си, и шест снимки на мъртвото му дете.

— Дарете всичко на някоя благотворителна организация — отвърнах аз, като прибрах снимките.

После се озовахме в участъка в Хартфорд. Не беше трудно да открием координатите на Кристи, бившата съпруга на Айвън. Тя се беше регистрирала в телефонния указател на Нейпълс с фамилията на съпруга си. Оставих инспектор Кастър да ѝ съобщи тъжната вест. Някъде около третата минута от разговора тя закри слушалката с ръка и ми прошепна:

— Искате да говори с теб.

Бях виждал Кристи Долински само два пъти. Първият беше на някакво фирмено събитие в Поконос преди четири години, на което бяха поканени и семействата на служителите на „Компю Уърлд“; вторият път беше на погребението на дъщеря ѝ. Опитах се да извикам в главата си спомена за първото ми впечатление от нея: миньонче с остри черти, десетина години по-млада от Айвън (което означаваше, че сега вероятно наближаваше четирийсетте), изопната като струна и вечно бдяща над Нанси, особено когато момиченцето се отдалечаваше към брега на езерото.

Когато инспектор Кастър ми подаде телефона, Кристи хлипаше.

— О, боже, Нед! Кажете ми, че не се е...

— Съжалявам, Кристи. Моите съболезнования.

Тя се разрида с пълен глас. Когато успя да се овладее, попита:

— Как го е направил?

Разказах ѝ за колата. Думите ми предизвикаха нов порой от сълзи. Опитах се да я прекъсна.

— Има някои... хм... процедурни въпроси за уреждане.

След което с деликатно подпитване разбрах, че Айвън е искал да бъде кремиран и че най-вероятно би предпочел тленните му останки да бъдат пръснати над Мексиканския залив (където двамата с Кристи прекарвали почивките си в първите години от брака си). Кристи ме помоли да ѝ ги изпратя, тъй като не можела да дойде на север за погребението.

— Започнах нова работа тук, рецепционистка съм в „Риц Карлтън“. Не е кой знае какво, но мога да си плащам наема. Следващите три дни съм нощна смяна, няма как да си взема отпуска...

Пак се разплака.

— Знаеш ли какво си мисля? Ако Нанси беше жива, ако проклетият менингит не ни я беше отнел...

Не успя да завърши изречението. Ридаше неконтролируемо.

— Кристи — прекъснах я, — има ли кой да се погрижи за теб? Съпругът ти?

Бях чувал от Айвън, че след като се преместила в Нейпълс, се омъжила за професионален тенисист.

— Бракът ми продължи десет месеца — отвърна тя по-спокойно. — Нямам никого.

Не знаех какво да й кажа.

— Трябва да вървя, Нед. Благодаря, че се погрижи за всичко.

Тряс!

Докато се обръщах, за да преразкажа разговора на инспектор Кастър, ми мина през ума, че най-вероятно никога повече няма да се чуя с Кристи Долински. Тя щеше да изчезне. Проблеснала за миг искрица, която бързо угасва. Както толкова други неща в живота.

Инспектор Кастър се впусна в действие. Петнайсет минути по-късно вече беше намерила погребална агенция, която щеше да вземе тялото и да го подготви за кремация. Първият възможен час беше 15:30 в един крематориум в покрайнините на Хартфорд. Щяха да осигурят и свещеник, който да каже няколко думи.

— Помоли ги да бъде равин — обадох се аз, тъй като изведнъж си спомних, че Нанси беше погребана в еврейско гробище в Куинс.

— Само ти ли ще присъстваш?

Взех телефона, намерих номера на „Пи Си Глоуб“ в Манхатън и помолих да ме свържат с Деби Суарес.

— Господин Алън! Това е невероятно! Днес тъкмо щях да ви се обаждам. Искях да ви питам дали не искате да излезем на обяд. Как я карате?

— Имал съм и по-добри дни. Добре ли се държат с теб в „Пи Си Глоуб“?

— Не е като едно време при вас, но какво пък, човек трябва да си заработва парите, нали така? Добре ли сте, господин Алън? Не ми звучите много добре.

Разказах й защо точно не звуча добре. Вероятно за пръв път в живота си Деби Суарес остана без думи. След като мълчанието й се проточи близо трийсет секунди, попитах:

— Деби, тук ли си още?
— Почти... — рече с едва доловим глас. — Защо го е направил?
— Не знам. Мисля си, че сигурно така и не е преживял смъртта на Нанси. И просто се е предал. Не знам.

Чух как преглъща с усилие.

— Кога е погребението?

— Утре. В три и половина. Хартфорд.

Дадох ѝ адреса на крематориума.

— Как мислиш, дали би могла да си вземеш половин ден, да се качиш на влака и да дойдеш? Иначе ще съм единственият присъстващ.

— Ще направя всичко възможно, за да дойда, господин Алън. Обещавам ви. Освен това ще се обадя на старата дружина — Дейв, Дъг, Фил, Хилди... Да видим дали някой от тях няма да може. Всички го харесвахме...

Заплака.

— Една последна услуга.

— Разбира се.

— Мини през кабинета на Чък Зануси и му кажи новината. Постарай се да разбере съвсем ясно, че става въпрос за самоубийство.

— Веднага ще отида.

Жилището на Айвън беше едва на десет минути с кола от „Хоум Компютър Мантли“. Офисът се намираше в неголям промишлен парк в близост до магистрала I-93 и ако се съди по външния вид, явно ставаше въпрос за треторазредно издание, както бях предположил.

Под съпровода на доста притеснени погледи, един служител ни придружи до кабинета на издателя Дуейн Хелман. Хелман беше на трийсет и две, с мазна черна коса, лъскава синя риза, хилаво, лепкаво ръкостискане.

Присъствието ни в кабинета му очевидно му създаваше дискомфорт.

— Искате да се запознаете с господин Алън — започна Кастър, щом се настанихме.

Дуейн Хелман взе химикалка и започна разсеяно да почуква с нея по бюрото.

— Да ви предложи нещо? Чай, кафе, диетична кола?

— Давайте направо на въпроса, господин Хелман — прекъсна го тя. — Нямаме цял ден.

Той продължи да почуква с химикалката по бюрото.

— Айвън ми разказа всичко за вас. Каза, че сте най-фантастичният шеф, който един търговец може да се надява да има. Обрисува ви като супер...

— Имате ли представа защо се е самоубил? — обадох се аз.

Почукването с химикалката се учести.

— Трябва да ви кажа, че за мен беше пълен шок. Нали разбирате, Айвън работеше при нас едва от около шест седмици, но всички го харесвах. И изглеждаше в доста добро разположение на духа...

— Отговорете на въпроса — тросна се Кастър. — Защо според вас се е самоубил?

Хелман преглътна с усилие и пусна химикалката. Когато най-накрая проговори, гласът му прозвуча като скрибуцане.

— Освободих го в петък.

Отне ми известно време, докато осъзная чутото.

— Какво сте направили?!

— Петък беше последният му работен ден.

— Защо сте го уволнили?

— Не исках...

— Отговорете ми!

— Спокойно, господин Алън.

Хелман беше пребледнял като платно. Видя ми се искрено уплашен.

— Харесвах го, вече беше сключил няколко дребни сделки, наистина не ми се искаше да го уволнявам, но...

— Какво означава това? Вие сте му началник, от вас зависи дали ще остане, или ще си тръгне.

Той пак взе химикалката. Чук-чук-чук.

— Превърна се в тежест.

— В какъв смисъл?

— Ами, ако беше продължил да работи тук, щяхме да си имаме неприятности.

— След като сам казахте, че е сключил няколко сделки и ако наистина сте го харесвали, както твърдите, тогава как, по дяволите, можете да го наречете „тежест“?

Чук-чук-чук.

— Ето какво се случи — въздъхна Хелман. — Един от основните ни рекламодатели ме уведоми, че ще престане да рекламира при нас, ако Айвън остане тук.

— Кой е този рекламодател?

Той отпусна чело върху дланите си и заби поглед в доста поочукания плот на бюрото си.

— Джи Би Ес.

Изтръпнах, не си усещах тялото.

— Тед Питърсън?

Кимна една забележимо, без да вдига поглед от бюрото си.

— И вие се стреснахте от заплахата му?

— Опитах се да го разубедя, но Питърсън беше непреклонен.

— И изритахте Айвън на улицата, така ли?

— Та това е Джи Би Ес, за бога! Разчитаме на тях.

— Както Айвън е разчитал на вас.

Хелман се потеше, по месестото му лице се стичаха две едри капки.

— Разбирате ли, ако знаех...

— Той моли ли ви се?

— Не мога да ви опиша колко се разстрои...

— Айвън моли ли ви се?

— Не зависеше от мен...

— АЙВЪН УМОЛЯВА ЛИ ТЕ ДА ГО ОСТАВИШ НА РАБОТА, ПО ДЯВОЛИТЕ?

Бях се надвесил над бюрото и крещях. Деликатно, но категорично, инспектор Кастър ме стисна за дясната ръка и ме издърпа назад. Хелман беше захлупил главата си с длани, все едно очакваше да го удари. Чух го как изхлипа.

— Да, умолява ме.

Дълго мълчание. Нарушено накрая от мен.

— Убиец!

Беше безсмислено да се връщам до Манхатън тази вечер. Така или иначе, след сцената в офиса на Дуейн Хелман имах нужда от няколко силни питиета и Кастър, която официално вече не беше на работа, с удоволствие дойде да ми прави компания.

Така се озовахме в някаква ретробария на име „При Капи“ в жилищен район в Западен Хартфорд, където в продължение на следващите четири часа се наливахме с бърбън и бира, изядохме по една тава печено месо и постепенно започнахме да си доверяваме тайни. Нейната си я биваше: миналия месец, след повече от двайсет и пет години зимен сън, най-накрая установила, че е лесбийка.

— Малко се изненадах колко леко приеха новината колегите. Особено когато се появих на един служебен купон с гаджето си Бет-Ан.

— Какво работи тя?

— Водопроводчик е.

След като направи това разкритие пред мен, беше мой ред (според неписаните правила за общуване между непознатите, седнали на чашка) да ѝ доверя едно-друго. Така че ѝ разказах историята с Креплин и богатото разнообразие от проблеми на професионалния и семейния фронт оттогава насам.

— Добре че не халоса оня идиот Хелман — обади се тя и гаврътна бърбъна си, — защото този път щеше да получиш обвинение. Винаги ли ти е бил толкова къс фитилът?

— Едва откакто се изля цялата тая помия.

— На твоето място бих престанала веднага. И понеже е вечерта на безплатните съвети — усмихна ми се пиански, — ето ти още един бисер на мъдростта от следователката лесбийка. Аз бих осигурила на жена ти толкова лично пространство, колкото ѝ е нужно в момента. Знаеш ли какво най-много ненавиждат жените у мъжете? Да видят, че си изпаднал в нужда. Явиш ли ѝ се отчаян, забрави да си я върнеш.

Продължих да си го повтарям, докато се регистрирах в близкия мотел „Марият“. Беше десет вечерта. Стоварих се в леглото и си

проверих съобщенията вкъщи. Нито дума от Лизи. Звъннах в офиса ѝ в Ел Ей. Секретарката ѝ Джулиет още беше в офиса.

— Предадох съобщението ви от онзи ден, господин Алън. Но Лизи така и не се върна в Лос Анджелис вчера, наложи се да замине от Кармел направо за Сан Франсиско за бизнессреща, уговорена в последния момент. В момента е там на работна вечеря, така че не я очакваме в Лос Анджелис преди утре. Ще оставите ли ново съобщение?

— Не, благодаря.

Предпочетох да се свържа с „Мондриан“ и помолих да ме прехвърлят към телефонния секретар на Лизи. Оставих ѝ простичко, ясно съобщение, в което ѝ разказах за самоубийството на Айвън, как се е наложило да отида да идентифицирам трупа и да се погрижа за погребението, и че няма да се върна в града преди вторник вечер. Внимавах да не вкарвам емоции. Не оставих номер в Хартфорд, където да ме намери. Не звучах умолително. Както ме посъветва Кастър, държах се на ниво и давах вид на човек, който владее положението. Макар че хич не ми беше до това. Идеше ми да изкрещя в слушалката: *Полудявам! Липсваш ми! Моля те, моля те, позволи ми да скоча в първия самолет и да дойда да изясним нещата.*

Ако кажем на най-близкия си човек на света онова, което наистина чувстваме, често рискуваме да го загубим. Защо е така?

Разсъждавах над този въпрос и в три и половина следобед на следващия ден, докато стоях пред крематориума с инспектор Кастър и пушех. Пред сградата спря такси. Вратата се отвори и от колата слязоха Деби и Фил Сирио. Изтичах при тях и ги прегърнах. Забелязах, че останаха изненадани от трупнатите напоследък килограми и стиснатата между пръстите ми цигара.

— Благодаря ви. Ужасно ви благодаря. Мислех, че може да ми се наложи да се справя сам.

— Няма проблем, шефе. Хванах се на работа в ресторанта на брат ми, така че лесно мога да се измъквам.

— А господин Зануси ме пусна без проблем за следобеда — обади се Деби.

— Той как прие новината?

— Замлъкна. Надявам се да се е почувствал засрамен. Вие добре ли сте?

- Долу-горе.
- Откога пушите?
- Временно пропадане.
- Да не сте откачили, господин Алън? Тия гадории убиват...
- Само ако човек се постарае — обади се инспектор Кастър.

Представих я. В този момент ни прекъсна директорът на погребалната агенция, мазник с черен костюм и с папка в ръка, вторачен в часовника си, все едно се канеше да анализира времепространствения континуум.

— Време е — обяви той.

Инспектор Кастър додаде тихичко:

— Следващият клиент ще се появи след половин час.

Параклисът представляваше най-обикновено помещение, нищо особено. Варосани тухлени стени, под от пясъчник, лакирани чамови пейки, постамент от изкуствен мрамор, върху който стоеше избрания от мен обикновен дървен ковчег.

Щом го видяха, Деби и Фил се сепнаха. Не че не го бяха очаквали, но винаги има нещо дълбоко смущаващо в гледката на тази кутия. Защото знаеш, че вътре лежи някой, който едва допреди ден-два е бил толкова жив, колкото си и ти в момента. И че в крайна сметка и теб това те чака.

Седнахме един до друг най-отпред. Влезе равинът. Едва прехвърлил шейсетте, черен костюм, черна вратовръзка, черна кипа. По-рано същата сутрин се бяхме чули по телефона, след като вече бях уговорил подробностите с хората от погребалната агенция. Той ме попита какво искам за службата. Отговорих му, че предпочитам да е простичка и кратка. Някоя молитва, но не и хвалебствия. Мисълта един непознат да възхвалява човешките качества и добродетелите на Айвън ми идваше в повече.

Равинът застана отдясно на ковчега и занарежда на иврит, стиснал здраво очи, тялото му се поклащаше леко напред-назад като разлюлян от вятъра клон. След това на английски обяви, че ще каже кадиш — молитвата за мъртвите — за нашия отишъл си брат Айвън.

Отначало гласът му беше съвсем слаб, но бързо премина в пътен, приковаващ вниманието баритон — пламенен, усърден, дълбоко трагичен. И макар никой от нас да не разбираше нито дума от

чутото, тонът беше пределно ясен. Беше умрял човек. Беше свършил живот. Редно е да се отдаде почит.

Деби хлипаше тихичко. Фил се беше втренчил в ковчега и правеше всичко по силите си да се овладее след неочакваната фронтална атака на молитвата. Дори инспектор Кастър беше развълнувана от дълбоката самота, лъхаща от тази служба. А аз? Аз просто се чувствах оставен на произвола. Тотално не на себе си. Питам се как така високоморален човек като Айвън може да потъне, докато безскрупулна отрепка като Тед Питърсън процъфтява. Мислех си също и колко е лесно всичко да отиде по дяволите.

Молитвата свърши внезапно, последните нотки на баритона отекнаха в белите стени. После, след миг тишина, се чу превъртането на механизмите, които се задвижиха, за да скрият ковчега от погледа ни. Равинът се приближи и се здрависа с всеки от нас. Мазният шеф на агенцията ни изведе навън. Погледнах си часовника. Цялата служба беше отнела десет минути.

Инспектор Кастър трябваше да се връща в управлението. Даде ми визитката си, целуна ме по бузата и ми каза, че ако някой ден ми потрябва водопроводчик, непременно да извикам нейната Бет-Ан. Благодарих ѝ за всичко.

— Карай я по-леко — заръча тя. — Особено спрямо себе си.

Директорът на погребалната агенция ни извика такси, като не пропусна дискретно да попита дали ще платим с кредитна карта (*Приемаме всичко, без „Американ“ и „Дайнърс“*). Отклонихме предложението му да изчакаме таксито в „салона за роднините“. Слънцето още грееше, мартенският студ беше поносим. Запалих цигара и получих укорителни погледи от Деби и Фил. Те обаче си замълчаха, защото службата бе оставила и трима ни без думи, а и защото гледахме димящия вече комин.

Погребалният агент се върна с фактура и формуляр, в който да попълня данните от кредитната си карта и да се подпиша. Погледнах сумата: 3100 долара, които включваха обработка с балсамиращи вещества, ковчег, транспорт, служба и кремация. Смъртта не е евтино удоволствие. Добре поне че документът за плащане беше изготвен със старите ръчни машинки, ако беше от новите терминали, които верифицират данните незабавно, кредитната ми карта „Мастеркард“ щеше да бъде отхвърлена. Макар че не знам какво щеше да направи

мазният директор тогава. Освен да дръпне шалтера на пещта, преди работата да е свършена изцяло.

— Не ми казахте къде да изпратя тленните останки — каза той. Подадох му листчето с името и адреса на Кристи Долински. — В таксата е включено изпращане с обикновена поща на територията на САЩ. Ако желаете, можем да изпратим урната по куриер срещу 20 долара. Разбира се, гарантирана е доставка на следващия ден.

— Не искам Айвън да пътува по пощата — обади се Фил Сирио. Извади тлъста пачка банкноти, издърпа една двайсетачка, смачка я на топка и я хвърли в краката му. — Ей ти ги допълнителните двайсет кинта. И ако Айвън не е пристигнал във Флорида утре, ще се разправяш с мен.

Хванахме обратния експрес в 16:20 часа. Фил си поръча бира, аз — бърбън, а Деби — ром с кола. Изгълта го за нула време и се разплака. Силно.

Пихме през целия път до Ню Йорк. Фил продължи да ме налива с бърбън и в един момент установих, че не мога да спра да говоря, цялата отворителна безбожна история от изминалите десет седмици се изля от устата ми, все едно бях в изповедалня. И макар че Фил и Деби не можеха да ми дадат опрощение, поне бяха два чифта изпълнени със съчувствие уши.

— Боже, как е възможно жена ви да ви изостави точно в такъв момент? — възкликна Деби.

— Случилото се не е изцяло по нейна вина — защитих я аз. — За да се прецака един брак, са нужни двама души, нали така? А напоследък не съм особено приятна компания.

Слава богу, не се задържахме за дълго на темата за брака ми, защото Фил имаше да изпуска пара по една друга тема — Тед Питърсън.

— Това белобрадо мизерно лайненце! Може да ми се прави на голям гъзар с ония ми ти костюми „Брукс Брадърс“ и къщата в баровски квартал, обаче отвътре си е просто един отмъстителен мафиот. Познавам престъпници с повече морал, отколкото този клоун. Не че ти натяквам, шефе, обаче наистина трябваше да...

— Знам, да, знам, просто се опитах да постъпя човешки.

— Какво ти казах тогава? Не може да се отнасяш човешки и благородно с аморален кретен. Трябваше да ми позволиш да му се

обадя.

— За какво говорите? — попита Деби.

— Забрави — изломоти Фил и смени темата.

Щом стигнахме Гранд Сентръл, Фил настоя да ни замъкне в бара на близкия хотел „Хаят“ за прощално питие. Четири часа по-късно, когато Деби започна да ме гали по бедрото под масата, реших, че е време да вдигам гълъбите. Станах и обявих:

— Слушайте, хора, трябва да вървя. Още веднъж да кажа, че нямам думи да изразя благодарността си, задето дойдохте до Хартфорд...

Деби също се надигна.

— И аз тръгвам. Раул сигурно ме чака.

Посегнах към джоба си за портмонето.

— Фил, дай да помогна с щетите...

— Твоите пари тук не вървят — отвърна той и написа нещо на една салфетка. — Това ми е номерът в офиса на брат ми. Ако имаш нужда от мен, знаеш къде да ме намериш.

Стана, прегърна ме и пхна салфетката в горния джоб на самото ми. Пред хотела спрях такси. Докато отварях вратата, за да влезе Деби, тя ме хвана за ръката и ми се усмихна пиански.

— Хайде!

— Едва се държа на краката си, Деби. Дори не мога да ти опиша колко...

— На път съм ви, ще ме оставите вкъщи и ще продължите. Искam да ви кажа нещо.

Неохотно се вмъкнах след нея, твърдо решен да отлепя ръката ѝ от бедрото си, ако отново посегне. И без това си имах достатъчно проблеми.

Деби каза на шофьора адреса и се отправихме на юг. После бръкна в чантичката си, извади някакво листче и ми го даде.

— Това е за вас.

Разгънах го. Чек на мое име за четири хиляди и петстотин долара.

— Какво е това, Деби?

— Знаете какво е.

Чекът се размаза пред погледа ми. Бях пиан.

— Не го искам. Сериозно.

- Парите, които сте платили за таксата на Раул.
- Не съм плащал на училището. „Компю Уърлд“...
- Господин Алън...
- Стига, говори ми на...

— Добре, добре, Нед. Преди няколко дни ходих до училището. Някаква родителска среща. И говорих с финансовия, който всъщност се оказа много точен пич. Той ми каза, че от „Спенсър-Рудман“ са му се обадили преди няколко месеца и са направили голям проблем за онова писмо, дето си го подписал, че списанието ще гарантира сумата, която дължах на училището. И когато той им казал, че гаранцията си е гаранция, те отговорили, че ще я уважат, ама си нямал право да пишеш такова писмо. И смятали да те заковат с тая сметка. Копеленцата са те принудили да ги дадеш тия четири бона и половина, нали?

— Деби...

— Знам, че е така, имам една нова приятелка, Паула, от счетоводството. Вчера сутринта я накарах да ти извади досието и да види ведомостта. Трябва да ви кажа, господин Алън... Нед... че се разревах, като видях какво писмо са ти изпратили.

Стоях и гледах чека.

— Не е като да съм се правил на добрата фея, Деби. Решението не беше мое, а тяхно.

— Да, обаче ти не си се възпротивил, това е важното. И не ми каза, за да не ме накараш да се почувствам неудобно.

— Не ми е в стила.

Тя покри дланта ми със своята.

— Харесва ми стилът ти.

Внимателно отместих ръката ѝ и скъсах чека.

— Знаех си, че така ще направиш — засмя се тя. — Но не затова го написах.

Замълчахме. После Деби каза:

— Благодаря ти.

Шофьорът спря на Деветнайсета улица и Първо авеню, точно пред сумрачния вход на сграда, строена през 50-те, средна ръка жилищна кооперация наскрел лабиринта, известен като Стайвесънт Таун. Из улицата се шляеха пропаднали типове.

— Колко далече живееш? — попитах.

— На половината път до реката.

Това реши въпроса.

— Ще те изпратя до входа.

По пътя мълчахме. Щом стигнахме до входа, Деби рече:

— Влез да видиш Раул.

— Наистина съм ужасно...

Тя извади ключ от чантичката си и отключи входната врата.

— Не искаш ли да видиш за какво са отишли парите ти?

— Добре, само за минутка.

Апартаментът беше на приземния етаж. Схлупен и претъпкан. Като стар магазин за антикварни стоки. Сгъваеми простори, отрупани с току-що изпрани дрехи. Стар телевизор и видео. По стените рисунките на Раул от училище.

В дневната имаше малка ниша, оборудвана с двуетажно легло. На втория етаж прохъркваше майката на Деби. Раул спеше под нея.

Дълга черна къдрава коса, безупречна кожа, лека усмивка. Невинно ангелче.

— Красив е — прошепнах.

Деби кимна.

— Трябва да тръгвам.

Излязохме от нишата. Наведох се да я целуна по бузата за лека нощ. Но в следващия миг се бяхме нахвърлили един върху друг, ръцете ми заровени в косата ѝ, в гърдите ѝ, под полата, спънахме се на прага, стоварихме се на леглото, мозъкът ми изпращаше сигнали за тревога, но нещо ги заглушаваше, ръцете ѝ се вкопчиха в ризата ми, един слаб укорителен гласец в главата ми се опита да ме предупреди: *Това е лудост.*

Пред очите ми падна пелена.

Дневна светлина. По-точно казано, ослепителна дневна светлина, която се процеждаше през пролука в щорите. Отворих едно око. Огромна грешка. Светлината се вряза в зрителния ми нерв и изпрати в дълбините на черепната ми кухня агонизираща болка. Отворих и другото. *Бум. Тряс. Ох.* Имах чувството, че в главата ми се е забил пикел. Устата ми бе пресъхнала като Сахара. Усещах торбички под очите си, лицето ми беше подпухнало и мазно. И за секунда-две се зачудих: *Къде съм, по дяволите?*

В следващия момент установих, че съм гол и лежа до Деби Суарес. Тя спеше дълбоко. Заля ме вълна на ужас, познат на всеки мъж

или жена, които със събуждането си разбират, че се намират на място, където не би трябвало да са, до човек, с когото нямат работа. И макар да можех да обвиня алкохола, късния час, емоционалния товар от смъртта на Айвън, моментната страст или да си намеря каквото и да е извинение, фактите са си факти: беше жестока грешка, за която сам си бях виновен.

Погледнах си часовника: 7:12 часа. Трябваше да ставам. Бързо. Изправих се и колкото се може по-безшумно спуснах крака на пода. Щом палецът ми докосна опърпания килим, забелязах (с огромно облекчение) използван презерватив на пода и с известно усилие на мисълта все пак успях да си спомня смътно как Деби прекъсна страстните ни прегръдки, заровичка в чекмеджето на нощното си шкафче и извади презерватив.

Това беше добрата новина. Лошата видях в огледалото до леглото. Отдясно на врата ми имаше малка, но издайническа смучка, плюс няколко драскотини по-напред до гръкляна. Слава богу, че Лизи още беше в Лос Анджелис и щеше да остане там поне седмица. Защото нямаше и капчица съмнение как са се появили тези белези.

Дрехите ми се въргаляха на пода. Грабнах ги и се пъхнах в банята. Костюмът ми изглеждаше така, сякаш някой го е нагънал на топка и е играл баскетбол с него. Облякох се, изцедих малко паста за зъби на показалеца си и я разтърках по венците си в опит да отърва устата си от характерната след подобен запой сутрешна воня. После се върнах в спалнята. Деби все още спеше и аз въздъхнах облекчено. Честно, не знаех какво да ѝ кажа. Освен може би: „Уф“.

Бавно откряхнах вратата на спалнята, промуших се през процепа и я затворих зад гърба си. Само някакви си три метра ме деляха от входната врата на апартамента. Чух топовното хъркане на бабата от горния етаж на леглото. Прекосих на пръсти дневната като крадец. И тогава чух глас.

— Би ли ми казал как се пише „откритие“, моля?

Обърнах се, на масата седеше Раул. Беше с пижама на супермен и ровичкаше в паничка със зърнена закуска. Беше отворил пред себе си учебник и си пишеше домашното. Беше доста едричък за шестгодишен. Вдигнах пръсти пред устните си и отидох при него.

— Кое как се пише?

— Откритие.

— По-тихо, да не събудим баба ти.

— Откритие — повтори той по-тихо. — Трябва да довърша изречението: „Томас направи интересно...“.

— О-т-к-р-и-т-и-е.

Устните му оформяха всяка буква, докато ги пишеше в учебната тетрадка.

— Какво откритие е направил Томас?

Раул се вгледа съсредоточено в тетрадката си и прочете:

— Томас ще отиде на... Как се пише „пътешествие“?

— П-ъ-т...

— П-ъ-т-е...

— П-ъ-т-е-ш-е-с-т-в-и-е.

— Браво, пишеш правилно. — Стиснах го по рамото. — Трябва да вървя.

— Ти си приятел на мама ли?

— Да, приятел съм на майка ти.

— На п-ъ-т-е-ш-е-с-т-в-и-е ли отиваш?

— На работа. Моля те, кажи на майка ти, че ще ѝ се обадя.

— Казвам се Раул. Р-а-у-л. Как се пише твоето име?

— Н-е-д.

Той ми се усмихна свенливо.

— До после, Нед.

— До после, Раул.

Скочих в едно такси. Докато стигна до апартамента, стана 7:48. Имах време колкото за бърз душ, бръснене, чисти дрехи, кафе, шепа витамини и спринт обратно през града, за да стигна за началото на работния ден в 8:30. Изпитвах ужас при мисълта как ще ме посрещне Медузата. Осемнайсет продажби ми беше наказанието, задето не съм бил на работа във вторник (да не говорим, че нямаше да получа заплата за два дни). От сега до петък трябваше да осъществя доста продажби, ако исках и следващата седмица да имам работа.

Завъртях ключа на вратата и с изненада установих, че не е превъртян два пъти. Когато отворих, чух шум от течаща вода в кухнята. После, с нарастващо чувство на безпокойство, видях в коридора малък сак.

Лизи се беше върнала.

Първият ми порив беше да побягна, да се измъкна тихичко, да се спусна по пожарната стълба и да потъна в неизвестност, докато бойните ми рани не заздравеят. Но в паниката си отстъпих от вратата и я треснах.

Чешмата в мивката спря.

— Нед?

Посегнах към дръжката, но преди да успея да отворя, Лизи застана пред мен. Беше облечена в делови костюм, явно идваше направо от летището. Изглеждаше озадачена, че съм хванал дръжката и като че ли се каня да излизам. Когато се обърнах към нея, лицето ѝ изведнъж се стегна, в първия момент от изненада, после от гняв, а накрая от болка и безпомощност.

Видях, че е забелязала драскотините по гръкляна и осмуканото по врата. Но преди всичко усети гузното ми излъчване.

Тя затвори очи и потръпна. После пак ги отвори и в тях прочетох непреодолимо отчаяние.

— Ах ти, копеле...

— Лизи, моля те.

— Майната ти!

Влетя в спалнята. Хукнах подире ѝ, но вратата се затръшна пред лицето ми. Завъртях топката на дръжката, заблъсках с юмрук, умолявах я да ми отвори, повтарях, че мога да обясня всичко, макар да бях наясно, че за стореното от мен обяснение няма. Че е просто абсолютна, невъобразима глупост. След като блъсках и се молих в продължение на около три минути, се свлякох на пода, чувствах се изтощен и адски уплашен. Вратата на спалнята рязко се отвори. Тутакси скочих на крака.

— Лизи, трябва да ми позволиш да се опитам да...

Видях, че влачи по един куфар във всяка ръка.

— Скъпа, моля те, не си тръгвай.

Тя стовари куфарите в краката ми.

— Не аз, ти си тръгваш.

— Чакай малко...

— В момента аз плащам наема и всички сметки, така че ако бракът ни приключва, не виждам защо аз да си тръгвам.

— Не, бракът ни не приключва.

— Прав си, по-добре да използвам минало време: бракът ни приключи.

— Скъпа... — Посегнах да я докосна по рамото. Перна ме, сякаш бях оса.

— Да не си посмял да ме докоснеш!

— Добре, добре, успокой се. Може ли просто да седнем и да поговорим...

— Да поговорим? Да ПОГОВОРИМ? Спал си с някоя, а сега искаш да говорим!

Влетях в дневната. Последвах я.

— Не е така. Нищо не се е случило.

— Нищо не се е случило ли? Личи си от километри, а ти твърдиш, че нищо не се е случило! Изчезвай от живота ми.

Разплаках се.

— Бях пиан, проявих глупост... След онази история с Айвън не знаех къде се намирам... Не исках...

— Не желая да слушам идиотските ти оправдания, Нед...

— Поне ми дай шанс...

— Да ти дам шанс? След като получих съобщението ти за Айвън, заряхах всичко и цяла нощ пътувах със самолет, защото реших, че заслужавах да ти дам нов шанс. И какво заварвам? Абсолютно пропадналия си съпруг, който не се сеща да каже на пачаврата си поне да не го смуче по врата.

— Не е пачавра.

— Изобщо не ме интересува нито коя е, нито каква е. Край с брака ни.

— Не можеш просто ей така...

— Нима? Кой си ти да ми казваш какво мога и какво не мога?

— Допуснах грешка. Ужасна грешка.

Седнах на дивана и зарових глава в дланите си. Лизи стоеше и ме гледаше как рева. Не помръдна, не омекна, стоеше и ме гледаше с равнодушно презрение. Щом се поуспокоих, каза:

— И аз направих грешка, като се заблуждавах, че има шанс да оправим нещата помежду ни.

Гласът ѝ потрепери, очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Как можа! Как, по дяволите?!

— Не исках...

— Кой го е грижа какво си искал, Нед? Направил си го. Макар да знаеш, че бракът ни едва се крепи на ръба. За такава постъпка няма извинение.

Отри очите си с опакото на дланта. После взе двата куфара, замъкна ги до входната врата, отвори я и ги остави отвън.

— Тръгваш си.

Не помръднах.

— Чу ли ме? Искам да се махнеш оттук.

— Лизи, моля те...

— Нямам какво повече да ти кажа.

— Не, трябва да поговорим.

— Ще говоря с адвокатата си.

— Ами ако откажа да си тръгна?

— Тогава адвокатът ще те принуди. Със заповед. Караници ли искаш, Нед? Готова съм.

Нямах ход. Бях прецакал нещата и сега никакви обяснения и увещания нямаше да я накарат да си промени решението. Затова се изправих и отидох до вратата. С ръка на дръжката се обърнах за една последна молба. Но преди да съм си отворил устата, тя ме сръза:

— Не желая да те слушам.

Скри се в спалнята и затръшна вратата след себе си. Тишина. После я чух да плаче.

Приближих се до затворената врата.

— Лизи...

Плачът рязко спря.

— Върви на майната си и умри!

Останах като гръмнат. Огледах трескаво апартамента, сякаш търсех нещо — брачна снимка, сувенир от почивка, някаква джунджурия, която си бяхме купили заедно — което би могло да сложи край на кризата, да ни събере отново. Но видях само изчистени дизайнерски линии, лакиран паркет и огромни грейнали прозорци, през които се виждаше пейзажът навън, градският център с всичките му вертикални обещания.

И си помислих: *Нищо не е останало от нас. Нищичко.*

После, както ми бе наредено, отидох до входната врата. Отворих я. Така ли свършва един брак? Отваряне и затваряне на врата? До това ли се свежда всичко?

Вратата се хлопна зад гърба ми. С трясък.

В джоба си имах 7 долара и 65 цента. Валеше, и то не лек дъждец, а направо порой. Замъкнах багажа си до Шесто авеню и цели десет минути напразно се опитвах да хвана такси. Никакъв късмет. Погледнах си часовника: 8:18 часа. Дори да се метнех в метрото, пак нямаше никакъв шанс да пристигна на работа в и половина. Така че намерих телефонен автомат и се обадох на Медузата. Преди да успея да му кажа, че ще закъснея, той ме прекъсна:

— Защо не беше на работа вчера?

— Когато ви се обадох в понеделник, ви предупредих, че може да се наложи да остана в Хартфорд и във вторник.

— Напротив, каза, че ще отсъстваш само в понеделник. И тогава ти обясних, че ако те няма и във вторник, ще бъдеш глобен с надницата за един ден, а седмичната ти квота ще се вдигне на осемнайсет продажби. Но не съм ти давал разрешение да отсъстваш и във вторник.

— Сигурно не съм ви разбрал, господин Рубинек — отвърнах аз, като се постарах да запазя спокойствие. — Но, както ви казах, почина мой близък приятел.

— Не ме интересува. Квотата ти към настоящия момент е двайсет и две продажби. Плюс още три, ако не се явиш на работа точно в осем и половина. Имаш девет минути.

Не издържах и изкрещях:

— Майната ти, откачен садист!

Треснах телефона, а след това си помислих: *Току-що си изгубих работата*. Но поне изпитах известно задоволство, че му бях казал какво мисля за него. То обаче бързо се изпари, тъй като се сетих, че съм без дом, без работа и авоарите ми възлизат точно на седем долара и четирийсет цента.

Прехвърлих малкото си варианти за действие. Можех да пробвам да се регистрирам в хотел, но никоя от кредитните ми карти не би позволила подобно разточителство (а ако напишех чек, банката можеше да ме даде под съд). Значи, не ми оставаше нищо друго, освен да потърся помощ от приятел. Но кой да бъде той? След снощните

събития няхах желание да виждам Деби Суарес, а и изпитвах ужас, че може да възприеме обаждането ми като израз на романтичен интерес. В крайна сметка тя е вдовица с дете. Ако разбере, че Лизи ме е напуснала, вероятно ще ми скочи на врата. Само че точно сега представлявах възможно най-неподходящата плячка. Създавах проблеми, а Деби по-малко от всеки друг заслужаваше проблеми.

Разбира се, винаги можех да се обадя на Иън и Джина, но веднага си представих как Лизи се разбеснява по телефона, когато Джина ѝ се обади да ѝ каже, че съм ги помолил да ме приютят за няколко вечери. А и бях сигурен, че Иън и Джина ще се почувстват използвани, когато Лизи ги уведоми за истинската причина да ме изхвърли от апартамента. Кой друг? Фил Сирио. Бинго.

Извадих си портфейла, за да потърся салфетката, на която беше записал телефонния си номер. Но докато ровичках из дебрите на отделенията (стари разписки, фискални бонове от таксите, визитки), попаднах на картичката на Джери Шуберт. Беше ми казал да му се обадя (*Не се изолирай*), пък и за разлика от Фил, живееше в Манхатън. Естествено, че би помогнал на бившия си съученик от Брънзуик и би го подслонил за няколко вечери. Пъхнах монета в апарата и нервно набрах служебния му телефон. След като ме остави на изчакване за известно време, секретарката му ме свърза.

— Нед! — извика той зарадван. — Надявах се да се обадиш. Май си на улицата...

— Може да се каже.

— Откъде се обаждаш? От тенис клуба си на Западна Двайсета?

— Намирам се в телефонна кабина на Деветнайсета и Шесто...

Навярно гласът ми беше потреперил, тъй като Джери попита:

— Наред ли е всичко, Нед?

— Не бих казал. Загазих, Джери.

— Какво е станало?

— Адски загазих... Не знам къде ще спя тази нощ.

— Звучи сериозно. — После додаде през смях: — Не ми казвай, че жена ти те е изгонила.

— Боя се, че да.

— Съжалявам.

— Случва се.

— Да, така е. Слушай, трябва да бягам за среща с господин Б. Ела до офиса ми. Намира се на Медисън авеню номер 502, между Петдесет и четвърта и Петдесет и пета, а после ще оправим нещата.

Все още валеше като из ведро. На Шесто авеню нямаше таксита. А при опитите ми да изтегля пари от всичките си кредитни карти, получавах едно и също съобщение: „Недостатъчна наличност“. Така че замъкнах куфарите до метрото и се напъхах в претъпкана мотриса. Огромните куфари не ми спечелиха приятелски погледи от другите пътници, особено след като изпуснах единия върху крака на дама в делови костюм.

— Внимавайте! — извика тя, щом куфарът се стовари върху пръстите ѝ.

— Съжалявам.

Тя поклати глава с погнуса. После под носа си измърмори най-тежката нийоркска обида:

— Турист!

Затворих очи, искаше ми се този проклет ден да свърши колкото се може по-бързо.

Слязох на Петдесет и трета и Пето. Едва извлякох багажа си горе на улицата, имах чувството, че ръцете ми са се откачили от раменните стави. Пороят беше стихнал до постоянен ръмеж. Затътрих се две пресечки на изток и щом стигнах до Медисън авеню номер 502, само дето не се стоварих пред входа.

Офисите на „Балантайн Индъстрис“ се намираха в лъскав небостъргач, строен през петдесетте, един от онези горди, вертикални свидетелства на следвоенния оптимизъм и вярата в корпорациите. До асансьорите стоеше пазач. Той ми хвърли бърз поглед — мокър до кости, с два куфара — и незабавно ме вписа в графа *Проблеми*.

— При кого отивате, господине?

— Джери Шуберт, „Балантайн Индъстрис“.

Посочи ми няколко стола.

— Изчакайте, докато му се обадя.

— Той ме очаква.

— Не се и съмнявам — измърмори той и се върна зад бюрото си.
— Моля, седнете.

Свлякох се на един стол. Палтото ми беше подгизнало, обувките ми направиха огромни локви, усетих, че започва да ме втриса. Пазачът

затвори слушалката и каза:

— Господин Шуберт ще дойде да ви посрещне.

Джери се появи две минути по-късно, облечен с връхната си дреха и с куфарче в ръка.

— Приличаш на мокра кокошка — усмихна ми се. — Кофти ден, а?

— И още как.

— Хайде. — Поведо ме, като взе единия от куфарите. — Чака ни кола.

До тротоара беше спрял огромен линкълн. От него слезе униформен шофьор, взе куфарите и ги сложи в багажника. Настанихме се на задната седалка. Джери каза на шофьора:

— Първо спираме на Устър стрийт номер 115, после продължавам към Бродуей номер 111, на пресечката на Бродуей и Уолстрийт.

После се обърна към мен и обясни:

— Имам среща с някакви финансисти, но пътъм ще те оставя в моя апартамент.

— Виж, ако ти създавам твърде много главоболия, просто ми дай назаем стотина долара, за да си намеря някой евтин хотел за ден-два.

Джери разтърка палеца и показалеца си.

— Знаеш ли какво е това? — попита. — Най-малката цигулка на света. Стига си се самосъжалявал, Алън. При мен тя не минават.

— Извинявай.

— Ако ти трябва легло, имам стая за гости в апартамента си.

— Става. Нямам думи да изразя...

Той вдигна ръка.

— Приемам благодарността ти. Какво е това на врата ти, по дяволите?

— Осмукано.

— От жена ти?

— Де да беше.

Джери се засмя.

— Значи това е проблемът.

— Дълга история. Ужасно дълга история.

Докато пътувахме му разказах цялата отвратителна сага от момента, в който „Гетс-Браун“ беше продадена до тази сутрин, когато

Лизи ме изхвърли от жилището ни. Щом приключих, Джери подсвирна дълго.

— Това си е за роман.

— И все още не му се вижда края, като се има предвид, че съм бездомен...

— Правило номер едно от философията за живота на Джак Балантайн: ако искаш да се изправиш на крака, ще се изправиш на крака.

— Дано да е така.

Апартаментът му се намираше между Принс и Спринг. Беше минималистичен и празен. Лъснати подове, бели стени, голям черен кожен диван, телевизор, стереоуредба, дълга стоманена маса със столове. Стаята за гости беше малка, с разтегаем диван и шкаф за дрехи. „Спартанска“ не беше достатъчно красноречиво описание на тази кутийка, по-точно беше да се каже, че е лишена от живот.

— Готино местенце — отбелязах.

— Почти не се задържам тук, като изключим шестте часа сън нощем. Стига да държиш чисто, можеш да останеш за неопределено време.

— Аз съм по хигиената. И съм ти ужасно благодарен.

— Мислил ли си какво ще предприемеш оттук нататък?

— Отворен съм за всичко. Особено при положение че предстои да бъда обявен за Длъжник на месеца.

— Колко си затънал?

— Близо двайсет бона.

— Впечатляващо.

— Аха.

— Първо трябва да се посъземеш. Разполагай се. Окачи си дрехите в гардероба, поръчай си нещо за ядене, защото в хладилника има само бира. Искаш ли пари?

— Ще се оправя.

— Глупости. — Извади тесте заципани банкноти, издърпа две петдесетачки и ми ги подаде.

— Джери, не приемам милостиня.

Той пъхна банкнотите в горния джоб на сакото ми.

— Хич и не ми пробутвай прословутата мейнска гордост. Довечера ще закъснея.

— По работа?

— За удоволствие.

— Красивата Синди?

— Не, тя си мина по реда.

— Боже, какъв бързак.

— Такъв съм си. Но сега трябва да отлитам. Ще говорим сутринта. И един съвет от мен, Нед. Опитай се да избуташ днешния ден и не се тревожи за утрешния. След дванайсет часа сън животът изглежда далеч по-приветлив.

— Ти си добър човек.

— Я млъквай — усмихна се той. — До утре.

Разопаковах куфарите, свалих мокрите дрехи, взех дълъг горещ душ, облякох джинси и тениска и си направих кана кафе. Постепенно започнах да се чувствам отново човек, докато не се сетих за Лизи и как се бях издънил по най-отвратителния начин. Погледнах си часовника. Минаваше пладне. Знаех какво трябва да направя. Да ѝ се обадя в работата, да я помоля да се видим, да се извиня отново и (ако е нужно) дори да падна на колене.

Взех телефона и набрах служебния ѝ номер. Вдигна Поли, секретарката ѝ. Очевидно беше в течение на случилото се, защото тонът ѝ беше хладен.

— Тъкмо я изпусна. Тази сутрин имаше няколко срещи, след което взе следобедния полет за Лос Анджелис. Както знаеш, все още ръководи тамошния офис.

Значи наистина е зарязала всичко и е летяла цяла нощ, за да се опита да се сдобрим. Ах, ти, глупако Алън. Скочи директно пред приближаващите фарове.

Поли продължаваше да говори. Стори ми се изключително бърлива.

— Хм, Нед, не знам как да ти го кажа, но Лизи ме помоли да ти предам, че е помолила хазяина да преотдаде апартамента. Предупредила го е, че вече не живееш там, и му е поръчала да прибере мебелите на съхранение. Затова, ако искаш да си събереш някакви вещи, трябва...

— Знам как да се свържа с него.

— Разбира се.

— Моля те, предай на Лизи, че съм отседнал при един приятел в Сохо и може да се свърже с мен на телефон 555–7894.

— Нещо друго, Нед?

— Кажй й, че ужасно съжалявам.

Побързах да затворя, за да не ме чуе как избухвам в сълзи. Бяха ми нужни десет минути, докато се успокоя. Ако баща ми можеше да ме види в този момент, би изпаднал в ужас. *Когато допуснеш грешка, признай я пред себе си — каза ми веднъж, — после преглътни буцата. Мъжете в семейство Алън не плачат.*

А и не се дънят така кофти.

Устоях на изкушението да успокоя нервите си с няколко глътки от малцовото уиски на Джери. А когато ми се допуши, отидох в кухнята, пуснах чешмата и сложих пакета „Уинстън“ в мивката. Край на пиячката, край на тютюна, от утре сутрин започвам да тичам. Сетих се за съвета, почерпен от мъдростите на Балантайн, който ми даде Джери: *Ако искаш да се изправиш на крака, се изправяш на крака.* Така е. Въпросът беше дали Лизи ще ми даде шанс да го направя.

Прекарах следобед на дивана със събраните съчинения на Джак Балантайн, подредени на видно място в скромната библиотека на Джери. Човек трябва да е способен на сериозно количество самоирония, за да чете тези поучения по самоутвърждаване. Преливащи от футболни метафори, те сякаш бяха създадени точно за човека, който бях преди, за изтупания, алчен за печалба търговец, готов да повярва, че съществува рецепта за успеха, някаква стратегическа формула, която можеш да използваш, за да *разгърнеш целите си и да постигнеш оптимални резултати.*

Но колкото и да се подигравах на футболните метафори и примери, направо подскочих, когато попаднах на следното изречение от най-новата книга на Великия мотиватор, „Зоната на успеха“:

В бизнеса проявяваме същността си чрез моралните си критерии. Печалбата е страхотен мотив за действие, но тя става още по-безценна, когато е съчетана с етичност. Арената на бизнеса не е лека, така че, когато човек атакува, е добре да е сигурен, че има здрава защита зад гърба си. Само че ако атаката не бъде проведена по правилата, ако

вие, като куотърбек, се опитате да напреднете чрез непозволени средства, всеки тъчдаун, който реализирате, ще бъде фалшива победа. Защото вътре в себе си ще знаете, че един ден все някой ще научи как са спечелени тези точки.

В „Компю Уърлд“ винаги се бях опитвал да се съобразявам с правилата, да спазвам моралните норми. Докато онова копеле Креплин не ми предложи стола на Чък, а Питърсън не издърпа чергата изпод краката на Айвън, след което се впуснах в една безумна игра. Строго погледнато, не се бях държал „неетично“. Не бях изнудвал Питърсън открито и спазих обещанието си да не разкривам пред никого „повишението“ си като издател. Но за себе си знаех, че съм допуснал пробив в моралните си устои. Натопиш ли крака в аморалното, губиш почва. И заминаваш. Отплуваш навътре в морето.

Излязох от апартамента само веднъж, колкото да се разходя до кварталната бакалия и да се запаса с плодове, зеленчуци и газирана вода. Към девет вечерта, след обилна заешка вечеря, умората ме надви. Пъхнах се между завивките и откъртих моментално.

Спах непробудно единайсет часа. Когато най-сетне се събудих и се добрах до кухнята, намерих бележка на стоманената кухненска маса. До нея имаше чисто новичка банкнота от сто долара.

Омбре,

Надявам се, че си спал добре. Ето ти още малко пари, в случай че имаш нужда да си купиш нова четка за зъби. Гледай да се навърташ около телефона тази сутрин, ако решим да се свържем с теб.

До скоро,

Джери

Прочетох бележката няколко пъти, чудейки се какво, по дяволите, има предвид с това *ако решим да се свържем с теб*. Освен ако, разбира се, работата при Великия мотиватор не му беше замаяла главата и не беше започнал да говори за себе си в множествено число.

Прибрах банкнотата в джоба си, макар че все още ми беше малко притеснено да вземам милостиня от Джери. После изпих чаша портокалов сок и излязох да потичам.

Имах намерение да се спусна по Западен Бродуей, после да направя бързо кръгче около Уошингтън Скуеър Парк, след което да се отправя обратно на юг. Стигнах само до пресечката на Западен Бродуей и Хюстън (с други думи, има-няма пет пресечки), преди да се превия о две, повален от пронизваща болка в гърдите.

Не, не беше сърдечен пристъп. Просто напомняне, че съм в адски лоша форма и че цигарите се отразяват страхотно на здравето.

Останалата част от сутринта прекарах в чистене на апартамента. Все си беше някаква занимавка, пък и донякъде смекчаваше чувството за вина, което изпитвах към щедростта на благодетеля си. Някъде около обяд иззвъня телефонът. Беше секретарката на Джери.

— Господин Шуберт е от среща в среща цял ден. Но би искал да вечеряте с него в девет в „Баули Бейкър“. Адресът е...

— Знам го — прекъснах я. Спомних си, че с Лизи бяхме вечеряли там веднъж, беше абсурдно скъпо.

— Освен това ме помоли да ви попитам дали ще имате нещо против да вземете няколко негови костюма от химическото „Джи & Джи“, зад „Сохо Гранд Хотел“.

— Няма проблем. Мога ли да свърша нещо друго за него?

Дали долови нервната нотка в гласа ми, издаваща желанието да бъда полезен? Понеже към този момент Джери беше единственото препятствие, отделящо ме от улицата, бях готов да направя за него всичко в рамките на разумното, само и само да мога да продължа да се възползвам от благоразположението му.

— Не, не е поръчал нищо друго. Ще се видите в девет.

„Баули Бейкър“ се намираше в Трайбека, на десетина минути пеш от жилището на Джери. Пристигнах точно в девет. Ресторантът разполагаше само с десет маси. Показаха ми запазената на името на господин Шуберт. В девет и петнайсет от Джери все още нямаше и следа и аз продължавах да отклонявам настойчивите покани на келнера: „Питие преди вечеря, господине?“, защото след като дадох трийсет долара за покупки и още два и два за дрехите на Джери от химическото, цялото ми състояние възлизаше на сто четирийсет и осем долара, което означаваше, че десетте долара за картини щяха да го

намалят с цели шест процента. А тъй като нямах представа откъде ще дойдат следващите двеста долара, трябваше да бъда разумен.

Любезно уведомих келнера, че ще изчакам, докато дойде моят приятел. Погледът ми остана упорито забоден в менюто, защото ако Джери не се появеше, щях да попадна в неловкото положение да се обяснявам на салонния управител, че тази вечер няма да имаме нужда от свръхскъпата маса, за която се чака по пет седмици (освен ако не си от „Балантайн Индъстрис“).

Или пък можех да спечеля уважението му, като си поръчам вечеря.

При цени на ордъворите минимум 14 долара, ястие за 29 и поне 4 долара за бутилка минерална вода, можех да се спася за около 65 долара заедно с бакшиша и таксата за обслужване. Боже, само преди няколко месеца просто щях да метна кредитната си карта, все едно е двудоларов чип за покер, без изобщо да се замисля за финансовите последствия. Не просто бях безразсъден, а изобщо не се замислях за парите. Те изтичаха между пръстите ми; не си давах труда да им обръщам внимание. Не поглеждах по-надалече от следващата сделка, от новия дизайнерски костюм, от предстоящата изискана вечеря в свръхлъскав ресторант. Ето това е точното определение за глупак: човек, който така се стреми да покори върха пред себе си, че губи от поглед целта, която придава смисъл на усилията му.

— Виждаш ми се тъжен, Нед.

Вдигнах глава, Джери стоеше пред мен.

— Просто се бях замислил.

Седна, поръча питиета и подхвърли:

— За жена си ли мислиш?

— Аха.

— Много ли ти липсва?

— Направо ме побърква.

— Ами направи нещо по въпроса.

— Какво например?

— Стъпи си на краката. Оправиш ли се, тя ще се върне.

— Не и след глупостите, които сътворих.

— За пръв път ли те спипва?

— За пръв път изобщо правя подобно нещо.

— Боже мили, ти да не си бойскаут?

— Обичам жена си.

— Поздравления. Хм, подобна вярност е голяма рядкост. Тя не може да не си дава сметка колко я обичаш.

— След това, което направих, едва ли има значение.

— Стига, жените са наясно, че ангелите на мъжете са слаби. Особено в този аспект. Пък и е било само веднъж, след погребението на приятел, при това, докато сте били разделени. Повярвай ми, щом си стъпиш на краката, ще си я върнеш.

Питиетата пристигнаха. Вдигнах чашата си с вода „Перие“.

— Джери, наистина не знам как да ти се отблагодаря...

— Алън, моля те, давай по-кратко с това колко си ми задължен. Караш ме да се чувствам като свети Юда.

— Да, добре, но нека ти кажа едно: спаси ми задника.

— Сам ще си спасиш задника, Алън. И знаеш ли защо? Защото си роден търговец. И такива като тебе винаги изплуват.

— Дори когато някой се опитва да унищожи кариерата им ли?

— На твое място не бих се притеснявал чак толкова за онзи Тед Питърсън.

— Джери, той е като Терминатора. Няма да се откаже, докато не ме види извън играта.

— Къде работеше той, в Джи Би Ес ли?

— Аха, шеф е на рекламата им.

— Искаш ли да го махна от пътя ти?

— Искам го три метра под земята.

Джери се засмя мрачно.

— Тази услуга не я осигуряваме. Но съм убеден, че господин Балантайн познава някого в борда на Джи Би Ес. Той има познати абсолютно навсякъде. И ако се обадим на подходящия човек, на Питърсън ще му бъде наредено да се кротне. Всъщност убеден съм, че Джи Би Ес дори не знаят какви ги е надробил.

— Благодаря ти за предложението, но вече е късно. Айвън е мъртъв, а и аз също, поне що се отнася до компютърния бизнес.

Той се загледа в отблясъците на мартинито и попита:

— Кое му харесваш най-много на продаването?

— Това да убедиш някого да ти каже „да“.

— Има ли значение какво продаваш?

— Ни най-малко. Играта няма нищо общо с конкретната стока, важното при нея е убеждаването. Така че, да, стига въпросният продукт да е законен, мога да го продавам.

— Това е хубаво.

— Защо?

— Защото това, което искам да продавам за нас, изобщо не е незаконно. Всъщност както ще ти каже всеки на Уолстрийт, е последният писък на модата.

— Извинявай — прекъснах го, — но май те загубих някъде по трасето.

Джери вдигна очи от питието си и ми се ухили язвително.

— Не ми ли следиш мисълта?

— Не успявам.

— Добре, ще бъда по-ясен. Какво ще кажеш, ако ти предложим работа?

Джери Шуберт беше майстор на напрежението. След като хвърли бомбата, че ми предлага работа, ме уведоми, че никога не говори по бизнес преди десерта. Благодарение на тази жестока хитринка лесно щеше да разбере дали в състояние на отчаяние съм склонен да прибързвам и дали съм готов тутакси да се нахвърля на подадения морков.

Несъмнено бях отчаян, но в същото време съзнавах, че това е тест. Тъй като бях прекарал следобеда със себеутвърждаващите евангелия на Балантайн, си спомнях няколко абзаца от „Зоната на успеха“, в които Великият мотиватор даваше ясно да се разбере, че смята отчаянието за слабост, за неппростим грях в бизнеса.

Никога не показвай на другия, че се бориш за изгубена кауза. Ето ти безнадеждна ситуация: остават само двацет секунди от четвъртата четвъртина, а изоставащ с 14 на 10. Изпадаш ли в паника? Поддаваш ли се на страха? Само ако искаш да изгубиш. Истинският победител гледа страха в очите и излиза от батака с ясното съзнание, че следващият му пас ще доведе до тъчдаун.

Джери явно също приемаше тази философия. Така че не допуснах грешката да покажа нетърпението си. Вместо това го оставих да води разговора и когато подхвърли, че ще оставим сериозните въпроси за кафето, само кимнах леко. Докато вечеряхме с три ястия и бутилка шардоне „Клауди Бей“, в продължение на час наваксахме с информацията за живота си. Набързо разказах как са минали последните петнайсет години при мен, а Джери най-после ми довери някои подробности около своя живот след гимназията (макар че не спомена нито дума за скандала). След гимназията спечелил пълна стипендия като хокеист за Университета „Сейнт Лорънс“, но ученето не му било много по вкуса, затова се възползвал от предложена му

възможност и отишъл да играе в професионален отбор от малката лига в Албърта, Канада.

— По онова време бях на двайсет и си мислех, че съм гепил господ за шлифера, защото щом играя хокей професионално, значи съм еба си пича. И макар че печелех едва по триста и петдесет на седмица, се чувствах като Уейн Грецки. Следваща спирка: договор за един милион долара в Националната хокейна лига.

Разбира се, договорът за един милион така и не се появил. Джери си останал забутан в световно неизвестния отбор в Албърта, играел срещу дървеняци, пред зрители дървеняци, в дървеняшки градове като Солт Сейнс Мари, Йелоунайф и Медисин Хет. Така отлетели шест години, през които дори се оженил за една журналистка от Албърта, но бракът им, заяви Джери, на практика продължил точно пет минути. Изведнъж вече бил на двайсет и шест. Получавал по шестстотин на седмица, за да бъде блъскан от клоуни на кънки. Коленете му започвали да сдават багажа и лекарят го предупредил, че го очакват сериозни ортопедични проблеми, ако не се оттегли.

Така че той отново пресякъл границата и се установил в Детройт, където негов бивш съотборник от малката лига имал скромна агенция за корпоративна охрана.

— Бях на червено, нямах завършен колеж, нямах и изгледи за успех. Макар че не ми беше мечта да работя като телохранител, парите не бяха лоши. А и бях отчаян.

Близо година Джери го раздавал бодигард на разни важни клечки от автомобилните компании, които се страхували да не бъдат отвлечени или наръгани от някой свързан с мафията синдикалист. От време на време се случвало да го наемат и разни големи светила от калибъра на Джек Балантайн, който през 1990 година прекарал десет дни в Детройт. Бил дошъл да проучи евентуален проект за изграждане на търговски център край Грос Пойнт и искал местен човек, който познава района. Джери се класирал за негов телохранител („Мисля, че му хареса биографията ми на хокеист“) и около седмица, след като господин Строителя на небостъргачи се прибрал в Ню Йорк, Джери получил обаждане от негов служител, който го уведомил, че господин Балантайн си търси нов бодигард и се бил сетил за него.

— Броени секунди след като затворих слушалката, вече бях в самолета за Ню Йорк. Това беше преди седем години и никога не

погледнах назад. Защото господин Б. изхожда от един изключително прост принцип: ако ти се грижиш за него, той се грижи за теб. Дори след като цялата му империя в строителния бранш се срина, той не ме уволни и продължи да ми плаща заплата. Знаеш ли защо? Защото, както сам ми каза веднъж: „Когато един куотърбек е повален, той има нужда от най-добрия си дефанзивен защитник, за да си гарантира, че няма да пострада втори път“.

Освен това Балантайн бил наясно, че Джери има професионални стремежи отвъд ролята на телохранител. Така че след като легендарният футболист решил да преоткрие себе си като духовен учител, му поверил ролята на посредник, възложил му да се грижи за връзките с издателите и литературните агенции, както и с компанията, занимаваща се с организирането на турнетата с лекции.

— След като първата книга на господин Б., „Ти печелиш“, стана национален бестселър, той ме остави аз да се занимавам с договарянето. Първата книга се продаде за триста хиляди, втората за милион и осемстотин хиляди, третата за два милиона и шестстотин хиляди и сега вече може да иска по около петдесет хиляди за лекция. Само за миналата година е изнесъл около двеста, което прави една доста голяма сума, нали?

Кимнах. Много пъти.

— Великият мотиватор е такава еднолична индустрия, че съм наел трима координатори, които се грижат за цялата логистика около турнетата му. Кое то ме устройва идеално, защото да ти кажа честно, цялата тази работа около бизнеса с мотивиращите книги беше започнала да ме отегчава. След като бях помогнал за превръщането му в огромен успех, вече имах чувството, че нищо не може да ме изненада. И понеже господин Б. също не е от тези, които обичат да се задържат на едно място и винаги търси потенциал за завоюване на нови хоризонти, той се съгласи, че е време да се замислим за нови предприемачески върхове. Проучихме различни инвестиционни възможности и решихме да се спрем на нещо доста авантюристично, но пък с потенциал да носи добри доходи. Чувал ли си за частните инвестиционни фондове, Нед?

Кафето тъкмо пристигаше. Явно идваше времето да разбере и какво точно се крие зад предложението му за работа. Изопнах гръб и си придадох сериозен вид.

— Те са нещо като взаимните фондове, нали така?

— Не точно. Взаимните фондове са консервативна форма на инвестиция. Господин Б. ги нарича „Школата за мисионерска поза на големите финансови операции“, защото, макар че са надеждни, те не са много секси, тъй като са сериозно регулирани. Може да се инвестира само в определени компании, включени в съответния списък, силно си ограничен по отношение на размера на инвестицията, а освен това нишата е претъпкана. Известно ли ти е, че американският гражданин инвестира четиринайсет милиона на месец във взаимни фондове? Количеството пари, налети в тях, е огромно, а възвръщаемостта в най-добрия случай е двайсет процента за година. Което, ако обичаш да залагаш на сигурно, е нелоша възможност. Но по отношение на парите — както и на всичко друго в живота — Джак Балантайн определено не е от тези, които поставят сигурността на първо място. И аз съм същият. Така че ние решихме, че взаимните фондове не са за нас, и стигнахме до частните инвестиционни фондове, което се оказва съвсем различна игра, създадена за хора с дух на комарджии.

Както го обясни Джери, да управляваш частен инвестиционен фонд беше като да заложиш на съвсем младо жребче. Тези фондове представлявали форма на колективна инвестиция, при която група играчи купуват акции във все още неустановени на пазара (и нерегистрирани на борсата) компании, които се нуждаят от капитал, за да се разрастват.

— Общо взето, играта е следната: ние, като управители на фонда, се обръщаме към финансови институции и заможни частни лица и ги насърчаваме да инвестират в нашата партньорска организация. После търсим нови компании, които разработват нови продукти с голям потенциал. Ако преценим, че си струва, влагаме част от парите на фонда, за да закупим дял от компанията. Когато тя стане публична, вече притежаваме доста голям пакет от акциите ѝ. Ако изберем правилната компания, възвръщаемостта може да е фантастична.

Например да речем, че сме подкрепили малка софтуерна компания, която е създала нов уникален интернет браузър. В замяна на капиталовложение в размер на един милион долара, вече притежаваме половината от акциите ѝ. След това няколко интернет доставчици решават да включат този браузър в своя софтуер и изведнъж малката

ни компания се превръща в чудесна инвестиционна перспектива. След първоначален публичен търг, акциите ѝ на борсата скачат на трийсет милиона и ние печелим петнайсет милиона от инвестицията милион. И това е само началото. Тъй като цената ѝ на борсата продължава да се покачва, може да се окаже, че сме на път да спечелим малко състояние.

— С други думи, целта на упражнението е да разкрием бъдещия „Майкрософт“, докато все още е разрастваща се малка компанияка?

— Знаех си, че бързо ще влезеш в час — усмихна се Джери. — „Майкрософт“ е инвестицията мечта за всеки частен инвестиционен фонд. Ако в края на 70-те беше срещнал онези компютърни генийчета, Бил Гейтс и Пол Алън, които са се блъскали над някаква чудесия, наречена DOS, и са имали спешна нужда от пари, за да развият бизнеса си, и си им дал два милиона в замяна на дял от малката им компания, знаеш ли колко щеше да струва той днес?

— Няколкостотин милиона?

— Три милиарда. Разбира се, далеч не е толкова лесно да попаднеш на следващия „Майкрософт“. Като цяло обаче търсим интересни малки компании, които ще ни донесат минимум петнайсет до двайсет процента печалба, когато станат публични, и които, разбира се, могат да струват много повече, ако стойността на акциите им продължи да расте.

Инвестицията е доста рискова, все едно залагаш в казино. Но всеки управител на фонд на Уолстрийт ще ти каже, че частните инвестиционни фондове са най-яката възможност за инвестиция в момента. Съществуват много институции и добре поставени частни лица, които имат желание да поверят около десет процента от портфейлите си в ръцете на управители на частни инвестиционни фондове. Защото всеки знае, че ако заложиш на правилната компания, възвръщаемостта е огромна.

Въодушевлението ми растеше с всеки изминал момент. Точно за тази професионална област си бях мечтал, в сравнение с арената на финансите едно компютърно списание изглеждаше незначително, провинциално.

Джери направи знак на келнера да ни донесе още кафе, после рече:

— И така, сигурно се питаш за нашия частен инвестиционен фонд и къде е твоето място в общата схема.

— Целият съм в слух.

Фондът, специализиран изцяло в областта на новите технологии, се казвал „Ексакалибур“. Съществувал от шест месеца. В момента се състоял от частни инвеститори, повечето от които имали бизнес взаимоотношения с Джек Балантайн. Заради новопридобитата му слава на Великия мотиватор обаче Балантайн не бил пряко обвързан с него. След краха на строителния му бизнес той не желал името му да бъде свързвано с финансови операции, защото журналистите щели да го изядат с парцалите. Така че, в името на добрия имидж (и за да бъде избегнат евентуален конфликт на интереси), фондът бил „автономна единица“, регистрирана офшорно от холдингова компания без пряка връзка с „Балантайн Индъстрис“. Разбира се, данъчните били наясно за всички връзки.

— Официално погледнато, офшорните фондове не подлежат на облагане с данъци у нас. Въпреки това обаче данъчните очакват от всеки американец да бъде „примерен гражданин“ и да си признае какво участие има в такива фондове. Кое то, разбира се, ние сме направили. Защото данъчните стават гадни, ако се опиташ да ги заобиколиш. — Повдигна вежда. — А и защото сме адски примерни граждани.

До днес фондът бил инвестирал в една-единствена компания от областта на информационните технологии, която се намирала в Източна Европа. И сега бил настъпил моментът да се търсят нови инвестиционни хоризонти. Джери искаше от мен да използвам познанствата и контактите си в областта на информационните технологии и софтуерните компании, за да изготвя списък с малки компании с голям потенциал, в които си струва да се инвестира.

— Искаме от теб да ни намериш онези компютърни гении, сбутани в някой гараж в Пало Алто, които току-що са намерили начин да увеличат три пъти бързината на процесора. Или пък онази фирмичка от трима души в Спокан, дето са разработили ново и усъвършенствано устройство за възстановяване на софтуерни програми след токов удар. А ако привлечеш и бизнесмени, които да инвестират във фонда, успоредно с намирането на изгряващи компании, нуждаещи се от средства, за нула време можеш да натрупаш доста завидно състояние.

След това ми обясни условията. Тъй като фондът беше съвсем нов и към момента неособено доходоносен, можели да ми предложат годишна заплата от „само“ 60 000 долара. Освен това обаче щях да получа трипроцентен дял от акциите на всяка компания, в която фондът в крайна сметка реши да инвестира.

— Замисли се — продължи Джери. — Да речем, че ни убедиш да купим за два милиона долара дял от петдесет процента от онази софтуерна фирмичка в Спокан. А тя пък вземе че вдигне стойността си на борсата до четирийсет милиона. Това прави моментална печалба от двайсет милиона за нас, от които ти имаш три процента. Намирай ни по две печеливши компании на година и ще си живееш живота.

Не вярвах на ушите си. Това беше не просто предложение за работа, а възможност за пълна промяна. Щях да имам възможност да ликвидирам всичките си дългове, да натрупам известен капитал, да си възвърна част от самоуважението. И, междувременно, и Лизи.

— Е, Нед, какво мислиш?

— Мисля, че е точно това, което винаги съм търсил.

— Точният момент в живота е важен. Аз пък от известно време търся човек като теб, с опит в търговията и компютрите. И когато ми се обади вчера, си помислих, че съм ударил джакпота.

— Има само един дребен логистичен проблем. Ще трябва да се възползвам от леглото ти за гости още няколко дни, докато си намеря нещо под наем.

— Защо да се вкарваш в разходи за ново жилище? Можеш да останеш толкова дълго, колкото е нужно. Както ти казах вчера, аз почти не се прибирам.

Не можех да повярвам на късмета си. Ако не се налагаше да се притеснявам за наем поне на първо време, щях да успея бързо да изплатя дълговете си.

— Между другото — продължи Джери, — макар че наистина оценявам жеста ти, не е нужно да чистиш апартамента. Една жена идва два пъти седмично.

— Нали трябва да правя нещо, за да уталожа чувството си за вина...

— Мен ако питаш, бързо ще ни се отплатиш за използването на апартамента. За мен ти си инвестиция, човек, който ще ни спечели много пари.

— Точно това искам да направя — уверих го.

— И ще го направиш.

— Кога започвам?

— След като играеш тенис с Джак Балантайн.

В първия момент реших, че Джери се шегува. Но изглеждаше абсолютно сериозен.

— Споменах пред господин Б., че освен че си първокласен търговец, си и фурия на корта. Знаеш ли какво ми отговори? „Добре, преди да го вземем на работа, дай да видим дали ще ме победи на тенис.“

Изведнъж се притесних.

— Да не искаш да кажеш, че получаването на работата зависи от това дали ще го бия, или не?

— Не. Зависи от това дали на господин Б. ще му хареса как играеш.

Опитах се да възроптая, че не съм във форма и не съм онова момче с точния мерник, което вероятно си спомня от гимназията. Но Джери сви рамене и заяви, че Балантайн ме очаква утре сутринта в девет в „Ню Йорк Хелт енд Ракет Клъб“ и ако искам да ме вземат на работа, по-добре да се явя на корта.

— Непременно ли трябва да е „Ню Йорк Хелт енд Ракет Клъб“?

— Това е клубът, където играе господин Балантайн. Всъщност той е един от основателите му.

— И аз членувах там доскоро.

— Вече не членуваш ли?

— Във фризера съм.

Джери се усмихна.

— Колко им дължиш?

— Не, наистина няма значение...

— Колко, Нед?

— Осемстотин — отвърнах смутено.

— Нищо работа. — Той бръкна в джоба си и извади солидна пачка банкноти.

— Джери, наистина не е нужно...

— Това, което правя — отговори той, докато отброяваше осем стотачки, — е да се погрижа да се явиш на корта за мача с господин Балантайн. Така че стани по-рано и се постарай парите да се озоват в

ръчичките на управителя, преди господин Балантайн да е дошъл. Не искаме неловки сцени, нали?

— Как ще ти върна парите?

— От първия спечелен дял.

— Ами ако не получа работата?

— Ще я получиш. И не забравяй: когато си на корта с Балантайн, играй така, че да спечелиш. Това е единствената игра, която той разбира.

Опитах се да запомня този съвет на другата сутрин, когато се озовах във фоайето на „Ню Йорк Хелт енд Ракет Клъб“ и притеснено зачаках Джак Балантайн. Както ме посъветва Джери, отидох двацет минути по-рано, за да уредя проблема с просрочената годишна такса. Управителката на клуба — дребна, пухкава четирийсет и няколко годишна женица на име Зелда — не ме посрещна особено възторжено.

— А, господин Алън — рече сухо, — решихме, че сте напуснали страната.

— Известно време не бях в града — излъгах, — но непрекъснато си мислех за вас.

Подадох й плик с осемте банкноти вътре.

— Това би трябвало да уреди нещата.

— По-добре късно, отколкото никога... Макар че ви изпратихме шест напомнящи писма.

— Както споменах, доста пътувах. Но се извинявам.

— Тази сума покрива миналогодишната такса, само че членството ви си остава прекъснато. Така че, ако желаете да играете отново в нашия клуб, трябва да кандидатствате пак.

— Е, днес съм гост.

— Надявам се, че човекът, с когото ще играете, е изряден? — изсъска тя с неприкрит сарказъм.

— Съвсем изряден — обади се някой зад мен.

Зелда вдигна очи и се ококори срещу Джак Балантайн. Той стоеше точно до мен, облечен в сив спортен екип „Ралф Лорен“ и с кожена чанта за тенис в ръка.

— Добро утро, Зелда — рече Балантайн, белите му зъби грейнаха ослепително.

Тя изведнъж стана раболепна.

— О, господин Балантайн, колко се радвам да...

— Усложняваш живота на госта ми ли, Зелда?

— Нищо подобно, господин Балантайн.

— На мен пък ми прозвуча така.

— Получи се леко объркване с един въпрос, касаещ членство за предишен период.

— Но вече го уредихте, нали? И на приятеля ми няма да му се наложи да кандидатства наново?

— Разбира се, господин Балантайн. Ще му възстановим правата незабавно. Извинете, господин Алън...

— Извинението се приема — каза от мое име Балантайн. После ме потупа по рамото. — Хайде, хлапе.

Веднага щом се отдалечихме към съблекалнята, той се обърна към мен.

— Какво нещо е властта, а? — Подаде ми ръка. — Приятно ми е да се запознаем, Нед.

— Господин Балантайн, наистина съжалявам, че бяхте замесен в...

— Че защо, по дяволите, ще съжаляваш? Колко дължеше на клуба?

— Осемстотин. Но ги платих...

— Само за да играеш тенис с мен?

— Ами... да.

— Това е едновременно умно и глупаво, момко. Умно, защото наистина ме впечатли. Но глупаво, защото не бива никога, при никакви обстоятелства, да допускаш да те унижават заради някакви си осемстотин долара. Не забравяй, че разговаряш с човек, който преди две години беше вътре с двеста милиона, така че за мен осемстотин не са дори дребни пари. А сега върви се преоблечи, чакам те на четвърти корт. Часът ни започва след три минути.

Преоблякох се и бях на корта след две минути. Балантайн беше свалил анцуга и носеше чисто бяла блуза с поло яка „Ралф Лорън“ и съответните къси панталони. Стоеше по средата на корта, правеше упражнения за разтягане и се наслаждаваше на погледите на околните.

— Насам, хлапе — помахаше ми той. — Джери твърди, че си трепач на корта.

— Бях. Сега съм средна работа.

— Никога, ама никога не се смятай за посредствен. Особено когато те бива да побеждаваш. Още можеш да побеждаваш, нали, Нед?

— Надявам се.

Подхвърли ми една топка.

— Ами хайде да те видим как ще се опиташ да победиш мен.

Пет минути по-късно вече бях напълно наясно, че Джак Балантайн наистина играе за победа. Тъй като не бях стъпвал на корта вече няколко месеца, а и някак не смеех да вляза твърде остро в играта (въпреки че с цялото си поведение той сякаш ме предизвикваше: „Айде да те видим сега как ще ми сриташ задника.“), Балантайн спечели и двата сервис гейма, като ме остави на нула, а после ми отмъкна и напрегнат гейм с цели пет равенства.

След като резултатът стана три на нула, той взе да ми хвърля въпросителни погледи от другия край на корта: „Ама няма ли поне да се пробваш?“. И точно тогава аз се мобилизирах и започнах да го принуждавам да тича за всяка топка. Балантайн беше класически тип играч сервис мрежа. Опитваше се да изкара противника извън корта още със сервиса. Не успееше ли, удряше дълбока топка, после се спускаше към мрежата. Обичаше да печели точката с няколко бързи наказателни удара. Опитваше се да приключи бързо с опонента. Но като повечето по-тежки играчи, щом го принудих да тича, започна да се изморява. А аз го разкарвах доста, превръщах колкото се може повече топки в дълги размени, които го караха да препуска насам-натам. Освен това започнах да пропуквам и скоростния му първи сервис, който, макар да преливаше от мощ, не беше неспасяем. Това му беше характерното на стила — мощен и динамичен, но лишен от изящество. Като го държах на педал, успях да се възползвам от двайсетте години разлика във възрастта ни.

Преди да се усети, вече му бях върнал двата пробива, спечелих сервирането на два пъти и резултатът вече беше четири на три. Играехме напрегнат осми гейм, в който Балантайн току-що бе успял да спаси ниска топка, закачила мрежата, и сега резултатът беше четирийсет-трийсет. Но аз продължих устремно и спечелих следващия сервис гейм на нула. И тогава Балантайн изгуби почва под краката си и удари две грешни топки. Изправен пред загуба, той нито за миг не показва страх или загриженост. Просто отвърщаше на ударите ми здраво, като спаси на косъм три точки, които доведоха до равен.

Допуснах слаб бекхенд в мрежата и изпуснах гейма с лошо воле, което отскочи далеч от корта.

Резултатът беше пет на пет и знаех, че ще го оставя да победи. Не че бях изпуснал битката от контрол. По-скоро, след като бях наваксал изоставането при три на нула и вече имах три сет точки, му бях показал, че съм борец. Но наред с това знаех, че след като съм пуснал Балантайн обратно в сета, би било стратегическа грешка да го победея. Този човек беше единствената преграда между мен и безработицата. Трябваше да му позволя да спечели и по този начин да му покажа, че знам кой е шефът.

И след още няколко непредизвикани грешки, придружени от два-три не чак толкова явни пропуска, Джак Балантайн ме би със седем на пет. Камбанката звънна и оповести края на часа ни на корта. Приблжих се до мрежата с протегнатата ръка. Преди да я поеме, Балантайн ме изгледа строго.

— Защо ми се остави да те бия?

По острия му тон разбрах, че не му е времето да обяснявам как си е спечелил честно и прочее. Затова го погледнах право в очите и казах:

— Защото искам работата, която ми предлагате. И защото, както сам казвате в „Зоната на успеха“, в живота има моменти, когато е стратегически важно да изгубиш един-два гейма.

Балантайн си позволи да се усмихне едва забележимо и стисна ръката ми.

— Добре дошъл в отбора.

Офисът ми се оказа миниатюрен. Беше като килерче с размери три на три, мебелирано само с желязна маса, стол и телефон. Килийката беше разположена в затънтен ъгъл на небостъргача, в който се помещаваше „Балантайн Индъстрис“. Щабквартирата на Балантайновата империя заемаше просторен, стилизиран офис на осемнайсетия етаж на сградата. Аз се намирах в дъното на третия етаж. Тук бяха евтините помещения, по матовите стъкла на вратите в дългия, мърляв коридор, осветен от флуоресцентни лампи, се четяха надписи като ДЖОН МЕЙС: ЧАСТЕН ДЕТЕКТИВ, АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ БЕНТХАЙМ („Няма малки дългове“) и МЕНСЪН & СИНОВЕ: МЕЖДУНАРОДНИ ТЪРГОВЦИ НА КИЛИМИ. Моята клетка се намираше в дъното. Миниатюрното прозорче предлагаше панорамна гледка към съседен въздуховод. Освен че нямаше достатъчно естествена светлина, липсваха и всякакви устройства. Адски депресиращо.

— Знам, знам — започна Джери, щом видя изумената ми физиономия, — не може да се каже, че се отличава с лукс...

— Меко казано — отроних аз. — Няма ли начин да ми намериш ъгълче горе при останалите?

— Компанията ни е съвсем малка, така че мястото ни е много ограничено и двете секретарки си делят един кабинет. Пък и нали знаеш, че фондът трябва да е отделно от „Балантайн Индъстрис“. Хората тук обичат да мразят господин Б. и наистина им е трудно да приемат, че се е върнал в играта като автор на бестселъри. Веднага щом някой репортер или колумнист от клюкарска рубрика разбере за връзката му с „Екскалибур“, във вестниците ще се излее истинска помия. А пострада ли имиджа на един частен инвестиционен фонд, край с него. И можеш да кажеш чао на работата си.

Със сигурност не исках да наврежда на фонда, защото в крайна сметка той щеше да ме храни, той беше средството, благодарение на което щях да се изправя на крака. Но въпреки това мястото ме потискаше ужасно и му го казах.

— Да, съгласен съм с теб, не твърдя, че е идеално. Но както сигурно ти е казал и господин Б. вчера, твоята работа е пионерска. Ти помагаш за изграждането на нещо от нулата. И ако се получи така, както планираме, ще имаме възможност да ти наемем апартамент на последния етаж.

Вярно, господин Балантайн ми изпя същата песен. След тениса се отбихме в салона на клуба, където Великият мотиватор ми направи демонстрация на удивителните си способности и успя да ме накара да се почувствам най-важният човек на света, дори ме увери, че вижда в мен потенциал за... хм, велики дела.

— Знаеш ли какво ми хареса в играта ти на корта, Нед? — попита той, след като отпи няколко глътки портокалов сок. — Играта ти е твърда, но тактическа. Разбрах какво направи. Опитваше се да ме измориш. Но нямаше намерение да ме размажеш на корта. Игра последователно и не прояви нетърпение, бе готов да почакаш, докато завоюваш точка. За мен тази стратегия е ключът към добрата търговия. Показва устойчивост и прилежание, нито веднъж не прибърза, знаеше точно в кой момент да подходиш за финалния удар. Поради което съм убеден, че не само ще си полезен за „Екскалибур“, ами е и твърде вероятно да забогатееш. Защото, приятелю, в теб виждам същото, което и в този смел нов свят на частните инвестиционни фондове: *неограничен потенциал*.

Да, добре, Балантайн може би малко преувеличаваше. Но след като през последните няколко месеца се бях спускал по нанадолнището, няхах нищо против това малко погалване на егото. Той очевидно беше наясно през какво съм преминал, защото думите му очевидно имаха за цел да реабилитират поочуканата ми самоувереност.

— Ти не си само борец, Нед. Ти умееш да оцеляваш. Краставите магарета се надушват, хлапе. И аз съм бил до стената и познавам болката. Особено когато раната е не само професионална, а и лична. Ще ти разкрия една малка тайна, Нед. В сравнение с разтрогването на втория ми брак, сриването на строителния ми бизнес изглеждаше като изкълчване на глезена. Никога в живота си не съм изпитвал по-силна болка.

Очите ми се замъглиха. Извърнах глава, за да скрия сълзите си.

— Съжалявам — казах и разтърках очи. — Наистина не знам защо...

— Никога не се извинявай за чувствата си, Нед — прекъсна ме Балантайн. — Да чувстваш е правилно. Това означава, че разбираш смисъла на загубата и можеш да си извлечеш поука. В противен случай няма как да израснеш. Израстването води до положителна промяна. А положителната промяна винаги носи успех. Това е пътят нагоре, по който в момента си поел, Нед. Така че винаги когато се почувстваш смазан от мисълта за проваления си брак, кажи си: „Като приемам болката, започвам пътя си обратно към успеха“.

Странно, но когато човек е най-уязвим и в най-голяма нужда, губи чувството си за ирония и се утешава с глупости, които иначе би отхвърлил с насмешка. Естествено, съзнавах, че Джак Балантайн ме облъчва. Но в моето състояние на изострена чувствителност копнеех да чуя точно това, което той ми казваше. Защото той инстинктивно разбираше, че в момента се чувствам като изоставено, уплашено момченце, изведнъж озовало се самичко в големия лош свят и отчаяно нуждаещо се от татко. Балантайн щеше да изиграе тази роля. Щеше да се превърне в мечтания татко, в човека, който вярва в мен безрезервно и ще ми помогне да си възвърна самоуважението.

И ако в замяна на тази подкрепа трябваше да се задоволя с тази кутия за обувки, вместо кабинет, бях готов да го направя. Беше нищожна цена за вярата, която Джак Балантайн имаше в мен.

— Добре, с пространството някак ще се справя — казах на Джери, — но не може ли поне да си купя някои основни неща?

— Никакъв проблем — усмихна се той и по-късно следобеда ми връчи плик с пет хиляди долара. — Достатъчно ли е за начало?

— Повече от достатъчно — отвърнах. — Ще се погрижа да получиш касовите бележки.

— Да, добре — разсеяно кимна Джери. — Само не забравяй: ако ще ти доставят нещо, внимавай да не бъде по никакъв начин свързано с „Балантайн Индъстрис“, трябва да е на името на „Екскалибур“.

— Защото служителят от „Комп Ю Ес Ей“ може да се окаже таен репортер на „Ню Йорк Таймс“?

— Много смешно — нацупи се Джери.

„Комп Ю Ес Ей“ на Трийсет и осма и Пето беше първата ми спирка. Купих си компютър „Ай Би Ем Аптива“, факс/модем, лазерен

принтер, телефонен секретар и софтуерен пакет. Продавачът положи усилия да демонстрира нюйоркска незаинтересованост, когато ме видя да вадя дебела пачка стодоларови банкноти, но въпреки всичко се ококори.

— Къде да ви ги доставим?

Написах му адреса на фонда „Ексакалибур“. Той погледна и попита:

— Какъв е този фонд?

— Фонд, който носи пари на хората.

— То се вижда.

След това се отбих в магазин за офисмебели на Медисън и Трийсет и седма, откъдето си купих стилно бюро втора ръка с буков фурнир, черен работен стол с хромирани тръбни части и модерна настолна лампа на обща стойност под 1200 долара. Управителят на магазина ми позволи да използвам телефона и с едно обаждане уредих да ми инсталират самостоятелна телефонна и факс линия в офиса в понеделник, освен това ги помолих да ми доставят телефонен апарат с тонално набиране. После продължих към Четирийсет и втора улица и Лексингтън и дадох още 199 долара за мобилен телефон, закупен от онези евтини базари за електроника, разположени от източната страна на Гранд Сентръл.

Оставаше една последна спирка от обиколката ми. Отбих се в „Кинко“ между Медисън и Пето и поръчах бланки на фонд „Ексакалибур“, както и хиляда визитни картички с името и длъжността ми — УПРАВИТЕЛ НА ФОНДА — изписана в долния десен ъгъл.

След като ми помогна да избира елегантна светлосива хартия, служителят ме попита:

— Имате ли лого на компанията, или запазен шрифт?

Подадох му лъскава, добре изработена брошура, на която със сребърни букви беше изписано ФОНД ЕКСКАЛИБУР.

— Можете ли да използвате същия шрифт на бланката и визитките?

— Разбира се — отговори момчето и разлисти брошурата. — Ваше творение ли е?

— Може да се каже.

— Доста впечатляващо. Ще ви направи ли богат?

— Това е идеята.

Или поне така ми се щеше да вярвам. Наистина не знаех как (и дали) ще заработи фонда. Знаех само онова, което ми бе разказал Джери. Към настоящия момент фондът се състоеше от шестима частни инвеститори (приятели на Балантайн), вложили по един милион долара. Засега „Екскалибур“ беше подкрепил една малка компания, „Микромагна“.

— Справихме се доста прилично с първоначалното предлагане на акции на „Микромагна“ — обясни Джери. — Така или иначе, сега е време да използваш своите контакти, за да ни намериш нови перспективни компании.

Търговската брошура на фонда „Екскалибур“ беше ключовият документ при търсенето на нови инвеститори. Джери ми я показа, когато се върнахме в апартамента след вечерята в „Баули Бейкър“.

— Отпечатахме я наскоро — обясни ми, изваждайки я от куфарчето си. — Сам я написах. Изчезвам за половин час, ще взема душ. Прегледай я и после ще ми кажеш какво мислиш.

Прочетох брошурата няколко пъти (исках да съм достатъчно навътре в материята, преди да изляза на корта срещу Балантайн на следващата сутрин). Беше много добре конструиран рекламен материал, който започваше с мисията на фонда:

В днешния динамичен финансов свят, където пред сериозния инвеститор стоят безброй инвестиционни възможности, добре балансираният портфейл е важна придобивка. Ако изберете максималната сигурност, никога няма да постигнете добра възвръщаемост. Ако изберете максималния риск, може да се озовете в опасна игра на финансова рулетка.

Ето защо повечето управители на фондове днес предлагат разумно диверсифициран портфейл, където по-сигурните, но носещи по-малка възвръщаемост инвестиции са уравновесени с по-рискови начинания. Но дори инвеститорите с по-рисков дух не биха искали да правят безразсъдни залози. Те искат финансова инвестиция, предназначена да носи максимална печалба, но и осигуряваща евентуална дългосрочна стабилност.

С две думи, търсят вълнуващи, но разнообразни инвестиционни възможности, каквито ФОНД ЕКСКАЛИБУР може да осъществи.

По-нататък брошурата обясняваше „динамичния потенциал“ на частните инвестиционни фондове и как, ако бъдат разумно насочвани и управлявани, могат да осигурят на един добър инвеститор дял в компании с голям потенциал за бързо развитие.

Разбира се, вашият инвестиционен консултант може да ви насочи към редица частни инвестиционни фондове, които обещават висока възвръщаемост, но тази инвестиционна стратегия е несигурна. В крайна сметка ключът към инвестициите с добра възвръщаемост е правилният избор на това коя компания да подкрепите и точно заради това ви е нужна експертната консултация на фонд „Екскалибур“.

Според брошурата „Екскалибур“ държеше пръста си на пулса на най-доходоносната и активна индустрия в наши дни: информационните технологии. Благодарение на сериозните си познания в областта на софтуера и компютърния бизнес фондът успявал да набележи проходящи нови компании с отлични перспективи. По-нататък брошурата разказваше за единствената си подкрепена до момента компания, „Микромагна“, базирана в Будапеща, но притежавана от американци софтуерна компания, постигнала „феноменален успех“ с висококачествени и евтини текстообработващи програми на тепърва появяващия се пазар в Източна Европа.

Графики и диаграми обясняваха принципите на действие на фонда. Имаше и подробно описание на неговата структура и трите му действащи клона: Северна Америка (дружеството беше регистрирано на Бермудските острови), Европа (регистрирано в Люксембург) и Южна Америка (в Насау, Бахамските острови). Всеки от клоновете имаше свой „търсач на таланти“ (и съответно базирани в Ню Йорк,

Люксембург и Сао Пауло), „международен инвестиционен експерт“, занимаващ се активно с търсенето на най-добрите фирми с потенциал в сферата на информационните технологии.

— Не ми спомена, че има и други хора, които вече работят за фонда в Европа и Южна Америка — казах на Джери, щом се върна в дневната.

— Засега са само консултанти, не са назначени при нас. Но ако започнат да намират стабилни инвестиционни възможности, вероятно ще ги наемем на пълен работен ден. Ако възвръщаемостта, която видяхме при „Микромагна“, е барометър за бъдещето, по това време догодина ще разполагаш с по-голям кабинет и ще можеш да си наемеш няколко души да ти помагат.

Разбира се, обсипах го с въпроси. Малко ме притесняваше сложната структура на фонда и най-вече регистрирането в три различни точки извън страната.

— Уверявам те, че това е стандартна практика — успокои ме Джери.

— А една прохождаща американска компютърна компания няма ли да се притеснява, че дяловете ѝ ще отидат при неизвестни инвеститори в Южна Америка или Европа?

— Само ако позволят на тези инвеститори да закупят контролния пакет акции. Истината е, Нед, че компютърните генийчета, които бачкат в мазето, изобщо няма да ги е грижа кой дава парите. След като тези средства ще им помогнат да си разработят продукта, те ще са доволни. Особено ако знаят, че „Ексакалибур“ ще ги направи богати, след като изкара компанията на борсата.

И тогава споделих най-голямото си притеснение:

— Основният ми въпрос е как, по дяволите, ще намирам вълнуващи нови компании.

— Нали имаш много контакти в компютърния бизнес?

— Да, но повечето са в областта на медийната реклама.

— Ще трябва да започнеш от нулата и постепенно да проучваш евентуални инвестиционни възможности. Да стигнеш до имената на хора, занимаващи се с разработването на нови продукти. Да им пращаш брошурата, да си уреждаш срещи, да изцеждаш информация от тях и да разбереш на кои прохождащи компании си струва да се заложи. Съзнавам, че не е най-лесният вид търсене на таланти.

— Не е най-лесният ли? Джери, това е най-трудният! Особено при положение че „Ексакалибур“ няма никакво минало и с него не са свързани никакви познати имена. Ако поне можех да спомена, че господин Балантайн е дал благословията си...

— И дума да не става. Обещай ми, че никога, пред никого няма да споменаващ името му във връзка с...

— Да, ясно ми е. Джак Балантайн не е свързан по никакъв начин с фонда. Само ти казвам едно: искам да се справя добре и да си свърша работата. Искан да превърна това начинание в успех. Но, честно казано, тръпки ме побиват като си помисля, че ще вдигна телефона и никой, дори най-малките компютърни компании, няма да ми обърне внимание.

— Разбирам те прекрасно. Искаш да се справиш добре. И ние искаме да се справиш добре. Освен това не очакваме от теб да размахаш магическа пръчка и до края на седмицата да си ни открил следващия „Нетскейп“. Наясно сме, че този сорт проучвания се правят бавно и изискват време. Също така знаем, че намериш ли първия инвеститор, силата ще бъде с теб и всичко ще потръгне.

Повярвай ни, за нас „Ексакалибур“ е дългосрочен проект. Ако ни питаш нас с господин Балантайн, имаш поне шест месеца да се ослушваш и ориентираш, докато склучиш първия си солиден инвестиционен договор. Междувременно можеш да разчиташ на основната си заплата, тоест на хиляда двеста и петдесет долара седмично и безплатна квартира при мен. Според мен не е лошо като за начало.

Вярно, не беше никак лошо, особено при положение че на хоризонта не се забелязваха абсолютно никакви други шансове за намиране на работа. Освен това се успокоявах с мисълта, че и Джери, и Балантайн си дават сметка, че започваме от абсолютната нула.

Разбира се, продължавах да имам притеснения и съмнения около този наш неясен продукт в ембрионална фаза. Но когато човек е отчаян, е готов да приеме всяко разумно предложение, без значение колко е мъгляво. Особено ако срещу него е легендарният Джак Балантайн. Така че всеки път, щом се усъмнявах в способността си да продам „Ексакалибур“, си спомнях, че самият Балантайн е изградил строителната си империя от нулата.

Така че реших да изтласкам встрани всичките си резерви относно „Ексакалибур“ и да запретна ръкави, като си повтарях думите на Балантайн, че единственото, което стои между мен и успеха, е съмнението.

И нищо, дори и отвратителната дупка, в която трябваше да прекарвам дните си, не можеше да разколебае вярата ми във фонда.

Започнах с летящ старт. След като приключих в „Кинко“, се върнах в офиса, обадох се в магазина за бояджийски стоки „Янович Пейнт“ на Западна Седемдесет и втора улица и поръчах да ми доставят една бака от десет литра бежова боя, два литра бял гланц, мече и легенче, две четки, кутия терпентин и малко парцали. Поискаха номера на кредитната ми карта, но аз отговорих, че ще платя в брой при доставката.

В четири следобед боята беше пристигнала. Беше петък и понеже исках офисът ми да е готов за понеделник, взех телефона и се обадох на Джери, обясних му за бояджийските си планове и го попитах дали може да ми уреди да получа ключ за сградата за уикенда.

— Нямаш грижи — отвърна. — Ще се обадя на когото трябва и ще помоля да ти го дадат. Само че това е адски кофти начин да си прекараш уикенда, Алън.

— Но е по-евтино, отколкото ако наема бояджия. А и нали знаеш онази приказка...

— Че с една боя можеш да промениш фасона?

— И да скриеш пукнатините.

— Има само едно нещо, което може да скрие пукнатините, и това са парите. И ще натрупаш цял куп от тях в най-скоро време.

— Като стана дума за пари... Дали има възможност за някакъв служебен аванс?

— Плащай с кредитната си карта и после ще ти ги възстановим.

— Само че имам малък проблем с кредитните карти.

Не бяха нужни повече обяснения.

— Колко ти трябва?

— Хиляда ще стигнат.

— Готово. Ще оставя парите на рецепцията на излизане.

— Да пием по бира по-късно довечера? — предложих.

— Не мога. Господин Б. ме помоли да взема нощния полет до Лос Анджелис, за да оправя някакъв проблем, който се е появил с

турнето за новата книга по Западния бряг.

— Ех, и на мен ми се лети до Лос Анджелис...

— Не мисли за нея, Нед.

— Лесно е да се каже. Приятен уикенд.

— И на теб. Гледай да не се пресилич с боядисването.

Аз обаче се пресилич, защото се надявах, че работата ще отклони мисълта ми от Лизи. Така че вложих целия си ентузиазъм в пребоядисването на работното си място. Бях на линия в осем сутринта в събота и бачках чак до десет вечерта. В неделя работих още тринайсет часа и когато си тръгнах, стаичката ми изглеждаше двойно по-голяма благодарение на пресния слой бяла боя. На другата сутрин пристигнаха новите мебели и цялото оборудване от компютърния магазин и офисът изведнъж придоби друг вид. Залових се за работа. Запрелиствах тефтера си с телефони и прозвъних над десет души в най-различни компании, свързани с компютърния бизнес из цялата страна. Нито един успешен разговор. Хората, на които звънях, бяха или „в среща“, или „извън града“ или просто се обаждах в „неподходящ момент“.

Като гледах да не се отчайвам, включих компютъра, влязох в интернет и си набавих имената на всички компютърни компании в страната. За моя изненада броят им се оказа 12 500. През следващите три дни внимателно проучвах списъка и сведох компаниите до 600, с които евентуално би си струвало да се опита. Още три дни отидоха в издирването на имената и телефоните на хората, които се занимаваха с финансовите въпроси в тях. След това отделих още два дни за разпращане на шестстотин брошури, придружени с писмо (върху новата бланка на „Екскалибур“), в което представях себе си и фонда, уведомявах получателя, че търсим вълнуващи нови инвестиционни перспективи в сферата на информационните технологии и че скоро ще им се обадя, за да си уговорим лична среща.

Този процес беше бавен и отегчителен, но поне ми създаваше усещането, че върша нещо полезно. От друга страна, потапянето в работа не доведе до търсения ефект, така и не спрях да мисля за Лизи. Тя продължаваше да ми липсва. Бяха минали почти две седмици и аз звънях в Лос Анджелис всеки ден, търсех я и в хотела, и в офиса, но Лизи не приемаше обажданията ми. В началото секретарката й Джулиет ми даваше едно и също обяснение: била в среща. После обаче

явно и на нея ѝ писна от глупостите и внесе яснота по въпроса: Лизи не искала да говори с мен и пресявала обажданията в хотела, за да е сигурна, че случайно няма да я свържат с мен.

Този студен душ не ме възпря да ѝ изпратя по факса дълго умолително писмо, в което се обявявах за пълен идиот, уверявах я, че е най-хубавото нещо, което ми се е случвало, че не мога да живея без нея и че я моля за прошка.

Писмото беше изпратено преди седмица. До момента отговорът на Лизи беше съсипващ: пълно мълчание. Мълчание, което ми показваше ясно, че не иска да се сдобрим. Въпреки това упорито — като един истински търговец — продължих да ѝ звъня, като се надявах, че с времето Берлинската стена, която беше издигнала помежду ни, най-после ще падне. Беше петък следобед, крайт на работния ден, тъкмо се бях върнал в офиса, след като изпратих поредните сто брошури до различни компании, и реших, че е време да се стегна и да направя редовното си обаждане до Лос Анджелис.

— Кабинетът на Лизи Хауард.

— Здравсти, Джулиет, обажда се...

— О, господин Алън... — Тонът ѝ беше красноречив: *Остави ме на мира, загубеняко.*

— Лизи там ли е?

— Не, замина извън града за няколко дни.

— По работа ли?

— Разбира се.

— Къде по-точно?

— Господин Алън, не мога да...

— Добре, добре. Ще ѝ предадеш ли, че...

— Може да ви намери на 212-555-7894, а в работно време на 212-555-9001.

Въздъгнах.

— Да. Това са номерата. И моля те, умолявам те, кажи ѝ, че просто искам да я чуя за пет минути.

— Имам съобщение от Лизи за вас...

— О!

— Да, това се опитвах да ви кажа...

— Слушам те.

Чух шумолене, протягаше се да си вземе тефтера. Гласът ѝ зазвуча официално, като на стенографка в съдебна зала:

— Лизи ме помоли да ви уведомя, че е назначена за изпълняващ длъжността управител на офиса в Лос Анджелис за следващите шест месеца и че с вас ще се свържат от правната кантора „Плат & Макхенри“ във връзка с развода...

— Какъв развод?

Джулиет изведнъж смекчи тона.

— Господин Алън, просто ви чета каквото ми е продиктувано. „Плат & Макхенри“ ще се свържат с вас, за да ви предложат извънсъдебно споразумение, така че вашият адвокат трябва...

— Нямам адвокат! — заявих аз и затворих.

Потиснах желанието за цигара. Преборих се с необходимостта от пиене. Стиснах глава между дланите си. В този миг телефонът извъня. Вдигнах и ме заля вълна от английски думи с испански акцент:

— Къде изчезна, по дяволите, Нед?

О, боже. Деби Суарес. След онази нощ така и не събрах смелост да ѝ се обадя, макар че беше оставила няколко съобщения на стария ми домашен телефон. Новите наематели не се бяха нанесли, така че все още можех да прослушвам телефонния секретар там. Вчера най-после бях решил да сменя съобщението и да оставя за връзка номера в апартамента на Джери, както и този в офиса, в случай че някой ме потърси. Да, беше доста гадничко от моя страна да я отбягвам така, но не само че все още ми беше чоглаво, задето се бях озовал в леглото ѝ, ами не можех да си избия от главата мисълта, че случайната ни забелка се беше превърнала в причина за разпадане на брака ми.

— Здравсти, Деби.

— Какво ти става, по дяволите? Преспа една нощ с мен и изчезна, а?

— Дълга история...

— И изобщо не ми се обаждаш, колкото и да ти звъня...

— Наистина историята е ужасно дълга...

— Имам време.

— Деби, моля те... Беше много труден период за мен.

— Не желаяш да ме виждаш повече.

— Искам, обаче... напоследък нещата доста се объркаха.

— И аз ще ти объркам живота още повече? — обиди се тя.

— Не, не. Но... ужасно съм объркан.

— Хайде да се видим, да пием кафе. Не искам нищо повече.

— Добре, добре.

Уговорихме се да се видим в „Старбъкс“ на Петдесет и трета и Парк в шест следобед.

Шейсет минути по-късно влязох в „Старбъкс“ и почти веднага стана ясно, че Деби не иска само да пием кафе. Целуна ме страстно по устните и ме придърпа към себе си. Прокара пръсти през косата ми и ми се усмихна сладно. Седнахме на малка маса и тя стисна ръката ми между дланите си. Изкара ми акъла.

— Честно казано, си помислих, че си се махнал от града.

Внимателно измъкнах ръката си.

— След погребението на Айвън нещата малко се объркаха.

Обясних ѝ как бях изхвърлен от апартамента и се сбогувах с работата си при Рубинек. Деби побърза пак да ме хване за ръката.

— О, господин... Нед... Чувствам се ужасно. Как разбра жена ти?

— Имаше видими следи.

Тя се изкикоти нервно.

— Да, да, знам, аз съм виновна. Ама какво да направя, като си толкова неустоим...

— Деби...

— Сега вече разбирам защо толкова трудно се свързах с теб. Къде си отседнал?

— У един приятел от гимназията.

— Ако ти трябва подслон, винаги можеш да дойдеш при мен. Раул пита за теб всеки ден. Знаеш ли, той наистина адски много те е харесал. Постоянно пита кога ще те види пак...

Замълчах си. Отбягвах погледа ѝ, взирах се в масата и се чувствах наистина отвратително. Деби изведнъж прекрати трескавия си монолог и очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Притеснявам те — изхлипа тя. — И се излагам.

— Никого не притесняваш.

— Сигурно си мислиш, че съм напълно отчаяна...

— Не, не, нищо подобно.

— Но си е така. Защото, откакто застреляха оная отрепка мъжа ми преди три години, в живота ми няма никого. В леглото ми не е

имало никой, дори и за една нощ, до онзи път с теб. И да ти кажа... — Гласът ѝ притихна до шепот. — Отдавна те харесвам. Тогава на коктейла за Коледа не беше, защото се бях напила. Просто исках да го направя. Исках да те целуна...

— Деби... недей.

— И когато дойде с мен у дома, си помислих, надявах се, молих се, че може да е началото на... Особено след като Раул ми каза колко те харесва.

— Съжалявам. Наистина съжалявам.

— Не се извинявай. Не ми е нужно съчувствието ти. Имам нужда единствено от теб. Или поне така си мечтаех. Ти. Аз. Раул. Като в приказка...

— Деби, обичам жена си.

— Жена ти те напусна.

— Знам. Издъних се. Това, че преспях с теб, беше...

— Не го казвай.

Кимнах. Замълчахме.

— Знаеш ли, нещата не стават така. Де да ставаха. Но...

— Млъкни — прошепна тя.

— Добре.

Тя отдръпна ръката си, бръкна в чантичката си за пакетче носни кърпички, издърпа една и избърса очите си.

— Знаеш ли какво си мислех днес? Колко съм уморена, адски уморена. Как всичко е една дълга, неистова битка. Парите все не стигат. Времето за детето все е малко. Само грижи — за наема, за училищната такса, за болничните разходи, да платиш тока, дали другата седмица ще си на работа. Все се надяваш, че нещата ще потръгнат, че един ден ще ти е по-лесно. Но вътре в себе си знаеш, че няма как да стане. Така че като се замисли човек, цялата тази борба има смисъл само при едно условие: когато се прибереш вечер у дома, да има кой да те чака.

— Ти поне си имаш Раул.

— Да, понякога си мисля, че той е единствената причина да се будя сутрин, да прекарвам деня в крещене по телефона, да продавам глупости.

Въздъхна дълбоко, отрезвяващо и се изправи.

— Трябва да вървя, господин Алън.

— Казвам се Нед.

Тя поклати глава.

— До скоро, Деби.

— Едва ли.

Отидох пеш до спирката на метрото на Лексингтън авеню. Щом влакчето спря на Четиринайсета улица, едва се удържах да не скоча, да претичам трите пресечки на изток до Стайвесънт Таун, да почукам на вратата на Деби, да падна в краката ѝ, да прегърна Раул като свой син, да дръпна една реч как единствените ценности, в които вярвам, са семейните и после да поведе трима ни, ръка за ръка, към залеза.

Ех, ако животът можеше да е като в холивудските филми...

Прибрах се в апартамента на Джери и проверих телефонния секретар за съобщения. Имаше само едно, и то от Иън Дийн.

— Ей, страннико, здрасти. С Джина се питахме къде си се дянал. После се чух с Лизи вчера...

Не изчаках да чуя края. Бързо набрах номера на Иън.

— Какво ти каза Лизи? — попитах веднага, щом той вдигна.

— Добър вечер и на теб — засмя се той.

— Извинявай, извинявай, просто...

— Знам какво ти е. Как си?

— Бил съм и по-добре.

— И защо не се обади, за бога?

— Знаеш защо, Иън. Пък и съм сигурен, че Лизи ви е казала.

— Да, споменала е нещо на Джина...

— Издъних се.

— Случва се.

— Беше адски глупаво.

— Добре, ясно, било е идиотско. Но всички правим идиотски грешки понякога.

— Не чак *толкова* идиотски.

— Въпреки това трябваше да ни се обадиш, Нед.

— Смятах, че няма да искате да говорите с мен...

— Да му се не види, Нед! Вие сте ни приятели. Не бихме взели страна в случая.

— Дори Джина?

— Е, добре, признавам, че тя клонеше към Лизи. Особено заради... хм...

— Давай смело...

— Но не очаквай от мен да ти се правя на светец. Било е пианска издънка, нали?

— Да, напих се до козирката и се озовах гол в леглото на друга жена...

— И си издърпал късата клечка.

— Да, хванаха ме в крачка.

— И все пак това не е като да си убил някого, нали?

— Не е, но бракът ми приключи. Тя няма да се върне, нали?

— Ами, доколкото чух, Лизи още е доста разстроена. И да, според мен те очаква сериозна битка...

— Аха.

— Освен това предполагам, че в момента тя има нужда от лично пространство.

Проклетото „лично пространство“.

— Но кой знае? — продължи Иън. — С течение на времето може би няма...

— Няма какво? Да ме мрази толкова?

Някъде в далечината се чу гласът на Джина.

— Нед, сядаме да вечеряме. А утре заминаваме за Бермудските острови за една седмица. Прибираме се следващата неделя. Така че очаквам да се обадиш, чу ли? Пази се. И помни: имаш съюзник в мое лице.

Щом затворих, през ума ми мина мисълта, че съм бил голям кретен да сложа Иън в графата „Надменно манхатънско копеле“. От друга страна обаче, завистта ми на провинциалистче, нуждата ми да се състезавам на всяка цена ме бе накарала да недовидя една очевадна истина: Иън Дийн се смяташе за мой приятел.

И макар да ми се искаше да се вслушам в приятелския му съвет и за момента да преустановя офанзивата срещу Лизи, все пак ѝ оставих още едно съобщение. После, във вторник сутринта, получих писмо (по куриер) в жилището на Джери.

Нед,

Не се правя на недостъпна, нито искам да се държа като кучка. Но след случилото се е по-добре да стоим

настрана един от друг за известно време и да не се чуваме, докато нещата се поуталожат.

Джулиет ми каза как си приел съобщението ми. Сега, след като мина известно време, си мисля, че може би беше малко прибързано да се обаждам на адвокат толкова скоро, извинявам се за това. Но ще съм ти благодарна, ако престанеш да ми звъниш. Това с нищо не помага.

Ще ти се обадя, когато съм готова да го направя, тоест, когато знам какво ще предприема оттук нататък.

Лизи

Заровичках из апартамента на Джери и намерих лист и химикалка. Седнах на масата в трапезарията и написах отговор:

Скъпа Лизи,

Да гледаме от позиция на времето е единственият начин да видим нещата в тяхната цялост, нали? Не мога да променя случилото се, въпреки че бих дал всичко на света, за да върна лентата назад.

Издъних се. Издъних се. Издъних се. И ми липсваш повече, отколкото мога да изразя с думи.

Но след като искаш да не се обаждам повече, ще се съобразя с желанието ти.

Само знай едно: всеки път, когато телефонът ми звънне, ще се надявам да си ти.

Обичам те.

Нед

На път към офиса пуснах писмото в една пощенска кутия и си помислих: *Тя е на ход. Ако реши да не отговори, по-добре да започна да свиквам с мисълта, че бракът ни е мъртъв.*

Две седмици по-късно все още няхах отговор от Лизи и бях започнал сериозно да се отчайвам. Не просто защото беше ясно, че жена ми не иска да има нищо общо с мен, а и защото няхах нито един положителен отзив на писмата и брошурите на „Екскалибур“. След

двеста обаждания нито един продуктов мениджър дори не си направи труда да поговори с мен. „Съжалявам, не ни интересува“ — това беше отговорът, който получавах от секретарки и лични асистенти и друг персонал. Джери почти не се задържаше в града, така че не се налагаше да го държа в течение с развитието на нещата, нито да го баламосвам, че всичко е цветя и рози.

Давах си сметка обаче, че ако не постигна някакъв пробив, в един момент ще трябва да се изправя пред Джери и да му призная, че така просто няма да стане. И защо няма да стане? Ако си добър търговец, има само една истинска причина за провала ти: хората не харесват продукта ти.

Продължавах упорито да звъня по телефона, всеки ден се обаждах на около петдесет компании от списъка. „Съжаляваме, в момента не се интересуваме от частни инвестиционни фондове“, „Съжаляваме, вече има друг частен инвестиционен фонд, проявил интерес към нас“.

Накрая късметът ми проработи. Един следобед ми се обади някой си Дуайт Кейпъл. Бил завършил Масачузетския технологичен институт, имал малка компания в Медфорд, която понастоящем разработвала нова свръхмодерна графична карта (хардуерният компонент, който позволява на компютрите да пускат видеоприложения).

— Продуктът ни е страхотен, но нямаме бюджет, за да го представим на пазара като хората. И когато получих вашата брошура и писмото ви, си казах, че може пък това да е инвестицията, от която имаме нужда.

Попитах го дали мога да отида и да се видя с него в Медфорд и той отговори, че предпочитал да се срещна с финансовия му консултант, брат му Елиот Кейпъл, старши управител на „Федерал & Стейт“, бостънска компания за пенсионно осигуряване; Дуайт му бил показал брошурата на „Екскалибур“ предната вечер.

— Обадете се на Елиот и ако той остане доволен от това, което предлагате, може и да работим заедно.

Оказа се, че никак не лесно да се свържа с Елиот Кейпъл. Секретарката му отговаряше, че е „много зает“. На третия ден, изпаднал в отчаяние, му звъннах в 18:30 и той вдигна лично.

— Ха, какво съвпадение! — възкликна, след като се представих.
— Днес следобед успях да намеря време да прочета материалите на „Екскалибур“.

Изведнъж се оживих.

— Понякога успехът се гради на едно случайно съвпадение — рекох. — Ще се радвам да се срещнем и да обсъдим как компанията на брат ви би могла да се възползва от инвестицията на „Екскалибур“.

— Отдавна ли работите за фонда, господин Алън?

— Нед, моля. Не, отскоро съм тук, само от няколко седмици. Но съм невероятно въодушевен от потенциала на „Екскалибур“ като цяло и...

— Значи нямате нищо общо със структурирането на фонда и написването на рекламната брошура?

— Както ви казах, наемник съм.

— А досега работили ли сте в областта на частните инвестиционни фондове?

— Не, това е ново поприще за мен. Вижте, господин Кейпъл, ако можете да намерите пролука в графика си през следващите няколко дни, с удоволствие ще взема самолета до Бостън, за да се срещнем.

— Какво ще кажете за утре, около единайсет преди обяд?

Пипнах те! Най-сетне някой да се съгласи да се видим.

— Единайсет ме устройва идеално, господин Кейпъл. А ако имате време за обяд, за мен ще е удоволствие да ви поканя...

— За обяд и дума не може да става. Мога да ви отделя най-много двацет минути от времето си. Но ако въпреки това решите да дойдете да поговорим, тези двацет минути ще бъдат изцяло ваши.

— Ще дойда, господине.

— Само че бих искал да ви предупредя, господин Алън, че единствената причина да се съглася да се видя с вас, е, че ми се струвате разумен човек, който явно не осъзнава, че продава нещо доста нечисто.

Дланите ми внезапно плувнаха в пот.

— Не ви разбирам, господин Кейпъл.

— Добре, господин Алън, ще карам направо. По абсолютно никакъв начин не бих позволил на брат си да вземе и цент от вашия фонд. И причината е проста. Според мен този фонд „Екскалибур“ е чиста проба въздух под налягане.

Елиот Кейпъл удържа на думата си. Отдели ми точно двацет минути от времето си, след което любезно ми показа вратата. Срещата ни приключи още преди да се усетя. Напуснах офиса на Кейпъл на Копли Скуеър и влязох в парка Бостън Комън. Макар денят да беше превъзходен — безоблачно небе, лек ветреца — изобщо не ми беше до това. Не обърнах внимание и на красивия парк, нито на влажния солен въздух и изобилието от дългокраки жени с къси поли. Бях твърде погълнат от тревожните си мисли, за да забележа околния свят.

— Е, кажете ми — започна Елиот Кейпъл още щом седнах срещу него — кой точно стои зад фонда „Ексакалибур“?

Подбирах внимателно думите си.

— Създаден е от консорциум от бизнесмени...

— Не увъртайте.

— Моля?

— Увъртате, господин Алън. Плямпате врели-некипели.

Тонът му беше сдържан, хладен, леко назидателен. Със сивия си вълнен костюм, оксфордска риза с копченца на яката, раирана папийонка и очила с рогови рамки Елиот Кейпъл изглеждаше строго делово. Докато говореше, държеше пръстите си на пирамидка, а светлосините му очи бяха фиксирани върху мен толкова съсредоточено, че имах чувството, че съм на разпит. Кое то, реално погледнато, си беше точно така.

— Не се опитвам да увъртам, господин Кейпъл. Както ви споменах, „Ексакалибур“ е съставена от три компании...

— Три кухи компании, господин Алън.

— Кухи компании?

— Точно така. Звучите ми изненадан.

— Бях останал с впечатлението...

— Че?

— Че трите компании, които изграждат фонда, са...

— Какво, легални?

— Ами, да.

— Може и да са. Голяма част от офшорните компании са си съвсем легални. Но от друга страна, защо една легална компания ще има борд на директорите, състоящ се от бахамски адвокат и неговата секретарка?

— Не ви разбирам...

— Поръчах на един от асистентите ми да провери така наречения южноамерикански клон на вашия фонд, „Ексакалибур Ю. А.“, регистриран на Бахамите. Председател е адвокат от Насау на име Уинстън Паркхил, единственият друг член на борда е Цейла Марки която, както се установи след няколко телефонни обаждания, се пада секретарка на господин Паркхил. Тази новина събуди любопитството ми и затова помолих асистента ми да проучи и европейското и северноамериканското подразделение на фонда, регистрирани, ако не се лъжа, съответно в Люксембург и на Бермудските острови. И познайте какво се оказа? И в двата случая структурата на компаниите е една и съща: местен адвокат и неговата секретарка. Това, разбира се, не е съвсем необичайно за определен кръг офшорни компании, но то показва — поне на мен — че лицето или групата от лица, стоящи зад вашия фонд, не искат имената им да бъдат свързвани директно с „Ексакалибур“. Естествено, би могло да съществува съвсем разумна причина за подобна дискретност...

Едва се въздържах да не извикам: *Да, има причина! Джак Балантайн се притеснява от евентуална негативна реакция от страна на медиите, ако се разчуе, че той стои зад „Ексакалибур“.*

Елиот Кейпъл продължи:

— Но пък е възможно да съществува и съвсем разумна, но *незаконна* причина фондът да не се свързва с конкретни имена. Това е характерно за офшорните кухи компании. Никога не се знае кой или какво стои зад тях. С други думи, въпросът ми е, познавате ли лично хората, които стоят зад фонда?

Прикривайки смущението си, му изрецитирах отговора, който Джери ме беше инструктирал да давам:

— Както знаете, господин Кейпъл, имената на водещите фигури в много частни инвестиционни фондове остават конфиденциални. Но, както несъмнено сте забелязали в нашите брошури, „Ексакалибур“ има подкрепата на водещи финансови институции като Люксембургската тръстова компания, Бахамската търговска банка...

— *Водещи финансови институции?* Кого се опитвате да преметнете? Люксембургската тръстова компания е незначителна частна банка, макар че в сравнение с Бахамската търговска банка си е направо „Чейс Манхатън“.

Сведох глава и измърморих:

— Наистина нямах представа, че тези банки са толкова незначителни.

— Струва ми се, че нямате представа за много неща около фонда, който продавате.

— Както казах вчера, отскоро се занимавам с него.

— Личи си. А с какво се занимавахте преди това?

Разказах му накратко биографията си. Той ме изслуша с интерес, особено в частта, където ставаше ясно как съм попаднал на фонда „Ексакалибур“.

— Един вид, били сте готов да приемете каквато и да е работа?
— уточни той.

— Да, всъщност бях доста отчаян, но наред с това ми се стори добра отправна точка...

— За какво? Кариера на престъпник с бяла якичка?

— Не говорите сериозно, нали?

— Да го кажем така, господин Алън: на ваше място бих внимавал доста с работодателите си и най-вероятно бих проверил детайлно миналото им.

— Уверявам ви, че са съвсем почтени бизнесмени.

— След като са толкова почтени, защо историята с „Микромагна“ е толкова мътна?

Опитах се да прикрия изумлението си. „Микромагна“ беше крайъгълният камък на фонда. Подбрах си думите изключително внимателно.

— Какво имате предвид под „мътна“, господин Кейпъл?

— Простичко казано, имам предвид, че „Микромагна“ не съществува.

Мобилният ми телефон звънна. Звукът ме изтръгна от унеса. Гласът на Елиот Кейпъл внезапно престана да отеква в главата ми и се намерих обратно на пейка в парка, зареял неவிждащ поглед към добре поддържана леха с рози. Бръкнах в куфарчето и отговорих на обаждането. Беше секретарката на Джери.

— Господин Алън, имам съобщение за вас от господин Шуберт...

— Може ли да говоря с него?

— Опасявам се, че целия ден е в срещи навън, но ме помоли да...

Прекъснах я:

— Важно е.

— Той е с господин Балантайн и даде изрични разпореждания да не го безпокоя, но иска да се видите тази вечер.

— Значи, ставаме двама.

— Възнамерява да присъства на прием на СОФТУС в „Паркър Меридиън Хотел“ на Западна Петдесет и седма улица тази вечер и се надява да се видите там в шест.

— Предайте му, че ще отида.

И — идваше ми да добавя — му предайте, че съм се запознал с управител на взаимен фонд на име Елиот Кейпъл, който си е направил труда да проучи „Екскалибур“ и е установил, че той се свежда до три кухи компании, които се ползват от подкрепата на три мижави финансови институции с мъглява репутация. Освен това господин Кейпъл е поръчал на асистента си да се обади на Международния директорат за сътрудничество и да попита за номера на „Микромагна“ в Будапеща. И знаеш ли какво, Джери? „Микромагна“ я няма в указателя. Кой, по дяволите, е чувал за компания без телефонен номер? Накратко, господин Кейпъл е стигнал до заключението, че „Микромагна“ може би не е истинска, функционираща компания. Кое то от своя страна ме накара да се запитам: какво, по дяволите, става?

През целия път обратно към Ню Йорк репетирах речта, с която щях да се изправа пред Джери и да поискам обяснение защо структурата на фонда е толкова подозрителна. И ако не ми дадеше убедителен отговор, щях...

Какво? Да напусна? И да си намеря удобен кашон, в който да се сгушвам нощем на Западен Бродуей? Да се откажа сега, би означавало моментално унищожение, пълен крах. Тази работа ми трябваше. А и сигурно съществуваше някакво съвсем простичко обяснение защо компанията е структурирана по толкова потаен начин и защо „Микромагна“ не са публикували телефона си в официалните регистри. Все пак фондът беше отроче на Джак Балантайн, въпреки че

той не искаше името му да се свързва с „Ексакалибур“. Медите продължаваха да кръжат около него като гладни лешояди, тъй че той едва ли би рискувал да се впусне в някакви мътни дела. Не, това беше абсолютно немислимо.

В пет бях обратно в Манхатън и скочих в едно такси директно към „Паркър Меридиън“. Не ми се искаше да се виждам с Джери точно на коктейла на СОФТУС. Годишната среща на американските производители на софтуер беше сред най-важните събития, които посещавах като мениджър в „Компю Уърлд“. На една от тях се бях запознал с Лизи и сега появата ми там само щеше да ми напомни за пореден път колко непоправимо съм прецакал живота си. При нормални обстоятелства кракът ми нямаше да стъпи там, но исках спешно да се видя с Джери и да получа отговор на няколко въпроса.

— Ха, това ако не е Нед Алън!

Щом прекрачих прага на балната зала на „Паркър Меридиън“, ме връхлетя усещането, че съм се качил в машина на времето, за да видя още веднъж миналото си в бизнеса с компютърни списания. Възклицанието се беше откъснало от устата на Дон Даулинг, шефа на рекламата на „Ад Тел“, мъж със забележителна обиколка на кръста. Протегна лапа и после театрално се дръпна, преди да я поема.

— Няма да ме удрияш, нали, Нед?

Успях да се усмихна и взех чаша вода от подноса на един келнер.

— Много смешно, Дон.

— Какво те води насам? — попита той. — Чух, че си приключил с този бизнес.

— Преместих се в сродна сфера. Мащабни финансови операции и по-точно частен инвестиционен фонд, който се занимава предимно с нови технологии. Бих се радвал да обядваме някой ден, Дон. Търсим млади компании, които имат нужда от малко капитал...

Дон Даулинг вече надзърташе над рамото ми към някой друг.

— Не мога да повярвам! Бил Джейнс! — извика той, обърна се към мен и рече: — Хубаво, че те видях, Нед. Надявам се нещата да ти се получат...

— Как ти се вижда идеята за обяд?

— Обади се на секретарката ми — отговори той и чевръсто се запромъква към другия край на залата.

Минута по-късно се сблъсках с Дейв Мадуро, някогашния ми търговски представител за Масачузетс.

— Дейв! Как си?

Изненада се да ме види, все едно бях обявен за мъртъв и внезапно се завръщах сред живите.

— О, Нед. Каква изненада!

— Добре изглеждаш, Дейв. Как се отнасят с теб в „Пи Си Глоуб“?

— Добре, добре... — отвърна разсеяно той.

— Има ли някой друг от старата банда?

— Мярнах Дъг Блухорн някъде. Но Чък не е в града, ухажва потенциални нови рекламодатели в Сан Хосе.

Е, това си беше облекчение. Изпитвах ужас при мисълта, че може да попадна на Чък.

— Как сте у дома, Дейв?

— Супер — отвърна той и подобно на Дон Даулинг, очите му зашариха из тълпата за някой, който да го избави от мен.

— Слушай — подхванах аз, — от време на време минавам през Бостън и някой път с удоволствие бих ти се обадил да си поговорим за новите хитове в софтуера.

— Разбира се, Нед. Нали ми имаш телефона?

Накъдето и да се обърнех, бившите ми колеги ме посрещаха смутено и нерешително. Забелязвах как тук-там някой шушне в ухото на човека до себе си, който, на свой ред, се обръща да ме погледне крадешком. Можех да си представя какво се сипе по мой адрес.

Виждаш ли го оня там? Нед Алън. Преди работеше за „Компю Уърлд“ и беше голяма работа. После фрасна шефа си, един германец... Да, да, точно той... Доколкото чух, даже не го арестуваха...

Беше очевидно, че всявам ужас у бившите си колеги. В мен виждаха всичките си страхове, провала, от който толкова се боях. Все едно бях експонат от изложение на изроди: „Лузърът. Някогашното светило“.

В този миг чух гласа на Джери.

— Нед, Нед! Насам!

Обърнах се и го видях да стои в далечния край на залата. Махна ми и ми направи знак да се приближа.

И тогава забелязах с кого е. Застинах като ударен от гръм.

До Джери стоеше Тед Питърсън.

Питърсън също изглеждаше стреснат от появата ми. Но когато се опита да се дръпне, Джери го стисна за рамото и размахна пръст в лицето му. Питърсън побеля като платно. Не можех да повярвам на очите си.

— Нед! — извика отново Джери.

Не ми оставаше друг избор, приближих се.

— Тъкмо си говорех с един твой стар приятел — рече ухилен Джери. — Познавате се, нали?

— Да, познаваме се — измънка Питърсън и протегна ръка. — Как я караш, Нед?

Ръцете ми останаха зад гърба ми.

— Как я карам ли? Върви на майната си!

— Спокойно, Нед — намеси се Джери.

— *Спокойно? Спокойно?* — повиших тон. — Това лайно не го заслужава.

— Не рови в миналото — обади се тихо Питърсън.

— *В миналото! В миналото!* Унищожил кариерата ми и убил Айвън Долински, а сега ми казваш да не ровя в миналото?

Залата изведнъж притихна. Всички ни гледаха. Джери сложи ръка на рамото ми.

— Нед, стига.

Дръпнах се ядосано.

— Този педал трябва да бъде пратен на съд. Не само защото доведе Айвън до самоубийство, а и за опит за изнасилване.

— Отдавна прекрачи границата, господинчо! — изкрещя Питърсън.

— Защо? Нима не е истина, че миналата година на Канарските острови си се нахвърлил на една жена без нейното съгласие?

— Престани — намеси се Джери.

— Нямаш доказателства! — изсъска Тед.

— Жената е Джоан Гластън...

— Нищо не знаеш!

— И единствената причина да не повдигне обвинение срещу теб е, че си я подкупил.

— Внимавай!

— И все пак е успяла да те изрита хубаво в топките.

Той ми се нахвърли с вдигнати юмруци, но Джери скочи помежду ни и го сграбчи здраво. След това се обърна към мен и изграчи:

— Изчезвай веднага от тук!

— С удоволствие. — Отстъпвайки, плиснах чашата с вода в лицето на Питърсън. — Това ти е за Айвън.

— МЪРТЪВ СИ! — изквича Питърсън, мъчейки се да се отскубне от Джери.

— ВЪН, ВЕДНАГА! — заповяда Джери и тълпата от зяпачи се раздели на две, за да ми направи път.

Навън се наложи да се облегна на една улична лампа, за да не падна. Щом се посъвзех, се отправих на юг по Шесто авеню, бях толкова разтърсен от случилото се, че изобщо не осъзнавах с какво темпо вървя, преди да стигна до Двайсет и трета улица. Идеше ми да се пхна в някой бар и да си успокоя нервите с половин бутилка „Джак Даниълс“, само че все още бях на прочистваща диета и затова просто продължих още на юг. През Вилидж, покрай Сохо, до Трайбека, през Уолстрийт, докато накрая опрях в края на линията: Батъри Парк. Не знаех колко време е минало, нито какво разстояние съм изминал, тъй като мозъкът ми беше зает да обработва смайващата информация, получена през деня. Не намирах никаква логика.

В главата ми изникваха само въпроси. *Защо Джери разговаряше с Тед Питърсън, по дяволите? Защо му размаха пръст по такъв укорителен начин? Защо никога не ми е споменавал, че познава Питърсън? Какво става между тях двамата?*

А когато престанах да си задавам тези въпроси, дойде ред на опитите да смеля породените от Елиот Кейпъл съмнения за фонда.

Насочих се на север от Батъри Парк, върнах се обратно към опустелите каньони на финансовия квартал и накрая свърнах назад към Устър стрийт. От тротоара видях, че лампите в апартамента на Джери светят. За пръв път от близо месец насам Джери си беше вкъщи преди полунощ. Не бях изненадан. След спектакъла, който спретнах в хотела, явно искаше да ме причака и несъмнено имаше намерение да ми бие шута.

Не ми се влизаше в конфронтация с него, исках да продължа да се разхождам с надеждата, че до сутринта тежкото ми положение

евентуално ще се е поразведрило. Но знаех, че според Балантайновите принципи избягването на отговорност (особено след като си допуснал грешка) е смъртен грях (съизмерим едва ли не с това да отбележиш тъчдаун за противниковия отбор). „Винаги бъди готов да посрещнеш последствията, осъзнай грешката, преглътни хапчето — съветваше Джак Балантайн в «Зоната на успеха» — защото когато посрещаме грешките с достойнство и мъжество, се учим от тях.“

Нямаше как да избегна срещата. Трябваше да „призная грешката“, а после да прегърна съдбата си на бездомник с достойнство и мъжество.

Заварих Джери на дивана, говореше по телефона. Подминах го, влязох в стаята си и започнах да си събирам багажа. Пет минути по-късно той се появи на прага. Забеляза отворения куфар и попита:

— Какво правиш, по дяволите?

— Тръгвам си.

— Защо?

— Ами след случилото се в „Меридиън“...

— Постъпи доста глупаво. Направо идиотско. Но част от вината е моя. Трябваше да ти кажа, че Питърсън работи с нас.

— Моля?!

— Звучиш шокиран.

— Наистина съм шокиран.

— Взехме го за консултант неотдавна. Слухти за нови компании, които фондът евентуално да финансира.

— Защо не ми каза?

— Защото реших, че заради разправииите ти с него вероятно ще реагираш зле.

— Правилно си решил. Не мога да повярвам, Джери... Питърсън е моята Немезида, моят Враг номер едно. Да не говорим, че е завършен гадняр. А ти искаш да работя с него?

— Той е важен играч в Джи Би Ес. Може да се окаже много полезен за нас. И когато се запознах с него преди три седмици...

— Крил си го от мен три седмици?

— Нед, не ми се прави на излъгана съпруга. Тук става въпрос за бизнес. Запознах ме с него, видя ми се умен човек, който следи развитието на бранша, затова му предложих консултантски договор, което, строго погледнато, не е в унисон с правилата на Джи Би Ес, но

всъщност не е нищо повече от това да се виждаме на обяд веднъж месечно, за да ми свежда информация за нови компании. Както и да е, като знам колко го ненавиждаш...

— С основание.

— Да, държал се е ужасно с теб. Затова не исках да те разстройвам, защото наистина става дума само за консултантска позиция, която на практика няма нищо общо с теб. Случилото се тази вечер обаче малко променя ситуацията.

— Как?

— Преди малко говорих по телефона с господин Балантайн. До него вече е достигнала информация за случилото се в хотела. Знаеш ли какво ми каза той? „Нед заслужава възхищение, задето му е дал да се разбере. Но въпреки това си е било самоубийство.“

Свих рамене.

— Подсъдимият се признава за виновен. Съжалявам.

— Извинението се приема. А сега си разопаковай багажа. Не си уволнен.

— Благодаря, Джери.

— Проблемът обаче си остава. Джи Би Ес е най-големият играч в компютърната индустрия в световен мащаб. Тед Питърсън е нашата връзка с тях. Може да е пълен изрод, но е наш изрод. Не искаме да го изгубим. Затова господин Балантайн ти предлага да го заведеш на вечеря и да изясните нещата.

— Абсурд!

— Нед, „предложенията“ на господин Балантайн са си чиста проба заповед.

— Наясно ли е с отношенията ми с Питърсън?

— Напълно. И е на твоя страна, естествено. Но, както вече ти казах, това е бизнес, а както господин Б. обича да повтаря, в бизнеса често се налага да си лягаш с мухльовци. Така или иначе, според него ще ти е от полза, от гледна точка каляване на характера и т.н., да се изправиш лице в лице с Питърсън на вечеря и да постигнеш някакъв вид разбирателство с него.

— Не ми харесва.

— Животът е шибан, мамка му.

— А ако откажа?

— Тогава, струва ми се, че наистина ще ти се наложи да си събираш багажа.

Очаквах този отговор. И се ужасявах от него. Вдигнах ръце във въздуха — универсален жест на капитулация.

— Добре, ясно, ще се видя с него.

— Браво!

— А какво ще стане, ако той не се съгласи да се срещне с мен? Доста неща изговорих тази вечер по негов адрес.

— Ще се съгласи.

— Откъде си сигурен?

— Защото знам, че иска консултантския договор. Не може без него.

— Защо? Нали го раздава голямата работа в Джи Би Ес?

— Да, само дето голямата му работа, колкото и да е голяма, му създава проблеми. Питърсън има финансови затруднения. Опитва се да върже двата края с триста хиляди годишно, а харчи по триста и седемдесет. Което означава, че затъва все по-дълбоко в дългове и това поражда дилема. Дилема, която лесно би могъл да разреши, ако се навие да работи за нас.

Телефонът звънна. Джери вдигна и след кратка размяна на реплики затвори.

— Мадамата, с която имах среща тази вечер. Доста е ядосана.

— Можеш да прехвърлиш вината върху мен.

— Така и ще направя. Утре вечер свободен ли си?

— Да, май да.

— В такъв случай ще се постарая да уговоря вечерята с Питърсън за утре. Вероятно някъде около офиса му в Стамфорд. Колкото по-скоро приключим с тази история, толкова по-добре. Как беше в Бостън, между впрочем?

— Искях да поговорим за това. Човекът, с когото се видях във „Федерал & Стейт“...

— Браво! Как успя да си уредиш среща с него? Те са много навътре с взаимните инвестиционни фондове...

— Да, но човекът, с когото разговарях... Ами, хм, имаше въпроси около „Ексакалибур“...

— Нед, наистина нямам време за това сега.

— Какво ще кажеш за утре на закуска?

— Ще закусвам във Филаделфия. После заминавам за Уилмингтън и Балтимор, няма да се върна в града преди десет. Нека се видим тук в десет и половина, ще пийнем по нещо навън и ще ми разкажеш за Бостън и как са се развили нещата с Питърсън. Ще помоля Пеги да уреди вечерята ви с неговата секретарка и тя ще ти се обади веднага щом стане ясно кога и къде ще се видите.

Както се очакваше, в единайсет на следващата сутрин телефонът в офиса ми звънна. Секретарката на Джери, Пеги, ме уведоми, че вечерята с господин Питърсън е уговорена за седем тази вечер в Кънектикът, в атриума на хотел „Хаят Риджънси“ на Пост Роуд в Олд Грийнуич.

— Господин Питърсън ще пристигне с колата си директно от офиса — рече Пеги. — Ако хванете влака на „Метро-Норт“ в шест и четири от Гранд Сентръл, ще бъдете в Олд Грийнуич в шест и четирийсет и пет. От там имате само десет минути път с такси до хотела, и ще пристигнете точно навреме.

Точно така щеше да стане, ако влакчето в шест и четири от Гранд Сентръл не беше спряло на Порт Честър, където чакахме близо половин час. Обадих се по мобилния в ресторанта и предупредих, че ще закъснея. И бездруго бях в ужас от предстоящата среща лице в лице с Питърсън, а сега притеснението ми скочи до небесата.

Поръчах такси от гарата на Олд Грийнуич. Дойде след десет минути, тоест пристигнах в „Хаят Риджънси“ чак в 19:45. Атриумът беше декориран така, че да наподобява Райската градина, с поточе, чакълени алеи и тропически растения. Питърсън седеше на маса в ъгъла. Изглеждаше ужасно. Кожата му беше бледа, под очите зееха огромни кръгове, ноктите бяха изгризани. Приличаше на човек, който не е спал от дни и се намира в състояние на постоянен стрес, който се опитва да удави в алкохол. Докато сядах, келнерката тъкмо му носеше поредното уиски с лед.

— Благодаря за точността.

— Не ти ли предадоха съобщението ми? Метрото...

— Предадоха го. Питие? Водя те с около три.

— Една минерална вода, моля — казах на келнерката.

— Да не си мормон?

— Просто не пия, Тед.

— Е, аз пък пия — каза той и удари стабилна глътка скоч.

— Уверявам те, че и аз не искам да съм тук.

— Какво беше това изпълнение снощи в „Паркър Мериდიън“? Нямам думи да изразя благодарността си.

— Не заслужаваш по-малко.

— Решил си да ме съсипеш, така ли?

— Я стига. Кой се е обадил на онзи нещастник от „Хоум Компютър Мантли“ да го заплашва, че ако не уволни Айвън, няма да има реклами от Джи Би Ес? Кой направи същото с Фил Гудуин, за да ми попречи да започна работа там?

— А кой ме принуди да купя онази притурка в „Компю Уърлд“?

— Ти се оттегли от сделката, забрави ли?

— А ти се опита да ми влезеш остро и аз нямах друг избор, освен да отвърна на удара.

— Аха, ясно. Не знаех, че си от смотаняците, за които бизнесът е война. Щом някой те предизвика да отвърнеш на удара, край с кариерата му.

— Ръководя се от един основен принцип: *Прецакаш ли ме, аз прецаквам теб*. Викат му „Законът на джунглата“.

— Не, викат му „Законът на лишените от морал педали като теб“...

Питиетата пристигнаха и бях принуден да преглътна края на изречението. Щом сервитьорката остави пред Тед новото уиски, той пресуши предишната чаша.

— Ще поръчате ли вечеря? — попита тя.

— Не съм гладен — отвърна Тед.

— Нито пък аз.

Щом тя се отдалечи, той изсъска:

— Искаш ли да ти разкрия една малка тайна? Наистина изобщо не ми дреме какво си мислиш за мен. И на твоє място не бих го удрял на морал. Особено при положение че знам какво си намислил.

— Нищо не съм намислил.

— Естествено, че така ще кажеш. Но аз знам...

— Какво знаеш?

— Каква игричка играеш.

— Каква игричка?

— Не ми се прави на ударен, друже. Нима си мислиш, че не съм наясно със смисъла на тази среща? Предай на шефа си, Джери, че съм

схванал картинката.

Поклатих глава.

— Съвсем ме обърка.

— Нима? — изкикоти се жлъчно той. — Леле, по-добър си, отколкото мислех, бива те да продаваш фасони. От друга страна, не съм и очаквал друго от ученик на Джак Балантайн.

Сепнах се. Тед го забеляза и се усмихна. После щракна с пръсти и посочи на келнерката вече празната си чаша.

— Не знам за какво говориш — заявих аз.

— Джери ли те инструктира как да се държиш?

— Никой не ме е инструктирал...

— Извинявай, все забравям, че не си от сектата на Мун, а си отскоро в Църквата на Великия мотиватор.

— Не работя за Джак Балантайн.

— Напротив. И аз работя за Джак Балантайн.

— Тука вече съвсем изтървах нишката — признах.

— Че как иначе. „Не знаеш нищо.“ Ама съвсем нищичко.

— Наистина не знам...

— Тогава какво правиш тук тази вечер?

— Джери искаше да поговоря с теб...

— Дойдохме си на думата.

— ... с надеждата, че евентуално бихме могли да се разберем.

— Предай му, че не отстъпвам пред заплахи.

— Не те заплашвам.

— Цялата тази работа си е жива заплаха! — извика той. После, забелязал, че думите му привлякоха погледите на хората от съседните маси, се приведе напред и прошепна: — Кажи на Джери, че няма промяна в позицията ми. Двеста бона аванс плюс осем процента от всяка бъдеща сделка. В противен случай...

Скочът му пристигна. Пресуши го на екс.

— В противен случай какво?

— В противен случай... ами нека го кажем така: информацията е сила.

— Все още нищо не разбирам.

Той ми се ухили пиянски.

— Бива те. Много те бива. Сега разбирам защо са те наели. Ти си идеален...

— Идеален за какво?

Питърсън стана.

— Нямам какво повече да добавя. Но ще ти кажа едно: накрая ще ви пипнат. Теб, Джери, Строителя на небостъргачи. Това е един от малкото закони на живота. Всички ни пипват, рано или късно. Въпрос на време е.

Той се обърна и се заклатушка към изхода. Само че не стигна далеч, шестте уискита, които беше обърнал, изведнъж го удариха в краката и Тед политна към един сервитьор с поднос в ръка. Разхвърчаха се чинии и чаши, сервитьорът отскочи встрани, а Питърсън се стовари върху една маса. Отнякъде дотича салонният управител, подхвана го и го задърпа към вратата. Хвърлих няколко банкноти на масата и настигнах двамата във фоайето. Управителят се опитваше да задържи Питърсън на крака.

— Да ви помогна? — предложих аз.

— С вас ли е? — попита той.

— Боя се, че да.

— Веднага го изведете навън, пиан е. Вие можете ли да карате?

— Пил съм само минерална вода, можете да попитате сервитьорката.

— В такъв случай вие поемате отговорност да го заведете до дома му. А когато изтрезнее утре, му предайте, че повече не е добре дошъл тук.

Побутна Питърсън към мен и двамата се заклатушкахме към паркинга.

— Къде са ти ключовете от колата?

— Майната ти — изруга той.

Стиснах го по-здраво с едната ръка, а с другата опипах дрехите му. Бръкнах в левия джоб на самото му и извадих оттам ключодържател с логото на BMW.

— Какъв цвят е колата ти?

— Черна.

— Къде си паркирал?

Посочи ми далечния край на паркинга.

— Там.

— Супер — измърморих недоволно аз.

Паркингът се оказа изненадващо огромен, а уличното осветление беше слабо. Издирването на черното беемве се оказа трудна работа, особено при положение че трябваше да мъкна със себе си пияния Питърсън, който се блъскаше в калници и капаци и дори одраска пиццата си в едно волво, като изсъска заплашително:

— Направиш ли го пак, ще ти го върна.

— Добре, успокой се — отвърнах аз, без да го пускам. — Колкото по-бързо намерим колата ти, толкова по-бързо ще си у дома.

Открихме я след около пет минути обикаляне. Облегнах Питърсън на вратата и се наведох да отключа. В този миг иззад гърба ми се обади някой:

— Какво ще кажеш да ти помогнем да го закараш?

Обърнах се бавно.

Зад мен стояха двама тъмнокожи бабанки с бейзболни шапки и слънчеви очила. И двамата бяха въоръжени. Понечих да извикам, но усетих нещо хладно и метално да опира в лявото ми слепоочие — дулото на деветмилиметров пистолет.

— На твоє място не бих си отварял плювалника — изсъска Бияч номер едно, в гласа му се долавяше лек южняшки акцент. Грабна ключовете за колата от ръката ми и ги метна на Бияч номер две. Вторият държеше дулото на своя пистолет опряно в гърдите на Питърсън, само че уискито беше замъглило мозъка на Тед и той изобщо не осъзнаваше какво става. Бияч номер две отключи задната врата, блъсна Питърсън вътре, после седна до него и подаде ключовете на авера си. Онзи ме съпроводи до шофьорската врата, отвори я и ми заповяда да вляза. Щом Бияч номер две ме взе на мушка, Първият заобиколи откъм пасажерската врата и се качи. После пусна ключовете в скута ми и заповяда:

— Карай.

— Ако искате пари, вземете портфейла ми — отвърнах аз. — Само ни...

Не успях да довърша изречението. Бияч номер едно ме халоса с пистолета си по главата, като се постара да ме заболи.

— Ако искаш незабавна мозъчна операция, продължавай да плямпаш.

— Добре, добре.

— А сега дай газ.

Пъхнах ключа и го завъртях. Двигателят запали от първия път. Превключих на първа и се насочих към изхода на паркинга. Бияч номер едно свали пистолета и го остави в скута си. Хвърлих поглед в огледалото, Бияч номер две също беше прибрал оръжието. Не че му трябваше — Питърсън се беше излегнал на задната седалка в алкохолен ступор.

— Гле'й с'я к'во правим — обади се Първият. — Слушаш ме внимателно и караш точно където ти кажа. Отвориш ли си устата, стрелям. Минеш ли на червено — стрелям. Ясен ли съм?

— Ще се постарая да...

Сръчка ме с пистолета по крака.

— Без много приказки. Завий надясно.

Насочихме се на север по Пост Роуд, слязохме от магистралата и тръгнахме надолу към Олд Грийнуич. Ръцете ми бяха плувнали в пот, плъзгаха се по волана. Пред очите ми беше паднала пелена от чист, неподправен страх, бях убеден, че ще ни убият.

Щом стъпихме на главната улица в Олд Грийнуич, Бияч номер едно ми заповяда да завия надясно под моста на железопътната линия, а веднага след това да изляза на шосето успоредно на релсите. След петдесетина метра стигнахме до прелез с бариери от двете страни на линията. Бияч номер едно се обърна назад и попита:

— Това ли е?

Бияч номер две кимна. Заповяда ми да отбия встрани и да загася фаровете.

Постояхме така минута-две, единственото, което нарушаваше тишината, беше хъркането на Питърсън. В далечината се чу слабият тътен на приближаващ влак, звънецът на прелеза задрънча и бариерите се спуснаха.

— Сега! — нареди Бияч номер едно. Вторият тутакси издърпа Питърсън от седалката и замъкна превитото му о две тяло към прелеза. Проверя се под бариерата и го издърпа до линията. Досетих се какво предстоеше.

— О, боже! — извиках. — Не можете...

— Да не си мръднал! — изсъска Бияч номер едно и опря пистолет в челото ми.

Гледах как другият побутва жертвата си към релсите. Питърсън се заклатушка замаяно, очевидно не осъзнаваше къде е и какво го

очаква. Изведнъж ги огряха фаровете на летящия насреща им влак. Машинистът наду свирката като обезумял и натисна спирачки. Бияч номер две се откъсна от Питърсън и изтича през релсите. Свирката на влака пищеше неистово. Питърсън като че ли се сепна, обърна се в посока към звука и премигна на светлината. После изведнъж осъзна къде се намира. Отвори уста, но свирката заглуши писъка му. Бияч номер две се беше прехвърлил през бариерата и тичаше към колата. Питърсън се опита да отскочи встрани, но се спъна, главата му се удари в релсите и в този момент влакът...

Затворих очи. За секунда се възцари тишина. Бияч номер едно се усмихна и каза:

— Май току-що извърши убийство.

ТРЕТА ЧАСТ

Наредиха ми да карам обратно към гара Олд Грийнуич. На половината път Бияч номер едно ме насочи да спра в тясна, тъмна уличка близо до голям парк и да изгася фаровете. По пътя не се виждаха други коли, но забелязах една паркирана недалеч.

— Ние слизаме — заяви Бияч номер едно. — Гле'й с'я как ще приключим тая работа. Ти ще постоиш тук още пет минути, после даваш газ към Олд Грийнуич, паркираш колата пред гарата и вземеш следващия влак до града. Джери те чака у тях.

— Джери? — прошепнах прегракнало аз.

— Ахам, Джери. И преди да си кажем чао, само да ти напомня едно. Ако си мислиш, че ще се измъкнеш, като отидеш в полицията, жестоко ще се разочароваш. Най-много да си докараш обвинение в убийство. Естествено, може да обмисляш и друга алтернатива, например да ни извъртиш номер и да се покриеш. Но ако наистина вземеш, че изчезнеш, ще се погрижим да подшушнем на полицията, че ти си основният заподозрян. И още утре сутринта федералните ще са по петите ти. Тъй че си опичай акъла и без резки движения се занеси до дома на Джери. Не се мотай много по пътя, ако не си там до полунощ, той ще се обади в полицията. Имаш малко по-малко от три часа да се добереш до Манхатън. Ясно?

Кимнах.

— Въпроси?

Поклатих глава.

— Радвам се. Сега остана само едно досадно задължение. С приятеля ми ще избършем хубавичко колата. Ако се опиташ да отпрашиш, преди да сме приключили с тази дребна домакинска работа...

— Няма.

— Взе да ми харесваш, мой човек.

— Радвам се — смотолевих аз.

— Сега стой мирно, няма да се бавим.

Двамата слязоха, извадиха по една носна кърпа и почистиха основно всеки сантиметър от колата. Отне им около пет минути. Аз седях и стисках конвулсивно волана, по гърба ми се стичаше студена пот. В този момент воланът бе единствената ми опора. Когато приключиха, Бияч номер едно ми направи знак да сваля стъклото.

— Е, дойде време да си кажем адиос. Нали не си забравил — щом потеглим, чакаш пет минути, после обратно към гарата. Изобщо не се съмнявай, че ще разберем, ако си се изсулил по-рано. Много ми беше приятно да работим заедно.

Проследих ги как изминаха стоте метра до спрялата край пътя кола. В тъмното не успях да видя марката и модела. Потеглиха, без да пуснат фаровете, и се скриха зад завоя. Педантичността им ме уплаши, тъй като означаваше, че убийството на Питърсън и моята роля в него са били планирани много внимателно.

Както седях зад волана, вперил поглед в часовника, изведнъж усетих, че ми се повдига. Измъкнах се навън и се свлякох на колене, от гърлото ми изригна мощна струя.

Бяха ме натопили, бяха ме избрали за жертва. И зад този план стоеше Джери.

Цялата тази работа си е жива заплаха — беше изкрещял в ресторанта Питърсън.

Аз обаче не бях казал нищо заплашително. Вечерята трябваше да е опит за помирение. Тогава защо, за бога, Питърсън се държа, все едно съм отишъл да му въртя номера? Освен ако, разбира се, Джери не му е казал предварително, че ще играя на едро и ще искам...

Какво ще искам?

Кажи на Джери, че няма промяна в позицията ми. Двеста бона аванс плюс осем процента от всяка бъдеща сделка. В противен случай... ами нека го кажем така: информацията е сила.

Какво толкова знаеше Питърсън, че да се чувства „силен“? И явно силата му дотолкова беше стреснала Джери, че беше наредил да го хвърлят под влака. Вярно, Питърсън се беше досетил, че зад фонда стои Балантайн, но това не може да е причина да го очистят, нали? Да не би да ставаше дума за онези двеста бона, които Питърсън искаше от тях?

Ще те пипнат. Теб, Джери, Строителя на небостъргачи. Това е един от малкото закони на живота. Всички ни пипват рано или късно.

Въпрос на време.

Това последното — последните му думи! — не спираха да кънтят в главата ми. Извършено беше убийство. Полицията щеше да търси извършителя. И несъмнено щеше да тръгне по следите ми, защото всичко, абсолютно всичко, водеше към мен.

Мен щяха да пипнат.

Щеше да ми се наложи да бягам. Само че ако избягах, Джери щеше да ме предаде на ченгетата. Така или иначе, бягството изискваше работа, планиране, пари, време, а времето със сигурност не беше на моя страна. Всъщност, ако не стигнех до жилището на Джери след...

Погледнах часовника на ръката си. Петте задължителни минути бяха изтекли. Беше 21:15 часът.

Като се има предвид колко внимателно беше замислена смъртта на Питърсън, не се съмнявах, че ако не стигна до апартамента преди полунощ, Джери щеше да изпълни заплахата си и да ме предаде. Затова се изправих, плъзнах се обратно в колата и с треперещи ръце успях да се справя с петте минути шофиране до гара Олд Грийнуич.

Оставих колата в един забутан ъгъл на паркинга. С долния край на ризата си избърсах волана, дръжката на вратата и всичко, което бях докосвал. После хвърлих ключовете в канавката и взех влака за града в 21:27 часа.

Мотрисата беше почти празна. В моя вагон имаше само още двама пътници и те ме огледаха с любопитство, явно бяха видели стърчащата от панталоните ми риза, омачкания костюм, остатъка от повръщано по устните и изсечения по лицето ми страх. Тъкмо се настанях в дъното, когато дойде кондукторът и обяви:

— Станал е някакъв нещастен случай, ще трябва да изчакаме известно време.

Застинах и за миг се зачудих дали някой не е забелязал реакцията ми.

— Какво се е случило? — попитах един от пътниците.

— Малко по-нататък на релсите са намерили тяло. Ченгетата са затворили и двете линии.

Следващите няколко минути бяха най-дългите в живота ми. С много усилия си наложих да не се поддам на порива да изскоча от влака, да взема такси и да наредя на шофьора да ме закара в Манхатън. Това би означавало да привлека вниманието върху себе си. Пътниците

и машинистът щяха да ме запомнят. От друга страна обаче се тревожех да не се забавя прекалено и да изпусна крайния срок за явяване в апартамента на Джери: полунощ. Затова реших, че ако след четирийсет и пет минути влакът все още не е потеглил, все пак ще взема такси.

За радост влакът се заклати само десет минути по-късно. Отначало се тътрехме едвам-едвам. След минута вече бяхме на мястото на „инцидента“. Имаше четири полицейски коли, линейка и един куп хора. Задната врата на линейката беше отворена, в бял найлонов чувал се очертаваше човешки силует.

Един униформен полицай се обърна да огледа влака. Аз инстинктивно приведох глава. Дали ме видя? Дали в момента посяга към радиостанцията си и съобщава на ченгетата на следващата спирка да заловят потенциален заподозрян?

— Хубава сцена, а?

Подскочих и се озовах лице в лице с кондуктора. Той се усмихна на реакцията ми.

— Стреснах ли ви? Извинявам се.

— Не ви видях — отвърнах. — Аз просто...

Посочих прозореца.

— Да, гадна работа. А и докато седяхме на Олд Грийнуич и ги чакахме да пуснат трасето, чух, че машинистът видял двама мъже на релсите. Обаче намериха само едно тяло.

— Сериозно?

— Мда. Подозрителна история, ако ме питате. Направо на Гранд Сентръл ли слизате?

Кимнах и му подадох дваисет долара. Продупчи един билет и ми го подаде заедно с рестото.

— Приятно пътуване.

Няма шанс.

За щастие, след като влакът се отдалечи от мястото на инцидента, набра скорост. Зяпах през прозореца в тъмната бездънна нощ, а в мозъка ми се сменяха картини с последните движения на Питърсън на релсите. После се видях седнал на онази пейка в Бостън Комън предишния ден, мъчейки се да осмисля подозренията на Елиот Кейпъл за фонда. Инстинктът ми бе подсказал да се махна, да сложа край на всичко. Аз обаче продължих. Точно както не се отказах и в началото, след като прочетох брошурата на „Екскалибур“ и се

замислих дали фондът изобщо е законен. Точно както бях молил за тази работа, без дори да се замисля какво може да ми се наложи да върша.

Сега всяко едно от тези решения изведнъж ми се стори монументално, жизненоважно, макар че тогава ги бях взел само за няколко секунди. Само толкова ли е нужно, за да се направи погрешен избор? Няколко напрегнати милисекунди, когато си толкова отчаян, че си готов да приемеш всичко, което ти се предложи?

Пристигнахме на Гранд Сентръл малко след единайсет. Спрях такси и четирийсет минути преди крайния срок бях в таванския апартамент. Джери седеше на кухненската маса и, както обикновено, говореше по телефона. Когато влязох, затвори веднага.

— Е, как мина вечерята с Питърсън? — попита доволно.

— Много добре знаеш как мина, кучи син такъв.

— Не, не знам.

— Така ли? Ами тогава ще ти кажа. След вечерята двама въоръжени мъже ни набутаха в колата на Питърсън, принудиха ме да ги закарам близо до гара Олд Грийнуич и пред очите ми хвърлиха Питърсън пред приближаващия експрес за Ню Хейвън. Ето така мина, Джери...

— Съветвам те да си спестиш жлъчния тон — рече той, стана и отвори един кухненски шкаф.

— Ще говоря с какъвто тон си искам. Онези двамата казаха, че ти си мозъкът на цялата операция.

— Наистина ли? — попита меко Джери. Взе бутилка скоч и две чаши. — Едно уиски? Ще ти се отрази добре, като те гледам.

— Върви на майната си!

— Както искаш — сви рамене той и си сипа.

— Защо нареди да убият Питърсън?

— За какво говориш? Не съм убивал Питърсън. Ти го уби. Мен нищо не ме свързва с това престъпление. Аз само те накарах да го изведеш на вечеря. И какво стана? Питърсън се озова под колелата на влака. Доста кофти начин да сложиш край на живота си, нали, Алън?

Отпуснах се на канапето. Той се приближи и клекна до мен, продължи да ми говори със спокоен, равен тон:

— Помисли: всички знаят, че ненавиждаш Питърсън, задето ти съсипа кариерата. След скандала снощи на коктейла, присъстващите

охотно ще го потвърдят. Обзалагам се, че ти си последният човек, видян с него, и управителят на ресторанта с радост ще го сподели с ченгетата. Да не говорим, че сте си тръгнали заедно, нали? А по информацията, която ми сведоха сътрудниците ми преди малко, той е бил мъртвопиян и на теб явно се е паднала задачата да го отведеш у дома. Така че да не се заблуждаваме, Нед, този сценарий ще е като музика за ушите на прокурора. Не само си бил на местопрестъплението, ами имаш и мотив. Още повече че само няколко минути след убийството си се качил на влак. Все някой кондуктор те е видял, заедно с другите пътници, и те лесно ще те разпознаят при една очна ставка.

Отново започна да ми се гади, само че не беше останало нищо за повръщане.

— Да, при разпита в полицията вероятно ще обясниш, че работиш за Балантайн и фонд „Екскалибур“ е наша собственост. Само че не съществува абсолютно никакво доказателство, че си бил нает при нас, а както вече ти казах, фондът е разделен между три офшорни компании. Да, плащаме данъци — в крайна сметка сме примерни граждани — но холдингът е структуриран така, че на хартия няма начин да се проследи връзката му с „Балантайн Индъстрис“. Всъщност дори няма начин да се разкрие истинската самоличност на реалните собственици на компанията. Според американските закони тази информация е поверителна. Така че, Нед, както разбираш, ние сме чисти, а ти... ти си убиец.

Ударих го. С разтворена дясна длан. Улучих го в носа. Той падна на една страна и закри лицето си с длани. Грабнах тежък стъклен пепелник от масата и понечих да го стоваря върху главата му.

— Давай — изхъхри той, — направи го! Таман като си започнал, да те осъдят направо за две убийства.

Замръзнах за миг, после пуснах пепелника на дивана и се проснах до него. Джери се изправи, отиде в кухнята, отвори хладилника, уви няколко парчета лед в памучна кърпа и я долепи до разкървавения си нос.

— Това беше тъпо, Алън. Много тъпо.

Насилих се да стана.

— Махам се.

— Никъде няма да ходиш. Ако го сториш, полицията веднага ще узнае, че ти си човекът, който им трябва.

Не казах нищо.

Джери свали леда, огледа кърпата, за да види дали по нея са останали кървави петна, и я хвърли в мивката.

— Дори не можеш да удриш като хората.

— Какво искаш?

— Аз ли? Нищо не искам, Алън. Само и единствено твоята лоялност. Защото описаният от мен сценарий ще се разиграе само ако направиш нещо необмислено. Като например да се разприказваш. Или да избягаш. Или да се опиташ да зарежеш работата.

— Полицията ще ме погне съвсем скоро.

— Няма начин. Е, да, във вестниците ще се заговори за мъж, видян с Питърсън, но освен ако някой не им подшушне нещо, откъде ще знаят, че си бил ти? Преди да се спречкате с него на коктейла, кога за последно си общувал с Питърсън?

— Преди Коледа.

— Ето, виждаш ли? Така или иначе, дори и да стигнат до теб, аз ще ти осигуря алиби. Разбира се, видели са те да спориш с Питърсън в „Паркър Меридиън“. Само че в нощта на смъртта му ти си пътувал по работа извън града.

— Как ще го докажа?

— Дай ми една от кредитните си карти. — Поколебах се, а той изрева: — Веднага!

Извадих портфейла си и му подадох една „Мастеркард“ (единствената, която можех да ползвам).

— Наложило ти се е да пътуваш до Маями по работа около фонда. Отседнал си в дома на Виктор Романо...

— Той кой е?

— Един от първите инвеститори във фонда. Още от създаването му. Както и да е, той ще гарантира за теб. А утре по това време ще имаш на свое име билет за полет Ню Йорк-Маями с днешна дата. Ще се погрижа и за касова бележка от кола под наем, та всичко да е поубедително.

— Това не е ли незаконно?

— Само ако те хванат. А повярвай ми, теб няма да те хванат. Защото всички документи ще са истински.

— Как ще го уредиш?

— Познавам разни хора...

— Не се и съмнявам.

Тонът ми го разгневи.

— Искаш ли алиби, или не?

— Това, което искам, е да не съм в сегашното си положение.

— Е, това няма как да стане. Солидното алиби е единственият ти шанс.

— За какво ми е това алиби? Ченгетата ще разпитат секретарката на Питърсън и ще разберат, че съм вечерял с него.

— Няма.

— Ама нали ти накара Пеги да се обади на секретарката му, за да уреди вечерята?

— Всъщност се обадох аз, и то директно на него.

— Все пак не може да не е казал на секретарката си за вечерята. Или пък да си е отбелязал в графика за деня.

— Повярвай ми, не е.

— Няма как да си сигурен в това...

— Сигурен съм. Той едва ли би искал светът да научи за срещата му с теб.

— Престани с гатанките, Джери. Защо му е да я пази в тайна?

— Не е твоя работа.

— Естествено, че е моя работа. На мен ми се пече яйце на задника.

— Нед, стига да не се появиш отново в „Хаят Риджънси“, няма да имаш проблеми. Никой няма да те свърже със случилото се, а дори и това да стане, ще имаш зад гърба си алибито в Маями. Така че, както виждаш, си чист. Даже аз на твое място бих излязъл да го отпразнувам. Купи си нов костюм. Доколкото знам, сега върви разпродажба в „Армани“.

— Как може изобщо да се шегуваш, след като си издал заповед да убият...

— Тц, тц, тц... Както казваше великият Роналд Рейгън: „Едно си баба знае, едно си бае“. Е, добре, ще се опитам да обясня. Имахме проблем, понеже господин Тед Питърсън се опитваше да навреди на фонда ни, а покрай това и на репутацията на господин Балантайн. Изглежда, личните му финансови проблеми са били толкова сериозни,

че е нямал друг избор, освен да прибегне към изнудване. Беше започнал да ни заплашва, че ако не му предоставим една значителна сума, ще разпространи невярна информация за „Екскалибур“.

Понечих да извикам: „Значи все пак има нещо нередно с фонда?“, но се спрях. Информацията може и да е сила, но може и да е опасна за здравето.

— Информацията му за фонда беше абсолютно недостоверна, но е факт, че такава мръсотия трудно се отмива. И господин Балантайн го знае прекрасно. Ако беше разпространил лъжите си, онова малко лайно Питърсън щеше да подкопае доверието в „Балантайн Индъстрис“, включително и твоята работа. Лично аз се съмнявам, че той щеше да стигне дотам, но пък ако си чел „Зоната на успеха“, сигурно знаеш, че една от гениалните стратегии на Балантайн е: *Съмнението поражда напрежение. Затова бъди нападателен и отсечи корена на съмнението.* Точно това и направих. Отсякох Питърсън. Едновременно с това отстраних и съмненията по отношение на теб, като си гарантирах лоялността ти.

— Постави ми капан.

— Това е едно от възможните тълкувания. На твое място обаче бих го приел за възможност. Стига да си мълчиш и да си вършиш работата, няма да имаш никакви проблеми. Ние наистина възнаграждаваме лоялността, а понеже си амбициозен, без съмнение бързо ще се изкатериш по фирмената стълбица. Особено когато докладвам на господин Балантайн, че а) си изпълнил една много неприятна задача с изключителна ефективност и б) може да ти се има доверие.

Погледна ме с широка, почти триумфална усмивка.

— Може ли да ти се има доверие, Алън?

Преглътнах с усилие.

— Може.

Понеже си ме натикал в ъгъла. И нямам друг изход.

Прекарах дълга нощ; взирах се в тавана, затъвах все по-дълбоко в отчаяние и не исках да затварям очи, за да не взема да видя пак как влакът смазва главата на Питърсън. Съзнанието ми обмисляше случилото се, търсеше различен ъгъл, съвсем леко отклонение, вратичка, спасителна клауза, която да ме изкара от този капан. Не намерих нищо. Джери ме беше притиснал в ъгъла. Сега той контролираше живота ми. Ако го ядосах или откажех да се подчиня на заповедите, можеше да ми отнеме свободата само с едно анонимно обаждане в полицията. Освен да елиминира проблема Питърсън, постановката имаше за цел да ме приклепти, да направи живота ми изцяло зависим от Джери. И ето че сега той разполагаше с пионка, готова да изпълнява всичките му желания.

Лизи, Лизи, Лизи... Исках да се втурна към телефона, да се обадя в Ел Ей и да ѝ разкажа всичко. Само че ако го направех, щях да я загубя завинаги. Разбереше ли как са ме впримчили (как поради лошата ми преценка, от отчаяние и липса на прозорливост бях позволил да бъда вкаран в капан), щеше тотално да ме отпише.

Най-сетне около пет сутринта сънят ме обори. Два часа по-късно на вратата на стаята се потропа силно.

— Ставай! — изкрещя Джери. — Говорят за Тед Питърсън.

Наметнах халат и се завлякох във всекидневната. Джери вече се беше изкъпал и облякъл за работа. Стоеше до телевизора с чаша кафе в ръка и гледаше новините по местната кабелна телевизия „Ню Йорк Уан“. Когато влязох, усили звука точно за кратките новини в 7:15 часа. Случаят Питърсън беше водещата новина. Говорителят Фред Флетчър гледаше в камерата със сериозен вид и нареждаше:

— Полицията разследва подозрителната смърт на високопоставен мениджър от компютърния бранш от Олд Грийнуич, блъснат от влак на „Метро-Норт“ около девет часа снощи. Мери Шипли от „Ню Йорк Уан“ е на мястото на събитието. Мери?

На екрана се появи познатият прелез и дъхът ми секна. Мери Шипли, трийсетинагодишна и с едър кокал, стоеше пред няколко

полицейски коли, а край нея десетина цивилни и униформени полицаи се трудеха усърдно.

— Щатската полиция на Кънектикът трябва да намери отговор на въпроса как Едуард Питърсън, трийсет и три годишен мениджър в Джи Би Ес, се е озовал под експреса за Ню Хейвън в 20:41 ч. снощи. До момента е известно, че господин Питърсън е казал на съпругата си, че ще закъснее след работа. Колата му е открита на паркинга на гарата, но полицията все още не може да си обясни как тялото му е попаднало на този прелез, който е на половин километър в противоположна на дома му посока. По непотвърдени данни машинистът е разказал на полицията, че е забелязал двама мъже на релсите. Наистина голяма мистерия, Фред, като полицията не изключва възможността да става дума за умишлено убийство. Мери Шипли за „Ню Йорк Уан“ от Олд Грийнуич.

Джери натисна бутона за изключване и екранът угасна.

— „Наистина голяма мистерия, Фред“ — повтори подигравателно той. — Как да не заобичаш тази страна? Човешката трагедия е сведена до няколко банални фрази и докато се усетиш, смъртта на Питърсън ще се превърне във филм или ще влезе в епизод на „Мис Марпъл“.

— Ще се досетят, че съм аз.

— Успокой се, моля те. Няма да го допусна. В един отбор сме. А аз се грижа за играчите си.

Той скочи от канапето.

— Закъснявам — рече и тръгна към стаята си. После се обърна към мен. — А, исках да те помоля нещо. Трябва да отидеш до Маями утре.

— По работа ли?

— Разбира се. Ще се срещнеш с представител на Виктор Романо. Снощи ти казах за него...

— Мъжът, който ми осигурява алибито в Маями.

— Отлична памет. Господин Романо ще влага нови средства във фонда и аз уредих ти да ги вземеш утре по обяд от негов представител в бара на хотел „Делано“, след което ще се качиш в самолета за Насау и ще ги депозираш по сметката на фонда в Бахамската търговска банка.

Изведнъж ме обхвана притеснение.

— Господин Романо предпочита да работи с пари в брой, така ли?

— Той се занимава най-вече със строителство и транспорт, а както знаеш, там обичат да плащат в брой.

— Не е ли незаконно да се изнасят пари от страната?

Хитра усмивка на лицето на Джери.

— Само ако те хванат. Според федералните закони, ако изнасяш повече от десет хиляди долара, трябва да попълниш митническа декларация. Това обаче обезсмисля изцяло прехвърлянето на парите в офшорна банка, понеже щом веднъж попълниш митническа декларация, данъчните рано или късно ще дойдат да почукат на вратата ти.

— А ако някой митничар ме спре? Как ще обясня защо нося куфарче, пълно с пари?

— Нед, не приличаш на член на колумбийски наркокартел. Шансовете да те спрат за проверка са едно на десет хиляди. Имат си по-големи риби, с които да се занимават. Освен това става дума само за пари.

— А скенерите на летището няма ли да ги засекат?

— Не и ако са разпределени в хастара под капака и на дъното на чанта за компютър. Стига да са наредени легнали и да не са в прекалено стегнати пачки, скенерите няма да ги хванат.

— Мога ли да проверя дали в чантата няма нещо незаконно или контрабандно...

— Нед — сръза ме той, — щом ти казвам, че има само пари, значи е така. Ясно?

— Ясно.

Изглежда ме кръвнишки.

— Ще го направиш, нали?

Тонът му ми беше достатъчен. *Това е заповед. Или изпълняваш, или си понасяш последствията.* Поех си дъх през зъби.

— Разбира се.

— Така те искам. Ще помоля да ти донесат билетите в офиса по-късно днес.

На вратата спря и се обърна.

— Алън, постъпваш умно. А аз харесвам умните хора.

Трийсет минути по-късно минах по същия маршрут. Утрото беше нехарактерно топло за сезона, но аз не регистрирах нито влажността и слънцето, нито ударите на пневматичните чукове, които разкопаваха улицата близо до спирката на метрото на Канал стрийт. В крайна сметка защо да обръщам внимание на живота наоколо, след като вече бях мъртъв?

Стигнах до офиса и се строполих в стола, вдигнах крака на бюрото и съборих купчина рекламни брошури на „Ексакалибур“, които се пръснаха по пода. Не виждах причина да ги вдигам. Вместо това се загледах в лъскавите им корици. Изглеждаха толкова официални. Професионални. Обещаващи. Вместо това бяха станали причина за смъртта на един човек, а мен ме бяха превърнали в роб. Те бяха крайъгълният камък на лъскавия капан, който ми бе подготвен. Сега знаех защо Джери ме беше сложил в този миниатюрен офис. Даваше ми да разбера какво ме очаква като негов затворник.

Към обяд на вратата се почука. Извърнах глава и извиках:

— Да?

Разнесе се познат глас:

— Как я караш, друже?

Пред мен стоеше смугъл, набит мъж, облечен в несъразмерно голям костюм.

— Ти си Нед Алън, нали?

В гласа му се долавяше южняшки акцент. И въпреки че предишната вечер беше с бейзболна шапка и слънчеви очила, бях сигурен, че това е същият мъж, който опря пистолет в главата ми на паркинга.

Бияч номер едно.

— Езика ли си гълтна?

— Тъъ, да, аз съм Нед Алън. А ти кой си?

— Пращат ме ония отгоре. Нося ти нещо.

Подаде ми голям кафяв плик.

— Ето ти самолетните билети за утре. Резервацията ти е за полета на „Американ Еърлайнс“ в седем и десет сутринта от летище „Ла Гуардиа“. Кацаш в Маями в десет и петнайсет и вземаш такси до хотел „Делано“. Ще се срещнеш с господин Бърт Чейсън в бара на хотела — опитай от тяхната пиня колада, между другото, страхотна е, — после пак с такси се връщаш на „Маями Интернешънъл“ за полета

на „Американ Ийгъл“ до Насау в един и петдесет. В Насау пристигах в два и петдесет и пет и вземах такси директно до Бахамската търговска банка. Господин Макгуайър, управителят, те очаква. Имаш полет за връщане до Маями в пет и четирийсет и пет, там се прехвърляш на полета на „Американ“ за Ню Йорк в седем и два и пет вечерта. Нещо неясно?

— Май не.

— Гледай да си сигурен.

Не бях особено изненадан да го чуя. Джери внимаваше да не остави писмени следи, които да ме свържат с „Балантайн Индъстрис“. Плащаха ми на ръка; разходите ми се възстановяваха в брой. Офисът и самолетните ми билети се плащаха от сметка на фонд „Екскалибур“, без каквато и да е връзка с „Балантайн“. Не допускаха да си показвам физиономията в офиса на осемнайсетия етаж. Джери имаше право: дори и да отидех в полицията или при някой журналист да разкажа за съмнителния офшорен инвестиционен фонд на Джек Балантайн, нямаше да могат да намерят абсолютно никакво доказателство, че съм свързан с него.

— Вътре има и четиристотин долара в брой, които би трябвало да покрият такситата до летището и обратно. Ако ти остане нещо, се почерпи една хубава вечеря.

— Много си ефикасен.

— Това ми е презимето.

— А, значи, така да ти викам — господин Еди-кой си „Ефикасния“.

Онзи се намръщи.

— Не те бива със смешките.

Погледнах го в очите, мъчейки се да прикрия притеснението си.

— Не те ли познавам отнякъде?

— За пръв път те виждам — отвърна невъзмутимо той.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Освен това съм сигурен, че и ти си сигурен в тая работа.

Време беше да престанем с тези въпроси.

— Явно съм се припознал.

— Аха. — Отвори вратата. — Приятно прекарване в Маями. Изглежда, много обичаш да ходиш там.

— Никога не съм бил в Маями.

— Глупости! Нали вчера беше там, забрави ли?

Погледна ме многозначително и аз отстъпих.

— А, да, разбира се. Вчера бях в Маями.

— Точно така. А в плика, който държиш, има и няколко неща, които ще ти опреснят паметта. Радвам се, че се запознахме.

Вратата се затвори зад него. Отворих плика. Вътре имаше билет за предстоящото ми пътуване и друг билет за Маями на мое име, издаден предишния ден, като отрязъците за отиване и връщане бяха откъснати. Имаше и касова бележка с прикачена разписка от кредитна карта за трансакция в Аламо, от която ставаше ясно, че предишния ден съм наел „Мустанг“ кабриолет от летище „Маями Интернешънъл“. Намерих и кредитната си карта „Мастеркард“, както и три снимки, на които ясно се виждаше как извеждам пияния Тед Питърсън от „Хаят Риджънси“.

Взрях се в тях за миг. После бръкнах в плика и извадих и последния предмет. Малък диктофон. През пластмасовото прозорче се виждаше, че вътре има поставена касета. Натиснах бутона. Качеството на записа беше лошо, дрънченето на прибори заглушаваше почти всичко останало. Въпреки шумния фон обаче разговорът се разбираше достатъчно ясно.

„На твоето място не бих се притеснявал чак толкова за Тед Питърсън.“

„Джери, та той е като Терминатора. Няма да се откаже, докато не ме види извън играта.“

„Къде работеше той, в Джи Би Ес ли?“

„Аха, шеф е на рекламата им.“

„Искаш ли да го махна от пътя ти?“

„Искам го мъртъв.“

„Тази услуга не я осигуряваме.“

Изключих диктофона и обрних глава на бюрото. Коварното копеленце ме беше записало по време на вечерята в „Баули Бейкъри“, когато ми предложи работа. Сигурно му е идвало да заподскача от радост, когато предишния ден му се бях обадил да търся подслон и бях споменал Тед Питърсън. За миг е съзрял възможността да се справи с проблема с Питърсън и едновременно с това да ме матира.

Но какъв точно беше проблемът с Питърсън? Какво толкова знаеше той за Джери, Балантайн и фонда? И къде беше допуснал грешка, че Джери да се види принуден да му затвори устата?

Накъсах снимката на дребни парченца. Извадих касетата от диктофона и я строших с крак. Останките събрах в празния кафяв плик. После взех телефона и се обадох на Джери.

— Благодаря, че така грубо ми напомни правилата на изнудването.

— Аз не те изнудвам — отвърна развеселено той.

— Да, не ме изнудваш, само ме принуждаваш... Демонстрация на груба сила, напомняне кой е шефът.

— Извинявай, извинявай, наистина беше грубичко от моя страна. Вземам си поука и покорно моля за извинение. Изглежда, от време на време малко прекалявам.

Пример за което е начинът, по който се погрижи Питърсън да бъде обезглавен под колелата на експреса за Ню Хейвън.

Подбрах думите си внимателно.

— Наясно съм в каква позиция се намирам, Джери.

— Просто проверявах. Искях да се уверя, че си с нас.

— С вас съм, Джери.

— В такъв случай въпросът няма да бъде повдиган повече.

— И ще престанеш да записваш всичките ни разговори?

— Не съм ги записал всичките, Нед. Само някои — отвърна той и затвори.

Грабнах кафявия плик и излязох от офиса. На ъгъла на Петдесет и първа видях боклукчийска кола и хвърлих плика направо в нея. После спрях при една будка за вестници и си купих друг боклук — „Ню Йорк Поуст“. Историята, която търсех, бе поместена на горната половина на трета страница.

МИСТЕРИОЗНА СМЪРТ НА МЕНИДЖЪР ПОД КОЛЕЛАТА НА ВЛАК

„Пoust“ бяха посветили на случая цели дванайсет абзаца (което по стандартите за големина на материали в таблоидите е равностойно

на „Война и мир“). Общо взето, статията повтаряше информацията на „Ню Йорк Уан“, но с две изключения. „Поуст“ бяха успели да вземат интервю от машиниста Хауард Бъбриски, в което той потвърждаваше, че преди сблъсъка на релсите е имало двама мъже „и единият се е отдръпнал точно навреме“. Втората новост беше твърдението на „анонимен източник“, че „според колегите на Питърсън в Джи Би Ес, напоследък той изглеждал разтревожен и потиснат и явно е имал някакъв личен проблем“.

Личният му проблем по-скоро беше спречкването с Джек Балантайн.

Отбих се в кафе „Ню Уърлд“ на Четирийсет и трета улица за сандвич и студено лате. Седнах и препрочетох статията в „Поуст“ няколко пъти, и се поуспокоих, че поне до този момент никой от клиентите на „Хаят Риджънси“ не беше разпознал Питърсън. Тъкмо преглеждах материала за четвърти път, когато мобилният ми телефон иззвъня.

— Шефе, видя ли какво има в „Поуст“?

— Фил?

— Същият. Как е хавата? Сигурно си доволен, че онзи задник Тед Питърсън свърши под влака.

— Фил, може ли да ти се обадя след секунда на стационарен телефон?

— Никакъв проблем — отвърна той и ми издиктува номера си. Изгълтах си кафето и изхвърчах да намеря уличен телефон. Пуснах няколко монети в апарата и набрах номера. Фил вдигна веднага.

— Наред ли е всичко, шефе?

— Не съвсем. Тази линия сигурна ли е?

— Абсолютно.

— Добре.

— Неприятности ли имаш?

— Големи.

— Колко големи?

— Много големи.

Замълча за миг.

— Чакай да позная... Свързано е с Питърсън, а?

— Сигурен ли си, че линията е сигурна?

— Кълна се в майка си.

— Добре, добре.

— Да не би да имаш нещо общо със заминаването му за оня свят?

— Не съвсем, но по-добре нищо да не казвам.

— Ясно. Как да помогна, шефе?

— Имаш връзки тук-там, нали?

— Естествено. Имам връзки, дето имат връзки, дето също имат връзки...

— Трябва ми малко информация.

— Дадено.

— Познато ли ти е името Виктор Романо?

— Не. Да не е от някоя наркофамилия?

— Нямам представа. Знам само, че има строителен и транспортен бизнес в Маями. Подозирам, че не се занимава само с това.

— Ще завъртя няколко телефона и после ще ти се обадя да ти кажа какво съм открил.

— Не, аз ще те потърся.

— Шефе, притесняваш ме.

— И аз съм притеснен.

Колкото и да бях притеснен обаче, нямаше как да се измъкна от пътуването до Маями. Така че в 7:10 ч. на другата сутрин вече се бях настанил в дъното на един Боинг 757 на „Американ Еърлайнс“ и лети на юг. С евтиното място Джери не само искаше да подчертае робския ми статут, но и да си гарантира, че няма да привлече вниманието на околните. Стюардесите рядко запомнят лицата на хората в дъното на самолета.

В Маями беше трийсет и седем градуса. Аз обаче няхах кой знае колко пряк контакт с жегата. Сках в едно такси с климатик до хотел „Делано“ в Саут Бийч, после отидох направо в климатизираното фойе. Барът беше празен. Седнах на едно високо столче, поръчах си минерална вода и зачаках. След пет минути влезе върлинест мъж с остри мустачки, оредяваща коса и евтин, зле скроен светлосин костюм. Приличаше на счетоводител и носеше черна чанта за компютър. Седна на стола до мен и я сложи между нас. Вдигна пръст към бармана и поръча кока-кола. После, без да ме поглежда, попита:

— Нед Алън?

Понечих да се обърна към него, но той ме спря.

— Недейте. Отговорете само на един въпрос: как се казвам аз?

— Бърт Чейсън.

— Браво, издържахте теста. В чантата има триста и петдесет хиляди, придружени с фактура. Не я вземайте, докато не изляза от бара. Предайте на господин Шуберт, че идната седмица може би ще искаме да направим още една вноска.

Изгълта колата си и остави на бара пет долара.

— Аз ще платя питиетата — обадох се.

— Нали не сте забравили, че не сме заедно? — отвърна той и си тръгна.

Без да пускам чашата, преместих крак надясно и мушнах върха на обувката си в дръжката на чантата. Останах така, докато си допих водата. След това хвърлих няколко долара на бара, взех чантата и се мушнах в най-близката тоалетна, за да проверя какво са ми предали.

В чантата имаше лаптоп „Тошиба“. Вдигнах капака, включих компютъра и после го изключих. Върху него беше оставен плик, в който намерих фактура от „Екзитър Индъстриал Екуипмънт Инк.“ (с адрес в Тампа, Флорида) на името на „Веритас Демолишън Корпорейшън“. Фактурата съдържаше дълъг списък с техника, закупена от „Веритас“ за сумата от триста и петдесет хиляди долара. Отдолу беше ударен печат „ПЛАТЕНО“.

Извадих лаптопа, прокарах пръсти по вътрешните ръбове на чантата и установих, че подплатеният слой е прикрепен с велкро. Разтворих го внимателно, мушнах пръст и издърпах две банкноти по петстотин долара. Повторих упражнението с подплатата на капака, където бяха напъхани банкноти по хиляда долара. Върнах ги обратно и набързо опипах чантата, за да се уверя, че вътре не е скрито нищо друго. След това прибрах лаптопа, затворих чантата, излязох навън и взех такси директно за летището.

Докато стигна обратно на „Маями Интернешънъл“, стана дванайсет без петнайсет, беше минал само час и половина от кацането ми от Ню Йорк. Като ме видя, че съм само с ръчен багаж, служителката на гишето попита дали не искам да хвана по-ранния полет за Насау в дванайсет и петнайсет.

— Разбира се — отвърнах и се насочих към изхода с бордната си карта. Последва доста напрегнат момент, когато се наложи да оставя

чантата на подвижната лента. Междувременно аз минах през детектора за метал, без да изпускам чантата от очи, като се надявах, че Джери е прав, че наредените рехаво пачки няма да изглеждат подозрително на екрана на скенера.

Чантата се появи от другата страна. Добре облечен възрастен мъж посегна към нея, но аз сграбчих ръката му.

— Май сте се объркали, тази е моята — казах.

Той сведе поглед към чантата в ръката си.

— О, да, прав си, синко. Извинявам се.

Подаде ми я, после посегна към подобна. Явно наистина се беше объркал.

— Няма проблем.

Шейсетместното самолетче стигна до Бахамите за четирийсет минути. Изживях още малко стрес, докато чаках да мина проверката на бахамската митница. Униформеният служител ми направи знак да продължа и миг по-късно се метнах на едно старо такси. Минахме през покрайнините на Насау и в центъра на града поехме по Бей стрийт (тамошното Пето авеню по думите на шофьора), после завихме надясно и паркирахме пред ниска сграда, боядисана в розово. Месингова табелка отдясно на вратата ме информираше, че съм стигнал до Бахамската търговска банка. Влязох вътре и се озовах в просторна зала с лошо луминесцентно осветление, сини олющени стени и протрит балатум. Възстара климатична система свистеше като астматик. Из помещението бяха пръснати пет-шест метални бюра, на които седяха пет-шест бахамски дами с вид на домакини. Ако не бяха компютрите по бюрата, спокойно можех да се закълна, че съм пропаднал в крива на времето и се намирам на Карибите през 60-те години. В задната част на залата имаше два остъклени офиса, обзаведени с евтини мебели и с боядисани в електриковозелено стени. Елиът Кейпъл имаше право: Бахамската търговска банка не вдъхваше кой знае какво доверие.

— Здравейте, господин Алън — обади се жената на най-близкото до входа бюро.

— Ъ, здравейте — отвърнах изненадано аз.

— Господин Макгуайър ни предупреди, че ще дойдете. Влизайте направо отзад, той ви очаква.

Оливър Макгуайър беше четирийсетинагодишен бахамец, висок почти метър и деветдесет и имаше сериозно напompания вид на човек, който се бори с тлъстините на средната възраст. На стената висеше портрет на кралица Елизабет, закачен до фотография на самия Макгуайър в бял екип за крикет. Днес също беше облечен в бяло: бели памучни панталони, бяла ленена риза и бели мрежести обувки. Не приличаше на банкер от Уолстрийт.

— Хубаво е, когато някой реши да дойде лично да внесе пари — каза той и ми стисна ръката.

— Досега не са ли идвали при вас представители на нашия фонд?

Направи ми знак да седна в плетения стол от другата страна на бюрото му.

— Клиентите ни рядко идват тук. Като цяло повечето си остават невидими за нас.

— Тогава кой е открил сметката на „Ексакалибур“ тук?

— Тази информация е поверителна, но както сигурно знаете, вашият бахамски адвокат Уинстън Паркхил се ангажира с цялата документация. Познавате ли го?

— Аз самият работя за фонда едва от около месец. Все пак не е ли необходимо конкретно име, на което да се води сметката?

— Според бахамските закони, ако една компания е създадена тук, няма нужда сметката да е на физическо лице. Трябва ни само името на местния представител, който в случая е вашият адвокат господин Паркхил. Ако обаче вие лично искате да откриете сметка при нас, по закон ще сме задължени да я водим на ваше име, макар че, естествено, ако вашата данъчна служба прояви интерес, ние изобщо няма да сме задължени да им кажем дали имате сметка при нас, или не. — Усмихна се. — Добре дошли в света на офшорните банки, в който най-спокойно можете да кажете на американското правителство да върви по дяволите.

— Бих си открил лична сметка при вас дори само за да натрия носа на данъчните.

— С удоволствие — рече господин Макгуайър, отвори едно чекмедже и извади два формуляра. — Ще се радваме да ни станете клиент. Трябва ни само някакъв документ за самоличност, например паспорт, и да подпишете тези формуляри. По принцип изискваме

препоръка от друга финансова институция, но предвид, че вие вече сте свързан с вече съществуваща сметка, това изискване може и да отпадне.

Взех формулярите, сгънах ги и ги прибрах във вътрешния джоб на сакото.

— Ще си помисля.

Не можеше да се каже, че мижавите 1150 долара, които „Балантайн Индъстрис“ ми плащаха на седмица, разкриваха пред мен богати възможности за запознаване отблизо с дебрите на офшорното банкиране. Господин Макгуайър насочи вниманието си към чантата пред стола ми.

— Доколкото разбирам, днес ще правите вноска.

Сложих чантата на бюрото му, отворих я и извадих лаптопа. Отлепих подплатата и се посипа водопад от банкноти по петстотин и хиляда долара. Обърнах чантата и махнах и другата подплата, за да извадя парите. Господин Макгуайър дори не трепна.

— Тук има триста и петдесет хиляди — заявих аз.

— Носите и документите за източника на средствата нали?

— Вътре има фактура, ако за това говорите.

— Точно за това говоря. Според новия закон срещу пране на пари, бахамските банки не могат да приемат депозит над десет хиляди долара без писмено доказателство за произхода на средствата.

Замълча за момент и потропа разсеяно по чантата с левия си показалец.

— Това, разбира се, не означава, че сме длъжни внимателно да разследваме дали документите са истински, или че трябва да се интересуваме как парите са стигнали до нас. Прекрасна чанта, господин Алън. Хубава кожа. Надявам се, няма да ви обидя, ако се поинтересувам откъде сте я купили?

— Подариха ми я.

— Да, разбирам. — Той се изправи. — Ще ги дам да ги преброят. Занесе чантата с парите в приемната и се върна.

— Едва ли ще отнеме много време. Свикнали сме да работим с пари в брой.

— Как са идвали вноските за фонда досега?

— Чрез преводи. Към днешна дата депозитът ви възлиза на едва... чакайте да видя... шест милиона, двеста осемдесет и четири

хиляди, петстотин трийсет и два долара. — Присви очи. — Не искам да ви обидя, но това е доста незначителна сума като за частен инвестиционен фонд. Опитът ми показва, че най-често капиталът е поне двеста милиона или петдесет милиона в брой, а останалите в облигации. При този тип фондове обикновено говорим само за трима-четирима корпоративни инвеститори.

— Явно много разбирате от тези неща.

— Като за бахамски банкер ли? — попита сухо той.

— Не исках да ви обидя.

— Няма нищо. Познанията си за инвестиционните фондове дължа на факта, че дванайсет години съм работил в „Лемън Брадърс“ в Лондон.

Ако целта му бе да ме засрами, успя.

— „Лемън Брадърс“... Какво ви накара да се откажете?

— И да ги заменя с тази барака? Някога прекарвали ли сте януари в Лондон, господин Алън?

— Никога не съм бил в Лондон.

— След дванайсет зими в Лондон, с радост бихте се съгласили на по-ниска заплата, само и само да можете да видите късче небе. Както и да е, аз съм бахамец. Това е моята родина. Исках да се прибера у дома. А и в офшорните банки човек никога не скучае, а и има възможност да се среща със странни птици като вас.

— Аз не съм странна птица, господин Макгуайър.

— Господин Алън, всеки, който се яви в кабинета ми с чанта с триста и петдесет хиляди долара в брой, за мен е странна птица.

Телефонът на бюрото му иззвъня. Той вдигна, каза пет-шест думи, затвори и ме погледна.

— Вашите триста и петдесет хиляди са налице и придружени от необходимите документи.

Придърпа голям пожълтял кочан с разписки, взе химикалка, попълни разписката и другия отрязък, грабна печата, намокри го в тампон с мастило и го удари два пъти, след което откъсна разписката и ми я връчи.

— Готово. Ще ви дадат чантата отвън. Не забравяйте и лаптопа, разбира се.

Станах, взех тошибата под мишница и му благодарих за отзивчивостта.

— Сигурен съм, че скоро пак ще се видим — отвърна той.

— Зависи.

— От какво?

— От това с каква скорост се разраства фондът.

Управителят ми се усмихна съзаклятнически.

— Или от това колко често можете да минавате границата.

— Аз не съм куриер, господин Макгуайър — рекох аз, макар да си давах сметка, че в сегашното си положение съм длъжен да върша всичко, което ми наредеше Джери Шуберт.

Малък самолет до Маями, бърза връзка до Ню Йорк и в 22:40 ч. същата вечер бях на „Ла Гуардия“. На излизане от терминала си купих „Поуст“. Случилото се с Тед Питърсън вече беше поостаряло и новините около разследването се появяваха чак на пета страница, но въпреки това заглавието отново ме накара да потрепера.

МЕНИДЖЪР В КОМПЮТЪРНА КОМПАНИЯ ЗАМЕСЕН В КАРАНИЦА В РЕСТОРАНТ ЧАСОВЕ ПРЕДИ СМЪРТТА СИ

Както се бях опасявал, управителят на „Хаят Риджънси“, Мартин Алгар, се беше обадил в полицията да съобщи, че Питърсън е бил в заведението му малко преди да намери смъртта си под колелата на влака на „Метро-Норт“. Разказал на ченгетата, че Питърсън не бил сам в ресторанта, а водел ожесточен спор с друг костюмиран мъж на една от ъгловите маси.

Последният параграф преля чашата:

Щатската полиция на Кънектикът издирва за разпит мъжа, с когото Питърсън е напуснал заведението. Според свидетели той е на трийсет и една-две години, висок около метър и осемдесет, с нормално телосложение, светла коса и светлосив костюм.

Без съмнение в момента полицейски художник седеше срещу господин Алгар и правеше подробна скица на предполагаемия извършител. А полицаите вече разпитваха колегите на Питърсън от Джи Би Ес и със сигурност им задаваха въпроса дали е имал врагове. И всички щяха да отговарят едно и също: „Ами имаше един Нед Алън, с когото се скараха много грозно вечерта преди смъртта на господин Питърсън“.

Тъкмо се шмугнах в едно такси за Манхатън и телефонът ми иззвъня. Вдигнах.

— Как мина? — попита Джери.

— Гладко.

— Чудесно.

— Видя ли вечерния „Поуст“?

— Винаги чета „Поуст“ — отвърна той с тон, който ми даваше да разбера, че не бива да повдигам деликатни въпроси по толкова несигурна линия. — Прекрасен вестник. Винаги има интересни неща. Ти в такси ли си?

— Да.

— Тогава ела да се видим в „При Фанели“, аз черпя.

„При Фанели“ беше кварталният оазис, единственият останал едновременно бар в Сохо. По пътя почти нямаше движение, тъй че пристигнах малко преди единайсет. Джери вече се беше настанил в малкото помещение с маси покрай бара. Бяхме единствените клиенти.

— Правило номер едно на съвременния живот — започна Джери, щом седнах. — Никога, ама никога не обсъждай важните неща по мобилен телефон.

— Изплашен съм до смърт, Джери.

— Защо? Защото някакъв загубеняк твърди, че е видял Питърсън с мъж, облечен в костюм?

Издърпа вестника от ръката ми, отгърна на пета страница и зачете на глас:

— „На трийсет и една-две години, висок около метър и осемдесет, с нормално телосложение, светла коса и светлосив костюм.“ На това описание отговарят половината мъже в окръг Феърфийлд.

— А ако някой каже на полицията за караницата ми с Питърсън на коктейла предишната вечер? — прошепнах аз. — Може да ме

извикат на очна ставка с управителя на ресторанта и тогава какво ще правя?

— Престани. Какво толкова, като са те видели да спориш с Питърсън? Ако ченгетата заразпитват в Джи Би Ес, вероятно ще установят, че има още поне петима, с които си е повишавал тон. Той беше от ония мръсници, дето се заяждат с всички. Второ, ако наистина дойдат да те разпитват, имаш алибито в Маями. Като видят, че разполагаш с доказателство, че по това време си бил другаде, ще те оставят на мира.

— Любопитно ми е защо Питърсън е бил толкова опасен за теб — отбелязах аз.

— Знаеш ли старата американска поговорка, че каквото не знаеш, не може да ти навреди? На твоє място бих я взел присърце. Чуй ме хубаво: ако по някаква невероятна причина ченгетата започнат да проявяват сериозен интерес към теб, ние ще предприемем действия да те измъкнем. Казах ти и вчера и пак повтарям: докато си в нашия отбор, няма за какво да се тревожиш.

За малко да взема да му благодаря. После си помислих: *Сигурно това е стокхолмският синдром, когато заложникът изведнъж започва да гледа на похитителя си като на закрилник*. Така че си замълчах и само кимнах.

— Сега трябва да поговорим по работа — рече той. — В понеделник заминаваш за Атланта, за да се срещнеш с друг клиент на фонда. Бил Симиън. Той също ще прави вноска в „Екскалибур“.

— Искаш да взема парите, после да хвана полет за Насау и да ги внеса по сметката ни, така ли?

— Умник си ми ти.

Джери бръкна в джоба на самото си и извади плик.

— Ето ти билетите. Боя се, че полетът е раничко, в шест сутринта. На летището ще се срещнеш с представител на господин Симиън, продължаваш за Маями и оттам се прехвърляш в Насау.

— Трябва да те питам нещо.

— Не, няма да носиш нищо контрабандно. Да, господин Симиън е напълно редовен бизнесмен, който ръководи един от най-големите заводи в хранителната промишленост на Юга.

— Това отговаря само на част от въпроса ми.

— Каква е другата част? — попита помирително той.

— Има ли промяна в трудовата ми характеристика?

Едва сдържа усмивката си.

— Ами най-малкото, се е пообогатила. През последните няколко дни взехме решение да превърнем „Екскалибур“ във фонд от изцяло частни инвеститори. Което означава, че...

— Вече съм куриерът на фонда... мулето.

Престори се, че не ме е чул.

— Предвид големите инвестиции в брой, които успях да осигуря, ще имаме нужда от твоите куриерски услуги. Знам, че не за това те наехме. Знам също и че тази работа не съответства на твоя невероятен търговски талант. При все това, веднага щом наберем прага от двайсет и два милиона долара...

— Двайсет и два милиона! Та аз по-добре да се нанеса в самолета за Насау за постоянно.

Гласът на Джери остана непроменен.

— Да, през следващите няколко месеца ще навъртиш доста километри. Но след това...

— Какво? Ще започнете да ме пращате за кокаин от Колумбия? Или пък ще разучите възможностите за продажба на оръжие в Ирак?

Последва дълга пауза. Джери забарабани с пръсти по масата, после вдигна поглед към мен.

— Ще го кажа само веднъж: ако не ти харесва, винаги можеш да си тръгнеш. Но трябва да бъдеш наясно с последствията от едно такова действие.

— Отдавна си го планирал, нали? Още в първия момент си възкликнал: „Ето я идеалната пионка!“.

— Имаш прекалено високо мнение за способностите ми. Аз не съм кой знае колко по-различен от средностатистическия преуспяващ бизнесмен, който просто се възползва от всяка възможност, която се отвори пред него.

Подаде ми самолетните билети.

— Та, последно, ще летиш ли до Атланта, или не?

Беше мой ред да забарабания по масата. След миг обаче посегнах и измъкнах билетите от ръката му.

Кимна одобрително.

— Обещавам ти, че тази куриерска работа ще е приключила до няколко седмици. Повярвай ми, на митничарите им трябва поне

няколко месеца, за да забележат, че някой лети твърде често по даден маршрут. Няма за какво да се тревожиш.

Не отговорих.

— Добре тогава, да поръчваме — предложи Джери.

— Вече не съм гладен.

Джери се възползва от това, за да отиде при новата си мадама. Веднага щом той излезе, пуснах няколко монети в закачения на стената телефон и набрах номера на Фил.

— Здравсти, шефе. Как върви?

— Все по-зле. Да си чувал за някой си Бил Симиън?

— Не съм. Ама имам малко информация за онзи Виктор Романо.

— Да не е някоя дребна риба?

— Нищо подобно, даже си е акула. Вярно, има законен строителен и транспортен бизнес, но пък федералните са го разследвали за всичко от продажба на оръжие до наркотици, както и за две убийства на тъй наречени „бивши сътрудници“. Само че така и не са успели да докажат нещо.

— Господи!

— Да не си се хванал с него?

— Може да се каже.

— Разумно ли е?

— Уви, нямам кой знае какъв избор.

Представителят на Бил Симиън се оказа шофьор. Облечен беше с тъмносино сако и класическа шофьорска фуражка с лъскава черна козирка. Съгласно уговорката се срещнахме в зоната за пристигаци. Държеше табела с името ми. Приближих се, а той ме помоли да го последвам към колата. Качих се и вътре на задната седалка ме чакаше куфарче за компютър. Отворих го. Празно. Опипах горния и долния хастар. Добре подплатени.

— Двеста и осемдесет хиляди, господине — обади се онзи. — Има и плик с необходимите документи.

— Добре.

— С „Делта“ ли продължавате?

— Не, прекачвам се на „Американ“.

Закара ме до терминала на „Американ Еърлайнс“. Отворих найлоновата торба, която носех, извадих лаптопа и няколко канцеларски папки и ги подредих в куфарчето. Сгънах празната торба и я наместих в един от вътрешните джобове. Прегледах приложените документи. Фактура от „Фей & Сънс“ (фирма за управленско консултиране в Далас), издадена на „Купър-Мълин“ от Сан Антонио за хонорари в размер на 285 хиляди долара. Документът изглеждаше истински.

Шофьорът спря пред терминала на „Американ Еърлайнс“.

— Приятен полет, господине.

Сто минути до Маями. Шейсет минути престой. Един час до Насау. Плюс многозначителна усмивка от Оливър Макгуайър, когато влязох в банката.

— А уж нямаше да идвате скоро — рече, докато се здрависвахме.

— Сбърках.

— Колко носите днес?

— Двеста и осемдесет хиляди.

— Фондът ви явно набира скорост.

— Явно да.

Докато чакахме касиерката Мюриъл да преброи парите, Макгуайър ми сипа кока-кола, а аз му връчих придружаващата фактура. Той й хвърли бърз поглед и я пусна в панера с документация на бюрото си.

— Е, господин Алън, в какъв тип бизнесначинания инвестира вашият фонд?

— Най-общо казано, в компании за нови информационни технологии.

— А вашите инвеститори са, най-общо казано, лица, в чиито браншове разплащанията стават предимно на ръка, нали?

— Аз съм само куриер, тъй че не ги познавам лично.

— Да, да, разбира се — кимна той. — Защо да ги познавате? В крайна сметка невежеството носи блаженство, нали? — Ухили се насреща ми, като очевидно се наслаждаваше на притеснението ми.

— Както вече споменах, господин Макгуайър, аз съм просто разносвач. Вземам парите, нося ги, връщам се в Ню Йорк с разписката. Не задавам въпроси, не привличам внимание и правя, каквото ми наредят.

— А искате ли да вършите тази работа?

— Вие как мислите?

Присви очи загрижено.

— На ваше място щях доста да внимавам.

Погледнах го в очите.

— Защо го казвате?

— Ами... вижте какво се случи с горкия Тед Питърсън.

За малко да падна от стола.

— Познавахте ли Тед Питърсън?

— Да.

— Бил е ваш клиент?

— Да, имаше сметка при нас. Случилото се с него е просто ужасно, нали?

— Нима и тукашните вестници са писали за смъртта му?

— Не, но в Насау получаваме „Ню Йорк Таймс“. Както можете да си представите, бях шокиран, като прочетох за нещастния случай... ако, разбира се, наистина е нещастен случай. Полицията още не е изключила възможността за убийство, нали?

— Не, не е.

— Явно и вие сте познавали господин Питърсън.

— Доскоро бях в компютърния бранш, срещали сме се няколко пъти.

— Само толкова?

— Да, виждали сме се от време на време по работа.

Той се усмихна.

— Значи не сте знаели...

— Какво?

— Че Тед Питърсън е човекът, който откри сметката на фонда „Ексакалибур“ при нас?

Направо онемях. За щастие, в този миг телефонът на бюрото иззвъня. Макгуайър вдигна, измърмори няколко думи, затвори и придърпа кочана с разписките.

— Точно двеста и осемдесет хиляди долара.

— Защо не споменахте за връзката с Питърсън вчера? — попитах аз.

— Защото исках първо да ви опозная.

— Чакайте малко, не споменахте ли, че сметката е открил местен адвокат?

— Не, погрешно сте ме разбрали. Адвокатът само подготви документите, а Питърсън донесе сумата за първоначалния депозит на „Ексакалибур“ миналата година.

Печатът му се стовари върху разписката.

— Едновременно с това той откри и своя лична сметка.

— Много ли пари имаше в нея?

— Това е поверителна информация. Но да речем, че сумата не беше незначителна. И макар да знам, че е мъртъв само от няколко дни, адвокатите, които се разпореждат с активите му, още не са се свързали с нас.

— Смятате ли, че за съществуването на сметката е знаел само той?

— Още е рано да се каже.

— Ако Питърсън е открил своята сметка по пощата, защо не е изпращал и вноските по пощата?

— Защото парите бяха в брой и защото, подобно на мнозина наши клиенти, вероятно не е искал да оставя писмени следи.

Ако Джери беше прав, че Тед Питърсън е имал сериозни финансови проблеми, тогава как е можел да внася пари в брой в офшорна сметка на свое име? Една голяма мултинационална компания като Джи Би Ес едва ли е плащала на мениджърите си в брой. А според Джери „Балантайн Индъстрис“ го бяха наели като консултант едва преди три-четири седмици. Тогава откъде е вземал парите?

— Господин Питърсън каза ли ви кой стои зад фонд „Ексакалибур“?

— Абсурд! — възкликна Макгуайър и ми връчи разписката. — Разбира се, че не е споменавал и дума за имената на съдружниците си. А дори и да ме беше информирал, нямаше да ви кажа. Бахамският banker е като свещеник: не разкрива нищо. — Засмя се и добави: — Само дете не даваме опрощение. Съхраняваме парите на хората и евентуално предлагаме съвети за инвестиции, ако бъдем помолени. Така че не, не съм разпитвал господин Питърсън за сметките, които обслужваше. Нито пък за хората зад фонда и за произхода на шестте милиона долара, с които отвори сметката на „Ексакалибур“.

Премигнах.

— Питърсън се е явил тук с шест милиона в брой? Как ги е пренесъл!?

— Доколкото си спомням, беше взел круизен кораб от Маями. Яви се в банката с шест чувала с пари. Четирима мои служители ги броиха цял ден. Шест милиона са си доста банкноти.

— След това правил ли е някакви вноски по сметката?

— Не. До вчера не бяха постъпвали други средства, така че навярно би следвало да ви разглеждам като приемник на господин Питърсън. — Погледна си часовника. — Сега трябва да ме извините. След по-малко от час имам уговорка за тенис с финансовия ни министър.

— Последен въпрос...

Макгуайър стана.

— Бъдете кратък. Ако закъснея, министърът може да вдигне основния ни лихвен процент.

— Защо ми казахте да внимавам?

Той сви рамене.

— Защото куриерите могат да бъдат сменени много лесно.

През целия път на връщане до Ню Йорк си мислех: *Значи Питърсън е бил моят предшественик като куриер на фонда, което означава, че е бил партия с Джери и Балантайн повече от три седмици. Което на свой ред означава, че...*

Изведнъж си спомних телефонния си разговор с Питърсън точно след като той капитулира за рекламната притурка в „Компю Уърлд“. Когато му казах, че знам всичко за инцидента с Джоан Гластън, той всъщност звучеше облекчен, сякаш това беше дребно прегрешение в сравнение с...

С какво? Върнах се към онази сутрин, когато отидох с колата на север до Олд Грийнуич и пресрещнах Питърсън пред дома му. При споменаването на Кайманите той беше застинал за миг, в очите му се беше мярнала уплаха.

Кайманите... Нещо се беше случило там, нещо, което беше задвижило...

Момент! Може би точно там е разбрал... Какво е разбрал?

Това, което е направило сблъсъка му с влака на „Метро-Норт“ неизбежен?

Питърсън изглеждаше безкрайно нервен и напрегнат, докато говореше с Джери на коктейла на СОФТУС. Дали Джери го е заплашвал така, както след това заплашваше и мен? Може би се е опитвал да превърне Питърсън в своя пионка и понеже не е успял, е решил да го замени с мен. Беше режисирал „случайната“ ми среща с Питърсън на приема, а после извъртя и майсторски удар, като настоя да се срещна с Тед в „Хаят Риджънси“...

С един куршум — два заека. Затвори устата на Питърсън и мен ме хвана в капан, от който нямаше измъкване. Освен ако...

Тук сложих край. Все още не можех да намеря изход от ситуацията. Единствената ми мисъл беше, че *куриерите могат да бъдат сменени много лесно.*

А аз бях просто победният куриер.

Пристигнах в Ню Йорк в пет следобед. Прибрах се в апартамента, проверих си съобщенията (нямаше нито едно), преоблякох се в джинси и тениска и реших да се почерпя една ранна вечеря във Вилидж. Наближавах Бликър стрийт, когато мобилният ми телефон иззвъня.

— Нед?

В първия момент не я познах.

— Лизи?

— Здравсти.

— Каква изненада само... — Побързах да добавя: — Приятна изненада.

— Обадих се в офиса ти, но гласовата поща ме посъветва да те потърся на мобилния.

— Да, сутринта бях извън града по работа. Тъкмо се прибрах. Ти откъде се обаждаш?

— От моя офис.

— В Ел Ей?

— Не, тук в Ню Йорк.

— Значи си в града? — Постарах се да не издавам вълнението си.

— Тук съм от вторник. Отседнала съм при Иън и Джина.

Поддържай небрежен тон.

— А кога заминаваш обратно към крайбрежието?

— Утре рано сутринта.

— Ясно.

— Графикът ми беше доста претрупан, а и тази вечер имам уговорка...

Личеше си колко е нервна. Обаждаше ми се насила.

— Разбирам, Лизи. Въпреки това се радвам, че...

— Виж — прекъсна ме тя, — можеш ли да дойдеш да се видим някъде в центъра след половин час? Не разполагам с много време, но...

— Кажки къде. Ще дойда.

— „Оук Бар“ в „Плаза“.

— Не съм облечен твърде...

— Не бери грижа. Извинявай, имам друго обаждане, трябва да вдигна. След половин час, става ли?

Изтичах до метрото и успях да пристигна в хотела навреме.

Лизи вече беше седнала на една ъглова маса в бара.

— Дано не си ме чакала дълго — рекох и се наведох през масата да я целуна. Тя се извърна така, че устните ми да докоснат бузата ѝ. Кофти начало.

— Пристигнах едва преди минутка. — Хвърли светкавичен поглед на часовника си. — Боя се, че имам само двайсет минути.

— Изглеждаш страхотно.

Беше самата истина. Лицето ѝ беше добило тен. Кожата ѝ беше лъскава. Изглеждаше, сякаш спи по осем часа всяка нощ и се храни здравословно с много зеленчуци. Явно Южна Калифорния ѝ понасяше добре.

— И ти изглеждаш добре, Нед.

— Ако имах повече време — подръпнах тениската си, — щях да се облека по-подобаващо.

Сви рамене.

— Вината е моя. Не биваше да ти се обаждам в последния момент.

— Радвам се, че го направи.

Замълчахме. Тя ми се усмихна напрегнато, нервно, после забарабани с пръсти по масата.

— Да поръчаме ли?

— Разбира се. — Вдигнах ръка. Един сервитьор се появи на мига. Посочих Лизи.

— Едно мартини — каза тя. — Без лед, с лимон. А ти?

— Минерална вода.

Сервитьорът кимна и се отдалечи.

— Само минерална вода?

— Напоследък това ми е любимата напитка. Не съм близвал алкохол, откакто ти си тръгна.

— Изненадана съм. Обичаше да си пийваш.

— Много неща обичах. — Погледнах я право в очите. — И все още е така.

Тя сведе поглед към масата. Бързо смених темата.

— Какво те води в града?

— Няколко важни срещи. Компанията ми предложи избор между две възможности: или да стана постоянен мениджър на клона в Ел Ей, или да се върна в Ню Йорк като младши вицепрезидент.

— Не е зле. Кое ще избереш?

— Връщам се тук. В Ел Ей беше приятно за няколко месеца, но е прекалено слънчево.

— Да, и аз не бих издържал. Кога си идваш?

— В понеделник сутрин. Не ми се пътуваше пак до Ел Ей точно сега, но трябва да довърша някои неща.

— Защо те викат толкова бързо?

— Защото току-що спечелихме голям нов клиент. „Балантайн Индъстрис“.

Преглътнах с усилие.

— Да, доста голям клиент.

— И особен, бих казала. Всички разправят, че Джак Балантайн е голям чешит. Но пък компанията му плаща добре и е доста сериозно предизвикателство, да не говорим, че първата ни съвместна проява ще е новата му книга за личностно усъвършенстване.

— „Нападението е най-добрата защита“ ли?

— Впечатлена съм.

— Ами... Сигурно помниш, че с Джери Шуберт се знаем...

— Да, днес даже говорих с Джери по телефона. Ще работим заедно по проекта с книгата. Не знаех, че живееш при него.

— Да, предложи ми гостната си стая, след като с теб...

— Аха. Както и да е, тази вечер най-сетне ще се срещна лично с Джак Балантайн. Имаме уговорка за вечеря. В „Льо Сирк“ — той го избра — затова имам само няколко минути.

— Джери ще присъства ли?

— Не, той е по работа извън града.

Е, поне това щеше да ми се спести.

— Както и да е — продължи тя. — Мисля, че Балантайн искаше да е вечеря за двама. Чувала съм, че си пада по тънката част.

— Сигурен съм, че ще се справиш.

— Разбира се.

— Е, в такъв случай поздравления за новия клиент. Чудесна новина.

— Не знам дали е чудесна. Казват, че Балантайн не изпада в нервни кризи, но ги предизвиква у другите. Поне ще имам с какво да си запълвам времето, а напоследък това е най-важното.

Не посмях да срещна безрадостния ѝ поглед.

— Ти работиш ли?

— Долу-горе.

— За кого?

Светна ми червена лампичка. Трябваше да я излъжа.

— Ами след като загубих онази работа за продажби по телефона...

— Не знаех. Съжалявам.

— Няма за какво. Всеки ден, прекаран там, съкращаваше живота ми с една година. Така или иначе, след това бях съвсем отчаян и отидох в една агенция за безработни. Те ми намериха някаква компания за финансови услуги от Сиатъл, а аз, най-общо казано, ръководя нийоркския офис. Проследявам движението на средства, уреждам куриерски услуги, такива неща. И на всичкото отгоре офисът ми е в същата сграда, в която са и „Балантайн Индъстрис“.

— Харесва ли ти?

— Не е точно по моята част.

— Тогава напусни.

— Не мога. Дължа пари.

— На кого?

— „Американ Експрес“, „Виза“, „Барнис“ — обичайните заподозрени. Мисля, че все още съм в техния списък на издирваните лица.

— Ако имаш нужда от пари, мога да ти помогна.

— Много мило, но...

— Още изплащаш седмицата ни в Невис, нали? Също и часовника, който ми купи.

— Това е мой проблем. Да не говорим, че вече ми даде заем.

— Не беше заем, а подарък.

— Все едно, постепенно започвам да разчиствам бакиите.

— Въпреки това ме караш да се чувствам виновна.

— Защо? Ти не си виновна за моите дългове, Лизи.

— Виждах се с друг.

Изречението тупна пред мен като подхвърлена от високо ръчна граната. Постарах се да не трепна. Сведох поглед. Тя изписваше с показалец кръгчета в празния пепелник на масата.

— Чу ли какво казах? — попита ме тихо.

— Да, чух. И?

— Той имаше сериозни намерения. Аз прецених, че моите не са такива.

— Значи, всичко приключи?

Кимна.

— Да. Просто... Той беше мил. Стабилен. Надежден. Скучен.

— Адвокат?

— Как позна?

— Налучках.

— Запознавала съм те с него преди няколко години. Питър Бъкли.

— Вътрешният юрисконсулт на „Мосман“?

Пак кимна.

— Живее тук, нали?

— Често му се налага да отскача до Ел Ей. Пътува много...

— А ти? И ти ли пътуваше с него?

Без да иска, тя прикри уста с ръка.

— На няколко пъти. Съжалявам.

Питиетата дойдоха. Не си казахме наздраве. Лизи отпи голяма глътка мартини и примижа. Завидях ѝ.

— Искам да знаеш нещо — рече тя. — Нещата се случиха, след като с теб се разделихме.

— Добре.

— Бях ти ужасно ядосана.

— А сега?

— Сега не знам.

— Липсваш ми. Думи нямам колко много ми лип...

— Предпочитам да не го чувам.

— Беше тъпа пиянска изцепка.

— Това не е извинение.

— Не търся извинение.

— Не е въпросът само в това, че ми изневери. Ти ме отблъсна.

Исках да ти помогна. А ти ме намрази.

— Никога не съм те мразил.

— Не искаше да имаш дете от мен.

Това ме сепна.

— Просто се страхувах, това е.

— Защо не ми каза?

— Защото... беше ме страх да си призная, че ме е страх.

— Така и не успя да се научиш да говориш с мен, а? Особено когато става дума за „важните неща“. Не показвай слабост, не показвай страх.

— Не, не успях. Сега си давам сметка, че е трябвало да поговорим за много неща.

— Аз също. Избягвахме...

— Всичко — довърших аз. — И наистина съжалявам...

— Аз също съжалявам, че нещата се развиха така.

Отпи дълга глътка мартини, преполови чашата.

— Както и да е...

Захлупих ръката ѝ с шепа.

— Върни се при мен.

Тя се дръпна.

— Вчера се видях с адвокат.

— Разбирам.

— Ще е лесно, ако е по взаимно съгласие.

Загледах се в чашата.

— Наистина ли искаш да сложиш край?

— Така мисля.

— Мислиш?

— Да, мисля.

— Ако не си сигурна...

Погледна часовника си.

— Нед, не сега.

— Просто... много ми е трудно, Лизи. Ще ми се да...

— Трябва да тръгвам.

— Може ли да се видим, като се върнеш?

Стана.

— Не знам. На мен също ми е трудно.

Стисна за секунда ръката ми и се отправи забързано към вратата. Щеше ми се да се впусна след нея, но знаех, че не е разумно. Насилих се да остана на мястото си, загледах се в недопитото мартини. Взех го, приближих го до устните си и после го оставих. Не го направих, за да покажа на себе си, че мога да устоя на изкушението. Просто бях потиснат. Поисках сметката. Осемнайсет долара за мартини и минерална вода. Господи! С нежелание оставих една двайсетачка на масата и си тръгнах.

Настигна ме сервитьор, стиснал моите двайсет долара в ръка.

— Господине, дамата се погрижи за сметката на излизане.

Гърлото ми се сви. Премигнах и усетих напиралните сълзи.

— Благодаря.

Върнах се в таванския апартамент на Джери. Не знаех какво да правя, така че пуснах телевизора. Не можех да си задържа вниманието върху екрана. Лизи и Балантайн. Лизи и Питър Бъкли. Лизи и онзи проклетник Джери Шуберт. Без съмнение идеята „Мосман & Кийтинг“ да поеме пиара на Балантайн беше родена от неговия мозък. Освен това със сигурност е поискал Лизи Хауард лично да се ангажира с клиента. След като беше оплел мен в паяжината си, сега искаше да придърпа и нея и така да си гарантира, че няма накъде да мърдам.

Опитах се да поспя. Не можах да мигна. Някъде към 4 сутринта, след дълго виране в тавана, взех решение. Щях да играя вабанк, всичко или нищо, среден път нямаше. Станах от леглото. Взех душ, излязох от апартаментата и тръгнах към Двайсета улица, после на запад по Осмо авеню. Вече беше 4:45 часът. Оставаше малко повече от половин час, така че седнах в едно денонощно заведение и изпих около литър и половина черно кафе. Мира не ми даваше мисълта, че сега е моментът да пропуша отново, но успях някак да устоя на изкушението.

После, малко след 5:15 часа, извървах половин пресечка на запад по Двайсета, настаних се пред една добре поддържана кафява сграда и зачаках.

В 5:20 пред кооперацията на Западна Двайсета улица номер 234 спря дълъг черен линкълн. Пет минути по-късно Лизи излезе от апартаментата на Иън и Джина. Тръгна към колата, вдигна поглед и ме видя да пресичам улицата. На лицето ѝ се изписа колебание, после изумление.

— О, господи, Нед. Защо?

После обаче се сепна, беше видяла онова, което само един най-близък съюзник може да види: неподправения страх.

— Какво се е случило?

— Моля те, нека дойда с теб до летището.

Тя се поколеба за частица от секундата, после кимна. Колата потегли, стъклената преграда между шофьора и задната седалка беше спусната. Сякаш прочела мислите ми, Лизи го помоли за малко дискретност. Забръмча моторче и стъклото се плъзна догоре. Тя ме погледна.

— Е?

— Ами...

И тогава заговорих. Разказах ѝ всичко, което се бе случило, откакто Джери ме измъкна от тресавището. Нищо не ѝ спестих. Не се оправдавах. Не можех да спра пороя от думи. Лизи слушаше мълчаливо, ала очите ѝ се облещваха все повече и повече, особено когато стигнах до събитията в Олд Грийнуич преди няколко дни и заключението, че Джери сега ми е тъмничар.

Нито веднъж не ме прекъсна, но знаех какво си мисли: *И аз започвам да работя за тези хора?*

Когато най-сетне свърших, последва дълго мълчание. Посегнах да я хвана за ръката. Очаквах да се дръпне или да ме отблъсне. Тя обаче пое дланта ми. И я стисна за миг. Силно.

Предложи ми пари. предложи да ми купи самолетен билет за някое далечно кътче. Каза, че трябва да изчезна, да се скрия в безкрайната американска пустош, да си сменя самоличността и да се надявам, че опитът ми за бягство ще убеди Джери, че възнамерявам да си държа устата затворена. предложи ми дори да му драсна някой ред и да разясня позицията си: *Остави ме на мира, и аз няма да те закачам.*

— Той не действа така — отвърнах аз. — Или си в неговия отбор, или си му враг. А всички врагове трябва да бъдат унищожавани. Повярвай ми, ако замина, Джери веднага ще ме вкара в списъка на ФБР с най-издирваните престъпници.

— Тогава отиди в полицията.

— И после? Ще ме вземат за луд и ще ме набутат в изолатора на „Белю“. А после Джери ще им подшушне едно-друго и ще ме обвинят в убийство. Достатъчно е само да накарат управителя на хотела да ме разпознае. А щом вземат показания от двестата свидетели, които ме видяха да си разменям любезности с Питърсън на висок глас, всичко друго ще си дойде на мястото и ще ме хвърлят до живот в Бриджпорт.

— Не мога да повярвам, че положението е толкова отчайващо.

— Повече няма накъде, уверявам те.

Тя закри очите си с длани.

— Идиот! Смотан идиот. Как прие тази работата? Защо? Нали от самото начало ти си е струвала подозрителна?

— Нямах пари. Нямах дом. Нищо добро не ме очакваше. А и ставаше дума за Джак Балантайн. Знаеш как е.

Лизи свали ръце от очите си и ме погледна.

— Обвиняваш ли ме?

— В никакъв случай.

— Аз обаче се обвинявам.

— Недей.

— Беше непростимо.

— Беше наранена.

— Да, исках да те накажа. И, господи, справих се много добре!

— Аз взех кофти решения, не ти.

— Но аз не ти оставих друг избор.

— Изпаднах в паника и повярвах, че това е единствената възможност. А когато човек изпадне в паника, преценката му се изкривява.

Отбихме към летище „Кенеди“ и тръгнахме по рампата към терминала на „Американ Еърлайнс“. Там шофьорът отвори багажника и сложи сака на Лизи на тротоара.

— Не знам как да ти помогна — рече тя.

— Може ли поне да ти се обаждам?

— Предполагам, че да — отвърна безизразно тя. После слезе, взе сака и забърза към терминала. Не се обърна.

Колата ме върна в града. Помолих шофьора да ме остави на Бродуей и Спринг. Тъкмо минаваше 7 часа. Намерих телефон. Обадох се в Куинс.

— Извинявай, че те будя толкова рано, Фил.

— Няма проблем, шефе. Звучиш сякаш някой ти е опрял пистолет в челото.

— Не си далече от истината. Откри ли нещо за онзи Симиън?

— Да. Ръководи няколко големи завода за храни в Джорджия, Южна Каролина и Алабама. Има и няколко предприятия на юг от границата.

— Какви?

— Фабрика за кетчуп в Мексико Сити, един-два цеха в Богота и Меделин...

— Меделин? Кокаиновата столица на света?

— Личи си, че четеш „Нешънъл Джиографик“, шефе. Хората, с които говорих, не споменаха нищо за наркотици, но със сигурност познава играчи и на този терен. Да не би да си имаш работа и с него?

— Само пренасям част от парите му в офшорна банка.

— Сладко занимание — подхвърли саркастично той.

— Нямам избор.

— Май яко си загазил.

— Отговори ми с „да“ или „не“, Фил. Според теб възможно ли е тези пари да не са съвсем читави?

— По мое скромно мнение, сто процента. В бизнеса с белия прах се плаща в брой. А парите все трябва да се вкарат някъде, *капиш*?

Притаих дъх.

— Благодаря.

— Шефе, измъквай се оттам.

— Де да можех.

Върнах се в апартамента и се проснах на леглото. След броени секунди вече спях, а когато се събудих, беше късен следобед и телефонът звънеше.

— Къде се дяна, по дяволите? — извика Джери, щом накрая успях да се дотътря до апарата. — Още съм в Ел Ей, но ти звънях в офиса и на мобилния поне десет пъти.

— Имах тежка нощ. Не можах да спя. Едва сега се осъзнавам.

— Нали не си забравил, че работиш за нас? Това означава да си на разположение в обичайното работно време.

— За бога, Джери, разносвачите нямат работно време.

— След като ти казвам, че ми трябваш...

— Тъй вярно!

— Утре заминаваш за Далас.

— Чудно.

— Срещата ти отново е на летището. Ще се видиш с представител на клиент на фонда на име Чък Батърсби. После заминаваш за Насау през Маями. Ще се погрижа билетите да ти бъдат доставени в апартамента.

— Добре.

— Господин Балантайн спомена, че изкарал приятна вечер с жена ти. Пардон, *с бившата ти* жена. Нарече я „страхотна чаровница“. „Умна, красива, адски забавна — Алън трябва да се е издънил страшно, за да я изгуби.“ Това бяха точните му думи, Нед.

— Какво целиш, Джери? — изсъсках през стиснати зъби.

— Нищо, абсолютно нищо. Макар че сигурно е редно да те информирам, че сме наели „Мосман & Кийтинг“ да поемат пиара на господин Балантайн, като специално помолих Лизи да поеме този проект.

Реших, че не е нужно да го уведомя, че предната вечер съм се видял с Лизи и че съм наясно с това развитие на нещата. Затова отвърнах:

— Браво, Джери. Първо мен, сега Лизи.

— Както се казва, важно е „всичко да си остане в семейството“, Нед. Сам знаеш, че нашият бизнес е семейно ориентиран, грижим се един за друг. И в този ред на мисли, дочух, че снимката ти е излязла по вестниците и телевизиите.

— Моля?!

— Е, не е точно снимка, а полицейски портрет. Както и да е, трябва да отлitam. Приятно прекарване в Далас.

Щом той затвори, грабнах дистанционното и включих „Ню Йорк Уан“. Трябваше да изчакам десет минути, докато започне новинарска емисия. Случаят „Питърсън“ беше номер три. Говорителят оповести, че има нов обрат в разследването на смъртта на Тед Питърсън, мениджъра на Джи Би Ес, блъснат от влак на „Метро-Норт“ при прелез в Олд Грийнуич, Кънектикът.

— От мястото на събитието в Олд Грийнуич за „Ню Йорк Уан“ предава Мери Шипли. Мери...

Камерата показва Мери Шипли. Все така ръбата и сериозна. Беше застанала пред прелеза в Олд Грийнуич и само като го видях, сърцето ми заби учестено.

— Фред — започна тя, — мистерията около смъртта на Тед Питърсън се задълбочава с всеки изминал ден. От местната полиция съобщиха, че според доклада от аутопсията, господин Питърсън е бил мъртвопиян, когато е паднал пред експреса на „Метро-Норт“ за Ню Хейвън в сряда. Според съдебния патолог нивото на алкохол в кръвта на господин Питърсън е било почти десет пъти над допустимото. Все още не е ясно дали господин Питърсън е шофирал до прелеза. По-рано е видян да напуска хотел „Хаят Риджънси“ с ето този човек...

На екрана се появи фоторобот на мъж на трийсет и една-две години с уморени очи, стиснати устни и обичайното кисело изражение на „издирван за убийство“. Под шията му бяха скицирани сако и вратовръзка. Приликата с мен не беше кой знае колко голяма, така че почувствах облекчение, че все пак не съм чак толкова разпознаваем.

— ... когото полицията издирва за разпит. Става въпрос за бял мъж между трийсет и трийсет и пет години със светла коса, висок около метър и осемдесет и добре сложен. В нощта на смъртта на Питърсън е бил облечен с костюм. Предполага се, че същият мъж е бил забелязан от кондуктора на „Метро-Норт“ да се качва на влака за

Гранд Сентръл по-малко от час след смъртта на Питърсън. Щатската полиция на Кънектикът не изключва възможността той да е вторият човек, видян от машиниста на релсите малко преди сблъсъка. За „Ню Йорк Уан“...

Изключих телевизора и си помислих: *Подам ли си носа навън, рискувам да бъда посочен с пръст. Фотороботът вероятно е влязъл в следобедното издание на „Поуст“.* Щяха да го покажат и в „На живо в пет“, „От мястото на събитието“ и по всичките други местни новинарски емисии. Все някой щеше да забележи приликата.

Проверих си гласовата поща в офиса. Имаше само едно съобщение.

„Здравей, Лизи е, обаждам се от десет хиляди метра височина. Извинявай, че напоследък не вдигам, но наистина имах нужда от малко лично пространство. Смятам, че е време да започнем да обсъждаме приключването на нещата. Ако искаш да ми се обадиш, днес можеш да ме намериш в офиса в Ел Ей след един часа тихоокеанско време.“

В първия момент се обърках. После се досетих каква е играта. Тя ме прикриваше, държеше се, сякаш вчера не се бяхме видели, в случай че Джери има достъп до гласовата ми поща или подслушва телефона ми (и двете възможности бяха твърде вероятни, предвид манията му да контролира всичко и всички). Аз от своя страна се опасявах, че записва и разговорите по телефона в апартамента (пък и не ми се рискуваше с мобилния), тъй че нямах друг избор, освен да използвам уличен телефон. Преди да изляза, сложих чифт слънчеви очила и бейзболна шапка, в случай че някой минувач погледне „Поуст“ точно докато се разминава с мен.

Тръгнах в западна посока, спрях в един магазин за корейска храна и развалих пет долара. После намерих кабина в по-спокойния край на Кинг стрийт и набрах телефона на Лизи в Ел Ей, като пуснах 3 долара и 75 цента. Секретарката ѝ ме остави да чакам една минута, после ме прехвърли.

— Можеш ли да ми се обадиш? — попитах. — Имам монети само за две минути.

— Трябват ни няколко секунди. Кога пътуваш пак за Насау?

— Утре.

— Пак вноска ли?

— Аха.

— Добре, в банката открий сметка на името на Джери Шуберт.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно. Остава ни само минута и половина, така че поне веднъж млъкни и ме изслушай.

Изслушах я. След деветдесет секунди Лизи затвори, а аз се върнах в таванския апартамент, за да потърся паспорта на Джери.

Не ми отне много време, държеше го в незаклучено чекмедже. Прелистих го. Имаше скорошни печати от Колумбия, Еквадор, Бразилия, Каймановите острови и Люксембург, но не и от Бахамите. Разучих подписа му под снимката. Очаквах да е решителен и екстравагантен, а се оказа стегната завъртулка. След около двайсет проби на един празен лист (който след това накъсах на малки парченца и пуснах в тоалетната), успях да измайсторя доста близко подобие върху двата формуляра, които се изискваха за отваряне на сметка в Бахамската търговска банка. Попълних и останалата част от молбата, като взех другите данни от паспорта — дата, място на раждане и прочее. Отбелязах, че титулярят *НЕ* желае да получава извлечения на домашния си адрес.

На другия ден следобед представих формулярите на Оливър Макгуайър.

— Значи, приятелят ви господин Шуберт иска да си отвори сметка при нас? — попита той.

— Честно казано — хвърлих паспорта на Джери на бюрото му, — той всъщност ми е шеф. Фондът е негова идея и той се нуждае от сигурен офшорен дом за своите двайсет процента комисиона от вноските.

— Двайсет процента? — изненада се Макгуайър. — Солидна комисиона.

Вдигнах натъпканото с пари куфарче, което сутринта бях взел на Далаското летище, и го поставих на бюрото.

— Да, големичък пай, но все пак той набавя доста пари за фонда.

— Колко са днес?

— Четиристотин и десет хиляди.

— От които... — той засмята в тефтерчето си — точно осемдесет и две хиляди трябва да бъдат депозирани по сметката на господин Шуберт, така ли?

— Абсолютно.

Доста време разглежда формулярите. После сви рамене.

— Е, не е като да отваряте сметка на свое име. Пък и носите паспорта му. И подписът на формуляра отговаря на този в паспорта, което налага извода, че или всичко е напълно законно, или сте опасно умен.

Понечих да възразя, но управителят вдигна пръст.

— Направете ми услуга, господин Алън, и замълчете. Все пак не е моя работа да знам тези работи. А и наистина не искам да знам. Само едно последно нещо... господин Шуберт трябва да ви е дал препоръка от финансова институция, в която има сметка. Предвид обаче, че ви е шеф, а следователно и обвързан с фонда, мисля, че това изискване може да отпадне.

— Ще ви бъде много благодарен.

Макгуайър излезе заедно с куфарчето. Върна се след петнайсет минути с малка спестовна книжка. Подаде ми я. Издадена беше на името на Джером Д. Шуберт.

— Сметката е официално открита.

Върнах му я.

— По-добре я съхранявайте тук.

— Искате да кажете, че господин Шуберт не желае да следи вноските си?

— Има ми доверие.

— Разбира се — кимна управителят и започна да пише разписката.

— Така или иначе, ще му давам разписките.

— Да, естествено.

— Все си мисля да ви питам нещо — подхванах. — Джери Шуберт не получава ли извлечения за сметката на фонда „Ексакалибур“?

Той ми хвърли убийствен поглед.

— Сметката на „Ексакалибур“ не е негова, господин Алън.

— Да, да — опитах се да прикрия гафа си аз. — Тя не може да бъде проследена до конкретно лице. Така че никой не получава извлечения за текущото салдо.

— Именно. Но — даде ми знак да се приближа — ще ви издам една малка тайна. Адвокатът на фонда, господин Паркхил, ми се

обажда след всяко ваше посещение, за да се увери, че парите са пристигнали. И винаги пита точно колко сте внесли.

— И какво ще му кажете сега, след като парите се разпределят между две сметки?

— Ще го информирам за общата внесена сума, както досега. Възможно е, разбира се, да пожелае да узнае какво е салдото по сметката на фонда и тогава ще бъде принуден да му предоставя тази информация.

— Може ли да ви помоля за една услуга?

— Пробвайте.

— Може ли да ме предупредите, ако адвокатът ви попита за салдото?

След кратък размисъл той отговори:

— Ами... предполагам едно телефонно обаждане няма да е в разрез с банковите разпоредби. Така че...

Побутна едно листче към мен. Записах му номера на мобилния си телефон и станах.

— Благодарен съм ви за помощта.

Той ми стисна ръката.

— Много интересна игра играете, господин Алън. Надявам се да е част от по-голяма стратегия.

Не, измислям я в крачка.

Преди да изляза от банката, извърших една маневра, която бях планирал на път за Насау. Спрях при гишето в салона да поздравя Мюриъл, която винаги ми викаше такси на тръгване. Тя беше набита жена на около петдесет с бухнала прическа и силно начервени устни, и умела флиртаджийка. Отдалече подхвърли:

— О, богаташа, колко ни донесе днес?

— Едва ли ще ми стигне, за да те спечеля, Мюриъл.

— Много си прав. Сигурна съм, че не е достатъчно... никак не съм евтина.

— Не се съмнявам.

— Такси до летището, миличък?

— Да, моля.

Зад гишето нямаше телефон, така че Мюриъл влезе отзад в стаичката. Щом се скри (а аз се уверих, че никой не ме гледа), грабнах един нов кочан разписки и официален печат на банката от плота пред

нея. Кражбата отне не повече от три секунди, а плячката прибрах директно в куфарчето. Мюриъл се върна и за един кратък напрегнат момент ми се стори, че е забелязала липсата. Мигът обаче отмина и тя ми се усмихна широко.

— Таксито ще е тук след секунда, миличък.

— Този път ще избягаш ли с мен?

— Предложение ли ми правиш?

— Абсолютно.

— Брей, много си бърз.

— Най-бързият.

— Мисля първо да го обсъдя със съпруга си. Идеята може да не му допадне, пък ти и бездруго си имаш достатъчно проблеми.

Последните думи на Мюриъл не спряха да ме човъркат през целия полет до Маями. Чудех се дали си личи колко съм притеснен, или просто господин Макгуайър и колегите му знаят в какво положение се намирам. Вероятно изпитваха поне малко любопитство относно произхода на единия милион долара, който бях депозирал в банката им през изминалата седмица. Любопитен бях и аз.

В салона за заминаващи на летището в Маями развалих банкнота от 5 долара, пуснах в автомата 3 долара и 75 цента и се обадох на Лизи.

— Откри ли сметката? — попита тя.

— Да.

— Имаше ли проблеми?

— Управителят, господин Макгуайър, се позачуди малко, ама като видя четиристотин и десетте хиляди, които внасях, реши, че може да преглътне съмненията си относно законността на сметката.

— Взе ли и двете разписки?

— Да.

— Намери някое сигурно място, на което да оставиш разписката за сметката на Джери.

— Успях дори да прибера и кочан с разписки на Бахамската търговска банка и официален печат.

— Трудно ли беше?

— Явно имам талант за крадец на дребно.

— Слушай сега, в неделя летя за Ню Йорк. Компанията ще ме настани в нов апартамент за три месеца на Седемдесет и четвърта и

Трето авеню.

— Може ли да те посрещна на летището?

— Нед, с теб сме разделени. Нищо не се е променило.

— Просто си помислих...

— Какво?

— Нищо. Много съм ти благодарен.

— Опитвам се да помогна, защото, бог ми е свидетел, имаш нужда от помощ. Нищо повече. Разбираш ли?

— Да, разбирам.

— Обади ми се утре да ми кажеш какво става. И виж също така дали не можеш някак да влезеш и в компютъра на Джери. Единствената ти надежда да се измъкнеш е да разбереш как точно функционира фондът и каква е причината Питърсън да се озове под влака.

На будката за вестници край изхода за заминаващи попитах дали продават тампони за печати.

— Може да използвате тампоните от комплекта с печати с герои на Дисни.

— Дайте го.

Полетът за Ню Йорк беше полупразен и до мен нямаше никой. След излитането отворих куфарчето, извадих кочана с разписки и попълних платежно нареждане на името на фонд „Ексакалибур“ за сумата от 410 хиляди щатски долара. После извадих печата, напоих го в тампона на Дисни и го ударих върху разписката. Вече разполагах с доказателство за пред Джери, че целият депозит от Далас е на сигурно място в сметката на фонда.

Пристигнах в Ню Йорк в десет вечерта. В апартамента не светеше, но аз няхах намерение да рискувам. Преди да се кача в асансьора, оставих куфарчето в килера за метли в дъното на малкото фоайе на първия етаж. Джери обаче не ме причакваше с въпроса къде му е паспортът. Всъщност апартаментът беше празен. Върнах паспорта в чекмеджето на бюрото, после включих компютъра му и веднага се появи надпис:

ВЪВЕДЕТЕ ПАРОЛА

Мамка му. Мамка му. Мамка му. Не биваше да се изненадвам, Джери беше маниак на тема сигурност. Разрових чекмеджетата в бюрото с надеждата да е записал паролата в някое тефтерче, макар че, щом беше оставил бюрото си отключено, явно вътре нямаше нищо важно. Реших да си пробвам късмета и да налучкам паролата.

ДЖЕРИ
ДЖШУБЕРТ
ДЖЕРИШУБЕРТ
ДЖШ
ДЖ. Ш.
ДЖЕРИН
БАЛАНТАЙН
ДЖБ
БАЛАНТАЙН ИНД
БАЛИНД
ЕКСКАЛИБУР
ЕКСКАЛФОНД
ФОНД
УСПЕХ
ЗОНАУСПЕХ
БРЪНЗУИК
ХОКЕЙ ФЕН
БИЗНЕСЪТ Е ВОЙНА

Когато въображението ми започна да се изчерпва, пробвах датата му на раждане. Без успех. Обърнах цифрите. Не. Точно се канех да извадя паспорта и да въведа номера му, когато чух издайническо щракване откъм стълбището. Асансьорът беше спрял на етаж. Изключих набързо компютъра и едва успях да се паркирам на канапето, преди Джери да отвори.

— Още не спиш — рече и хвърли чантата си до вратата. — Наред ли беше всичко в Далас?

— Никакви проблеми.

— Успя да хванеш връзката за Насау?

— Да, даже чаках половин час.

— Носиш ли разписката?

— Ето я — бръкнах в джоба на ризата си и му я подадох.

Хвърли ѝ бегъл поглед и я прибра в портфейла си.

— Как беше Ел Ей? — попитах аз.

— Страхотно. Там проявяват голям интерес към новата книга на господин Б. А и намерих нов клиент за фонда.

— Ясно.

— Тъй че в понеделник следобед ще летиш до Града на ангелите. Обадих се на агентката ни. Резервирала ти е билет за полета в три следобед на „Американ Еърлайнс“. На летището в Ел Ей ще си в шест и ще имаш няколко часа да уредиш работата, после ще хванеш късния полет в десет за Маями, а от там ще продължиш за Насау в седем сутринта.

— Все тая — измърморих с безразличие, като си помислих, че два трансконтинентални полета в един ден направо ще ме смажат.

Джери отвори хладилника, извади една бира, отвори я и отпи дълга глътка.

— Да те питам нещо, Нед... И не ме разбирай погрешно, правя го от добри чувства към теб.

— Аха?

Отпи още една дълга глътка.

— Какво ще кажеш, ако взема да излизам с Лизи?

Опитах се да не показвам никаква емоция.

— Ние сме разделени, тъй че тя сама си решава с кого да излиза.

— Вчера обядвахме.

— Какво?! — възкликнах аз.

— Вчера обядвахме в Западен Холивуд. Чисто по работа, разбира се, трябваше да обсъдим редица въпроси във връзка с представянето на книгата на господин Б. Трябва обаче да ти кажа, че Лизи е изключителна жена.

— Да, знам.

— И ми мина през ума, че ще е гот да излизам с нея. Още повече че се мести обратно тук. Пък и със сигурност усетих, че проявява интерес. Естествено, възможно е да греша, но...

Станах и тръгнах към вратата.

— Възможно е и да си прав. Отивам да се поразходя.

— Май те разстрои.

— Да. Разстрои ме.

Не си направих труда да чакам асансьора. Хукнах надолу по стълбите, грабнах куфарчето с компютъра от килера долу, излязох навън и тръгнах директно към най-близката телефонна кабинка. В Ню Йорк беше полунощ. В Лос Анджелис — надвечер. Надявах се Лизи да работи до късно. Преди даже да каже „ало“, изкрещях:

— Защо, по дяволите, си обядвала с Джери Шуберт?

— По работа. И намали малко децибелите, ако обичаш.

— Той твърди, че са прехвърчали искри като от горски пожар...

— О, за бога...

— И че ти си била готова да се поддадеш на романтичните му трепети.

— Ще му се. Ще престанеш ли да се държиш като дете?

— Липсваш ми, мамка му! Липсваш ми. Липсваш ми. Липсваш ми.

Тишина. Изчака да престана с хленченето и попита:

— Добре ли си?

— Не.

— Нед, повярвай ми. За мен Шуберт е абсолютен боклук.

— Добре.

— Но се налага да работя с него. Освен това смятам, че е полезно да пофлиртувам с него. Понеже, като повечето мъже, той си развързва езика, когато си мисли, че може да му се отвори парашутът. А вчера следобед...

— Аха?

— ... ме попита дали сме били близки с Тед Питърсън и жена му.

— Сериозно ли?

— Да.

— Но защо?

— Ами уж между другото, спомена, че прочел за смъртта на Питърсън във вестника, знаел, че ти си имал вземане-даване с него и случайно се чудел дали познаваме госпожата и дали е била близка със съпруга си, и дали е била в течение с работата му. Отговорих му чистосърдечно, че никога не съм виждала нито нея, нито покойния ѝ смотан съпруг. Но се замислих...

Дълга пауза.

— Джери се тревожи, че госпожа Питърсън може да е попаднала на някакви доказателства, които Тед е оставил в дома си?

— Право в десетката, Холмс.

Две неща ме спряха да хукна още на следващата сутрин към Мег Питърсън в Олд Грийнуич. Първо, заглавието, което видях в „Ню Йорк Таймс“. Беше на трета страница от местните новини.

**ДОМЪТ НА ПОЧИНАЛ МЕНИДЖЪР НА КОМПЮТЪРНА ФИРМА ОГРАБЕН ПО ВРЕМЕ
НА ПОГРЕБЕНИЕТО**

Само седмица след смъртта на Тед Питърсън, загинал под влака „Метро-Норт“ в Олд Грийнуич, разследването взе нов обрат, определен от полицията в Кънектикът като „силно подозрителен“. След като се върнали от погребението вчера, близките на господин Питърсън установили, че домът им в Олд Грийнуич е бил ограбен.

Според капитан Джеймс Хики от местното полицейско управление „злосторниците не са взели почти нищо ценно, но за сметка на това са претърсвали старателно дома“.

Вещи липсват основно от кабинета на господин Питърсън и от спалнята. Капитан Хики заяви, че или крадците са търсили нещо конкретно, или са проникнали в неподходящ момент и е трябвало бързо да се измъкнат, защото са чули опечалените да се прибират.

Проклетият му Джери. Що за безсърдечно копеле? Нямаше никакви скрупули. Интуицията на Лизи не я беше подвела. Притеснен, че Питърсън може да е държал въкъщи уличаващи документи, Джери бе решил да инсценира взлом в дома му. Само че вместо да вземат бижутата и семейното сребро, неговите хора бяха отмъкнали настолния компютър, дискети и документи. На всичкото отгоре бяха подбрали точно момента, в който близките са били на гробищата.

Край с идеята да се добера първи до госпожа Питърсън. Джери ме беше изпреварил.

Второто, което ме спря да тръгна за Олд Грийнуич, беше полицията. Около девет сутринта в понеделник, само няколко часа преди планирания ми полет за Лос Анджелис, в офиса ме потърси инспектор Том Флин от щатската полиция на Кънектикът. Съвсем случайно бил в Манхатън по работа и щял да се радва да се отбие да ми зададе няколко въпроса, свързани с Тед Питърсън. Обясних му, че възнамерявам да летя до Лос Анджелис следобеда и той каза:

— Няма проблем. Тъкмо си уговорих среща на Западна Четирийсет и осма улица. Мога да бъда в офиса ви до половин час.

— Сутринта днес ми е доста натоварена — излъгах.

— Ще ви отнема само петнайсет минутки от времето, не повече — отговори Флин и затвори, преди да успее да му откажа.

Инспекторът гонеше петдесетте, беше набит и жилав, с телосложението на боксьор лека категория и физиономия на улично хлапе, същински застаряващ Джими Кагни, забутан в предградията на Кънектикът.

— Благодаря за отделеното време — рече, настанявайки се на стола срещу бюрото ми.

— Няма проблем — отвърнах, мъчейки се да прикрия притеснението си.

— Нека предварително изясня нещо, господин Алън. Това не е официален разпит. И вие официално не сте заподозрян. Така че не сте длъжен да отговаряте на въпросите ми. Просто си приказваме.

— Благодаря ви за пояснението.

— За себе си ли работите? — попита той, оглеждайки малкия ми офис.

— До известна степен. Представявам международен частен инвестиционен фонд за Северна Америка.

— Частен инвестиционен какво! — недоразбра той, вече беше отворил един малък черен бележник, за да си записва.

Набързо му описах начина на функциониране на частните инвестиционни фондове и как пътувам из страната в търсене на инвеститори за нови проекти. Изглежда, се върза на лъжата ми.

— Преди сте се занимавали с компютри, нали?

— Със списания за компютри. Бях регионален търговски директор на „Компю Уърлд“ за Североизточния регион.

— Кога приключихте с тази работа?

— В началото на януари. Закриха списанието.

Той се консултира с бележника си.

— И тогава сте нападнали шефа си, господин Клаус Креплин.

Сепнах се. Явно инспектор Флин внимателно беше разследвал миналото ми.

— Да, имяхме известни разногласия с господин Креплин след продажбата на компанията.

Погледът му се върна към тефтера.

— И той влезе в болницата, а вас ви арестуваха?

— Обвиненията отпаднаха.

— Информирани съм за това, господин Алън. Освен това съм наясно и че не сте се разбирали с покойния господин Тед Питърсън.

— Не го харесвах особено.

— Това не е ли меко казано? Според секретарката му...

Божичко, тази чаровница.

— ... двамата сте имали сериозен спор точно преди Коледа. А инспектор Дебра Кастър от полицейското управление на Хартфорд ни информира, че сте обвинили Питърсън за самоубийството на ваш колега. Така ли е?

Спри да избягваш погледа му.

Втренчих се в инспектор Флин и отвърнах:

— Да, точно така беше.

— И след това, разбира се, стигаме до разправията ви на публично място с господин Питърсън на коктейла тук, в Манхатън, в нощта, преди той да почине.

— Да, онази вечер беше първият ми контакт с него, откакто... ами от Коледа насам.

— И въпреки че са минали няколко месеца, вие пак сте избухнали.

— Той беше нанесъл огромни професионални щети както на мен, така и на починалия ми колега Айвън Долински.

Погледът му се върна върху бележника.

— Това е мъжът, който се е самоубил в Хартфорд през март тази година ли?

Кимнах.

— Значи, сте мразили Питърсън?

Тук трябва да стъпвам внимателно.

— Признавам си, че не го харесвах...

— С две думи, се радвате, че е умрял?

Зададе ми въпроса просто ей така, между другото. Но аз се вцепених за миг и едва успях да измънкам:

— Никой не заслужава да преживее това, което преживях аз.

— Можете ли да ми кажете къде сте били в нощта на убийството?

— Да, бях в Маями. По работа.

— Както споменах в началото, това не е официален полицейски разпит. Не сте длъжен да ми давате подробни сведения за това къде сте били. Но ако имате доказателство за пътуването до Маями, ще е добре да ми го предоставите, за да ви премахнем от списъка със...

— С удоволствие ще ви помогна — прекъснах го аз. Дръпнах едно чекмедже на бюрото, извадих няколко папки и отворих тази с надпис „Маями“. Подадох му самолетния билет и бележката за кола под наем. Инспектор Флин ги прегледа, записа си нещо в бележника и ми ги върна.

— Значи пътувате често?

— Няколко пъти седмично, но рядко отсъствам за повече от една нощ.

— Ако се наложи да ви потърся пак...

— Тук ще съм.

Той се изправи.

— Благодаря за отделеното време.

— За мен беше удоволствие.

Обърна се, но после се спря и ме погледна през рамо.

— И едно последно нещо — рече, посягайки към куфарчето си.

— Имате ли представа кой може да е този тип?

Държеше в ръка фоторобота на мъжа, вечерял последно с Питърсън.

— Никога не съм го виждал.

— Сигурен ли сте, че не ви се струва познат?

— Вероятно познавам десетки подобни на него. Стандартно лице.

Инспекторът ме огледа внимателно и кимна.
— Да, така е.

Този следобед, преди да се кача в самолета за полета в 15:00 ч. до Лос Анджелис, позвъних на Лизи. За нея беше първи работен ден в офиса в Манхатън, звучеше притеснена.

— Нямам много време за приказки, Нед. Знаеш, че се върнах в града едва снощи.

— Как е апартаментът?

— Стерилен.

— Кога мога да дойда да го видя?

— Никога не ме чуваш какво ти говоря, нали?

— Много добре те чух какво каза. Но няма да те оставя да си тръгнеш просто ей така.

— Стига, Нед, аз вече съм си тръгнала. Приеми го.

Смених темата. Бързо.

— Видя ли вчерашния „Ню Йорк Таймс“?

— Направо не повярвах. Да ограбят къщата на Питърсън по време на погребението.

— Точно както предположи. Джери се е опасявал, че Питърсън може да държи нещо уличаващо в дома си.

— На твоє място бих отишла да се видя с жена му — подметна тя.

— Защо?

— Може да знае нещо.

— Какво например?

— Не зная. В момента не се сещам.

— И аз така. И на всичкото отгоре, тази сутрин ме търсиха ченгетата.

— Как мина? — попита загрижено Лизи.

— Справих се. Показах му фалшивото си доказателство, че съм бил в Маями.

— Той хвана ли се?

— Май да.

Високоговорителят до мен обяви, че полет номер 11 на „Американ Еърлайнс“ се подготвя за излитане.

- Трябва да вървя.
- Ти ли си дежурен днес?
- Опасявам се, че да.
- Как, по дяволите, се замеси в това?
- Както човек се спъва в нещо, което не е видял.
- Пази се — промълви тихо тя.

Слязох от самолета на международното летище в Лос Анджелис. В залата за пристигащи дадох куфарчето с компютъра на представител на господин Тарик Исак. Той изчезна за няколко минути, върна се и седна на пейката до мен, като сложи куфарчето на пода между двама ни.

— Шестстотин и дванайсет хиляди — пошепна в ухото ми.

Убих няколко часа на летището, преди да се кача на нощния самолет за Маями. Заспах, гушнах куфарчето. В 6:00 кацнахме в Маями. В 7:00 се качих на черупката за Насау. Парите депозирах в банката преди 9:30 (122 400 долара по сметката на Джером Д. Шуберт, а останалите 489 600 в тази на фонд „Ексакалибур“) и преди 16:00 ч. бях обратно в Ню Йорк. Хванах такси до Устър стрийт и извадих компютърната чанта, която криех в килера с метлите във фоайето на сградата. Качих се в апартамента и извадих от нея печата и кочана с разписки, написах разписка за депозит от 612 000 долара, отбелязах ФОНД ЕКСКАЛИБУР, добавих датата, натиснах печата върху тампона с мастило и го ударих върху разписката. След това откъснах разписката от кочана и я оставих върху кухненската маса.

После взех от чантата плика, където събирах разписките, и пъхнах двете истински в него. Реших, че няма да връщам чантата в килера долу. Скривалището не беше сигурно, ако портиерът я намереше и тръгнеше да чука по вратите в търсене на собственика ѝ, дните ми на тая земя щяха да се окажат преброени.

Взех такси до книжарницата за канцеларски материали на Петдесет и пета и Лексингтън и наех пощенска кутия. Платих 20 долара депозит и още 20 наем за първия месец, в замяна на което ми връчиха ключ за кутия номер 242, където прибрах съдържанието на компютърната чанта, а самата нея изхвърлих в улично кошче за боклук.

На влизане в сградата на офиса видях Джак Балантайн да излиза заедно с две горили. Единият го разпознах веднага. Беше онзи, дето ми каза, че идвал „отгоре“.

— Ха, моят партньор по тенис. — Балантайн ми протегна ръка.

— Радвам се да ви видя, господин Балантайн — отговорих тихо аз.

— Трябва да си уредим една игра скоро.

— Когато кажете.

— Джери ми разказа колко добре се справяш с работата — подхвърли той.

Стрелнах с поглед горилата. Онзи се извърна на другата страна.

— Щом той е доволен, значи всичко е наред.

— Зная, че не си представяше точно така нещата.

Пак погледнах телохранителя.

— Някои аспекти на работата ме... хм... изненадаха.

— Уверявам те, наясно съм какви усилия влагаш и веднага след като приключи с турнето за новата си книга, ще те покана на обяд и ще обсъдим бъдещето ти в нашата компания. Какво ще кажеш?

— Ще очаквам срещата ни с нетърпение, господин Балантайн.

— А, и един скромнен съвет: прави, струвай, ама си върни съпругата. Много впечатляваща жена. А и — приведи се към мен и зашепна в ухото ми — мога да ти кажа със сигурност, че има хора, които не си губят времето с нея...

Кимнах.

— Между другото, Нед, надявам се, че не си споменавал пред Лизи за нашите, хм, отношения, нали?

— Естествено.

— Радвам се да го чуя. Продължавай в същия дух!

Той ме тупна по рамото, както треньор тупва състезателя си, и се насочи към колата. Бодигардът му мина покрай мен, без да ми обърне внимание.

Има хора, които не си губят времето с нея. Всъщност ставаше дума за вездесъщия ми шеф, който лесно можеше да ме командирова за две седмици извън града, докато активно преследва жена ми. И точно това и направи. Сутринта, след като се натъкнах на Балантайн, Джери ми подаде тесте самолетни билети с подробни инструкции, които ме накара да препиша, за да не останат при него никакви

доказателства. Графикът беше доста изтощителен. Мемфис, Далас, Лос Анджелис, Маями, Детройт, Маями, Денвър, Лос Анджелис, Хюстън, Нью Орлиънс, Маями, като след всяка от тези спирки трябваше да отскачам до Насау.

— Няма ли да е по-евтино да ми пратят парите по куриер? — пошегувах се.

— Наистина ли очакваш инвеститорите ни да се доверят на някоя куриерска фирма? А и когато ти лично вземаш средствата, се създават добри връзки с клиентите. Освен това гарантираш, че пратката ще стигне до банката на Бахамите без издънки. Така инвеститорите ни ще знаят, че с нас са в добри ръце.

Инвеститорите ни. Трябва да му се признае на Джери — даваше вид на човек, който наистина си вярва на глупостите. Понякога ми идеше да му кажа: *Между нас да си остане, ама защо не играем с открити карти и не си признаеш, че се правиш на banker на шайка долнопробни мафиоти?* Защото, благодарение на Фил и приятелите му, бях започнал да трупам доста солидно досие на нашите „инвеститори“.

— Така, да вземем например оная отрепка Тарик Исак — каза Фил, когато му звъннах от Маями между два полета. — Роден в Ливан, живее в Лос Анджелис и е едра риба в нелегалния трафик на оръжие.

Седмица по-късно, когато му се обадох от Денвър, вече разполагаше с информация и за инвеститора ни в Хюстън.

— Мани Ругоф е независим търговец на петрол с големи интереси в Гватемала, Еквадор и Венесуела. Говори се под сурдинка, че е особено гъст с мафиотите зад граница.

— Страхотно!

Докато пътувах, поддържах редовни контакти и с Лизи. Джери наистина не си губеше времето.

— Офисът ми заприлича на мафиотско погребение — каза ми тя един следобед, когато ѝ звъннах от летището в Маями.

— В смисъл?

— Всеки ден пристигат букети от господин Шуберт.

— Божичко...

— Не може да се отрече, че е упорит.

— Покани ли те вече на среща?

— Само няколко десетки пъти.

— И?

— Накрая се предадох и се съгласих да вечерям с него утре.

— Прекрасно.

— Неблагодарник.

На следващата вечер, когато нощувах в хотела на летището в Далас, звъннах на Лизи в апартамента ѝ.

— Да не си ми баща? — ядоса се тя.

— Просто бях загрижен...

— Един през нощта е, Нед.

— Сама ли си?

— Ще ти затворя.

— Просто исках да се уверя...

— В какво? Че не съм му пуснала?

— Ами...

— Ти си пълен тъпак.

— Но *загрижен* тъпак.

Засмя се.

— Не бих си простила, ако преспя с Джери Шуберт.

— Защо? Той е симпатичен.

— Също и убиец, което, ако щеш ми вярвай, някак си не го прави мой тип.

— Сериозно? Изненадан съм. Пробва ли се да те омае?

— Заведе ме в много хубав ресторант.

— Кой?

— „Джоджос“ на Източна Шейсет и четвърта.

— Ходили сме там веднъж, нали?

— Да, на втората ни годишнина.

— Беше много романтична нощ.

— Няма да се впускам в спомени.

— Знаеш ли, има два основни вида тактики за прелъстяване.

Първата е, когато мъжът разсмива жената цяла вечер и така си проправя път към леглото ѝ. А втората е, когато мъжът се държи искрено и трогателно, а след това рязко взема завоя. Обзалагам се, че Джери е заложил на втората тактика...

Тя пак се засмя.

— Лека нощ, Нед.

Три дни по-късно, когато се прекачвах (както обикновено) в Маями, успях да се свържа с нея, докато беше на работа.

— Надявах се да се обадиш — каза Лизи.
— Това звучи обещаващо.
— Колко бързо можеш да се върнеш тук?
— Следващите два дни съм зает.
— Видя ли последния брой на „Ню Йорк Таймс“?
— Не още.
— Отново са разбили къщата на Тед Питърсън.
— Маmicата му! Взели ли са нещо?
— Май не, макар че според статията направо са я разпердушили.

Замислих се. После отбелязах:

— Хората на Джери явно не са намерили каквото търсят.
— И на мен така ми се струва. Което означава, че или госпожа Питърсън е преместила доказателствата другаде, или...

Бинго!

— Самият Питърсън ги е покрил на сигурно място — обадих се аз.

— На сигурно място извън страната — додаде тя.

— Най-вероятно.

Купих си „Ню Йорк Таймс“ от първата вестникарска будка и се втурнах към самолета. След два часа влязох в Бахамската търговска банка.

— Знаете ли, вие наистина станяхте най-добрият ни клиент — рече господин Макгуайър и спря погледа си върху куфарчето, което сложих на плота.

— Бизнесът върви добре.

— Четири милиона и двеста хиляди за по-малко от две седмици е доста повече от добре. Особено ако, както господин Шуберт, и вие взимате двацет процента комисиона.

— Да, той сигурно има почти милион в сметката си до момента.

— Завиждате ли?

— Той си ги заслужава — отвърнах ледено.

— Не се и съмнявам — подхвърли управителят и изви вежди. — Е, колко ни носите днес?

— Сто четирийсет и една хиляди.

— Доста скромно този път.

Е, да, въпросният „инвеститор“ (Бил Пърл, мастит търговец на скрап в Денвър) вероятно беше само дребен рекетър.

Мюриъл отнесе парите, за да ги преброи. Метнах „Ню Йорк Таймс“ на бюрото на Макгуайър.

— Вижте какво има на пета страница.

— Новината за втория обир в дома на господин Питърсън?

— Пак сте крачка пред мен.

— Шокираща работа, нали? Какво, за бога, смятате, че са търсили?

— Вие не знаете ли?

— Откъде да знам?

— Нали сте неговият задграничен банкер. Той не само е имал сметка при вас, а е държал и сейф.

— Това е само ваше предположение.

— Да, но бих заложил доста пари, стига да ги имах, че съм прав.

— Господин Алън, не бих могъл да коментирам тази информация.

— Но можете да я потвърдите пред вдовицата на господин Питърсън, нали?

— В случай че тя ми представи необходимите документи.

— Значи *наистина* има такъв сейф.

Той въздъхна и се втрени в мен с леко раздразнение.

— Напомнете ми никога да не играя покер с вас, господин Алън.

— Какви документи ще й трябват?

— Брачно свидетелство, удостоверение за смъртта на съпруга ѝ и валидно завещание, в което да е посочено, че тя е негов наследник.

— Това ли е всичко?

— И още нещо: ще сме ви задължени, ако в някакъв удобен за вас момент ни върнете печата и кочана с разписки, които „заехте“ от нас.

— Дайте ми още няколко дни.

— Имате късмет, че сте толкова добър клиент.

В Маями изпуснах връзката си и се наложи да пренощувам в хотела на летището. Обадох се в офиса да си прослушам съобщенията. Имаше само едно.

„Инспектор Флин от полицейското управление в Грийнуич. Моля, свържете се с мен незабавно у дома или в офиса. Телефоните

са...“

Погледнах си часовника. Беше точно 21:15. Набрах домашния номер на инспектора.

— Благодаря ви за обаждането, господин Алън. В Ню Йорк ли сте?

— В Маями.

— Кога ще се върнете в града?

— След не по-рано от седмица — излъгах аз.

— Не можете ли да ускорите нещата?

— Не, освен ако не искам да ме уволнят.

— Ще говоря направо. Трябва да ви видим.

— Защо?

— Искаме да се явите за разпознаване.

— *Разпознаване ли?* — Думата заседна в гърлото ми. — Мислех, че сте ме изключили от подозрение.

— Бяхме. Но след това получихме снимки, правени на приема на СОФТУС. От СОФТУС са били наели фотограф, за да снима гостите, предполагам, че са възнамерявали да използват снимките в рекламна брошура. На някои от тях се вижда как „дискутирате“ доста разпалено с господин Питърсън. Не са много добри, определено не са на фокус, но днес ги показахме на господин Мартин Алгар, управителя на ресторанта в „Хаят Риджънси“. И той заяви, господин Алън, че според него вие сте човекът, напуснал ресторанта заедно с Питърсън.

Едва се сдържах да не хукна. Вместо това поех дълбоко дъх и се опитах да звуча спокойно.

— Но това е абсурд. Аз бях в Маями. Показах ви билета.

— Наясно съм. Освен това съм наясно, че снимката не е на фокус, както и че господин Алгар не е напълно сигурен, че вие сте мъжът, когото е видял с Питърсън. Освен това фактът, че ми се обаждате вкъщи тази вечер също показва, че сте склонен да сътрудничите на разследването.

— Не съм човекът, когото търсите.

— Радвам се да го чуя, господине. Но предвид, че господин Алгар на практика ни даде основание да се усъмним в твърденията за вашата невинност, ще трябва да ви помолим да се явите за очна ставка. С това всичко ще приключи веднъж завинаги. Ако той не ви разпознае, никога повече няма да ви потърсим. И така, кога можете да се върнете?

Печелѝ време, печелѝ време.

— Във вторник.

— Не става, господин Алън, това е чак след една седмица.

— Както ви казах, имам уговорени срещи из цялата страна...

— А аз имам да водя разследване на убийство. Ако господин Алгар беше заявил категорично, че сте вие, щях веднага да издам заповед за арестуването ви. Но предвид обстоятелствата, мога да ви дам срок от четирийсет и осем часа, считано от утре сутринта, да се явите в управлението. И ако не дойдете до 9:00 сутринта в петък, действително ще издам заповед за арестуването ви. Ясен ли съм?

— Да, пределно ясен сте.

— И последно, няма да е зле да вземете със себе си и адвокат. За всеки случай.

Той затвори. Отпуснах се немощно на хотелското легло. След това скочих и грабнах телефона, за да поискам от „Справки“ домашния номер на Едуард Питърсън. Но след това си помислих, че ако Джери праща биячите си да разбиват къщата на Питърсън вече два пъти, то най-вероятно подслушва и телефона. А понеже разполагах едва с четирийсет и осем часа, имах право само на един опит, така че...

Обадих се на Лизи.

— Лизи, здраво съм загазил...

— Аха — измънка.

— Добре ли си?

— Да, но в момента не мога да говоря.

— Как така „не можеш да говориш“? Ситуацията е кризисна!

— Наистина не мога да говоря.

Присви ме под лъжичката.

— О, господи!

— Трябва да затворям.

— Да не би той да е при теб?

— Обади ми се утре.

— Джери е там, нали?

— Да.

— Страхотно.

— Довери ми се — прошепна тя.

И затвори.

Рано сутринта излетях от Маями. Преди да се кача в самолета, си изключих телефона. През следващите двайсет и четири часа трябваше да съм недостъпен и непроследим.

На „Ла Гуардиа“ направих две резервации за полет до Насау през Маями за същия следобед, след това наех кола и в 10:00 вече бях в Олд Грийнуич. По Саунд Бийч авеню шофирах с наведена глава, просто в случай че инспектор Флин се окаже в града или Мартин Алгар от „Хаят Риджънси“ реши да пресече главната улица точно в този момент.

Десет часът. За да проработи откаченият план, който бях скалпил, Мег Питърсън трябваше да си бъде у дома. Ако обаче не ми повярваше, нямаше да имам друг избор, освен да си плюя на петите. Защото явих ли се за разпознаване, със сигурност ме чакаше затвор.

Завих вдясно по Шор Роуд. На половината път до къщата на Питърсън се разминах с един форд „Експлорър“, който се движеше в посока към града. В първия момент не му обърнах внимание, но след това ми прещрака, че зад волана беше Мег Питърсън. Скочих върху спирачката и направих обратен завои.

За един кратък, ужасяващ миг си помислих, че съм я изгубил от поглед. После обаче я мярнах да завива към една странична уличка. Профучах на кръстовището въпреки знака „Стоп“ и я настигнах на Парк авеню. Фордът пресече една тясна алея и спря на паркинга зад една банка. Завих след нея, Мег Питърсън вече излизаше от колата си. Изглеждаше адски уморена и недоспала. Спрях рязко колата, чу се писък на спирачки и изскочих навън.

— Госпожо Питърсън!

Тя се обърна, изгледа ме презрително и троснато отвърна:

— Ако сте журналист, не желая да разговарям с вас.

Приблжих се към нея с вдигнати ръце, опитвах се да изглеждам сговорчив.

— Повярвайте ми, госпожо Питърсън, не съм журналист.

— Точно това ми каза и онова копеле от „Поуст“.

— Срещали сме се и друг път.

— За първи път ви виждам.

— Миналия декември пред дома ви, спомняте ли си? Казвам се Нед Алън. Работех за „Компю Уърлд“, намерихте ме заспал на волана...

— А, да. Тед каза, че го преследвате за някаква рекламна притурка. Накрая реши да ви помогне, когато разбра, че работата ви зависи от тази сделка.

— Точно така. Съпругът ви наистина направи невероятен жест като...

— Глупости! Тед не беше такъв човек. Не би помогнал на никого, ако от това сам нямаше да спечели нещо. Довиждане.

— Трябва да поговорим!

— Аз пък нямам никакво желание да си говоря с вас. Последните дни не съм спирала да разговарям с ченгетата, с пресата, с адвокати, с моите объркани и нещастни деца... До гуша ми е дошло от разговори... — Тя се подпря на една кола, мъчейки се да сподави хлиповете си.

— Моля ви, госпожо Питърсън...

Направих грешката да сложа успокояващо ръка на рамото ѝ.

— Да не си посмял да ме докосваш!

— Съжалявам. Не исках...

— Разкарай се или ще повикам ченгетата.

— Госпожо Питърсън, просто ме *изслушайте*.

— Махай се!

Няколко минути спряха и ни зяпнаха. Имах право само на един-единствен опит. Трябваше да рискувам.

— Знам кой уби съпруга ви — прошепнах аз.

Отначало не се хвана.

— Какво?!

— Знам кой уби съпруга ви — повторих аз.

Мег Питърсън ме огледа недоверчиво.

— И откъде го знаете?

— Защото бях там.

Тя сведе поглед.

— Вижте — предложих, — нека ви черпя едно кафе.

— Вървете си — отговори тя сломено. — Не искам да знам...

— Ще ви отнема само десет минути, не повече.

— А мога ли да бъда сигурна...

— Какво?

— Че не сте от *тях*.

— Кои „*тях*“?

— Мъжете, които обраха дома ми. Два пъти.

— Да, можете. Защото аз работя за тях. И защото се опитват да ме натопят за убийството.

Мег Питърсън потрепери.

— Десет минути — казах. — Само за това ви моля. Вие изберете мястото.

Тя извърна поглед, колебаеше се.

— Имам работа в банката — отрони, докато се отдалечаваше от мен. Но след като измина пет крачки, се обърна и каза: — Малко по-надолу на Саунд Бийч има едно кафене. Чакайте ме там след пет минути.

Слава богу, кафенето беше празно. Настаних се в едно сепаре в дъното. Изминаха десет минути. *Сега тя ще се появи с ченге под ръка.*

Пет минути по-късно Мег Питърсън влезе сама.

— Имаше опашка в банката — оправда се тя.

— Наистина оценявам...

— Господине, не знам кой сте, по дяволите, и след всичко, което преживях, определено не вярвам нито на вас, нито на когото и да било на тази земя, с изключение на децата ми. Затова давайте по същество. Веднага.

Започнах с обясненията. Разказах ѝ цялата история. Нищо не ѝ спестих. Кризата, в която попадна „Компю Уърлд“, разрастването на проблема. Как Тед изпадна в паника, когато споменах Кайманите пред него, но после смени тона и стана нападателен, щом разбра, че единственото, с което разполагам срещу него, е обвинение в изнасилване (лицето ѝ видимо се изопна, когато споменах за инцидента с Джоан Гластън). Обясних ѝ как заради мъжа ѝ съм загубил предложението за работа в „Компютър Америка“. Как той е подтикнал към самоубийство Айвън Долински. Накрая ѝ разказах как бившият ми съученик Джери Шуберт ме е спасил от улицата и как по някаква случайност се бе оказало, че същият Джери работи за Джек Балантайн, за когото пък е работел и съпругът ѝ.

Тя ме прекъсна.

— Джак Балантайн? Онзи Джак Балантайн?

Обясних ѝ схемата с фонд „Ексакалибур“. Казах ѝ как съм разбрал, че е измама. Как ме бяха използвали за параван на сложна схема за пране на пари с неясен произход. Как и Тед е бил въввлечен по някакъв начин, а също и че Джери бе в основата на спречкването между мен и Тед на коктейла на СОФТУС, както и на последвалата помирителна вечеря в „Хаят Риджънси“.

Мег Питърсън ме слушаше с наведена глава, докато описвах убийството. Нищо не каза, докато ѝ обяснявах как Джери ме изкара виновен и заплаши да ме предаде на полицията, ако не се навия да му стана муле. Нито когато ѝ съобщих за откритието си, че Тед Питърсън си е отворил сметка в банка на Бахамите и има сейф там. Изразих убеждението си, че в този сейф е скрито онова, заради което вече два пъти разбиват дома ѝ. Казах ѝ, че след по-малко от четирийсет и осем часа трябва да се явя за разпознаване в полицията в Олд Грийнуич и че ще вляза в затвора, освен ако...

— Ако какво? — попита тя.

— Ако онова, което е скрито в сейфа, не ме оневини.

— И аз ви трябва, за да ви осигуря достъп до сейфа.

— Точно така. Само трябва да представите в банката брачно свидетелство, легализирано завещание, удостоверение за смърт и вашия паспорт, разбира се. Имате паспорт, нали?

Мег Питърсън ме отрязва.

— Вие сте луд!

— Представям си как звучи всичко...

— Очаквате от мен да зарежа всичко и да тръгна с вас? Без да съм сигурна, че не сте били вие човекът, дето е бутнал мъжа ми под влак. Или че не сте някой от ония изроди, дето обърнаха дома ми с главата надолу, докато погребвах съпруга си. Как да съм сигурна, че няма да ме халосате по главата в мига, в който се кача в колата ви...

Гласът ѝ постепенно се усилваше все повече и повече.

— Госпожо Питърсън, моля ви...

— Тръгвам си.

— Само ме чуйте...

— Чух достатъчно.

— Задлъжнели сте, нали?

— Моля?

— Оставил ви е дълг. Сериозен дълг, нали?

— Това не е ваша...

— Да, права сте, не е моя работа. Но ви уверявам, че на името на съпруга ви има банкова сметка в Бахамската търговска банка. Не знам колко пари има в нея, но мисля, че са доста. И ако ме изслушате още две минути, ще разберете, че е твърде вероятно да сте наследили един милион долара.

Последва дълга пауза.

— Имате две минути.

Обяснението ми отне около пет, но тя не ме прекъсна. Когато приключих, каза:

— Тази банка има ли телефонен номер?

Извадих бележник и ѝ го записах.

Мег Питърсън измъкна мобилен телефон от чантата си. Обади се на „Справки“.

— Трябва ми номера на Бахамската търговска банка. Изчакайте за момент...

Придърпа бележника към себе си, погледна номера, който бях записал там, и го проследи цифра по цифра, докато операторът диктуваше номера.

След като затвори, ме погледна.

— Добре, наистина има такава банка. Как се казва мениджърът?

— Оливър Макгуайър. Но ако искате да му се обадите, на ваше място не бих ползвал личния си телефон. Може да ви подслушат...

— Ще се наложи да поема този риск.

Тя набра номера.

— Искам да говоря с господин Макгуайър, моля... Предайте му, че се обажда вдовицата на Тед Питърсън. Господин Нед Алън ме посъветва да го потърся.

Хванах се за главата, дали Джери наистина следеше обажданията ѝ?

— Господин Макгуайър — започна тя, а после стана и се отдалечи, така че да не мога да чуя разговора. Пет минути по-късно се върна, седна срещу мен и прибра телефона си в чантата. — Господин Макгуайър заяви, че правилата на банката не му позволяват да ми каже нищо за сейфа по телефона, но добави, че ако отида до банката с

документите, които споменахте, ще ми „съдейства“. Освен това потвърди, че говорите истината.

— Имам билети за самолета за Маями в 1:30 и ако побързаме...

— Как да съм сигурна, че не сте платили на Макгуайър да ми надрънка тези глупости за офшорна сметка на името на мъжа ми, за да ме отведете оттук?

— Няма как. Изборът е ваш.

Мег Питърсън замълча. След това се изправи.

— Изчакайте тук. Може да се позабавя.

Излезе навън. Беше 10:47 часът. Аз бях преуморен, емоционално изтощен и ужасно уплашен. Освен това бях гладен като вълк, затова си поръчах обилна закуска. Две бъркани яйца, наденички, малко пържени картофи и препечена филийка. Но успях да хапна само малко от филийката.

Единайсет и десет. Единайсет и осемнайсет. Единайсет и трийсет и една. Започнах да се страхувам от най-лошото: че тя е изпаднала в паника и се е обадила на инспектор Флин.

Единайсет и трийсет и осем. Вратата се отвори и Мег Питърсън влезе с малък пътнически сак.

— Хайде, нямаме много време.

Напуснахме кафенето и забързахме към паркинга, където бях оставил колата. Докато шофирах на юг по I-95, ми се стори, че ме следи сребрист „Кътлас“, но после колата се вля в трафика и се поуспокоих.

— Трябва да се прибера най-късно утре на обяд — рече тя.

— Ще се прибереш.

— По кое време ще стигнем в Насау довечера?

— Малко преди шест.

— Банката няма ли да е затворила?

— Ще предупредим Макгуайър да ни изчака.

Тя извади телефона от чантата си.

— Мег, по-добре да използваме уличен телефон.

— Няма да се кача на самолета, ако не съм сигурна, че ще ни приеме тази вечер.

— Вероятно подслушват...

— Все пак не са от ЦРУ. Ало? Да, господин Макгуайър, моля. Отново е госпожа Питърсън... Ало, господин Макгуайър? Мег

Питърсън е. Вижте, двамата с господи Алън ще пристигнем от Маями довечера в шест. Аз трябва да се върна в Щатите до утре на обяд, така че... Сигурен ли сте, че няма да е проблем?... Страхотно. Добре, много ви благодаря.

Тя затвори телефона.

— Каза, че ще ни чака в банката. Звучи доста угоднически.

— Аз съм добър клиент.

— Не се и съмнявам.

— Кой ще се грижи за децата?

— Сестра ми. Живее в Ривърсайд. Ще ги вземе от училище и ще останат да преспят при нея.

— Какво й каза?

— Че основният заподозрян за смъртта на Тед ме кани на Бахамите да прекарам нощта с него.

— Разбирам.

— Нямате чувство за хумор.

— Загубих го на втори януари тази година.

— Какво стана на втори януари?

— Допуснах грешка.

— Чувството ми е познато. Аз допуснах своята грешка на 27 юни 1967.

— Какво се случи тогава?

— Омъжих се за Тед Питърсън.

Разказа ми историята си — израсла в покрайнините на Филадельфия, учила в „Уийтън“, после се преместила в Ню Йорк и започнала доста обещаваща кариера в областта на рекламата, когато се запознала с чудесния Тед.

— Той беше ненадминат чаровник. Личеше му, че е роден да стане голяма корпоративна акула. Дръвникът, за който ми бе писано да се омъжа.

— И защо го направи?

— Напомняше ми за баща ми.

Още след първите две години разбрала, че бракът няма да го бъде. Но Тед го преместили в централата на Джи Би Ес в Стамфорд, а Мег била бременна с първото си дете.

— Така се озовахме в кошмара на предградията. И под натиска на Тед направих тъпата грешка да напусна работа.

— Можела си да се противопоставиш.

— Вероятно имам дарба да бъда нещастна.

Второто дете дошло година и половина след първото. Някъде по това време Мег научила за първата извънбрачна връзка на Тед.

— Барманка, от онази дупка в Стамфорд, където Тед се отбиваше за по питие след работа.

— Класика.

— О, Тед е по класическите изпълнения.

— Ти как разбра?

— Ами женицата се обади у дома, плачеше, беше пияна и ядосана. Разказа ми как Тед ѝ обещавал луната, звездите и да ѝ купи каравана. Той, разбира се, отрече всичко. Също както отрече и да е инвестирал двеста бона във винарна в Бордо, но парите, така или иначе, изчезнаха безвъзвратно. Или как е загубил сто и петдесет хиляди, загробени в някакъв измислен хедж фонд. Или пък че е ипотекирал къщата ни за втори път. Или как ни докара дотам, копелето му с копеле, да ми се наложи да искам десет хиляди заем от баща ми миналия месец. А сега ти ми казваш, че през цялото време си е имал заделени пари. Сигурно ги е кътал, за да избяга, непрекъснато намекваше, че един ден просто ще изчезне. И ще ме остави с децата и с всичките му дългове.

— Колко точно дължи?

— Шестстотин хиляди долара.

— Божичко!

— Тед имаше репутацията на човек, за когото няма невъзможни неща, но всъщност беше адски безразсъден, склонен към самоунищожение. Сякаш непрекъснато се пробваше да разбере докъде може да стигне и докога ще му минава номерът. Когато го отнесе влакът, получих около триста хиляди от застраховката му. Но има още триста хиляди, които трябва да изчистя, и ако тази офшорна сметка не ни спаси кожата, къщата със сигурност ще я обявят на търг.

— Имай ми доверие.

— Не желая да слушам повече за доверие.

— Съжалявам.

— „Имай ми доверие.“ Тед го повтаряше до безкрай, като мантра. „Имай ми доверие, не спя с друга.“ Само ги чукам. „Имай ми

доверие, с парите всичко е наред.“ Ама на децата наистина ли им трябва нови обувки? Имай ми доверие...

— Защо остана с него?

— От страх. От глупост. И защото не си вярвах достатъчно. Обичайните причини. Преди около месец му казах, че искам да се разделим. Някои от приятелките ми знаеха, че съм му намекнала за развод и се чудеха дали не се е хвърлил под влака заради това. Знаеш ли какво им казах? „Тед не би се самоубил за нещо толкова прозаично като загуба на семейството си.“

— Но все пак е бил доста притеснен заради дълга, който ти е оставил.

— Да, щом се е забъркал с гадняри като онзи Джери Шуберт.

— От опит знам, че депресията е опасна, Мег.

Преди да отбием към летище „Ла Гуардиа“, ми се стори, че в огледалото за обратно виждане отново мярнах сребристия „Кътлас“, но после го изгубих.

Хванахме полета за Маями в 13&30. Прехвърлихме се в самолетчето за Насау в 15&00. Господин Макгуайър ни чакаше в банката. Забелязах колко изненадана остана Мег Питърсън от запуснатия вид на тази многоуважавана офшорна финансова институция, но достопочтеният вид на господин Макгуайър незабавно спечели благоразположението ѝ. Тя му представи необходимите документи. Той ги прегледа внимателно, особено завещанието на Питърсън. Накрая поиска да види паспорта ѝ и след това заяви:

— Госпожо Питърсън, въз основа на документите, които ми представихте, мога да потвърдя, че вашият покоен съпруг действително имаше банкова сметка при нас. Само че не мога да ви дам достъп до средствата по нея, докато не получим официална съдебна заповед.

— Ще се свържа с адвокатата си утре.

— Веднага щом получа зелена светлина, парите са ваши.

— А всъщност колко са те?

Господин Макгуайър чукна няколко клавиша на стационарния си компютър. Възря се в екрана и каза:

— Един милион, сто двайсет и осем хиляди, седемстотин и петдесет долара.

За момент Мег Питърсън застина.

— Наистина ли?

— Абсолютно.

На устните ѝ се появи плаха усмивка.

— Е, в такъв случай аз съм много, много доволна. Имате ли нещо против да повторите сумата, господин Макгуайър?

Той го направи.

— Благодаря ви — кимна тя.

— Що се отнася до сейфа — продължи управителят, — не мисля, че трябва да чакаме одобрение, за да прегледате съдържанието му, тъй като господин Питърсън е оставил писмени указания в случай на смърт сейфът да бъде отворен от съпругата му. Освен това неотдавна остави при мен ключ от сейфа за съхранение.

Макгуайър отвори най-горното чекмедже на бюрото си и извади огромна връзка с ключове, сред които имаше малко ключе с надпис В21. Излязохме от кабинета му и тръгнахме по един тесен коридор към стоманена секретна врата. Имаше пет ключалки, които той отключи систематично една по една. В малката, тъмна стая имаше маса със столове, както и две стени със сейфове. Управителят вкара ключето в кутия номер В21 и помоли Мег да го завърти. Малката вратичка се люшна навън. Господин Макгуайър извади дълга стоманена кутия, постави я на масата и предложи:

— Ако желаете да ви оставим насаме, докато разглеждате...

— Не, останете и двамата.

— Сигурна ли сте?

— Колкото повече хора, толкова по-добре — отговори тя и повдигна капака. Вътре имаше миникасетофон, двајсетина касети за него, една камара документи и сгъната бележка. Мег отвори бележката, прочете съдържанието ѝ и ми я подаде. Вътре пишеше:

Ако четеш това, значи са ме пипнали.

Записите обясняват всичко. Те знаят, че разполагам с тях, но нямат представа къде ги държа. И тъй като аз отворих сметката на фонда им тук, са сигурни, че съм ги скрил другаде. Нима бих ги държал под носа им?

Когато се захванах с тази работа, предложението изглеждаше напълно законно. Но после, на Кайманите, ми

казаха истината, въпреки че дълбоко в себе си аз я знаех през цялото време.

Последните ми думи: смятах се за абсолютен лайнар, докато не срещнах Джери Шуберт.

Едуард Питърсън

Подадох бележката на Макгуайър. Когато и той я прочете, Мег измърмори:

— Кучият му син. С тези пари можеше за нула време да изчисти всичките ни дългове. Само че явно наистина е смятал да избяга с тях.

— И защо не го е направил, ако се е тревожил, че Джери може да го пипне? — попитах.

— Мисля, че трябва да прослушае касетите — отвърна тя.

Отне ни малко повече от три часа, докато преслушахме всички записи. Още толкова отиде, за да направим копия, като използвахме личния диктофон на Макгуайър и двайсестина празни касети, които той успя да изрови от склада на банката. След това управителят ни закара до дома на свой приятел, адвокат на име Карил Дженкинс, който бил и нотариус, и официално завери подписа на Мег, с който тя оторизира банката да изпрати касетите на ФБР, в случай че някой от нас умре. След това се върнахме в банката, където преместихме оригиналните касети от сейфа на Питърсън в нов сейф, този път на името на Мегън Питърсън.

Преди да се усетим, беше станало седем сутринта, слънцето изгряваше и Оливър Макгуайър настоя да ни закара до летището.

— Не се тревожете за Карил Дженкинс, той е изключително дискретен и няма никаква вероятност да се свърже с адвокатата на фонда, господин Паркхил, и да го информира за посещението ви тук тази нощ. Избрах Карил, защото не може да понася Паркхил.

— Не мога да намеря думи, с които да изразя благодарността си — отвърна Мег.

— Свършихме доста работа — рече той. — И моля ви, пратете ми съдебната заповед възможно най-скоро. След като я получа, ще мога да прехвърля сметката на ваше име и ще имате незабавен достъп до средствата.

На летището се здрависах с Макгуайър и го попитах:

— Защо ме остави да се измъкна с печата и кочаните?

— Защото прецених, че каквото и да правиш с тях, няма да навреди на репутацията на банката.

— Откъде тази сигурност?

Той сви рамене.

— Инстинкт. Доверие. Съжаление. На човек не може да не му стане болно, като види някой свой събрат забъркан в такава каша.

— Помогна. Много.

Тонът му стана шеговито официален.

— Само да не се стига до нарушаване на законите, с удоволствие съм готов да помогна на клиентите ни с каквото мога. Всичко, което ме помоли да направя, беше, в общи линии, законно, така че...

— Ти си истински приятел.

— Но също съм и банкер — усмихна се Макгуайър.

Допотопният скенер на летището, с който преглеждаха багажа, никак не ми се понрави, опасявах се да не би да повреди записа на касетите. Затова помолих дежурният митничар да прегледа багажа ръчно.

— Какво има в чантата? — попита той, преди да я отвори.

Погледнах Мег Питърсън и едвам се стърпях да не кажа: „Динамит“.

Веднага щом слязохме от самолета в Маями, телефонът ми звънна.

— Нед, Оливър съм, от банката.

— Не си ли казахме „довиждане“ току-що?

— Щях да ти се обадя още преди половин час, но беше в полет. Звучеше нетипично напрегнат.

— Нещо не е наред ли?

— Беше ме помолил да ти звънна, ако адвокатът на „Екскалибур“ се обади, за да провери салдото по сметката?

— О, боже...

— Съжалявам, Нед. Нямах друг избор, освен да му дам поисканата информация. В крайна сметка той е официален представител на сметката.

— Добре, Оливър. Благодаря, че ме предупреди.

— Пази се.

Обърнах се към Мег и ѝ съобщих новината.

— И сега адвокатът ще предаде на Шуберт, че сметката е намаляла с един милион долара? — попита тя.

— Точно така. И той ще си помисли, че аз съм злоупотребил...

Телефонът иззвъня отново.

— Нед.

Лизи. Звучеше изплашена.

— Не се прибирай в апартамента.

— Моля?

— Не се прибирай. Чакат те.

— Кой ме чака?

— Горилите на Джери. Знаят с кого си и къде си бил, и искат онова, което сте взели. Госпожа Питърсън също не бива да се прибира у дома. И там има хора.

— Откъде знаеш?

— Джери ми каза.

— Той при теб ли спа? — попитах и мигновено съжалих.

— Ти си невероятен тъпанар!

— Извинявай.

— Сега ме чуй, *моля те*. Джери пристигна непоканен, за да ми каже, че ченгетата в Кънектикът имат свидетел, който ще те разпознае като мъжа, убил Питърсън.

О, господи! Джери им беше пратил снимките от приема!

— Ясно е защо изгря на прага ми, надяваше се по някакъв идиотски, гимназистко романтичен начин, че моментално ще те зарежа и ще се метна в обятията му. Но никога не съм се отказвала от теб, Нед. *Никога*. При все че, бог ми е свидетел, исках да мога да го направя... Както и да е, престорих се на облекчена, задето ще те вкарат зад решетките, пофлиртувах с него и точно когато той реши, че му е излязъл късметът, му сервирах, че съм неразположена. И щях да ти се обадя веднага щом си тръгна, само че не знаех къде си, а телефонът ти беше изключен. Изпаднах в паника. Особено след като снощи Джери подхвърли, че си изчезнал с жената на Питърсън и ченгетата от Кънектикът са устроили засада в апартамента му и в дома на госпожа Питърсън, за да ви приберат. Поръча да му се обадя веднага, щом се появиш...

— Успокой се, Лизи. Спокойно.

— Не мога да се успокоя. Ще те убият.

— Ето какво ще направиш. Обади се на Джери и му кажи, че си се чула с мен и съм решил да се покрия в Маями за няколко дни. Отседнал съм в „Делано“. Накарай го да прати хора да ме търсят тук...

— Добре, добре... А ти какво ще правиш?

— Ще отида в Ню Йорк и ще се измъкна от тази каша.

— Внимавай.

Затворих. Мег Питърсън ме гледеше притеснено.

— Децата със сигурност ли са при сестра ти? — попитах.

Тя пребледня.

— Божичко, не ми казвай...

— Джери ти е организиран посрещане. Така че се обади на сестра си и ѝ кажи да не припарва до вас. Най-добре да се разходи с децата извън града днес.

Мег започна да ровичка в чантата за телефона си.

— От автомат, Мег — посочих един телефон на стената в чакалнята.

— Добре.

Започнаха да подканят пътниците за полета до „Ла Гуардиа“. Мег още говореше по телефона, когато обявиха последно повикване. Една стюардеса се приближи към нас.

— Господине, госпожо, моля ви, време е да се качвате.

Мег приключи разговора и забързахме към самолета.

— Добре са, слава богу — каза, докато вървахме по пътеката между седалките. — Ще отидат на гости на наш братовчед в Милфорд. Във вестника пишело, че полицията има заподозрян за убийството на Тед и били на път да го арестуват.

— Тоест веднага щом салонният управител на „Хаят“ ме идентифицира.

Местата ни бяха назад при опашката. Самолетът почти веднага се отлепи от изхода на терминала и се насочи към пистата. Телефонът ми иззвъня.

— *Ето какво ще направиш. Обади се на Джери и му кажи, че си се чула с мен и съм решил да се покрия в Маями за няколко дни.*

Побиха ме тръпки, когато чух Джери да повтаря дословно разговора ми отпреди пет минути.

— Забрави ли какво ти обясних за мобилните телефони, Алън? Щом някой може да подслушва принц Чарлс, защо да не може да подслушва и тебе? Не че вече има защо да се тревожиш за такива дреболии. Ако питаш мен, си мъртъв. М-Ъ-Р-Т-Ъ-В. А що се отнася до тази двучична кучка, твоята съпруга...

Една стюардеса притича до нас по пътеката.

— Господине, веднага изключете мобилния си телефон. Пречи на навигационната система.

Подчиних се. После прошепнах на Мег:

— Трябва да слезем.

— Моля?

— Беше Джери Шуберт. Подслушвал ни е. Гарантирам ти, че ще ни чака на „Ла Гуардиа“. Затова най-добре да...

Самолетът зави рязко и устремно се засили по пистата.

— Няма да стане — заяви Мег.

До облегалката на седалката ми имаше телефон, работещ с кредитна карта. Обърнах се към стюардесата, която беше седнала на служебното място със затегнат колан.

— Мога ли да го ползвам? — попитах.

Тя кимна. Прекарах кредитната си карта през прореза. Нищо. Опитах пак. На екранчето се изписа съобщение: НЕДОСТАТЪЧНА НАЛИЧНОСТ.

— Мамка му, мамка му, мамка му!

Мег Питърсън ме потупа по рамото и ми подаде своята карта.

— Пробвай с нея.

Пробвах. Обадох се в апартамента на Лизи.

— Веднага изчезвай оттам — наредих й. — Подслушва ни. Знае, че ми казваш всичко. И му е прекипяло.

— О, божичко...

— Не отивай в офиса. Просто изчезни. И не ми се обаждай повече. Иди някъде на сигурно място, в някой музей да речем или...

— Помниш ли къде бяхме през октомври?

— Става.

След това се обадох на Фил Сирио.

— На самолет ли си, шефе?

— Затънал съм до гуша в блатото.

— Казвай как да помагам.

Обясних какъв е проблемът. Той веднага намери решение. Щял да вземе брат си и двамата щели да ни чакат с кола на летището, а после да ни откарат в безопасност в Озон Парк.

— С теб ще дойде госпожа Питърсън. Аз имам малко работа в града.

— Както кажеш. Кога кацате?

— Малко преди единайсет. Полет 1132 на „Американ“.

— Там сме, шефе.

Обърнах се към Мег и се опитах да я успокоя, че имаме някаква защита в лицето на Фил Сирио и брат му. След това почти шепнешком й разказах плана. Щях да действам веднага щом стигна Манхатън и да й се обадя, когато имам нужда от нея. Тя надраска телефона си в тефтерчето ми. След това замълчахме. До кацането разменихме само няколко думи.

Слязохме от самолета последни. Фил и брат му Вини (едър като гардероб, с копринена риза, разкопчана на врата, и няколко златни ланеца) ни чакаха. В този момент един от биячите на Джери се насочи към нас и посегна да ме хване за ръката, но в този момент Вини го

потупа по рамото. Онзи се завъртя и се натресе право в юмрука му. Мъжаката се просна на пода. Хората се разбягаха. За всеки случай Вини го ритна в чатала, за да е сигурен, че няма да ни последва. Втурнахме се към улицата.

— Колата ни е ей там — рече Фил и посочи златист олдсмобил, неправилно паркиран до стоянката на такситата. — Можем да те метнем до Манхатън.

— Откарайте Мег на сигурно място. Аз ще ви се обадя, когато ми потрябват. А, и Вини...

— К'во?

— Радвам се, че се запознахме.

Скочих в едно такси.

— Четирийсет и четвърта и Лексингтън.

Отпуснах се на задната седалка и затворих очи. Когато ги отворих отново, бяхме наред Манхатън. Отне ми известно време да се освестя. Платих на шофьора. Влязох в книжарницата, където бях наел пощенска кутия. Изнамерих ключето, отворих кутията и извадих плика с банковите разписки и печата. Събрах всичко в куфарчето си и се върнах обратно на улицата, след което помолих таксиджията да ме остави на Медисън между Петдесет и трета и Петдесет и четвърта.

Страхувах се, че Джери може да е пратил горилите си да вардят долу на входа, но единственият човек на смяна беше дежурният пазач, който любезно ме поздрави. Качих се с асансьора на осемнайсетия етаж, където очаквах да видя една камара здравеняци в приемната на „Балантайн Индъстрис“. Но вътре заварих само секретарката. Тя ме огледа през дебелия стъклен врата, видя, че съм прилично облечен (макар и леко неугледен), и натисна копчето, за да ме пусне вътре.

— Мога ли да направя нещо за вас?

— Не — отговорих и профучах покрай нея. Тя извика след мен, но аз тичешком се насочих към масивната махагонова врата в края на коридора, която навярно водеше към кабинета на шефа. Чух стъпки зад себе си, ала бях сигурен, че ще стигна пръв. Хвърлих се върху дръжката с цялата си тежест и влетях в кабинета на Джак Балантайн.

Той седеше зад голямо овално писалище. Щом ме видя, скочи на крака. След него се изправи и Джери Шуберт, който седеше срещу него, и се стрелна към телефона.

— Джени, повикай охраната...

Но охраната вече беше там, в лицето на Бияч номер две от паркинга на „Хаят Риджънси“. Сграбчи ме още преди да съм успял да си отворя устата. Балантайн се приближи, поклащайки глава.

— Разочароваш ме, Нед. Мислех те за пич и смятах, че от тебе ще излезе истински професионален играч. А се оказва, че си още в детската група.

— Заведи го в кабинета ми — нареди Джери на бияча. — Допусна голяма грешка, Нед — продължи Балантайн. — Забрави, че този, който не играе с отбора, губи.

Бръкнах в джоба на самото си и извадих миникасетофона.

— Преди да ме отпишете напълно, чуйте това.

Пуснах машинката и увеличих звука.

Значи, твърдиш, че зад фонд „Екскалибур“ стои Джак Балантайн?

Точно така. Ето защо, ако не играеш в нашия отбор, ти и семейството ти отивате на кино. Защото Джак Балантайн е Старозаветният Бог. Ако си срещу него, ще те натири в кучи гъз. Завинаги.

Джери се засили към мен.

— Дай ми касетата!

— Не бързай толкова — обади се Балантайн и направи крачка напред. — Пусни я пак.

Превъртах и я пуснах отново.

Балантайн изслуша записа внимателно със строго лице. Джери отново се опита да се докопа до касетофона, но Великият мотиватор го сграбчи за ризата и го спря.

— Отдръпни се, синко — рече спокойно той. — Иначе може да пострадаш.

Бутна Джери в един стол и се обърна към мен.

— Чий е другият глас?

— На покойния Тед Питърсън. В куфарчето има още двацет касети с разговори между господин Питърсън и господин Шуберт. Доста неприятни за вас, бих казал.

Балантайн се наведе, взе куфарчето и погледна вътре. Аз продължих:

— Бих искал да ви предупредя, че моите партньори очакват да им се обадя точно след 15 минути. Ако не се свържем, ще решат, че с мен се е случило най-лошото и ще изпратят оригиналните касети във ФБР.

— Това са глупости! — изкрещя Джери.

Не му обърнах внимание, взрях се право в Балантайн.

— Бих ви посъветвал да се отнесете сериозно към ситуацията, господине. Също така бих ви помолил да разкарате тази шибана горила от мен веднага.

След миг колебание Балантайн направи знак на онзи да ме пусне. Той се подчини и се отдръпна до вратата.

— Сега може ли да ви разкажа една история? — попитах.

— Шибан изнудвач! — изсъска Джери.

— Джери — обади се Балантайн, — млъкни! Няма да повтарям.

След това ми кимна.

— Добре, Алън. Говори.

— Не съм тук, за да ви изнудвам, господин Балантайн. Тук съм, за да ви продам една история. „Да продаваш добре, означава да разказваш истории.“ Това го казвате вие в „Зоната на успеха“, нали? Та ето и моята история.

Тед Питърсън, мениджър в Джи Би Ес, едно доста гадно копеле, се запознава с Джери Шуберт на някакъв коктейл миналата година. Джери споделя с него идеята за частен инвестиционен фонд и Тед проявява интерес, защото, въпреки че заема високопоставена длъжност, е формен тъпак, особено когато опре до управление на финанси, така че е задлъжнял с няколкостотин хиляди. Двамата виждат взаимноизгодна възможност за печалба, особено предвид факта, че Тед е член на тайна комисия в Джи Би Ес, където се обсъждат бъдещи планове за закупуване на нови продукти от малки софтуерни компании, които са на път да станат публични. Джери започва да плаща на Тед по пет бона месечно, в замяна на което получава поверителна информация, разпространявана впоследствие в кръга на вашите заможни познати, които, на свой ред, купуват акции на тези компании, и така реализират прилична печалба.

Дотук, добре. Само че амбициите на Джери са доста по-големи. Той знае, че вашите заможни приятели, господин Балантайн, търсят възможности за интересни инвестиции, както и начини да преперат мръсните си пари. Затова основава частен инвестиционен фонд, наречен „Екскалибур“, и предлага на Тед да се включи. Тед е на седмото небе, петте процента комисиона са на път да се превърнат в доста апетитна премия. Освен това Джери изпраща Тед да обикаля из страната за срещи с високопоставени инвеститори, които, за огромна негова изненада, му предават куфарчета, пълни с пари. Тед се обажда на Джери и пита:

— Какво да правя с толкова пари в брой?

— Отворили сме сметка на фонда на Кайманите — отговаря Джери. — Хващай един самолет и ги депозирай там.

Тед се съгласява. И в продължение на един месец всеки уикенд пътува из страната, за да се среща с богати приятели на Джак Балантайн, които толкова си падат по далаверата с инвестиционния фонд, че се надпреварват да му дават куфарчета с пари. А преди да се прибере в семейното гнездо в неделя вечер, Тед се отбива набързо до Кайманите, където, за щастие, приемат депозити седем дни в седмицата.

За нула време активите на фонда нарастват до петнайсет милиона. Тогава обаче Джери сервира на Тед малка изненада. Оказва се, че изобщо не става дума за инвестиции в изгряващи малки компании, фонд „Екскалибур“ е пълна шмекерия. Цялата работа има за цел да бъдат изпрани парите, тъй като всички те, разнасяни от Тед напред-назад, всъщност са пари от дрога, от детска порнография и така нататък. Извинете, че ви чета морал, господин Балантайн, но вие познавате някои доста *интересни* личности...

— Придържай се към историята, Алън.

— С удоволствие. Тед откача, защото започва да осъзнава, че е използван и въвлечен в сериозна престъпна схема. В сравнение с прането на пари от дрога и порнография, търгуването с вътрешна информация си е направо детска игра. Затова Тед иска да се откаже. Но Джери го заплашва, че ще изкара наяве всичките му сделки пред Джи Би Ес. Тед си купува касетофонче и започва да записва разговорите си с Джери. Но след множество заплахи, включително и чрез споменаване на вашето име, господин Балантайн, Тед капитулира. И след известно

проучване създава фалшива софтуерна компания в Будапеща, наречена „Микромагна“. Компанията уж продава текстообработващи програми в страните от Източния блок. Но всъщност изпраща празни кутии от дискове до несъществуващи компании във Варшава, Букурещ, Братислава, които съответно плащат за несъществуващите стоки с пари в брой, които са получили от фонд „Екскалибур“. Това е перфектната схема за пране на пари, в която мръсните пари се използват за привидно легални сделки. Никой всъщност не прибира и едно пени за тая работа. Парите се връщат чисти.

Схемата работи брилянтно, но за нещастие Тед не е доволен от нищожната отплата от двайсет хиляди долара, която получава за труда си. Джери му обещава повече след следващия удар и го изпраща да събере зашеметяващите шест и половина милиона долара от консорциум, създаден от ваши приятели в Мексико. Този път решават да заложат на банковите институции на Бахамите. Тед пристига в Насау с шест и половина милиона. Наема местен адвокат. Адвокатът се обажда в Бахамската търговска банка. Тед отива до банката и отваря сметка с титуляр фонд „Екскалибур“. Управителят му предлага да си отвори и лична сметка за комисионите, които ще получава. Тед моментално решава, че вече си е заслужил доста прилична комисиона и му нарежда да вкара пет и половина милиона долара в сметката на „Екскалибур“ и един милион в неговата лична сметка.

Джери доста се стряска, когато узнава за това развитие на нещата, и заплашва, че Тед и семейството му ще пострадат сериозно, ако парите не бъдат върнати. В този момент Тед изиграва своя коз. Той вече е събрал солидна колекция от записи на разговорите си с него и заплашва да ги направи публично достояние, ако Джери не му позволи да си запази милиона. Освен това иска и допълнителни петнайсет хиляди месечно за дискретността си.

Само ги чуите как се дърлят, господин Балантайн. Обсипват се с невероятни заплахи. На мен лично не ми беше ясно защо Тед просто не е взел парите и не е избягал, докато не чух как в един от записите Джери не обяснява, че ако Тед изчезне внезапно, ще пострадат децата му. Дори и аморален боклук като Тед Питърсън ще отстъпи пред такава заплаха и ще си седне на задника в Олд Грийнуич.

Джери понечи да се намеси, но Балантайн го изгледа строго и той замълча.

— И така, Тед се изправя пред голям проблем. Има дълг от шестстотин хиляди, проиграни на комар и въпреки че къта един милион в офшорна сметка, знае, че Джери ще му свети маслото, ако пипне и долар. А Джери, от своя страна, също има голям проблем, тъй като милионът, който Тед си е присвоил, принадлежи на така наречените инвеститори, а те пък никак не обичат някой да ги краде.

Тогава се появявам аз и Джери решава, че с моя помощ бързо ще се справи с кризата. Тед се озовава под колелата на влака, аз се превръщам в новото момче за доставки, а горилите на Джери на два пъти преравят къщата на Питърсън, за да намерят касетите, които, както знаете, през цялото време са били скрити другаде.

Седнах.

— И така, това е историята, господин Балантайн, и тя изцяло се потвърждава от записите в куфарчето. Наистина е интересно да ги прослуша човек, особено ако е федерален агент...

Джери отново скочи.

— Искам да кажа нещо!

— Но аз не желая да те слушам — отговори Балантайн.

— И въпреки това ще...

Лицето на Балантайн се изкриви злостно, но гласът му остана приглушен:

— Млъкни и седни.

Джери стрелна с поглед вратата, сякаш за да прецени дали ще успее да се измъкне. Бияч номер две поклати глава: *Не си го и помисляй*. Джери потъна обратно в стола си. Балантайн отново се обърна към мен.

— Значи, това е *истинската* история, господин Алън?

Усмихнах се, хареса ми как вмъкна „господин“ пред името ми.

— Не. Както проникателно отбелязвате в „Ти печелиш“, в бизнеса няма *една* истинска история. Има много истории. Но ако тези касети достигнат до полицията или до медиите, историята ще изплува такава, каквато ви я описах, и ще има пагубни последици за вас.

Но има начин тя да се промени леко, така че да се избегне негативният ефект. И този начин е да изкараме Джери злодея в пиесата. В крайна сметка нищо не свързва „Балантайн Индъстрис“ с каквито и да било офшорни сметки. Затова предлагам да го извъртим така: Джери е основал фонд „Екскалибур“ сам. Въвлякъл е Тед в

начинанието. Двамата са отворили сметката на Кайманите. Използвали са „Микромагна“, за да перат парите. Непрекъснато са се карали за пари. Джери е бутнал Тед под влака. Край на историята.

Джери за пореден път скочи на крака. Балантайн само вдигна пръст и той седна.

— Интересен сценарий — каза Балантайн, — но по този начин няма ли да бъдат злепоставени и инвеститорите на фонда?

— Няма причина това да се случи. Парите са изпрани, не е известно чии са били, а дори Джери да разполагаше с имена, какво доказателство би извадил?

— Харесва ми — кимна той. — А какво ще стане с фонда?

— Е, там проблемите са други, но пък са лесно разрешими. Отивате при инвеститорите и обявявате, че им връщате парите с лихва от 10 процента, тъй като сте установили, че Джери Шуберт, най-довереният ви човек, който ви е бил като син, си е присвоил значителна част от тях.

— Това са абсолютни глупости — изръмжа Джери. — Алън си е присвоил парите. И имам доказателство за това.

Той се изправи, бръкна във вътрешния джоб на самото, извади един лист и отчаяно го размахва под носа на Балантайн.

— Това е факс от адвоката ни в Насау, който показва, че над един милион долара от парите, които Алън трябваше да депозира, са изчезнали от сметката на „Ексакалибур“.

Балантайн грабна факса. Разгледа го внимателно и се обърна към мен.

— Вярно ли е? Един милион?

— Да, господине, точно така е. От сметката на „Ексакалибур“ липсва един милион, но не са безследно изчезнали, а са в личната сметка на Джери Шуберт.

Джери се хвърли към мен, но Бияч номер две застана между двама ни и бързо го приклеци.

— Господин Б., той лъже безсрамно! Никога не бих си и помислил да крада от вас.

Пресегнах се към куфарчето и извадих плика с разписките от банката.

— Господин Балантайн, той ме помоли да отворя сметка на негово име...

— Мръсен негодник! — изкрещя Джери.

— Тук са копията от разписките за сумите, които ме караше да отклонявам към неговата лична банкова сметка. Чисто информативно, става дума за 20 процента от всички средства. Добрата новина обаче е, че пазя подробни записки за вноските на инвеститорите и съм се погрижил имената им да са надлежно записани във вноската бележка. Така че няма да ви е трудно да им върнете парите. Просто добавете 20 процента към отбелязаната сума, плюс лихвата, разбира се.

— А на вас какво ще платя, господин Алън?

— След малко ще стигнем и до мен. Първо да изчистим въпроса с госпожа Питърсън. Тя ме помоли да се разбера с вас от нейно име. Вероятно си давате сметка, че ѝ се насъбра доста напоследък. Съпругът ѝ се озова под влака. На два пъти разбиваха къщата ѝ. Разни непознати се навъртат около децата ѝ. Освен това тя притежава доказателства, с които да ви тикне зад решетките до живот. Но, уверявам ви, единственото, което иска госпожа Питърсън, е спокойствие. Плюс известна компенсация за претърпените загуби. Затова ето какво решение предлагам, като само ще вметна, че то ми се струва доста разумно. Госпожа Питърсън задържа милиона от офшорната сметка на Питърсън, като с него изплаща задълженията на покойния си съпруг и покрива първата ипотека върху имота си. Освен това получава още един милион, който ще инвестира в почтени, стабилни фондове с цел да осигури приличен годишен доход за себе си и двете си деца.

— А касетите? — попита Балантайн.

— Задържете копията, които донесох тук. Оригиналите ще останат заключени на сигурно място, заедно с инструкции да бъдат изпратени на федералните, ако на мен и на госпожа Питърсън ни се случи нещо. Но това няма да стане, нали?

— Мога ли да бъда сигурен, че няма да ги използвате, за да ме изнудвате отново?

— При цялото ми уважение, господине, не желая да ви виждам никога повече. Същото важи и за госпожа Питърсън. Така че... — Извадих мобилния си телефон. — Договорихме ли се?

— Не са малко пари.

— Ще ви излезе около три милиона да се разплатите с госпожа Питърсън и с инвеститорите. Но това е нищо за свободата и живота ви,

нали? А и в крайна сметка какво са три милиона за Джак Балантайн?

Той уморено поклати глава.

— Дайте ми телефона.

— Набрал съм номера, само натиснете зелената слушалка.

Балантайн го взе.

— Госпожо Питърсън? Джак Балантайн се обаждат. С господин Алън съм, който преговаря от ваше име. Постигнахме споразумение. Давам ви го.

— Здравей, Мег.

Тя звучеше зашеметена.

— Наистина ли се съгласи с всичко?

Погледнах го.

— Той държи на думата си.

— Трябва да си бил изключително убедителен, Нед.

— Всичко зависи от това с какви карти разполагаш. А ти ми даде четири аса. Как се държат с теб Фил и Вини?

— Прекрасно, само дето ми пускат албуми на Ал Мартино.

— Е, всичко си има цена.

— Мисля, че си заслужи една награда от моя дял. Дали биха приели десет бона?

— Съмнявам се. Фил е по-морален, отколкото изглежда. Слушай, трябва да затварям.

Затворих.

— Госпожа Питърсън е доволна.

— Не се и съмнявам — сухо отвърна Балантайн. — А теб какво ще те задоволи? Един милион? Нова работа? Каква ти е цената?

— Искam от вас две неща. Първо, до утре в девет трябва да се явя в полицейското управление в Олд Грийнуич, където салонният управител на ресторанта в хотел „Хаят Риджънси“, господин Мартин Алгар, ще потвърди, че аз съм си тръгнал с Питърсън. Искam да убедите господин Алгар, срещу съответното обезщетение, естествено, да посочи не мен, а Шуберт.

Джери се опита да възрази, но Бияч номер две му изви ръцете зад гърба.

— Шуберт нареди да убият Питърсън — продължих аз, — следователно той е отговорен и е редно да си понесе наказанието.

— Дадено — отговори Балантайн.

Внезапно Джери заби пета в крака на Бияч номер две и се освободи от хватката му.

— Няма да стане, проклетници такива! — изкрещя той и се втурна към вратата.

Бияч номер две понечи да го последва, но Балантайн го спря.

— Обади се на охраната да го задържат.

Бияч номер две вдигна слушалката.

— Не се ли притеснявате, че все пак може да избяга? — попитах.

— Бъди спокоен, няма да напусне тази сграда — строго отвърна Балантайн. — И така, докъде бяхме стигнали, господин Алън?

— Тъкмо се канехме да осъдим последната ми молба.

— Слушам?

— Искам да ме оставите да си тръгна и никога повече да не ме доближавате.

— Само това?

— Да.

— А предложението ми за един милион?

— Валидно ли е?

— Както сам каза, аз съм от хората, които държат на думата си. Освен това в момента си търся нова дясна ръка. Двеста бона годишно, плюс, естествено, всякакви екстри.

— Не, благодаря — поклатих глава.

— Не те ли изкушава поне малко?

— Разбира се, че ме изкушава.

— Един милион долара в брой и впечатляваща нова работа биха разрешили всичките ти проблеми.

— И заедно с това ще ми създадат редица нови. Не съм във вашата категория, господин Балантайн. Чак такъв задник не съм.

Той се усмихна.

— Много жалко, Нед. Задниците винаги печелят. Но... животът си е твой.

— Точно така. И си го искам обратно.

— Така да бъде. Как се казваше онзи управител?

— Мартин Алгар. Хотел „Хаят Риджънси“, Олд Грийнуич.

— Запомни ли? — попита той Бияч номер две.

— Аха.

— Предложи му два̀йсет и пет хиляди — заповяда Балантайн. — И му занеси снимка на Шуберт. Сигурен съм, че няма да се опъне.

— Фасулска работа — отбеляза Бияч номер две и излезе.

— И така — въздъхна Балантайн, — шах и мат. Беше много впечатляващо, Нед.

— Благодаря. Може ли да попитам нещо?

— Давай.

— Наистина ли ще предадете Джери на полицията?

— Ти как мислиш?

— Какво възнамерявате да правите с него?

— Е, не ще да е нещо хубаво. Но ще прилича на инцидент.

— Наистина ли е необходимо?

— Аз съм задник, забрави ли?

— Ще привлечете сериозен обществен интерес...

— Ще оцелея — отвърна той. — Винаги оцелявам.

— Зная, господин Балантайн. *Всички* го знаят.

Той протегна ръка. Не я стиснах. Балантайн сви рамене, не му пукаше.

— И сега накъде, Нед?

— Ще се поразходя.

— А после?

— Засега мисля само за разходката, господин Балантайн.

— Внимавай къде стъпваш — подхвърли той.

Срещнах погледа му.

— И вие внимавайте.

Взех асансьора до първия етаж и излязох. Качих се на едно такси и помолих шофьора да ме откара до Седемдесет и седма, между Сентръл Парк и Кълъмбъс.

Помниш ли къде бяхме през октомври?

Помнех. На някакъв официален благотворителен прием в Залата с динозаврите на Националния исторически музей.

Таксито спря пред музея, влязох вътре, платих си входния билет и тичешком заизкачвах стълбите към Залата с динозаврите на четвъртия етаж. Но щом стигнах до входа ѝ и видях Лизи, заковах спирачки.

Внимателно. Не разваляй момента.

Дръпнах се встрани. Извадих бележника и един химикал и набързо написах:

Лизи,

Беше натоварена сутрин, но, изглежда, облаците се разкараха.

Сега имам да свърша нещо, а после мисля да пия кафе в „Никс Бъргър Джойнт“ (на Седемдесет и шеста и Бродуей). Ще се радвам да те видя там след около половин час. Ако не се появиш, ще те разбера.

Обичам те

Надрасках името си най-отдолу, откъснах страницата и се приближих към един пазач.

— Ще ми направите ли една услуга?

— Зависи каква — отговори той.

— Виждате ли онази жена до тиранозавъра? Бихте ли ѝ предали тази бележка?

Пазачът погледна листчето подозрително, сякаш се съмняваше, че може да съм написал нещо неприлично.

— Прочетете я, ако искате — предложих. — Аз съм съпругът ѝ.

— Да бе, повярвах ти! — ухили се той и грабна листчето.

Видях как се приближава до Лизи. Докато ѝ подаваше бележката, аз се изнизах надолу по стълбите и се отправих към главния вход.

Хванах по Седемдесет и седма, като по пътя се отбих през книжарницата на ъгъла.

— Имате ли пликове с балончета?

— Разбира се — отговори продавачката. — Колко големи?

Бръкнах в джоба на самото и извадих печата на Бахамската търговска банка.

— Колкото да се побере това.

Тя ми подаде плик осем на десет сантиметра. Написах отгоре адреса и името на Оливър Макгуайър, извадих отново бележника и набързо надрасках:

Оливър,
Приключих. Задължен съм ти.

Нед

Откъснах листчето и го сложих в плика заедно с банковия печат.

— Ако искате, купете си само марка и ние ще изпратим писмото вместо вас.

— Чудесно, благодаря — отвърнах.

— О, то е за Бахамите — рече тя, след като видя адреса. — Щом е за чужбина, трябва да се обозначи какво съдържа. Какво има вътре?

Замислих се за момент и отговорих:

— Сувенир.

Продавачката ме изглежда подозрително.

— Какъв сувенир по-точно?

— Спомен от миналото.

Излязох. Запътих се на запад. Пътъом щях да се отбия да изпия едно кафе с жената, която може би все още ми беше съпруга. Или пък вече не беше? Не исках да мисля какво ще й кажа (ако наистина дойдеше), как ще се държа и как ще застана. Целта на срещата ни не беше да я омайвам, а просто да прием кафе. Нищо повече. Можеше да е приятно, а можеше и да е пълна катастрофа. Но каквото и да станеше, все някак щях да се справя.

Ето на това те учи търговията: нещата никога не са лесни и по-голямата част от живота ни преминава в борба. Но пък от време на време можеш да седнеш и да изпиеш едно кафе с някого.

А седнеш ли с някого на кафе... е, все пак е някакво начало.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.